

ვახტანგ გოგუაძე

სტალინი

და

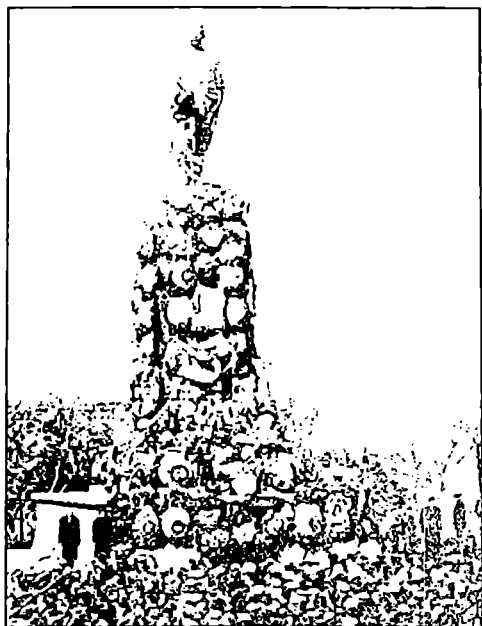
„საშინელი სამსჯავრო“

თბილისი

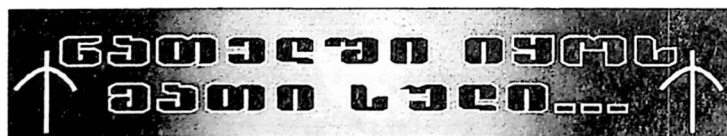
საქართველო-რუსეთის მეგობრობის

კავშირის გამოცემა

2007 წელი

50 წლის წინათ, 1956 წლის 9 მარტს, თბილისში ისტორიული ტრაგედია განიცადა, საქართველოს ახალგაზრდობამ გამოხატა თავისი გულისწყრომა და პროტესტი სტალინისადმი – ქართველი ხალხისადმი კრემლის არაადამიანური პოლიტიკის გამო. კრემლმა ჭეშმარიტ პატრიოტთა ეს დემონსტრაცია სისხლში ჩაახრჩო. ჩვენმა ხალხმა საკუთარი სისხლით დაიცვა თავისი ეროვნული ღირსება. ჩვენ არა გვაქვს უფლება უმადურ მივიწყებას დაუტოვოთ მათი სხონა.

გთავაზობთ დალუპულთა ფერფერობით მოპოვებულ, აღზათ, არასრულ სიას:

1. შანიძე თენგიზ აკაკის ძე;
2. სვანი გულიკო აკაკის ასული;
3. ჭანტურიძე კიაზო შალვას ძე;
4. ალავიძე ვალერი დავითის ძე;
5. მამალაძე ჯიმშერ ვასილის ძე;
6. გოგია რეზო კლიმენტის ძე;
7. წერეთელი იუზა ვლადიმერის ძე;
8. მერკვილიშვილი უშანგი (ბიჭიკო) იასონის ძე;
9. ხანგულოვი ლევან არმენაკის ძე;
10. ბენიძე ნაზი შალვას ასული;
11. ჩაკვეტაძე ანზორ იოსების ძე;
12. ტუნიევი გურამ სერგოს ძე;
13. რევაზიშვილი კლიმენტი ესტატეს ძე;
14. გობეჯიშვილი ოთარ ერმილეს ძე;
15. ლოლუა რაულ გვეგვეს ძე;
16. ნოზაძე შენგელი გიორგის ძე;
17. თოფურიკა თემურ ვლადიმერის ძე;
18. ქოქრაშვილი ამბროსი შალვას ძე;
19. ხვთისაური ნუგზარ;
20. ელიზბარაშვილი შოთა ვახტანგის ძე;
21. მაზავრიშვილი შალვა ამბროსის ძე;
22. მათიაშვილი მიხეილ ვლადიმერის ძე;
23. ბაჩიაშვილი კოტე მიხეილის ძე;
24. ბურდული თეიმურაზ სიმონის ძე;
25. ზარგარიანი ბორის ტიგრანის ძე;
26. მჭედლიძე ვალერი ზაქარიას ძე;
27. ვინაობა უცნობია

წიგნიდან „9 მარტი, 1956 – კაღრში და კაღრგარეთ“
შემდგენელი გივი ვეფხვაძე, თბილისი, 2001.

ქართულ მკითხველს

– ეს, შენ არ იყავი, სტალინს რომ აგინებდი, გირანს ეძახდი?
– ღიახ, მე ვიყავი.
– მერედა, არ გრცხენია, ახლა რომ ცაში აგყავს, ამბობ „ღმერთზე ნაკლები და კაცზე მეტიო“?

– არ მრცხენია და აი რატომ. სირცხვილია, როცა მოქმედ ხელმწიფეს გუნდრუკს უკმევ პირადი კეთილდღეობისათვის, მაგრამ დღეს სტალინის სიდიდის შესახებ ლაპარაკი ძალზე წამგებია. მისი მადიდებელნი ისევე დეენილნი არიან, როგორც თვით სტალინის სახელი.

თქვენ მსაყვედურობთ, – თუ პრინციპული კაცი ხარ, ბავშვობიდან რომ აიჩემებ რაიმე ამრს, ის არ უნდა გადათქეა... ხალხს სიჯიუტე პრინციპულობა ჰგონია. ჯიუტი კი ყოველთვის უპრინციპოა. იგი ჭეშმარიტებად თელის მხოლოდ თავის ნათქვამს, თუნდაც სრულ უამრობას. პრინციპული კაცისთვის მთავარია სიმართლე, ჭეშმარიტება, რაოდენ არასასიამოვნოც უნდა იყოს იგი მისთვის...

საელე აწამებდა ქრისტიანებს. გამოეცხადა (დამასკოს გზაზე) იესო ქრისტე და იგი მოიქცა. საელე გახდა უმაღლესი მოციქული ქრისტესი – პაელე მოციქული.

– შენ რა, ქრისტეს ბაძავ? – ცინიკურად მკითხა ერთხელ ქურნალისგმა და დაელოდა ჩემს დარცხენილ მოგერიებას, – როგორ გეკადრებათო. მე კი ვუპასუხე: – ქრისტეს ებაძავ, აბა შენ ხომ არ მოგბაძავ?! – პაელე მოციქულის სიგყვებს შეგახსენებთ: „მიბაძეთ ღმერთს, როგორც საყვარელმა შვილებმა“. (ეფესელთა, 5,1).

თავმდაბლობაც ამ უკედავი კაცისაგან რომ ვისწაელოთ მოკვდავებმა, არ იქნებოდა ურიგო.

„მოციქულად წოდების ღირსიც არა ვარ, რადგან ვდეენიდი ღვთის ეკლესიას“. (1. კორინთ., 15,9).

„მე, რომელიც უწინ მგმობელი, მდეენელი და შეურაცხყოფელი ვიყავი, მაგრამ შეწყალებული ვიქენი, ვინაიდან უმეცრებით ვაკეთებდი ურწმუნოებაში“. (1 ტიმოთე 2,1. 13.).

როცა აირია დიდი ქვეყანა, ბევრი რამ ახლად ვიფიქრეთ, ბე-

ერი რამ გადაეფიქრეთ. მე ისტორიკოსი არ ვარ. ესთეტიკას ვასწავლიდი უნივერსიტეტში. უფლის ნებით, გონებამ სიმართლისაკენ გამიწია და ნებით თუ უნებლიეთ გამოვეყავი დესპოტურად დამკვიდრებულ მხედულებას: სტალინი – დესპოტი, სტალინი – გირანი, სტალინი – ათეისტი?! აი, იქ კი შევეყონდი, როცა ფაქტებს შევეყევი. სტალინის ათეისტური სამოსელის შიგნით ქრისტეს ხატება დაელანდე. ეს წიგნი რუსულ ენაზე “Сталин и “Страшный суд” მარშან გამოიცა (თბილისი, 2005). მაშინვე დავიწყე მისი გადმოქართულება. მაგრამ ნაცვლად თარგმანისა, გავრცობილი ვარიანტი გამოვიდა. წამოვიდა ახალი საკითხებიც. წიგნის ქართული ვარიანტი, ცხადია, ძირითადად მისდევს რუსულს. ვიდაცას შეიძლება გაუჩნდეს ეჭვი: რუსულად, ალბათ, რუსებს ეფერება, ქართულად ქართულს ეფარებაო. არა, ბაგონებო. ერთმორწმუნე რუსებისათვის სიყვარული არ დამიკლია, ერთგული ვარ ერეკლეს და ილიას ანდერძისა, ყველა ჩვენი დიდი წინაპრის სულისადმი. მაგრამ თვით ამ წიგნის რუსულ ენაზე გამოსულა ერთობ რთული იყო. მთავარი ამრი ასეთია: ძმანო რუსებო, თუ თქვენ კიდევ ვერ აღიარებთ გენიოსთა შორის გენიალური კაცის როლს, გენიალური მხედართმთავრის მისიას რუსეთის გადარჩენის საქმეში, მაშინ თქვენ ისპობთ ისტორიას და ისტორიოგრაფიას, იმ ღვთაებრივ პასპორტს, რითაც თქვენ მომავალში უნდა იმგზავროთ. ის ფაქტი, რომ სტალინი, როგორც გამარჯვებული ქვეყნის მხედართმთავარი, ღღემდე ანონიმური მხედართმთავარია, რუსეთის ცნობიერებას ღვთისაგან ამორებს და ამ დაპატარავებულ მსოფლიოში ვეღარც რუსეთი იქნება დიდი. თუ თქვენ სამართლიანად ვერ განსჯით, უფალი განგსჯით და დაგსჯით! ეს ჩვენთვის გრაგელია. ასეთია დაახლოებით რუსულად აქლერებული სტალინური ჭეშმარიტება. ამიგომ არ გეგონოთ – სტალინის სახელთან დაკავშირებული „სამინელი სამსჯავრო“ შემთხვევით იყოს ამ წიგნში. პატიოსნად რომ ვითხრათ, ეს წიგნი დაახლოებით ოცი წლისაა. აქ, გეოლოგიური დანამრევებივით სხვადასხვა წელს დაწერილი, დაბეჭდილი საკითხებია წარმოდგენილი, რაც სტალინსა და „სამინელ სამსჯავროს“ უკავშირდება.

ძვირფასო მკითხველო, ბევრი რამ თქვენთვის შეიძლება მიუ-

ღებელი იყოს, ბევრი რამ დაუჯერებელი, მაგრამ „ბევრი რამ ხდება, პორაციო, ქვეყნად ისეთი, რაც ფილოსოფოსთა აზრად არც კი მოღანდებიან“. ჭეშმარიტების ბოლო ინსტანცია არც მე ვარ და, ალბათ, არც თქვენ. ღმერთმა შეგვახვედროს ჭეშმარიტებაში. ჭეშმარიტება მსოფლიოს ასე აბუჩად არასოდეს აუგდია. „ღმერთი არ არის, ყველაფერი ნებადართულია“. ამიტომაცაა მოხშირდა სიგყვა „აპოკალიფსი“. ათეიზმი ცრუქრისტიანობამ შეცვალა, ეკლესია უდაბნოში გაიქცაო, — როცა ამბობს აპოკალიფსი, ეს იმას ნიშნავს, რომ ირგვლივ გაუდაბურებული კაცობრიობა არგყია. ამის თვალნათელი ღემონსტრირება გახლდათ მკრეხელური ფილმი ქრისტეზე, რომლის წინააღმდეგ აღსდგნენ მართლმადიდებელი რუსეთისა და საქართველოს ეკლესიათა მესვეურნი. რომ იგყვიან, ვერაფერიც ვერ დააკლეს, ხალხმრავალი ჭკრეხელობა გამარჯვებას მემობს. მთელი მორწმუნე მოსკოვი აღსდგა ქრისტეს შეურაცხყოფელი მეძავი ქალის წინააღმდეგ. ის კი ჩამოვიდა თავის ათასობით თაყვანისმცემელთან ერთად, იყვიელა, იკიელა, რწმენას დასჩხაველა, ორმოცდაათი ათასი რყგვენი ანტიქრისტეს გული და სული დაიპყრო და აჩვენა თაჩამედროვე კაცობრიობას, რომ იგი, კაცობრიობა, ღმერთთან კი არ არის, ეშმაკისაა. ეს კი, თავის მხრივ, ნიშანია, რომ ღმერთის რისხვა მზადაა... მაგრამ მცირე კაცობრიობა, ანუ კაცობრიობა კაცობრიობაში, ღმერთით სუნთქავს, ღმერთით საზრდოობს, იმ რწმენით, რომ უფლის ნება განკითხვაა და არა განუკითხაობა. მორწმუნე კაცობრიობა უფლის ნებას ელოდება.

ღღეს ღეღამიწაზე მართლმადიდებელ ერთა შორის ყველაზე გრაგიკულია ქართველი ერი. ისტორიას ვერ გავაკვირებთ. სშირად იყო საფრთხე ქართველობის მოშლისა, მაგრამ ამ უზნეო კაცობრიობამ ერთ-ერთ პირველ სამიზნედ გაიხადა საქართველო. ყველაზე ღიდი უბედურება მაინც ისაა, როცა ხალხს მგერი მოყვასად ეჩვენება და მოყვასი მგრად.

სტალინმა შექმნა მსოფლიოში აღიარებული სიბრძნის გაძარი — ი.ბ. სტალინის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი.

ანგისტალინმა ნანგრევებად აქცია იგი.

სტალინმა აგემენა მძლავრი მენციერებათა აკადემია.

ანგისტალინმა ნანგრევებად აქცია იგი.

სტალინმა შექმნა ბრწყინვალე ქართული მწერლობის მწერალთა კავშირი.

ანგისტალინმა ნანგრევებად აქცია იგი.

სტალინმა შექმნა ბრწყინვალე ქართული საბჭოთა კულტურა.

ანგისტალინმა ნანგრევებად აქცია იგი...

ღა მაინს არ ვკარგავთ იმედს, ნანგრევებიდან კვლავ აღორძინდეს გაძარი იგი. ყოველ შემთხვევაში, ანგისტალინი და ანტიქრისტე ხელავეთ როგორ დაემთხვა ერთმანეთს.

სტალინს არ სჭირდება ჩვენი დახმარება ან თანაგრძნობა. ეს ჩვენ გუჭირდება სტალინის გაგება, რათა გაჯანმრთელდეს აუადმყოფი ეროვნული ცნობიერება. სტალინის მშობელ ქვეყანად ყოფნას იამაყებდა მსოფლიოს ყველაზე დიდი კულტურის ერი. როცა ქართული ერი იამაყებს სტალინის სახელით, მაშინ გადარჩება იგი. თუ ეს არ აღსრულდება, აღსრულდება სამინელი განაჩენი – „სამინელი სამსჯავროსი“.

ვეველროთ უფალს, მოგვიტევეს მძიმე ცოდვები ქრისტეს წინაშე, ჩვენი ისტორიის, ცხოვრების წესის წინაშე, მართლმადიდებელი სამყაროს წინაშე. ლოცვა ეკლესიის საქმეა, ჩვენი კი – ვედრება და მონანიება. „იყავნ ნება შენი!“

მღვა წიგნებისა გამოდის სგალინზე. განა კიდე დარჩა რაიმე სათქმელი? ანდა: კიდე ერთხელ უნდა გადაღებონ ათასგზის ნათქვამი?! – ასეთი კითხვები უთუოდ გაუჩნდება მკითხველს ამ წიგნის პირველივე ხელის შეხებისთანავე. ხელოვნური თავმდაბლობის გარეშე გეგყვით და გთხოვთ, ნუ დამძრახავთ: ამ კუთხით სგალინზე არც წიგნი, არც ბროშურა არ არსებობს. ამ წიგნში მოცემულია ცდა, ახსნილი იქნას ნამდვილი მიზეზი: რატომაა დენილი სგალინის ფენომენი? წინასწარ განვაცხადებ: იგი იღვენება მართლმადიდებელი ეკლესიის, მისი მრევლის გადარჩენისათვის. დღევანდელი გაბატონებული კოსმოპოლიტური იდეოლოგია დაუნდობლად ებრძვის ორ სახელს: ქრისტეს და სგალინს; ქრისტეს – შეფარვით, სგალინს – პირდაპირ. თუმცა, უკვე იესო ქრისტესადმი ღია მიზლსაც არ მალავს სოდომური დასავლეთი. ანგიქრისტეს ძალები ისე ცოფმორეულნი ებრძვიან სგალინს, როგორც ცოცხალ საშიშროებას, ისე თრთიან, როგორც ზღაპრული ქალაქის მცხოვრებნი ცეცხლისმურქეველი ურჩხულის მოახლოებისას. გყუილად ემინიათ? – არა, გყუილად არ ემინიათ! სგალინის მიერ შექმნილი სამყარო ამხელს თანამედროვე ურჯულოთა ბატონობას. თუ როგორ იქცევა იგი ცოცხალ ძალად, რისხვად, ამის შესახებაა ამ წიგნში მოთხრობილი.

სგალინმა შექმნა კაცობრიობის ისტორიისათვის უჩვეულო ქვეყანა. გარეგნულად – ათეისტური, რეალურად – მკაცრი, ღვთისნიერი ქვეყანა. სახარების სულისკვეთებაზე, პრინციპებზე დაყრდნობით. მარქსიზმ-ლენინიზმი მან გაიხადა მთავარ ინსტრუმენტად ქრისტიანული იდეალების ხორცშესხმისათვის. მარქსი, ენგელსი, ლენინი ქრისტეს მტრები იყვნენ, მაგრამ ბირთვი, სოციალური თანასწორობის იდეა, მათ სახარებიდან აიღეს და ამასთან უარყვეს ეს პირველწყარო, უარყვეს ქრისტე. სგალინი კი იყო მორწმუნე, მართლმადიდებელი, რომელიც ღირსეულ პატივს მიაგებდა ისლამს, იუდაიზმს, ბუდიზმს. სექტანტებს კი, როგორც რელიგიის ძირგამომთხრელთ, ციმბირს აგზავნიდა (1951 წელი). სგალინმა რეალურად გააქრისტიანულა მარქსიზმ-ლენინიზმი. ნათქვამია: „წყლიდან მშრალი ვერ ამოხეალ“. ვერც სისხლისმღე-

რელი ბრძოლებიდან გამომდინარე მშრალად. სტალინი კი ომობლა სამართლიანობისათვის.

სტალინის ფენომენის შესწავლა ჩვენთვის თვითმიზანი რო-
ლია. მიზანთა მიზანი ჭეშმარიტებაა, ობიექტური გაშუქება მოვ-
ლენებისა. თუ მოკვდა ისტორია, მოკვდება ერიც. არადა, ინგ-
რევა ისტორია, ინგრევა ისტორიოგრაფია. არასოდეს ისტორი-
ოგრაფიას ასე ღიად (თუმცა იძულებით) არ გაუკეთებია არჩევა-
ნი – ჭეშმარიტების ნაცვლად სიყალბე გაეხადა მიზნად. საზოგა-
დოება, რომელიც ბურგს შეაქცევს მამა-პაპათა წმინდა ანდერძს,
უღირსად შეაქცევს ბურგს ღირსეულ წარსულს – მას მომავალი
აღარ ექნება. რა თაობას უნდა გადაეცეს სამომავლო ამანათი,
რომელმაც არ იცის, რა იყო საბჭოთა კავშირი, ვინ იყო სტალი-
ნი? კაცი, რომელმაც ასათმეილიონიან ომში, ეკლესიის გვერდი-
გვერდ, იხსნა კაცობრიობა საშინელი ანტიქრისტესაგან, იხსნა
სულიერობა, კულტურა, კაცობა, სინდის-ნამუსი.

კოსმოპოლიტიზმში ყოველნაირად ცდილობს სტალინის შეთა-
ნაბრებას ჰიგლერთან. ამით ეს იდეოლოგია ამხელს თავის თავს.

„შეიყვანით ჭეშმარიტება, ჭეშმარიტება გაგათავისუფლებთ
თქვენ“ (იოანე, 8,32).

შეიძლება ვერ აღწევდეს ჭეშმარიტებას, მაგრამ თვალცხადი ჭეშ-
მარიტების უარყოფა, ღიდი ცოდვაა. უკანასკნელ წლებში რუსეთში
მოხდა ეკონომიკის ნახტომისებური აღმავლობა, განმტკიცდა არმია
და ფლოტი, მაგრამ რუსეთი ჯერ არ არის თავისუფალი. ვიდრე სა-
ცხებს და მოვლენებს თავისი სახელი არ დაერქმევა, ქვეყანა ვერ
ისუნთქავს თავისუფლების ნიაფს. ქვეყნის ყოფილი მტრები, მოლა-
ლაგებები ლამის მოწამებულად და გმირებად გამოაცხადონ. უარყო
ქვეყნის თავდადებული ჭეშმარიტი გმირები არამარტო სირცხვილია;
ეს ააყირავენს ყოველივეს, ქვეყნის წარმატებებსაც ანგიეროვნულ
ძალად გადააქცევს. მაგალითისთვის: საფრანგეთი – უფრანგებოდ,
რუსეთი – ურუსებოდ, საქართველო – უქართველებოდ... (!?)

ისტორიის ფალსიფიკატორები ენერგიული ვირთხებივით ღრ-
ღნიან ქვეყნის საყრდენებს, არყევენ საზოგადოების მორალურ-
პოლიტიკურ სულისკვეთებას. მხოლოდ ფულად სიმდიდრეზე სა-
ხელმწიფო დიდხანს ვერ გასძლებს. რუსეთის სუბსტანცია, ნამდ-
ვილი საყრდენი – სულიერობაა!

რუსეთში ბიუჯეტის პროფიციტი და სიმართლის დეფიციტია. სიგყვის თავისუფლება – რამდენიც გნებავთ, სიმართლისა კი – ძალიან ცოტა. რამდენ ხანს? მგეს აუხვიეთ შავი ხელსახოცით თვალები, ამაო მცდლობაა. სტალინი მომავალ სამსჯავროზე წარსდგება არა როგორც ბრალდებული, არამედ ბრალმდებელი. სინამდვილე შეეფარდა სინამდვილეს.

დიდი ადამიანების ცხოვრების შესწავლა მაცდუნებელია მათი ბიოგრაფებისათვის. ჩნდება მისწრაფება შელამაზებისა, თავისთავად სიდიდეს თავისი სურვილებივ წაუმაგონ, გაწმინდონ, გაალამაზონ, ლამის ფრთები გამოაბან ანგელოზისა. ეს კი ისეთი სფეროა სინამდვილისა, სადაც „... სისხლიანი ღვას ანგელოსი“. აქ სხვაგვარია ცოდვა-მადლის შეფარდება. გაავებულნი იმას ითვლიან, რამდენი დაიღუპა, მაგრამ არ ითვლიან რა გადარჩა. გადარჩა ცივილიზაცია – ქვეყნები, კულტურა, სარწმუნოება. აქ ჩვენ საქმე არა გვაქვს უმანკო სტალინთან. ეს ბერ-მონაზვნებში მოიკითხეთ, მაგრამ შეისწავლეთ სტალინი, ვისაც ღმერთმა დააეალა ბერ-მონაზვნობის, ეკლესიის მთელი სარწმუნოებრივი კულტურის, მსოფლიო ცივილიზაციის გადარჩენა. ამიგომ გულუბრყვილო კი არა, ბრიყვი უნდა იყოს ნებისმიერი კალმოსანი, „საწყალო“ სტალინის „დახმარებას“, ცოდვათაგან განწმენდას რომ ეყადოს. დადეთ სასწოორის ერთ პინაზე მისი ცოდვები, მეორე მხარეს კი – მადლი სიკეთისა: აი, ასე აიწონება მისი ღვაწლი, მისი როლი ისგორიისათვის. სტალინს არც ალერსი სჭირდება, არც ლანძღვა; მისი შესწავლაა საჭირო. ძლიერი გონებით, ნათელი აზროვნებით – დიალექტიკურად შევაფარდოთ მოვლენა მოვლენას.

კიდევ ერთი დელიკატური საკითხი: მავანი ჩემზე იფიქრებს – აი, კუთხური ქომაგობა, საქართველოდან ქართული მიკერძოებით თანამემამულემ შეაქოს, შეალამაზოს, განადიდოს სახელოვანი თანამემამულე, მიუმაგოს ღირსებები, მოაკლოს ბრალდებები. ეს არც მე მჭირდება და, მით უმეტეს, არც სტალინს, რომლის სიდიადეზე დახარჯულია ყოველნაირი აღმაფრენის ეპითეტები და გაცილებით მეტი შავი ეპითეტები. სადაც გონებაა, იქ ქება და ლანძღვა ენის ქეცია მხოლოდ. შევისწავლოთ სტალინი და მისი გარემომცველი სამყარო! სხვანაირად ქვეყნის გადარჩენის შანსი არ არის.

ყველა სიკეთესთან ერთად ქრისტემ ისიც გვასწავლა, როგორ მივიგანოთ სხვასთან ძნელადმისაგანი ამრი – გასაგებად, მისაწედომად. ხანდახან ფილოსოფოსნი ისე შეიჭრებიან ამროვნების ლაბირინთებში, თვითონვე უჭირთ გზის გამოგნება, უჭირთ საკუთარი ამრის გამოგანა, სტუდენტებს კი გაჯაერებით ეკითხებიან, – კიდეც ვერ გაიგეთ?! შეგახსენებთ, რა უთხრა მოწაფეებს ქრისტემ მათ მიერ მიცემულ შეკითხვაზე:

„მივიდნენ მასთან მოწაფეები და უთხრეს მას: „რაგომ ელაპარაკები მათ იგავეებით?“

მან პასუხად უთხრა მათ: „იმიტომ, რომ თქვენ მოცემული გაქვთ იცოდეთ ცათა სასუფეელის საიდუმლოებანი, მათ კი არა აქვთ ეს მიცემული“. (მათე, 13, 10-11).

იგაე-არაკები, ანეკდოტები, ყოფითი მაგალითები ილუსტრაციას უკეთებს სათქმელს, ღრმა ამრს გასაგებს ხდის...

– შენ რა, ქრისტეს ბაძაჲ? – დამცინა ერთმა ქურნალისგმა და დაელოდა ჩემს ნირწამხდარ უარს, – როგორ გეკადრებათო. მაგრამ მე დაუყოვნებლივ ეუპასუხე: ქრისტეს ებაძაჲ, აბა, შენ ხომ არ მოგბაძაჲ?

ქრისტეს უნდა მიბაძოს ყველა ქრისტიანმა, ოღონდ ისე არა, „ფსიხუშკაში“ რომ მოხვდეს, ვითარცა „ახლადმოვლენილი ქრისტე“, ვერ გაარჩიო ღმერთსა და მოკედაეს შორის საზღვარი. ლაპარაკია მარტივ ჭეშმარიტებაზე: ყოველი ჭეშმარიტი ქრისტიანი, ნორმალური ადამიანი არის მიკროქრისტე, მისი უჯრედი.

ოთხ საუკუნეზე მეტს ითვლის საქართველო-რუსეთის კეთილმეობლური ურთიერთთანამშრომლობა. ბუნებრივია, ჩნდება პრობლემები. ამქვეყნად, დედამიწაზე არ ყოფილა, არც იქნება სამოთხე. არც სამოთხის ისტორიას არ ვიყნობთ, გარდა ბიბლიური თქმულებისა 2-3 დღე ადამისა და ევასი. დიახ, იყო მძიმე პერიოდები რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობაში, მაგრამ ის, რაც ამ ბოლო ორ ათეულ წელს მოვესწარი, ყველა საშინელებას აღემატება. დღითი დღე უფრო და უფრო მკაფიო ხდება, რომ განხეთქილების შხამი არც რუსებისა და არც ქართველებისაგან არ მოდის. იგი მოდის შორიდან, ოკეანის გაღმიდან. ფრთები მარგო კეთილანგელოზს არა აქვს. ბოროტი სული მოფრინდა და შავი ბუდე გაიკეთა ჩვენს ქვეყანაშიც. საგანა თიშავს, უფალი აერთიანებს.

ბოლო სიგყვას კი ღმერთი ამბობს. დღეს კიდევ უფრო ვრწმუნდებით, რომ საქართველო ურუსეთოდ ვერ გაძლებს, როგორც რუსეთიც ვერ იარსებებს საქართველოს გარეშე. გაუკვირდებათ რუსეთის რიგ პოლიტიკოსებს ეს თამამი შეგოლება ჩვენი ქვეყნების ბედისა, მაგრამ იგი არ გაუკვირდება და არ ეწყინება ერთმორწმუნე რუსს, ნამდვილ რუსს, რომელიც გრძნობს ღვთის წინაშე პასუხისმგებლობას. რუსეთმა ღვთის დაეალებით გადაარჩინა საქართველო და არა ისე, სხვათაშორის, იმპერიული ამბიციების გამო. შოვინისტებს არა აქვთ ეროვნება. ისინი წყალს ამღვრევენ, რათა ხალხები მოგლიჯონ მშობლიურ მიწას, მშობლიურ ზედას. საქართველოს IV საუკუნიდან კბილებით უჭირავს ეროვნული სული, ქრისტეს მიერ გაბრწყინებული და ძალმოსილი. საქართველო ქრისტესთვის წამებული და სისხლდანთხეული ქვეყანაა. ამიგომაც იყო, რომ ურიცხვი შემოსევებისაგან მას ყოველთვის იხსნიდა ქრისტე-ღმერთი. რწმენა ქართველი ხალხისათვის გარე-სამკაული როდია, იგია სულში და გულში. აი რას წერდა ორნახევარი საუკუნის წინ რუსი გენერალი და მეცნიერი როსტისლავ ჟადეევი წიგნში „Кавказская война“ (2003 წ.): „რუსეთს მოაღწია მართლმადიდებელი საქართველოს კენესამ, ქვეყანა, რომელიც ითვლებოდა ბარბაროსთა შემოსევებისაგან, ქანცგამოლეული იბრძოდა არა იმდენად დამოუკიდებლობისათვის, არამედ არ მოსწყვეტოდა ქრისტეს“. (გვ. 35).

რუსი გენერალი საკმაოდ მკაცრად აფრთხილებდა თავისსავე მთავრობას, თუ როგორ მოქცეოდა ქართველ ხალხს: „რუსეთის მთავრობამ საქართველოს შემოერთების დროიდან უნდა იცოდეს, ვისთან აქვს საქმე. ქართველები მთელი შეგნებით ერთგულნი არიან რუსეთისადმი, თუმცა თავისი ეროვნულობის გამოცვლას სრულიად არ აპირებენ“. (გვ. 295).

აი, როგორი ურთიერთობების ისტორია უნდა აგვიმღეროინ ანტიქრისტე კოსმოპოლიტებმა, ანტისტალინისტებმა.

ჰემმარიკება გადაგვარჩენს, მაგრამ ჰემმარიკებისათვის ბრძოლა ყველაზე უფრო ძნელია. აი, ამიგომ გთავაზობთ ამ პაგარა წიგნს დიდი სურვილით გამსჭეალებს; ნუ ეეწინააღმდეგებით ღვთის ნებას, ჰემმარიკებას.

სტალინი თვითონ დაიცავს თავის თავს

მის შეაშინებ წიგნის ხმამაღალი სათაურით – „სტალინი და „საშინელი სამსჯავრო“. მით უმეტეს ამ აბოზოქრებულ ქვეყანაში არაუფერი ისმის, გარდა ღმერთის ხმისა:

„ახმაურდნენ ხალხები, შეიძრნენ სამეფონი, უმენაესმა გამოსცა ხმა – გაქრა ქვეყანა“. (ფს. 45,7).

მარადისობასთან შედარებით დედამიწის ცივილიზაცია პეპელას ხანს სძლებს, და მერე, ალბათ, სულთა სავანე ახალი ხორცით შეიფოთლება. ეს ძველმა ბერძნებმაც იცოდნენ, – „ჩემი“ სიცოცხლე კი არა, ქვეყნის სიცოცხლეს ხანმოკლეა. არ კედება მხოლოდ სული. უკვალოდ გასაქრობი საქმისთვის ღმერთი არ გაირჯებოდა, მაგრამ ქვეყნის სიბერე და აღსასრულიც მაინც უმორეს ჭეშმარიტებად უნდა ვირწმუნოთ. თუმცა, უკანასკნელი წლები უცნაურ წელთა შორისაც გამოირჩევა. თუნდაც კოსმოსის თანამედროვე აღქმა: ჩამოყალიბდა დედამიწის კოსმონავტური ხედვა. თანამგზავრიდან კოსმონავტთან ერთად ჩვენც წარმოდგენით ვუვლით ირგვლივ დედამიწას, ჩვენს წინაპრებს რომ უსასრულოდ დიდი ეგონათ. მარტო კოპერნიკისთვის კი არ იცვლება დედამიწის სიდიდის აღქმა. ზოგადსაკაცობრიო ხედვა შეიცვალა, ეს მხოლოდ ტექნიკური ცივილიზაციის შედეგი როდია. თვით ეს ცივილიზაციაც ღვთაებრივი პროვიდენციალური გეგმის გამოვლენაა. წინასწარმეტყველნი სცენარის ზუსტ დეტალებსაც კი გვთავაზობენ. ნათქვამია, რომ ქვეყნად მრავლად გამოჩნდებიან ცრუწინასწარმეტყველნი, ადამიანებიც აქტიურად ეძებენ სასწაულსა და სანდო წყაროს – თუ რა მოხდება ხეალ. ხელს ითბობენ მეცლით-მეზღაპრენი, მარჩიელნი, მკითხავეები. ამ დროს ღმერთის ნაკარნახევ წიგნში ამის შესახებ ყველაზე სარწმუნოდაა მითითებული. რა ექნათ, როგორ მოვიქცეთ, როგორ უნდა შევხედეთ აპოკალიფსურ განსაცდელს? ყველანაირად უნდა ვეცადოთ, ბიბლიას ვკითხოთ, სახარებას, „გამოცხადებას“ ვკითხოთ.

„ბოროტი და მრუში მოდგმა ეძებს ნიშანს, მაგრამ ნიშანი არ მიეცემა მას, გარდა იონას ნიშნისა“ (მათე, 16,4).

უქალაგა იონა წინასწარმეტყველმა ნინევეელებს, თქვენი მნე-

დაცემულობისათვის ღმერთი განადგურებას გიპირებთო. ირწმუნეს იონა წინასწარმეტყველისა, შემინდნენ ნინეველები, მოინანიეს ცოდები. მარხულობდა დიდი თუ პატარა, მეუთით დაწყებული, თვით ცხოველებიც კი მარხულობდნენ. იონას არც ეგონა, თუ ღვთის რისხვა არ აღსრულდებოდა. ამიგომ იონა არ შეჰპირებია ნინეველებს, თუ მოინანიებთ, ღმერთი შეგიბრალებთო, მაგრამ უფალმა ისმინა ნინევეელთა გულით სინანული, თვით იონას ედრება-ქადაგებაც და ღმერთმა დაინდო ნინეველნი. (თუმცა იონა განაწყენებული საყვედურობს ღმერთს – რად მომაგყუეო.). ღვთის წიგნი „ბიბლია“ გვეუბნება, რომ კაცობრიობა იცოცხლებს მანამ, ვიდრე მნეობრივი რესურსი არ ამოიწურება. არჩევანი ასეთია: თუ არ მოხდა სასწაული და კაცობრიობამ სოდომის გზა გააგრძელა, დალუქვა გარდაუვალია, მაგრამ არის გზა სინანულისა, მნეობრივი კურსისა, რითაც ადამის მოდგმას შეუძლია ღმერთს დაენახვოს. დღეს ეს გზა ნინევეელებისა – არის გზა აღმოსავლეთის კულტურული ცივილიზაციის აღორძინებისა. დასავლეთის ცივილიზაციამ მოსპო თავისივე კულტურა სული და ღმერთისადმი აქტიური მგრობის გზას დაადგა. მამონას კულტი, სოდომიზმის ეს მძვინვარება, ცხადია, განწირულია. ამას უკვე იონა წინასწარმეტყველიც არ სჭირდება. ჩვეულებრივი ჯანმრთელი გლეხკაციც უგყუარად დასვამს დიაგნოზს.

დღეს გაბატონებულ კოსმოპოლიტურ, გლობალისტურ იდეოლოგიას ანტიქრისტეს იდეოლოგია ჰქვია. ანტიქრისტე უკანასკნელი ეპის ბატონია. ამ ბატონს ღმერთი რისხვით მოულებს ბოლოს, ანტიქრისტეს ბატონობა მეორედ მოსვლის წინარე საფეხურია. მას ანტიქრისტე შემთხვევით არ ჰქვია, იგი პირველ რიგში ქრისტეს უმენაესი მნეობის მგერია. მეორეს მხრივ, დედამიწაზე არ ყოფილა მეფე, იმპერატორი, რომელსაც ქრისტეს მოძღვრება გაეხადოს ხალხთა ცხოვრების მოწყობის პროგრამად. ასეთი ხელმწიფე იყო მხოლოდ სგალინი. იგი საშიში იდეოლოგიაა ანტიქრისტეებისათვის. ელემენტარული სქემა ასეთია: ორი შეურიგებელი სამყარო ებრძვის ერთმანეთს. ერთ მხარესაა ღვთაებრივი, სული წმინდის სამყარო – შესაბამისად მნეობა, სიკეთე; მეორე მხარესაა – ფული (სიმდიდრე). აქ მორალის, სიკეთის ადგილი აღარაა. მამონას მოკავშირეები არიან სოდომელები,

ქრისტეს ყოველნი მოძულენი. მათი მეთაურია წუთისოფლის ბაგონი – ანტიქრისტე. ამ ორ სამყაროს შორის ბრძოლა ფინალს უახლოვდება. საგანური ლიბუნგი ასეთია: „ძირს ქრისტე!“. თუმცა, დასაველეთმა ჯერ ღია დეკლარაციით ვერ გაბედა ამ ლოზუნგის დაკანონება, მაგრამ პრაქტიკულად უკვე განახორციელა იგი. ევროკავშირის კონსტიტუციის პროექტში ქრისტეს ხსენებაც არ არის. ევროპა რელიგიის გარეშეა. უფრო მუსტად, აქ ღმერთის წინააღმდეგ აქტიური ბრძოლის იდეოლოგიაა, როცა ქვეყანაში ეკლესია ჯვარს დასწერს მამაკაცების ქორწინებას. ასეთი სიბილწე მგონი სოდომსა და გომორამიც არ მიუღწევიათ. ეს ქალაქები ხომ ამ გარყვნილებისათვის ააფეთქა ღმერთმა. სტიქიური უბედურებანი და ადამიანის ხელით შექმნილი გექნიკური იარაღი არის საშუალება დანაშაულისათვის კაცობრიობის დასასჯელად.

და მაინც, რა შუაში სგალინი?

როგორც ყველასათვის ცხადია, დასაველეთი მიზლით უარყოფს ქრისტეს მორალს. თუმცა, ფორმალურად იგი ჯერ მაინც შეუარევით ებრძვის ქრისტეს. სად არის ქრისტე დღეს დამკვიდრებული ამა ქვეყნად, რომელიც ასე ამწარებს დასაველეთს? ეს არის მართლმადიდებლობის მძლავრი კერა – რუსეთი, რომელსაც ხელში უჭირავს წმინდა გემძლავრი მახვილი. რუსეთის ეს გემძლავრი მოდელი შეიქმნა სგალინის ხელმძღვანელობით. ქრისტე რომ დაამარცხოვს ანტიქრისტემ, მან უნდა შემუსროს მისი საყრდენი კერა – რუსეთი. სგალინის მიერ შექმნილი არამარტო სამხედრო ძლიერება, მორალური საყრდენი – მშრომელი კაცისადმი იმ თანაგრძნობით ცხოვრების სწრაფვა ქრისტემ რომ იქადაგა. წარსულს როდი ჩაბარდა უდიდესი ისტორიული მოვლენა – რუსეთმა დაიკვა ქრისტიანული რუსეთი სგალინის მეთაურობით. სგალინი არის ანტიქრისტე-იმპერიალისტების წინააღმდეგ ბრძოლის იარაღი – თეორიული მოდელიც და პრაქტიკული ნიმუშიც. სგალინი არის მათი ბოროტების მამხილებელი. სგალინი არის შედარების ჩაუქრობელი ნიმუში, ქრისტეს წინააღმდეგ ბრძოლისა ეშმაკს ეშინია. ქრისტიანთა ხოცვა-ჟლეტა კიდევ უფრო განამტკიცებდა ქრისტესათვის თავდადებულთა სულისკვეთებას. ამიტომ ანტიქრისტე მაინც შეუარევით ებრძვის ქრისტე-ღმერთს,

ხოლო სგალინს, როგორც ყველაზე ქრისტიანულ ბელადს მსოფლიო ისტორიაში, ებრძვის ღიად, ვითომ გირანს, რომელმაც არ იცოდაო, რისთვის ხოცავდა ხალხს.

სგალინის წინააღმდეგ მიმდინარეობს მასირებული, ძლიერი პროპაგანდა, მილიარდობით დოლარს ხარჯავენ – იყიდონ სიმართლე და გაყიდონ იგი სიყალბედ. მსოფლიო ქურდობის გიგანტებმა კარგად იციან ეს გექნოლოგია, – ხალხი უნდა „გამოათაყვანო“, თუ გინდა ძარცვო და დაიმონო იგი. უმიზნებენ რაკეტებს, მაგრამ ამოქმედებენ ყველაზე საშინელ იარაღს – გელევიზიას. ნახეთ, როგორ არიან ჩაბლაუჭებულნი მას სიცრუის, ჯოჯოხეთის მოციქულები.

განსაკუთრებული გულმოდგინებით გამოირჩევა რუსეთის რიგი გელეარხები – გროცკისგულ-ხრუშჩოვისგური პათოსით სგალინის წინააღმდეგ შეუწელებელი ბრძოლა მიმდინარეობს, მაგრამ ეს ბრძოლა, საბოლოო ჯამში, ისევ სგალინის სიდიდეს უსვამს ხაზს, უნებლიედ განადიდებენ მას:

„ღმერთი ლოცვებს ისე არ განუდიდებიათ, როგორც თავისუფალ მოაზროვნის ძაგებას“ (შილერი).

სგალინს არცერთი გელეარხი ან გირაჟიანი გაზეთი არ იცავს დიდ რუსეთში. ვაი, სირცხვილო?! არა უშავს რა, – სგალინი თვითონ დაიცავს თავის თავსაც და სხვასაც!

და მაინც, რატომ ებრძვიან სგალინს ასე ცოფმორეული ცილისმწამებლები? განა არ იციან, როგორ ქსოვენ საკუთარ სიცრუეს? ებრძვიან იმიტომ, რომ სგალინის გაკეთებული უდიდესი მსოფლიო-ისტორიული სიკეთე ამხილებს მათ. სგალინს შეუძლია გაიმეოროს ქრისტეს სიგყვები თანამედროვეობისადმი. წუთისოფლის მიმართ: „... მე ვამოწმებ მასზე, რომ მისი საქმეები ბოროტია“ (იოანე, 7,7).

ყოველ წუთს რადიო-გელევიზია, ჟურნალ-გაზეთები, წიგნები გვინს უხვრეგენ ადამიანებს, რომ სგალინი იყო სისხლისმსმელი გირანი, ჟლეგდა და ხოცავდა საკუთარ ქვეყნის მილიონობით ადამიანებს. განსაკუთრებით დაუცხრომელნი არიან გელეყაჩალები. ვინა ჰყავთ ენის შემბრუნებელი?

საინტერესოა კიდევ ერთი გარემოება: სგალინის და რუსული ეკლესიის დაუძინებელმა მტერმა ნიკიტა ხრუშჩოვმა, რო-

გორც კი ჩაიგდო ხელში გიგანტური ქეეყნის საჭე, თითქმის ცხელ კვალზე დააეღა „კგბ“-ს სააშკარაოზე გამოეგანა სგალინის რეპრესიების ღოკუმენტაცია. მიუხედავად ძლიერი დაწოლისა, გამოქეყნებული მასალებით ნიკიგა პირში ჩალაგამოელებული დარჩა. მცირეგირაეიანი პრესის მიმოსილვით აღმოჩნდა, რომ სგალინის მოღვაწეობის 29 წლის მანძილზე რეპრესირებულ მოქალაქეთა რიცხვს აღემაგებოდა ელცინის რუსეთში თითოეული წლის განმავლობაში თვითმკვლელობით, კილერების ხელით, მიმშილით და სხვა უბედურებების გამო დაღუპულთა რიცხვი. ახლანდელი მარგო რუსეთის პაგიმართა რიცხვი დიდად აღემაგება საბჭოთა კავშირის ციხეებში მყოფთა რიცხვს (ყოველ შემთხვევაში, 2000 წლამდე).

აპოკალიფსი არც ისე შორსაა

ამას წინათ (2005 წლის 29 ოქტომბერს), „ერონიუსი“ მთელი ღდე გაიძახოდა: „როგორც ჩანს, აპოკალიფსი შორს არ არის“. ეს სგიქიური უბედურებების გახშირებით იყო გამოწვეული. თუ მეოცე საუკუნეში დიდმასშგაბიანი დანაშაულობების შესახებ ხმამალლა ეღერდა, „დანაშაულობანი კაცობრიობის წინაშე“, ახლა კი თვით კაცობრიობა წარსღგება ღეთის წინაშე როგორც „დამნაშავე კაცობრიობა“. ისგორიულად არც თუ იშვიათი იყო ნაადრევი განგაში „მეორედ მოსელის“ შესახებ, მაგრამ ღმერთი დიდმოწყალე გადაეღობა სასჯელს, აძლეედა კაცობრიობას შანსს მონანეიბისათვის.

დასავლეთმა არაერთი უღმერთო რეპრესია გადაიგანა: შუასაუკუნეების საშინელი ინკვიზიკია, ჰიგლერული ფაშიზმი, ახლა კი გლობალისგური რეპრესიები, რის გამოც იღუპება მილიონობით ადამიანი, იღუპება ერები, კულგურა...

კაცობრიობას ღმერთი წაუყენებს ძირითადად ასეთ აპოკალიფსურ ბრალღებას:

1. ჭეშმარიტების ნაცელად სიყრუის კულტი.

2. მამონამ (ფულმა, სიმდიდრემ) ღმერთის ადგილი დაიკავა ახლანდელ მსოფლიოში. „ვერ შესძლებთ ღმერთსაც ემსახუროთ და მამონასაც“ (მათე, 6,24).

3. გარყვნილების კულტი, სოდომიზმი – როგორც ღმერთისაგან ყველაზე უფრო დაგმობილი ქმედება-იდეოლოგია.

ასე რომ, ქრისტიანული იდეოლოგია ცხოვრებაზე გემოქმედებას ველარ ახდენს, ქვეყანაზე ბატონობს ანტიქრისტე. გასაოცარია იმ ნიშნების თანხედრა სინამდვილესთან, რაც აპოკალიფსშია. აპოკალიფსი, ჩვენი კონცეფციით, მეოცე საუკუნის დასაწყისიდან დაიწყო, როცა ქრისტიანულ სახელმწიფოს ქრისტიანი მეფე ჩამოაგდო ანტიქრისტემ და ქრისტიანულ ქვეყანაში ათეისტური სახელმწიფოს მეთაური გახდა ერთ-ერთი ძლიერი ანტიქრისტე. აპოკალიფსური (ბიბლიური) დრო პირობითია: „...ათასი წელი შენ თვალში, ვითარცა გუშინდელი დღე...“ (ფს. 89,4). დღე და საათი, როდის გამოგზავნილი მე მამალღმერთი, ეს თვით მამა-ღმერთის გარდა არავინ იცისო. ეს არის აპოკალიფსური განაჩენის ეამი, რომელსაც თვით ქრისტეს მიერ გამოგანილი „სამინელი სამსჯავროს“ განაჩენი სისრულეში მოვა. ეს იქნება ყველაზე დიდი რეპრესიები, როცა რეპრესირებული იქნება თითქმის მთელი კაცობრიობის უმეტესობა. ღმერთი მრისხანედ განიკითხავს „დაღუპვის ღირსს კაცობრიობას“ (გალაკტიონი).

„ბოროტი და მრუში მოდგმა ეძებს ნიშანს, მაგრამ ნიშანი არ მიეცემა მას, გარდა იონას ნიშნისა...“ (მათე, 16,4);

მაცხოვარმა ამ სიჭყვებით პირდაპირ მიუთითა ნინეველთა მონანიებაზე. არმონანიების შედეგი არის სოდომისა და გომორას აფეთქება-განადგურება, მონანიება არის ერთადერთი გზა ხსნისა, მაგრამ ნინეველელებმა შეიგნეს რა თავისი ცოდვები, მათ დაიჯერეს, რომ ხსნა ამქვეყნიური ამრით აღარ არის, ისინი შეეგუენ იმ ამრს, რომ დაიღუპებიან, მაგრამ ინანიებენ ღვთის წინაშე ცოდვებს. ასე რომ, ისინი არ შევაჭრებიან ღმერთს, რომ თუ კარგად მოვიქცევით, ხომ გვაპატიებთო. თვით იონა წინასწარმეტყველსაც არ გაუმხილა ღმერთმა, თუ მოინანიებენ, ვაპატიებო. იმდენად ხაზგასმულია ეს მომენტი, რომ იონა თითქოს გულდაწყვეტილი მიმართავს ღმერთს საყვედურით: რად არ გამიხილე, მე სიყრუე გამომივიდაო. არადა, ნამდვილი მონანიება ასეთი უპირობო მონანიებაა. ამიტომაც გადარჩა ნინევია.

სტალინური რეპრესიების უმსახეპ

რეპრესიები ხალხის უსამართლოდ დასჯას ნიშნავს. 1937 წელს რეპრესიული ეწოდება ხრუშჩოვის დროიდან. რა, თვითონ ხრუშჩოვს არ ეკუთვნოდა სიკვდილით დასჯა?! მისი შეილი ხომ გადაეიდა ფაშისტების მხარეზე და იბრძოდა სამშობლოს წინააღმდეგ. აბა ვინ უნდა დაისაჯოს სასჯელის უმაღლესი მომით? მისი შეილი რიგითი ნაძირალა იყო, ხოლო მამამისი, სახელმწიფოს სათავეში დასვა ძალთაქმედებამ. მისი დანაშაულის საწყაოდ არც საზომი არსებობს და არც სასწორი. იესოს ბოროტნი ფარისეველნი ბოროტს და ეშმაკთან წილნაყარს უწოდებდნენ. გადაბრალება და ცილისწამება ეშმაკის მოგონილია. ბოროტს სძულს კეთილი და, რაც ყველაზე საოცარია, – ბოროტი კეთილს ეძახის: – შე ბოროტო-ო.

ნახეთ, როგორ ამეგყეულდა დრო?! თუ ნახევარი საუკუნე ანტიქრისტეს ზომების ქვეშ იყვნენ არა მხოლოდ თავისთავად ბნელნი და უეიცინი, არამედ ყველა ღიდი თუ პაგარა, განსაკუთრებით მწიგნობარნი. ყველაზე საშინელი მაინც უნათელო განათლება იყო. ნახევარ საუკუნეზე მეტი ყველანი ფეხის სმას აყოლილნი შესაშინებელ საშინელებად ვთვლიდით წელს, რომელსაც 1937 ერქვა.

მამ ასე, ერთ მხარეს – ნიკიტა თავისი ფაშისტი შეილით, მეორე მხარეს – სტალინი სამამულო ომის ცეცხლის ხაზზე მეომარი სამი გმირი შეილით: იაკობი, ვასილი და არგიომი (ნაშვილეები, რომელიც არაფრით გამოერჩეოდა სტალინის სხვა შეილთაგან). იაკობი მხოლოდ გმირულად კი არა, მოწამეობრივად შეეწირა სამშობლოს, როგორც ღიდი კაცის შეილს შეეფერება. ბოროტებამ, ნიკიტებით სავსე ქვეყანამ ნახევარ საუკუნეზე მეტი ხნის მანძილზე ჯეარს აცეა სტალინის სახელი, სტალინის ცნება. ამიგომ ამბობდა მაიხოვარი: წუთისოფელი, ანუ ეს მიწიერი ქვეყანა, ბოროტებაშია... შეგიძულებენ, თუ ჩემს გმას გამოყევებიო, მაგრამ ღება ჟამი, როცა ბეცა ანგარიშს უსწორებს მიწიერ ბიწიერებას. მალე 1937 წელი აღსდგება ისტორიაში, როგორც წელი საერთაშორისო კოსმოპოლიტიზმის შემუსერის წელი. არცერთი წესიერი კაცი არ უარყოფს – სტალინს რომ გროცკიზმი არ

დაემარცხებინა, ჰიგლერს ვერაფერს დააკლებდა. ჯერჯერობით ჩვენმა ხალხმა არ იცის გროსკიშმის საერთაშორისო ბოროტების ფესვები, მისი მეტასტაზები რაოდენ მომაკედინებელი იყო ეროვნული სახელმწიფოს წინააღმდეგ. სტალინმა ჯერ დაამარცხა შიდა ფაშიზმი, რომლის მასშტაბები ქვეყნის შიგნით ბოროტებით არ შემოიფარგლებოდა. ასე რომ, სტალინმა ორ მსოფლიო ომებს შორის, 1937 წელს მოიგო კიდევ ერთი „დაუნომრავი“ მსოფლიო ომი. თუ ამ მსოფლიო მოვლენებს დიდი მასშტაბით გაეხედავთ, ცხადია, შემთხვევით არაფერი მომხდარა. ყოველივე უფლის ნებით მოხდა და მოხდება. იესომ ამ ქვეყნად 33 წელი იღვაწა, ვიდრე ქრისტედ აღვლინდებოდა ზეცად. მას შემდეგ კი ოცი საუკუნეა მეუფება მისი ამქვეყნად. სტალინმა 29 წელი იმეფა, მისმა შექმნილმა სამეფომ მიწაზე 70 წელი გაძლო, მაგრამ ამეამად სტალინი, საბჭოთა კავშირი, იდეაში გადავიდა. თანდათან ძლიერდება მისი აღქმა მთელი კაცობრიობის ცნობიერებაში, რამდენადაც ცხადი ხდება ნილაბჩამოხდილი დასავლეთის საშინელება, მით მეტად მაღლდება სტალინი და სტალინური სოციალიზმის წარმოდგენათა ერთობლიობა. სიკვლევის გარეშეც ალაპარაკდა სინამდვილე.

ბურჟუაზიულმა იდეოლოგიამ საუკუნეების მანძილზე მსოფლიოს ნაძარცვი ფულით, ღირსეული ბრძოლის ნაცვლად იყიდა მსოფლიო პოლიტიკა და ჯამუშობა, სამშობლოს ღალატი ძალიან გკბილ ცნებებად უქცია ხალხებს.

დასავლეთმა ყოველმხრივ საგანურ-გენიალურად იმუშავა, რათა შეექმნა სტალინისა და საბჭოთა კავშირისაგან ურჩხულის სახე. ეს ყველაზე დასავლობი წარმოდგენებია დღევანდლობამდე. ამისათვის, ბეიკერის თქმით, მათ გრილიონები დახარჯეს. ღვთისგან გმოვიღმა მამონამ გაიმარჯვა ჭეშმარიტების წინააღმდეგ ბრძოლაში.

ყოველი რევოლუცია ყოველთვის ადამიანთა უკმაყოფილებების შეგროვების შედეგია. ყოველი ადამიანი ბუნებით უკმაყოფილოა. ერთი ბუდისგური თქმულების მიხედვით, უფლისწულს სასახლეში ზრდიდნენ სულ ახალგაზრდებითა და სიხარულის გარემოცვით. მას არ უნდა სცოდნოდა, თუ რა არის სიბერე, რა არის სიკვდილი. მაგრამ აი, წამოიზარდა პრინცი და სანადი-

როდ გაემგზავრა. გზაში ერთი დამანჭული მოხუცი შეხვდათ, – რანაირი არსებაა, – იკითხა უფლისწულმა. ეს არის მოხუცებული! – იძულებული გახდნენ აეხსნათ კიდეც, როგორ იქმნება დროთა განმავლობაში, ახალგაზრდისგან მოხუცებული. – როგორ, დრო რომ გაეა, მეც ამას დავემსგავსები? როცა უსიამოვნო დასტური მიიღო, დარღით გაათენა ის ღამე.

როგორღაც გადააეიწყა პრინცს მოხუცის ნახვით მიღებული კომმარი. კელაე წაიღნენ სანადიროდ. გზაში ერთი კაცი წაიქცა, იკრუნჩხებოდა და კენესოდა. პრინცი გაოცებით უყურებს ამ საშინელ სანახაობას. კარისკაცებმა ფრთხილად, მაგრამ აუხსნეს, რომ ასეთი რამ ავადმყოფობა შეიძლება შეეყაროს ნებისმიერ ადამიანსო. კელაე დარღით გაათენა ღამე პრინცმა. გავიდა ხანი და პრინცი კელაე მისეირნობს ამაღლასთან ერთად. დაინახა პროცესია. მედარს მიასვენებენ. 19 წლის პრინცი ძლიერ შეაშფოთა იმის გაგება, თუ რა არის სიკვდილი...

არ არსებობს არაუკმაყოფილო ადამიანი. ადამიანს ბავშვობიდანვე ცნობიერების უბეში აქვს გადამალული სეედა სიკვდილის გარდაუვალობის გამო... დასაუღეთის ფსიქოლოგები ყოველგვარ უკმაყოფილებათა შემგროვებლები არიან. და არამხოლოდ! ბუნების უკმაყოფილებას გრანსფორმირებას, სახეცელილებას უკეთებენ და თავის ხეღრმე გამწარებულებმა ვილაყაზე რომ იყარონ ჯაერი. მამამეციერისა ყველას ემინია, მას საყვედურს ევრაეინ შეჰბედავს. უბრალოდ, უმწეოდ თუ შესჩივლებს ღმერთს იმ ვარაუდით, მეგი აღარ გაგვიწყრეო. უაღრესად სადა ლექსით, სადა სიმღერით მღერიან შემარხომებული ქართველები:

„უფალო ღმერთო, რად გამაჩინე,
მე ხომ სიოცხლე არ მითხოვია,
თუ გამაჩინე, კიდეც მარჩინე,
უბედურებას გადამარჩინე“.

გერენგი გრანელის ეს ლექსი უღრმესი ფილოსოფიური ამრის სისადავით გამოხატვის განსახიერებაა. ჩვეულებრივ, უმეტესწილად ამ სიმღერას რომ ჩაათავებენ ქართველები, მერე იწყება იუმორისგული გაბაასება ღმერთთან. იწყება სიცილი ადამიანის უმწეობაზე: არც მეფე, არც პაგრიარქი, თვით ქრისტეც არა – აილეს ქართველებმა და პირდაპირ მამამეციერს ჰკითხეს, არსე-

ბობის ყოველი სტანდარტის შემქმნელს. ნაწყენია ქართველი კაცი ბედის პრინციპით: რაგომ უნდა მოეკედლო? დარწმუნებული იყავით, მამაბეციერს ქართველების სიმღერა და იუმორი, აზრის სიმკვირცხლე მოსწონს, თორემ წყალბადისა და ატომის ბომბების გამოგონება სხვა ხალხებს დააეალა. ყველაზე უწყინარი როლი ქართველებს მიაკუთვნა: იმღერეთ, იცინეთ, იქეიფეთ, წუთისოფლის ხანმოკლეობის დარღს ნუ გადაყებითო.

„ბრძენი სულ სიკედილზე ფიქრობს, მოქეიფე – სიცოცხლეზე“.

ღმერთისა ემინიათ, ურწმუნოსაც კი. რა ვიცი, მართლა არ იყოს ცაში რამე და არ დავილუპოო. ამიგომ ღმერთს მორიდების მეტად ვერაფერს შეჰბედავს. სტალინს კი, რამდენიც გნებავთ. განსაკუთრებით, მას შემდეგ, რაც იგი გარდაიცვალა.

ღიალოგი ომურგეტს მიმავალი მაგარებლის ერთი-ერთი კუ-კედან:

– გერონტი, შენ არ გსიამოვნებს, სტალინზე რომ ცუდს ლაპარაკობენ, მარა არ გეწყინოს და არ იყო კაი კაცი. ეს საშინელი რეპრესიები უბედურება იყო.

– პარმენ, თქვენ რეპრესირებული ოჯახიდან ხართ, არა?

– თითქმის, საწყალი ბაბუაჩემი სტალინის ამ რეპრესიებს არ ემსხვერპლა? იცი, რა კაი ბაბუა მყავდა?

– გადასახლებაში იყო?

– არა, მარა რათ გინდა, საწყალი სულ გადასახლების ლოდინში იყო. თავის ხელჯოხს რომ აკაკუნებდა იატაკზე, ხანდახან შეჩერდებოდა. კარებისკენ იყურებოდა, ხომ არ მოვიდნენო. ისე, კარგად შენახული კაცი იყო.

– რა მოუვიდა მაინც, რამე დანაშაულს აბრალებდნენ?

– რაცხაო ახალგაზრდობაში პროკლამაცია გაეავრცელეო ქარხანაში, მაშინ კი გადავრჩი „ჩკ“-ს, მარა მაგენი რამეს დაგავიწყებენო? მიცნობდა ის შეჩვენებული სტალინი.

– მერე, მერე, პოდა აგერ გეგყვი, აა! – 1951 წელს რადიომ რომ გამოაცხადა მავნებელთა მორიგი გადასახლების შესახებ, ბაბუაჩემმა თქვა, – ახლა კი ნამდვილად წამიყვანენო.

დაწვა ლოგინში, აუვარდა სლოკინი და გაფარჩხა ფეხები. მეტი შემინება, რეპრესიები რაღა გინდა?

– გერონტი, რამდენი წლისა იყო ბაბუაშენი?

- არ იყო მთლად მოხუცებული, 83-ე წელიწადში იყო გადასული.
- აუჰ, რა მითხარი. ეგ. სტალინი 75-ში იყო გადასული. შენ, იცი რა? იმანაც ხომ რამდენი ინერვიულა, რა ერქვა ბაბუაშენს?
- კირილე, ჩემო ბატონო.

ჰოდა შენ გგონია, სტალინს არ ეშინოდა ამ შემთხვევაში ბატონი კირილესი და მისი ამხანაგების შეთქმულებისა? იმანაც ხომ ინერვიულა. თუ არა, შეიძლება თვითონაც კირილეს ხნისა ეცოცხლა...

მკითხველო, ვიცი, რაც გაიფიქრე, რა არასერიოზულ შემთხვევებს იმოწმებსო. ამაზე გაცილებით არასერიოზულ ამბებზეა აგებული ანგისტალინური ფილმები, რომანები. ჯერ იცყუებენ თავს, მერე აცყუებენ სხვას. განა მართლა არ იყო მსხვერპლი უდანაშაულობისა? თანაც გულაგში ასეულობით უდანაშაულო ადამიანი რომ ხედებოდა?! იმ ეპიზოდების მართალი აღწერა უნდა ჩანდეს მთლიანობაში. მეორე მხარეს რა ქვეყანა დარჩა. „ხეებს იქეთ ვერ ხედავენ გყეს!“. ეპიზოდი არ უნდა მიახლო მთელ ქვეყანას, მთელის შემცველი არ არის ნაწილი.

სტალინის დროს დაიხვრიტა (ბევრჯერ უსამართლოდაც) მეცნიერი, მაგრამ არ დახვრეტილა მეცნიერება.

სტალინის დროს დაიხვრიტა ხელოვნების წარმომადგენელი, მაგრამ ვითარდებოდა ხელოვნება და კულტურა.

სტალინის დროს დაიხვრიტა არაერთი უანგარო სტალინისტი, სტალინის მშეს რომ ფიქულობდა. რატომ? იმიტომ, რომ მართლა იყო მოკალათებული მათემატიკა გუნდები „ჩკ“-სა თუ ცკ-ში, მედიცინასა თუ არმიაში...

ანგისტალინისგმა „დემოკრატებმა“ დახვრიტეს მეცნიერება.

ანგისტალინისგმა „დემოკრატებმა“ დახვრიტეს ხელოვნება.

ანგისტალინისგმმა დახვრიტეს მწეობა, სამართალი...

ევროპამ გენიალური კულტურა და მეცნიერება შექმნა. იგი იყო საუკუნეების განმავლობაში ცივილიზაციის მესაჭე – მეცხრამეტე საუკუნის ჩათვლით. ევროპამ ამოწურა თავისი თავი. იგი დღეს გამოწურული ლიმონივითაა, მაგრამ მსოფლიოზე ბატონობის ყოყოჩობას ვერ იშლის. ახლანდელი ნაკულტურალი ევროპა, ფაქტიურად, კლასიკური ევროპის ანტიპოდი. მან სარწმუნოებისა და მწეობის მცირეოდენი რესურსებიც კი ამოწურა

და სახეზეა ტიპიური სოლომური იდეოლოგიის ქეყანა. ჯერჯერობით მას ხელში აქვს ჩაგდებული ფინანსური საჭეები, ძალაუფლება. ეს მძარცველი ევროპა და განსაკუთრებით აშშ, ღმერთის რისხვას რომ ვერ ასცდებიან, ამას სიგყვებიც აღარ სჭირდება. რაც შეეხება ფაშისტურ იდეოლოგიას, „მსოფლიო წესრიგის“ მებატონეობას, ანუ ერთპოლარული რეჟიმის იდეოლოგიის დამკვიდრების მცდელობას, იგი განვითარდა და დასრულდება ისე, როგორც ღეტალურადაა დახატული აპოკალიფსში. მეშვიდე ანგელოსი რომ იუწყება: „დაეცა, დაეცა მეძაღვი ბაბილონი“ და ანგელოზები ზეიმს მართავენ ზეცაში, რომ შემუსრეს ეს ბოროტება. ეს ზეიმი ვაშინგტონის ზევით ჩაგარდება, არა ისე, 1999 წელს ვაშინგტონში რომ ზეიმობდნენ ნატოს 50-ე წლისთავს, სადაც აშშ-ს პრეზიდენტთან ერთად მეძაობდნენ და ნებივრობდნენ მისი დამქაშები (საქართველოს პრეზიდენტიც იქ იყო)...

„იტირებენ და იგლოვებენ მას დედამიწის მეფეები, რომლებიც მეძაობდნენ და ნებივრობდნენ მასთან, როცა დაინახავენ მისი ხანძრის კვამლს“ (18,9). თუ დასავლეთის იმპერიალიზმთან სოციალური დაპირისპირება შეიცვალა, სიმწვავე და ფარდა მაშინ ნახეთ დასავლეთის (ევროპა, აშშ) უტიფარ აგრესიას. ბატონკაცურ ჰეგემონიზმს დაუპირისპირდა აღმოსავლეთი – რუსეთის ლიდერობით.

„ვინაიდან, როგორც ელვა გამოდის აღმოსავლეთიდან და თვით დასავლეთამდე ანათებს, ასევე იქნება კაცის ძის მოსვლაც“ (მათე, 24,27).

„და გაბრწყინდება იგი ვარსკვლავი აღმოსავლეთით“ (დოსტოევსკი).

გამოთქმა „დამპალი დასავლეთი“ რუსულ პუბლიცისტიკაში გამოჩნდა მეცხრამეტე საუკუნის მეორე ნახევარში, მაგრამ ამ ლობობამ უკვე მიაღწია კულმინაციას. დადგა ქამი აღსასრულისა, დასავლეთს აღარ აქვს არც ღვთაებრივი (სულიერი) და არც ბუნებრივი რესურსები. იგი თითქმის ამოიწურა. და მაინც გაკოტრებული აზნაურივით იგი იხტიბარს არ იტებს, კელავ ხმამაღლა ელაპარაკება თავის ნაყმობს. მოვიდა ქამი განკითხვისა!

დაუებრუნდეთ სტალინური რეპრესიების თემას. დღეს მსოფლიოს მასმედია და, რა თქმა უნდა, რუსეთისაც, ხელში უპყრიათ იმ შავ ძალებს, რომლებიც მთელ ფულს, სიმდიდრეს ახმარენ სიმა-

რთლის დაბნელებას. ამიგომ თვით რუსეთის გელეარხებზე საღის-კუსიოდ გამოყვანილი ახლანდელი კომუნისტების ლიდერებიც, სგალინისტებიც ერიდებიან სრული სიმართლის თქმას იმათ პირისპირ. თუ ბოლომდე იტყვიან სათქმელს, ბურჟუები ეკრანზე არ შეუშვებენ. უკეთურნი თვითვე აელენენ უტიფარ სახეს და აჩქარებენ პირუკუ პროცესს. ვისაც მიხედვრის უნარი აქვს, ბევრნი ხედებიან, რა მართალი ყოფილათ ამ ჯაშუშების მიმართ სგალინი. სამშობლოს გამყიდველი, ცხადია, ებრძვის სგალინს. ამას წინათ „OPT“-ს არხზე პროგრამა „Время“-ში ორი შავი შოეინისტი რუსი მწერალი მონაწილეობდა. მათი საუბრის მიხედვით ამ ორიდან ნახევარი მწერალიც ვერ გამოვა. მათ ხაზი გადაუსვეს რუსეთის 70-წლიან, საბჭოთა ხალხების 70-წლიან ისგორიას. აქაოდა, „ქართული დიქტატორი გეეჯდა თავშეო“. როცა ამას ამბობს რუსის სახელით გამოსული შოეინისტი, იგი რუსი არ არის, იგი ურჯულოა, რომელიც არაეითარ პაგიეს არა სეემს ჭემმარიგებას, არამედ თავხედურად ამტკიცებს, რომ სიმართლე ის არის, რაც მის დამკვეთ ძალებს სურთ. მაგრამ ისინი დროის ფონს ვერ ითვალისწინებენ. ხრუშშოვის დროიდან ბევრი ფეხის ხმას აყეა. სგალინის ლანძლეა მოდად იქცა. თუმცა, დროდადრო დაფიქრდა ბევრიც. მართლა გირანშა ნიკიტამ აჩენა ხალხს, რომ გირანია ქვეყანას ანგრეედა. სგალინი ქვეყანას აშენებდა და სამშობლოს იყაედა, შეფასების უცილობელი პირობა სახეშეა, ბევრმა ცნობილმა სამხედრო პირმა პოლიტიკურმა და საშოგადო მოღეაწემ გადააფასა თავიანთი ნაადრევი ნაამრევი, დაფიქრდა და ბოდიში მოუხადა ჭემმარიგებას, მაგრამ უკეთურთა ლანძლეა გერჩიენოთ, იმათგან ქებას.

კითხვაზე, – რამდენი ადამიანი იყო სგალინური რეპრესიების მსხვერპლი, იმდენად მრავალნაირი და მრავალციფრებიანი პასუხებია, რომ ამკარაა – არაეითარი სერიომული, საქმიანი, დოკუმენტური სგატისტიკა არ არსებობს. სიცრუემ რეკორდულ დონეს მიაღწია სწორედ სგალინის წინააღმდეგ. კითხვაზე, – მაინც რამდენი მილიონი ადამიანი გაწყვიტა სგალინმა, – პასუხობენ სრულიად სხეადასხეა მილიონებით, თანაც მრავალი მილიონებით. თუ ერთმა მზაკეარმა „დემოკრაგმა“ თქვა: – სგალინურ რეპრესიებს შეეწირა 4 მილიონი, მეორე უფრო გაბრაშებული „დემოკრაგი“ იტყვის, ვთქვათ, 20 მილიონს, კიდევ უფრო ციბი დააბე-

რეკეებს 40 მილიონს... შემდეგ აუმჯობესებენ რეკორდებს და ამბობენ რამდენიმე ათეულობით მილიონს და ასეთ მისტიკურ ბურანში იმათი ჩათვლით, ვინც დაბადებამდე გარდაიცვალა. ასეთი სტაგისტიკა რომ არ არის რეალური, ყველა მიხვდება, ვინც ოდნავ ჩახედავს საქმის გულს. ხომ არ გგონიათ, რომ რომელიმეს შეუძლია თქვას: — სტალინური რეპრესიების მსხვერპლად შეიქმნა, ეთქვათ, 3757 673 ადამიანი. ეს იმიტომ, რომ მათთვის მილიონამდე დამრგვალებული ციფრების მიღმა სტაგისტიკის იმიტაციაა და მათ სრულიადაც არ ადარდებთ რეალური ადამიანის გრაფედია. სტაგისტიკური მონაცემი იმდენია, რამდენიც მათ სურთ. ეს ნიშნავს შემდეგ: სტალინური რეპრესიების შესახებ არ არსებობს სახელმწიფო პოლიტიკა, სამართლებრივი შეფასება, რათა იურიდიული, დოკუმენტური მასალის საფუძველზე გაკეთდეს დასკვნები, მოგანილი იქნას სამართლებრივი და მხოლოდ სამართლებრივი დასკვნები. არადა, ამ საკითხის გადადება საქმეს ამიანებს. მაშინ რატომ აყოვნებს ბატონი პუტინი? და მაინც, ალბათ, სწორია იგი თავისი უნიკალური მოთმინებით. ამ საკითხის დასმაც კარგეა მომდგარი. „არა არის დაფარული, რაიც არ გაცხადდების“. სტალინს მიაწერენ ბოლშევიკების მიერ ჩადენილ იმ გერორსაც, რომლის წინააღმდეგი თვითონ იყო ან მას საერთო არ ჰქონია. მხედველობაში მაქვს ის მასობრივი ქლეტა, რომლის მიზანი იყო ყოლვეგვარი რუსულ-ეროვნულის ამოძირკვა-განადგურება კაზაკობისა, გლეხობისა, ინგელიგენციისა. ეს იყო გროცკისა და მისი დამქაშების დამსახურება. გავიხსენოთ, როგორ მოაკვლევინა გროცკის, უშუალოდ მისი ხელმძღვანელობით, „ჩკ“-მ ესენინი, რომელიც სტალინისადმი დიდი სიმპათიით იყო განწყობილი. სტალინმა ესენინისა თუ ნიკოლოზ მეორის ოჯახის ბარბაროსი მკვლელების მიმართ შური იძია. საკადრისად დაისაჯნენ.

მე შორსა ვარ იმ ამრისაგან, რომ სტალინური ბრძოლა ეს უშეცდომო, უმანკო პროცესი გახლდათ. უსისხლო ომი არ არსებობს და თუ დემოკრატები სისხლის დაუნახავად — შიმშილით, უქეიმობით, სამშობლოდან იძულებითი განდევნით, ბუდე-სახლ-კარის მოშლით ანადგურებენ მილიონობით ადამიანს, გაათახსირეს ცივილიზაცია, ადამიანთა ცხოვრება. 1937 წლის რეპრესიების შეფასებამდე ჯერ შორსა ვართ. ახლანდელმა აღორძინებულმა ნეოგროც-

კიზმმა დაიპყრო რუსეთის მასშედია. ღმერთის მტრები, ეკლესიის მტრები, სოციალიზმის მტრები „გმირებად“ აქციეს და გმირები კი სასაცილოდ. გეშინოდეთ გლობალური სიკრუისა. ყველა დიდი მე-
ფე, რჯულმდებელი თუ ღვთაებრივი იდეოლოგიის გამგარებელი, იბრძოდა. ბრძოლა არასდროს იყო უსისხლო. დიდმა მოსემ სწო-
რედ სმლითა და მახვილით მოიგანა მრავალსაუკუნოვანი სიწმინდე:

„ჩადგა მოსე ბანაკის ჭიშკარში და თქვა: ვინც უფლისაა, ჩე-
მთან! და შეგროვდნენ მასთან ლევიანები. უთხრა მათ: ასე
ამბობს უფალი, ისრაელის ღმერთი: მახვილი შეიბას ყველამ,
მოიარეთ ბანაკი ჭიშკრიდან ჭიშკრამდე და მოკალით ძმამ ძმა,
მეგობარმა მეგობარი, ნათესავმა ნათესავი.

მოსეს სიგყვისამებრ მოიქცნენ ლევიანები. სამიათასამდე კაცი
გაწყდა იმ დღეს“. (მოსე, გამოსელა 32, 26-28).

ღმილით მივმართავ რუსეთის ადამიანის უფლებათა დაცვის
წარმომადგენლებს: გიხოვთ, შეისწავლოთ ამ სამი ათასამდე ადა-
მიანის დახოცვის პროცედურა, სასამართლოს გარეშე რომ შეი-
ქმნენ რეპრესიის მსხვერპლად. ჩემის მხრივ წინასწარ გიპასუ-
ხებთ. მოსე იცაედა არა ნებისმიერი ადამიანის უფლებებს. მოსე
იცაედა ღვთის კანონებს, იცაედა იმათ ინტერესებს, ვინც ღმერთს,
ზნეობას მისდევდა. მან გამარგლა ყანა სარეველებისაგან. დღეს
ჩვენ ველოდებით ღვთის რისხვას დამნაშავე კაცობრიობის მი-
მართ. როგორ გაასამართლებს ღმერთი „დაღუპვის ღირსს კა-
ცობრიობას“? (გალაკტიონი). როგორ? განა ქვეყნად ყველა უღ-
მერთო და დამნაშავეა? იკითხავს ნორმალური ადამიანი. აპოკა-
ლიფსიც იმას გვაუწყებს, რომ ქვეყნად არიან ღვთისნიერნი. მათი
ცენზი, ჩინი ან სოციალური წოდება არაა მინიშნებული. მათი მი-
სია ღმერთმა იცის მხოლოდ. ჩვენი გაგებით, ეს ისინია, ვისშიაც
მართლა არის ღმერთი, მათი საღვთო მოქმედება არ არის ხალ-
ხისთვის ცხადი. ღმერთს თავისი კრიტერიუმი აქვს. ასეთი ადამი-
ანები არ უყვარს წუთისოფლის მრავალრიცხოვან მრევლს. პირი-
ქით, ისინი „ღვენილნი“ არიან, „ნეგარ არიან ღვენილნი“. ყოველ
შემთხვევაში, ისინი უძლურად არიან მიმოფანტულნი ხალხით გა-
ჭედილ და კაცით დაცარიელებულ ღვდამიწაზე, ანუ ღვთისნიერ-
ადამიანური საზოგადოების უდაბნოში. დაუკვირდით, როგორი
გამარჯვებულია ანტიქრისტე სტალინის მიმართ. გამარჯვებულ

ანტიქრისტეს მშემ მიანათა მას შემდეგ, რაც ეშმაკს ეშმაკი დაერქვა, მისი ძალა განწირულია. და მაშინ რა საღმრთო შეღავათი აქვს ამ წუთისოფელში ღვთისწიერთა არსებობას? ასე თუ ისე, არსებობენ ღვთის რჩეულნი? ასე რომ არ იყოს, ერთბაშად ამოწყდებოდა ქვეყანა, არ შემცირდებოდა „სამინელი სამსჯავროს“ დღეები: ეს განუკითხაობა იქნებოდა. ღმერთი აუცილებლად გააჩვენებს ავსა და კარგს. კაცობრიობის დასჯის სამინელ დღეებს უფალი ღვთისწიერთა ხათრით ამცირებს: „ის დღეები რომ არ შემოკლებულიყო, ძე ხორციელი ვერ გადარჩებოდა, მაგრამ რჩეულთა გულისათვის შემოკლდება ის დღეები“. (მათე, 24,22).

აპოკალიფსის ამ საკითხებზე მსჯელობა ღვთისადმი ღიად საპასუხისმგებლოა. უნდა გააიყვო საკუთარი ემოციები. არ წაგძლიოს ცდუნებამ – აი, მე ხომ გეუბნებოდით, აი ღირსია კაცობრიობა მოსპობისა, რადგან ცხოვრება მე მომეჩქა ცუდადო. ასეთი ეშმაკეული მეოხიდან წამოსული ვნებები უნდა მოვიგერიოთ, მაგრამ რელიგიური პარამიტიზმიც დაუშვებელია, – იძახო, ივერია გაბრწყინდება, ავშენდებით, დავმშენდებითო. არც გყუილი დაპირება უფლის სახელით, არც დამუქრება უფლის სახელით. ერთადერთი, რაც ამ საკითხებზე მწერალს და მკითხველს მოეთხოვება – გვახსოვდეს უკანასკნელ წუთამდე, არ დაგვაიწყდეს ღმერთი და მის მიერ მოცემული ქვეყანა ჩვენი. ცოდვა ორგვარია: ნებსითი და უნებლიეთი. სამშობლოს რომ გაყიდი, ეს არ არის უნებლიე ცოდვა. თუ მთელი ხალხი მონაწილეობს ღმერთის ღალატში, სამშობლოს ღალატში, თითო-ოროლა კაცი ვერ უშველის იმ ქვეყანას. ერთი წესიერი ოჯახი ლოგისა სოლომონში იყო. ის ფაქტი ბიბლიური რეცეპტია კაცობრიობის ავადმყოფობისა. ამიგომ თვით ღმერთმა დაარქვა „სამინელი სამსჯავრო“ იმ პროცესს, რომელიც ძალიან ახლოსაა. „სამინელი სამსჯავრო“ არ არის გკბილი თემა. იგი ისეთივე უსიამოვნო წარმოდგენაა, როგორც სიკვდილის წარმოდგენა. დღეს ძალიანაც რომ მოვინდომოთ, ვერაფერს დავმაღავთ, კაცობრიობის წინაშე დგას ყოფნა-არყოფნის საკითხი. ვინც ამ საკითხებზე ფიქრობს, წერს და ბეჭდავს, რა აზრი აქვს მის ნაწერს? თუ ხვალ ქვეყანა დაიღუპება, ვინ წაიკითხავს შენს ნაწერს? რისთვისღა წერს? ეს კითხვა უფრო საინტერესოა, ვიდრე ერთიის მეხედვით

ჩანს. ასე თუ ისე, ყველას თავისებურად სწამს გეზუნებრივი ძალა. ზოგს ეშმაკი სწამს და გაიძახის: ღმერთი მწამსო. მაგრამ ჩვეულებრივი მოკვდავი ადამიანები, ღვთის თვალით შესაწყნარებნი, მაინც მცირედმორწმუნენი ვართ. ჭეშმარიტი მორწმუნე, ღრმად მორწმუნე ისაა, ვინც წუთისოფლის ყოველ სიამეზე მაღლა აყენებს ზეციურ სასუფეველს. საიქიო ცხოვრების უფრო მაღლა დაყენება თეორიულად მორწმუნისათვის ადვილი ასაღიარებელია, მაგრამ რეალურად, როცა სიკვდილ-სიცოცხლის გასაყარზე მიდგება საქმე, მაშინ ბევრი, გაცილებით მეგნი დარჩებიან კარს მიღმა. ადამიანი ისე მაგრად ებლაუჭება აქაურს, რომ ვერ ხედავს იმქვეყნიურს. ჭეშმარიტი მორწმუნე კი სიკვდილს ღირსეულად ხედება. სოკრატეს სიკვდილი გაეხსენოთ. (სოკრატე ხუთი საუკუნით ადრე მოღვაწეობდა ქრისტეს დაბადებამდე, სოკრატეს და მის მოწაფე პლატონს წინარექრისტიანებსაც უწოდებენ).

სოკრატეს ათენის სასამართლომ სიკვდილი მიუსაჯა. სოკრატეს შეეძლო აეცდინა სიკვდილი, მას გაქცევის პირობებსაც კი უქმნიან, მაგრამ სოკრატესათვის სიკვდილი ხსნაა სულისა. ყოველ შემთხვევაში, მისი ფილოსოფია და რწმენა იგივეა, რაც მისი რეალური ყოფა. საპყრობილეში მასთან არიან მისი მოწაფეები. ისინი ეთხოვებიან საყვარელი მასწავლებლის ამქვეყნიურ ყოფიერებას. ისინი გაჟღენთილნი არიან სოკრატეს ფილოსოფიით იმის თაობაზე, რომ სულია ჭეშმარიტი, სული არ კვდება. მაგრამ, როცა მოახლოვდა ის წუთები, როცა მან საწამლავი უნდა დალიოს, ზოგმა გირილი დაიწყო. გაუჯავრდა მათ მასწავლებელი: – თქვენ არ ყოფილხართ ჩემი ჭეშმარიტი მოწაფეები, რაც გასწავლეთ, ის თქვენ მართლა არ გიწამებიათ. ჩემი ცხედრის წინაშე გირილი არ დაიწყოთ, ცხედარი არაა სოკრატე. სოკრატე ის სულია, რომელიც თქვენთან მუსაიფობს... ეს ყველაფერი გასაგებია თეორიულად, მაგრამ პრაქტიკულად მისი შესრულება მხოლოდ სოკრატეს შეუძლია... ინგლისელი პოეტი ბაირონი ახალგაზრდობაში (გარდაიცვალა 38 წლის ასაკში) ერთი პერიოდი გატაცებული იყო სიმშვიდის ფილოსოფიით, – მიელწია ფსიქოლოგიურ თვითმმართველობისთვის – მოიმშროოს წყენა და გკენა, მაგრამ ეს ფილოსოფია დიდხანს ვერ შეინარჩუნა. ცხენიდან რომ გადმოვარდა და გვერდი დაიღწა, ტკივილებისაგან

სულ გამეფანგაო ჩემი სიმშვიდის ფილოსოფია. ეს სხვაგვარი გზაა, სიმშვიდისაკენ სწრაფვის სურვილია მხოლოდ. ჭეშმარიტი სიმშვიდე რწმენით მიიღწევა.

ევროპის ისტორიამ საკმაოდ იცის პანიკის შემთხვევები „მეორედ მოსვლისა“ (რუსეთის ისტორიაშიც), როცა ვრცელდებოდა პანიკური აზრი, მოდის განრისხებული უფალი ქვეყნიერების დასასჯელად. სამწუხაროდ, ადამიანები უკეთესნი ვერ ხდებოდნენ – პირიქით, „მაინც ვილუპებით“ პანიკას მოჰყვებოდა ხოლმე საშინელი ალვირახსნილობა, ადამიანები კარგავდნენ ღირსების უკანასკნელ რესურსებს. ნინევიელების ბიბლიური ანალოგია ისტორიაში არ გვხვდება.

მაცხოვარი გვეუბნება შეისწავლეთო „წმიდა წერილი“ (ბიბლია), ამ შესწავლის დროს თქვენ ჩემზე (ღმერთზე) ფიქრობთ. წმიდა წერილის ნამდვილი დაწაფება მაშინ ხდება, როცა გულს მიუშვებ ამ სიწმინდის წყაროს, შენი ტკივილებით, ტანჯვით, ფიქრებით მიენდობი ღმერთს.

თუ ადამიანს ჭეშმარიტად სწამს ღმერთი, მას ვერ შეაშინებს სამყაროს გრგვინვა. იმქვეყნიურის რწმენა კაცს კაცის სახეს უნარჩუნებს. ვის არ აშინებს „საშინელი სამსჯავრო“. განკითხვა განუკითხაობას არ ნიშნავს. ადამიანს ყოველთვის აინტერესებდა ერთი საკითხი – როგორ გადაარჩევს უფალი მცყუნასა და მართალს, როცა ინგრევა უმარმაზარი ქალაქები... ნუთუ ყველა დამნაშავეა უფლის წინაშე?

არის თუ არა ბიბლიაში ხალხთა განკითხვის, გასამართლების ნიშანი, როცა რომელიმე ქვეყანა, მისი ერი, ხალხი დაისჯება, ხოლო მეორენი, სხვა ხალხი, გადარჩება და ღეთის მფარველობის ქვეშ აღმოჩნდება? სახარებაში საკმაოდ მკაფიოდ არის ხალხების (ქვეყნების) ერთმანეთისაგან გადარჩევის სურათები:

„შეიყრება მის წინაშე ყოველი ერი და გამოარჩევს ერთი მეორისაგან, როგორც მწყემსი გამოარჩევს ხოლმე თხებს ცხვრებისაგან“. (მათე, 25. 32).

– „ხალხმა რა დაამაჟა?!“, – ხშირად გავიგონებთ ხოლმე ასეთ გაკვირებას, – მე ან ჩემისთანა უბრალო ადამიანებს რას გვერჩი-სო. ჩვენი ცრუობები, ჩვენი ცოდვები რომ შეგროვდება, ჰყოფნის ქვეყნის დაღუპვას? ამას წინათ (31.01.06) აშშ-ს კონგრესის წინაშე

წარსდგა მისივე პრეზიდენტი. ერთი საათის განმავლობაში ფეხზე წამოდგომით კონგრესმა იგი ტაშით დააჯილდოვა 64-ჯერ. ტაშს უკრავდნენ მისი მოწინააღმდეგე პარტიის (დემოკრატები) წარმომადგენლებიც კი. ე.ი. ისინი პრეზიდენტს კი არა, იმ მოწოდებებს უკრავდნენ ტაშს, რომ, ჩვენ, აშშ, უნდა ვიყოთ მსოფლიოს ბატონ-მბრძანებელი, ძარცვით, ხალხთა ელევით ჩვენ უნდა ვიციხოვროთ კარგადო. ეს ხალხი, მცირე გამონაკლისის გარდა, აცხადებს სურვილს, რომ დაბომბონ ერაყი, ელიტონ მისი მოსახლეობა და წაართვან ნაეთობი. ეს ხალხი დასტურს უცხადებს პრეზიდენტს, რომ დაბომბოს აშშ-მ სერბია (1999 წ.), მათ შორის 125 მართლმადიდებელი გაძარი, საავადმყოფოები, სასწავლო დაწესებულებები... ჩვენ უნდა ეილოცოთ იმ მცირერიცხოვანი ამერიკელების გადასარჩენად, რომლებიც ინანიებენ აშშ-ს ბარბაროსობას. მივყევით მხოლოდ სახარებას, არავითარ სხვა წინასწარმეგყველს არ უნდა დაეუჯუროთ. მაშასადამე, არის უყლის წინაშე დამნაშავე ქვეყნები და არიან განჯული ხალხები, რომელთაც სარწმუნოება აქვთ, მნეობრივი პრინციპები სამართლიანობისა ამოძრავებთ. უფალი თავის მფარველობის ქვეშ დააყენებს თავის ცხვართ – მათ მარჯვნივ მოისევამს, თხებს კი მარცხნივ უჩვენებს გზას. თხები არიან ხალხები, რომლებმაც უღალატეს ქრისტეს, გახდნენ ანტიქრისტე სოდომელები, „მეძავი ბაბილონი“. დადგა ღრო, რათა მოვლენებს თავისი სახელი დაერქვას. გეციური მეუფე მათ ეუბნება:

„... წადით, ჩემგან წყეულნო, საუკუნო ცეცხლში, რომელიც გომზადებულია ეშმაკისა და მისი ანგელოზებისათვის...“ (მათე, 25,41).

ხალხთა განკითხვის ეს ეპიზოდი ასე მთავრდება:

„... და წაელენ ესენი საუკუნო სატანჯველში, ხოლო მართალნი საუკუნო სიციცხლეში“ (მათე. 25,46).

მაცხოვრის ეს სიტყვები ჩვენ უფრო მკაფიოდ გავგააზრებინა დღევანდელმა სინამდვილემ. თავის მხრივ ამ სიტყვების აზრმა სასწაულებრივად მიაშუქა დასავლეთის უღმერთობას. ჭეშმარიტება იწყებს გაცხადებას. ჯერჯერობით მაგრად ბნელა, მაგრამ ვისაც დანახვა ძალუძს, ჩანს ის, თუ ყოველი დღე, ყოველი საათი როგორ გვაახლოვებს უფლის ნებასთან. ერთპოლარული უღმერთობა მთავრდება. მსოფლიო რელიგიების აღმოსავლეთი და უპირისპირდა ურელიგიო, ურჯულო დასავლეთს.

რისთვის ტარდებოდა სტალინური რეპრესიები?

მსოფლიო ისტორია ფაქტიურად არ იცნობს უსისხლო მეფეებს, უხორთუმო სპილოებს. მეფე მუდამ მახვილით იცაედა თავის სამშობლოს. მეფე იბრძოდა, რა თქმა უნდა, არა ყოველთვის პროგრესული მიზნისათვის, მაგრამ მსოფლიო ისტორიის ბიოგრაფი ბრუნავდა ბრძოლის გზით. ალბათ, შეიძლება საუბარი ისტორიაში ეპიზოდური ლიბერალური სიწყნარის შესახებ, მაგრამ, სადაც სახელმწიფო იყო, იქ ძალა და ძალადობა ბატონობდა. ყოველთვის ძალთა ჭიდილში ქვეყნის გამგებელნი არათუ ომის დროს, მშვიდობის დროსაც მახვილით იცაეოდნენ ქვეყნის ძალას. ის დიდი მეფენი, რომელნიც განსაკუთრებით ამშვენებენ ამა თუ იმ ქვეყნის ან მსოფლიოს ისტორიას, ხმაღჩაუგებლად იბრძოდნენ, ომობდნენ. მოღალატე და ორგული რომელ ქვეყანას გამოლევია! რა თქმა უნდა, დიდი იყო მეფეთა ჭირვეულობის, უსამართლობის, თვითნებობის მსხვერპლნი, მაგრამ თუ ქვეყნის აღორძინება-განვითარების საქმე წინ მიდიოდა, მეფის ღვაწლი გადაფარავდა ცოდვებს. უსისხლო მეფის თეორია, უცოდველი დემოკრატია მეფის თეორია, ყველაზე დიდი თვალთმაქცობაა.

სტალინმა დიდი მსხვერპლით ააშენა დიდი სახელმწიფო, რომელიც მშრომელი ადამიანის ადამიანად აღიარებას, მის კეთილდღეობას ემსახურებოდა. მან ააშენა დიდი მსხვერპლით, გორბაჩოვმა კი დაანგრია კიდეც უფრო დიდი მსხვერპლით. ყველა ეს ეთნოკონფლიქტი, სამოქალაქო ომები დემოკრატიის დროშის ქვეშ გაათამაშეს გროცკის ნაშიერებმა. დაიანგარიშეთ, რამდენი მილიონით შემცირდა ყოფილ საბჭოთა კავშირის რესპუბლიკების მოსახლეობა. რუსეთი გაივსო ბომბებით. მილიონობით ადამიანი იხოცება უწამლოდ, უმკურნალოდ. მილიონობით ადამიანი უსახლკაროდ დარჩა. დედამიწაზე გაბატონებული ოლიგარქიული ბანდა გაჰყვირის: – დემოკრატია, თავისუფლება და სიხარული მოვიტანეთო. მიუვბრუნდეთ ყველაზე დიდ ცინიზმს, დემოკრატიის სახელწოდებას. როგორც ყველას გახსოვთ, „დეშოსის“, ანუ ხალხის, მონაწილეობა სახელმწიფოს მოწყობაში ერთ-

ერთი მშვენიერი იდეა იყო ათენური დემოკრატიის სახით. მონათმფლობელური საბერძნეთი, ცხადია, მონებს ადამიანებად არ თვლიდა. დანარჩენი თავისუფალი მოქალაქეების კონტინგენტი, მრავალათასიანი ათენის სახელმწიფო, მისი კლასიკური ხელმძღვანელის, პერიკლეს სახით, მართლაც მსოფლიო ისტორიის მშვენიერებაა. რაც შეეხება ბურჟუაზიულ დემოკრატიას, ეს არის დემოკრატია ბურჟუებისათვის. ხალხის მასები სათამაშო ციურებია მხოლოდ ქვეყნის მაყრობელი ფენების ინტერესებისათვის. ხალხი, ანუ ქვეყნის მოსახლეობის 80%, დაბეჩავენული მოჯამაგირეა, რეალურ უფლებას მოკლებული. ესაა ცივილიზებულ კოსტიუმებში გამოწყობილი ბომბები (უკეთეს შემთხვევაში). ცინიზმის შეუდარებლობა აქ ისაა, რომ ესაა ყველაზე ანტიხალხური სახელმწიფო წყობილება, რასაც დემოკრატია ანუ სახალხო წყობილება ჰქვია. საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკების კავშირი ისტორიულად სანატრელ იდეას დაეფუძნა, რომელზეც დიდი მოაზროვნეები ოცნებობდნენ. მაგრამ მას ისინი უტოპიური სოციალიზმის იდეას უწოდებდნენ და იგი შეუძლებლად მიაჩნდათ. ეს იყო მართლა ხალხისთვის შექმნილი სახელმწიფო. მან 70 წელი გაძლო და შემდეგ დაინგრა. რატომ? შემთხვევით დაინგრა? არა, შემთხვევით ისტორიაში არაფერი ხდება.

ეკლესია აღიარებს, რომ ადამიანი ბუნებით ბოროტია. რელიგია მისი მოპირისპირე ძალაა. ბოროტი ეგოიზმი ღვთის ძალით უნდა სძლიოს ადამიანსა, ადამიანის ხორციელი ბუნება-მისწრაფებანი ბუნებრივი ბოროტების, ეგოიზმის, მომხვეჭელობის განსახიერებაა. სარწმუნოების მეშვეობით მორწმუნე ებრძვის თავის თავს, თავისსავე ბუნებრივ ბოროტებას. სადაც რელიგია სუსტდება, აბიზინდება უღმერთობა, გარყვნილება, ძარცვა-მომხვეჭელობა. ასე რომ, ადამიანის ბუნება რეალურად უფრო ახლოსაა ბურჟუის ფსიქოლოგიასთან. რაც შეეხება სოციალიზმს, იგი ძალიან ძნელი, შეიძლება ითქვას, უტოპიური რელიგიური ქრისტიანული იდეალია. სტალინი კი მიდიოდა ადამიანის ბუნების წინააღმდეგ, ღვთაებრივი იდეის გზით. ღვთაებრივი იდეა მოთმინებით, ანგარების დაძლევით განხორციელდება, როგორც მშობელი საყვარელ შვილს მკაცრი აღზრდით ხდის სასურველ პიროვნებად, ხოლო ფუფუნებით – ნარკომანს. სოციალიზმის სი-

მკაცრე გარდაუვალი იყო. ბურჟუის მსახური მწერლები, ფილოსოფოსები მწერლებად და ფილოსოფოსებად არ შეუქმნია ღმერთს. მაგრამ ფულს კი მოულობენ და გაჰყვირიან – სტალინური რეპრესიები იყო ყველაზე დიდი საშინელება კაცობრიობის ისტორიაში. ეს სამიმი ზღაპრებია ხალხის მოსაგყუებლად. „ქურდს თავისი ლაპარაკი გასცემს“. ამ მწერლუკებს ფულით დაჭედული გელეგრიბუნები, მასმედიის ყველა გრიბუნა უპერი-ათ ხელთ სიცრუის საქადაგებლად.

რაინდობა ამროვნებაში უფრო ძნელია, ვიდრე საომარ ველზე. რაინდობა ნიშნავს მგერშიც კი სიკეთის დანახვის უნარს. რაინდი ნიშნავს კაცს, რომელიც სჯობნის საკუთარ სურვილებს, ალიარებს მისთვის არასასიამოვნო ჭეშმარიტებას. ბევრმა მოა-ბროვნემ, ბევრმა რეპრესირებულმა ალიარა სტალინის სილიადე. ლაპარაკია იმ ადამიანებზე, რომლებმაც თვითვე იწვნიეს სტალინური რეპრესიების სუსხი და ვერც ვერაფერს დაუძრახავედა სტალინის მიმართ სიძულვილს. ასეთ რაინდთა შორის ცოტანი რო-დი არიან ცნობილი მეცნიერები, მოაბროვნეები, რომლებიც სა-სჯელს იხდიდნენ საპყრობილეში. გამოვიდნენ, მოგი კი ციხიდა-ნაყ ეხმარებოდა თავის სამშობლოს ფაშიზმის წინააღმდეგ ბრძოლაში. ეს დიდი თემაა.

განსხვავებით პაგარა კაცებისაგან, სტალინის ლანძღვით რომ მოიპოვეს დიდი გიგულები, დიდი კაცები კაცებად დარჩნენ – ტანჯვა მიიღეს სტალინურად, ქრისტიანული დიდსულოვნებით. ერთი ასეთი საინგერესო და რაინდული შინაარსია სტალინის პიროვნების მიმართ ცნობილი მწერლის, პუბლიცისტის ალექსან-დრ მინოვიევის მოსაზრებებში. შესანიშნავია თავისი ღირებუ-ლებით ევგენი გუსლიაევის წიგნი „Сталин в жизни“. იგი შესანი-შნავია იმითაც, რომ აქ სტალინზე თაემოყრილია შავი და თე-თრი ამრები. უფრო სჭარბობს უარყოფითი – გროცკისა და ხრუ-შჩოვის გამონათქვამები, მაგრამ ისინიც ხშირად უნებლიეთ აბა-თილებენ ბნელ-ბნელ ჭორებს. წიგნის შემდგენელი თავის იკა-ვებს, მაგრამ ეს ფორმა ხელსაყრელია სტალინისაკენ მიმავალ გზაზე – ბევრგზის ჭეშმარიტი ამრები გაიქროლებენ მასში. ამ წიგნის წინასიტყვაობაში ალექსანდრე მინოვიევი წერს:

„ჯერ კიდევ 1939 წელს მე ღიად გამოვდიოდი სტალინის კუ-

ლგის წინააღმდეგ, რისთვისაც გამრიცხეს კომკავშირიდან და გამგზავნეს ფსიქიატრიულ ღისპანსერში... თითქმის ხრუმჩოვის მოხსენებამდე, სგალინის წინააღმდეგი ვიყავი, ჩემი მოწოდება იყო საიდუმლო ანგისტალინური პროპაგანდა. უნდა ვაღიარო ისიც, რომ ბევრნი იყვნენ ჩემნაირები... ხოლო დედაჩემი სიკედილამდე (გარდაიცვალა 1968 წელს) აგარებდა სახარებაში ჩადებული სგალინის პორტრეტს... რატომ ინახავდა დედაჩემი სგალინის სურათს? ის გლეხის ქალი იყო. კოლექტივიზაციამდე ჩვენ ცუდად არ ეცხოვრობდით, მაგრამ რის ფასად? უმძიმესი შრომა ალიონიდან მშის ჩასვლამდე. რა პერსპექტივები ჰქონდა მის თერთმეტ შვილს? დაიწყო კოლექტივიზაცია. გავერანდა სოფლები. სოფლიდან ქალაქში გარბოდნენ... ჩვენს ოჯახში ერთი შვილი გახდა პროფესორი, მეორე – ქარხნის დირექტორი, მესამე – პოლკოვნიკი, სამნი – ინჟინრები გახდნენ... და რაღაც ამდაგვარი ხდებოდა მილიონობით ოჯახში...”

ცნობილი მსახიობი დოდო ჭიჭინაძე 1949 წელს, დიდ თეატრში გამართულ სგალინის 70-ე წლისთავისადმი მიძღვნილი იუბილეს მონაწილე გახლდათ. თუ კულტურა გადარჩა, მის დიდ სახელოვნებო დამსახურებას ჩვენი კულტურის ისტორია არ დაივიწყებს. მაგრამ რახან ასეთი გმირი ქალბატონები კიდევ არსებობენ ქვეყნად, ქართული კულტურაც გადარჩება. დღეს ამ უკუნეთ სიბნელეში გაბედო ასეთი ნათელი აზრი, უფრო მეტი... გმირობაა, ვიდრე ცეცხლის ხაზზე ყოფნა ავტომატით ხელში...

„ჩემი ერთი მამიდა 1937 წელს დახვრიტეს, ბიძებიც. თვითონ მამაჩემი 1924 წელს დასახეურგთა ეავონში იყო „გამწესებული“... მაგრამ ნახეთ დღეს რა ხდება? ვინც ამ ადამიანებს ხერეგდა და ციმბირში ასახლებდა, ვისაც მაღალი თანამდებობები ეკავა, სწორედ მათი შთამომავლები ლანძღავენ ბელადს, ხოლო ვისი ოჯახის წევრებიც დაიღუპნენ, გაციმბირდნენ, მათი შვილები პირიქით, უფროხილდებიან სგალინის სახელს. თუ ჩემი აზრი გაინგერესებთ 1918 წლის დამოუკიდებლობის შესახებ, დღეს რომ ასე გამუდმებით ხაზს უსვამენ, ეს ყველაფერი ბლეფია და მეტი არაფერი. რატომ არ იხსენებენ იმას, რომ ომის უდიდესი გაჭირვების დროსაც კი სგალინი ხალხს ერთ გრამ პურს და ერთ წვეთ ნავთს არ აკლებდა?! ქუჩაში არ მინახავს მამინ ხელგაწვდილი ქართველი კაცი.

თბილისში იმ დროს მხოლოდ ორი, ისიც ჭკუაგადამცდარი მათხოვრობდა... საქართველოში სოფელი არ იყო ელექტროენერგიის გარეშე დატოვებული. უფრო მეტს გეტყვით – ფილმი „დავით გურამიშვილი“, რომელშიც მე და გიორგი შავგულიძე მთავარ როლებს ვასრულებთ, ომის დროს ლენინგრადში გადავიღეთ. არცერთი ლტოლვილი არ იყო უბინაოდ დარჩენილი... ახლა გელევიზიის საშუალებით გამოდის ვიღაც გაბლენძილი მილიონერი, იმ დროს აგინებს და მე მასწავლის ცხოვრებას. სტალინს ორი წყვილი ჩექმისა და ორი კიტელის შეგი არაფერი ჰქონია და გარდაცვალების შემდეგ შვილებისათვის კაპიკი არ დაუტოვებია. მეამაყება რომ სოციალისტურ ქვეყანაში ვიცხოვრე. უკვე მოხუცი ქალი ვარ, ისიც ვიცი, რომ თავისუფლება მოვიპოვეთ, მაგრამ რას ვაშენებთ. რა ქვეყანას, არ ვიცი. ჯერჯერობით, ნგრევის მეტს ვერაფერს ვხედავ“.

სტალინური რეპრესიები გარდებოდა კაცობრიობის უმაღლესი იდეალის განხორციელებისათვის. ერთია, ადამიანი ადამიანს არ ჩაგრავედეს, ექცეოდეს მას ისე, როგორც სურს მას რომ ექცეოდნენ. მისი უმთავრესი პრინციპები ემთხვევა ყველა მსოფლიო რელიგიის მიერ ნაქადაგე ჰუმანიზმს, სტალინურ კონსტიტუციას. სოციალისტური ცხოვრების წესის დამკვიდრებისათვის ბრძოლა უმსხვერპლოდ, ცხადია, არ მომხდარა. იგი მიდიოდა ღეთის მიერ ნაკარნახევი გზით. მას ებრძოდა, ეწინააღმდეგებოდა ეშმაკი, უღმერთობა. სოციალიზმი რომ არ დანგრეულიყო საგანისა და საგანისგების ხელით, რომლებიც ასე შიშლით უარყოფენ ღმერთს, ჩვენ ვერ გავიგებდით სოციალიზმის ნამდვილ არსს. სოციალიზმი სოციალიზმის დროს არ იყო სრულიად შეცნობილი. მე ვგულისხმობ საბჭოთა კავშირის სოციალიზმს, რომელიც იყო ნიმუში და პირველი მაგალითი ახალი ფორმაციისა. სტალინის შემდეგ დასავლეთი აუჩქარებლად აღმოებდა დადუღაბებულ სახელმწიფოს, დიდ ქვეყანას. აღმოებდა მის იდეოლოგიას, მნეობრივ-სულიერ ღირებულებებს. მიუხედავად იმისა, რომ ხრუშჩოვმა, როგორც ქვეყნის მგერმა, ძალიან ძლიერი დარტყმა მიიყენა ქვეყანას, იგი ჯერ ისე აუადმყოფი არ იყო, რომ საბოლოო რევეანში განხორციელებისა ანგიქრისტეს ძალებს. გრილიონები დაეხარჯეთო, ბეიკერი რომ ამბობს, სსრკ-ს დასანგრევად განხორციელდა საჯაშუშო, ძირგამოთხრელი საქმიანობის ყველანაირი ხერხი.

დემოკრატიული რეპრეზენტების შესახებ

რას მართალია მართალია, დემოკრატიული რეპრეზენტების დანახვა ძნელი იყო: როგორ მოსრიდებდა იგი უხმაუროდ, გველური შხამით? როდის იყო ეშმაკი თავისი სახით გამოეცხადებოდა საცდენებელს? აბა, უძველესი დროიდან მოყოლებული ბლაპრებს დააკვირდით. როგორ ატყუებს მგელი ქოხში დარჩენილ ბაემებს, – თქვენი მოკეთე ვარო. იცელის ხმას, ფერს, ქურქს. კაცობრიობის ისტორიას ბევრი ვერაგობა, მაგყუარობის დიპლომატიური ილეთი ახსოვს (ან როდის იყო, რომ დიპლომატები სიგყვებში გამოხატავენ ნამდვილ ამრს), მაგრამ სწორედ ცდუნების, მოგყუების არსენალში, რაც კი უკადრებელი რამ არსებობდა, ყველანაირი ხერხი ამოქმედდა. პირველ ყოვლისა, ცეცხლითა და მახვილით მოდიოდა თემურ-ლენგი, შაჰ-აბასი, ალად მაჰმად ხანი თუ... მაგრამ არცერთს არ უთქვამს, თქვენზე ზრუნეით „თმაში ჭალარა გამომერიაო“. ჰუმანიტარული დახმარებები მოგვაქვს, თქვენთვის ყველაზე კარგი საჩუქრები მოგვაქვს, განსაკუთრებით კი დემოკრატიო!! რას ჰქვია სიკვდილით დასჯა, ეს ბარბაროსობააო... მოდი და ნუ მოგყუდები! თითქოს სიციხლეს უფროთხილდებოდნენ ჩვენსას. როცა სიკვდილით არ სჯიან სიკვდილით დასასჯელს, მაშინ სიკვდილი გაცილებით მეტ უდანამაულოს სჯის. მაგალითად, რუსეთის ისტორიას არ ახსოვს თვითმკვლელობის ისეთი ეპიდემია, რაც ელცინის პერიოდში მოხდა; საქართველოს ისტორიას არ ახსოვს თვითმკვლელობის ის ეპიდემია, რაც დამპყრობელმა მოუგანა მის მიერ „გათავისუფლებულ“ საქართველოს. „მოგყუება“ – ეს სიგყვა რასაც ნიშნავს, ახლოს ვერ მოვა იმ საბარელ შინაარსთან, რაც გლობალური, საგანური ცდუნების ხელოვნებით განახორციელეს ამ კანიბალებმა. დემოკრატიის ქურქში გახვეული ეს არნახული თავაწყვეგილობის მკვლელები, კაცობრიობის მკვლელები. აი ამიგომ ებრძვიან ჯერ ღმერთს, ქრისტეს და მერე სტალინს. ქრისტეს წინააღმდეგ ამხედრებულ მსოფლიოს ებრძვის მსოფლიო ძალად ქცეული ანტიქრისტე. ეს 2000 წლის წინათ იყო ნაწინასწარმეტყველები, საკმაოდ მკაფიოდ. ამიგომ ნუ აპყუებითი ცრუწინასწარმეტყველთ, მარჩიელებს. მათი წინასწარმეტყველება, როგორც

ცხადი სცენარი, ძვეს ბიბლიაში. დემოკრატიული რეპრესიების მიზანია კაცობრიობის ერთ მილიარდამდე დაყვანა. „ოქროს მილიარდის“ თეორია საიდუმლო აღარ არის. მილიარდერებმა და მილიონერებმა უნდა შეამცირონ დედამიწის მაცხოვრებლები, იცხოვრონ მხოლოდ თვითონ და მათ ხელზე მოსამსახურეებმა. დანარჩენი მოსახლეობის „იზგოები“ უნდა გაართონ შიდა ომებით და ამოახოცინონ ერთმანეთი. აშშ, კანადა, ევროპა შეხმაგკბილებულად ინალდებენ ამ დედამიწაზე ტკბილ ცხოვრებას. ყველა ეს შიდა ომი, ეთნოკონფლიქტებს რომ ეძახიან, მათ მიერ არის მოწყობილი. ეს ერთხანს ბევრს არ სჯეროდა, ახლა კი უკვე ბევრს სჯერა. აშშ და ევროპა ელოდება უსამინელეს ღვთის რისხვას. ძალიან ცდილობენ აშშ და ევროპელები შეინარჩუნონ თვითკმაყოფილების ღიმილი, მაგრამ ამ ბოლო ყამს იგრძნობა მათ ხმაში კანკალი. აშშ-ს დაემუქრა ღმერთი, მაგრამ ეს გონადოები, მუწუკებივით რომ დაესია „კაგერინა“ და მისი მრისხანე „დაქალები“, არ ჰპირდებიან მას კარგ რამეს. ამიგომაც მოხშირდა უნებლიეთ ხსენება მათთვის მეტისმეტად არასასურველი ბერძნული სიტყვისა – „აპოკალიფსი“...

ახალგაზრდა კაცი ავარიამი მოხვდა. აუცილებელია სასწრაფო ოპერაცია... 5 ათასი დოლარია საჭირო. ავადმყოფი რეანიმაციამია ხელოვნურ სუნთქვაზე. დღეში 200 დოლარი უნდა იხადოს ოჯახმა. უბედური მამა ხან მერიას მივარდა, ხან ჯანმრთელობის სამინისტროს, ევედრება ნათესავს, მეგობარს, ნაცნობს და უცნობს. ევედრება ყველას, იყიდონ მისი სამოთახიანი ბინა. თვითონ ქუჩაში, მხოლოდ ქუჩაში დარჩება... მთებს შესძრავს მისი გოდება. – თქვენ გუშინდელი გადასახადი არ გაქვთ გადახდილი, თუ ვერ გადაიხდით, სასუნთქი აპარატი უნდა გამოვეერთოთო(?)! – ე.ი. უნდა მომიკლათ შეილი? – რა ექნათ. ჩვენი რა ბრალია?! გამხეცებული მამა ღრიალით მივარდა აპარატს და ზონარი გამოგლიჯა... დემოკრატიის უღმობლობამ არამარტო გრავემირებული ახალგაზრდა შეიწირა, შეიწირა მამამისი, შეიწირა ადამიანთა თანაგრძნობა, თანადგომა – ადამიანურობა განადგურდა. აი, საგანისგური თამაში, იგი კარგადაა გამოხატული ქართველი მწერლისა და პუბლიცისტის ვალერი კვარაცხელიას მშვენიერ მოთხრობაში „ცოდვილი“.

როგორ ფიქრობთ, პაციენტებზე „დემოკრატიები“ თქვენი დანაშაულებრივი კაცობრიობა არ ითხოვს ქრისტეს მრისხანებას?

„ნუ გგონიათ თითქმის დედამიწაზე მშვიდობის მოსატანად მოვედი. მშვიდობის კი არა, მახვილის მოსატანად მოვედი“ (მათე, 10,34).

შეგახსენებთ, ეს სიტყვები სტალინს კი არა, იესო ქრისტეს ეკუთვნის. ეს ამ კაცობრიობას ეკუთვნის.

კი ბატონო, მოკედი, ეს თქვენი უფლებაა, – ეუბნება საბამრო მედიცინა 9 წლის აყადმყოფ ბავშვს, – თუ მშობლები ეერ გადაიხდიან 10 ათას დოლარს... რა თქმა უნდა, ეს თავისთავად მედიცინის ბრალი არაა. კაცი შეიძლება პურის საჭრელი დანით მოკლათ, მაგრამ ეს დანის ბრალი არაა. ექიმების ნაწილი მტკივნეულად განიცდის უნებლიე კილერობას, დემოკრატიული „კუმანიზმი“ რომ ავალებს... ამიგომაცაა, რომ სიკვდილით დასჯის კანონის გაუქმება თესავს მასობრივ სიკვდილს... თოფის გასროლის ხმა არ ისმის, მაგრამ იგი თესავს თვითმკვლელობის მასობრივ ეპიდემიას, ადამიანთა ხოცვა-ჟლეტის დახვეწილ მეთოდებს. სტალინის კანონმდებლობა სიკვდილით სჯიდა სიკვდილის მთესველთ. შედეგი? შედეგი ის იყო, რომ მეორე მსოფლიო ომს გადატანილი ქვეყანა ჯანმრთელდებოდა, მრავლდებოდა, შენდებოდა.

პატარინე ჯულაშვილი

საღამო იბადება დიდი სიწმინდე, იქვე იბადება დიდი სიბილწე. ეკატერინე ჯულაშვილის შესახებ მას შემდეგ გაჩნდა ჭორობი, როდესაც მისი დიდი მისია გამჟღავნდა. ყოველივე ეს ორი წევითი წყალივით ჰგავს ღვთისმშობლის შესახებ მეთითხნილ ჭორობებს. სიბილწე ჩაირეცხება, სიწმინდე რჩება მარადისობას. ამ უმნეო და უკანონო კაცობრიობამ გააერყელა ჭორობი – იესო და იოსები უკანონო შეილები იყვნენო. (ახლანდელი კაცობრიობა ნამდვილად ჰგავს უკანონოდ შობილს!).

იესო ხუროს (ღურგლის) ოჯახში იზრდებოდა. იოსები – მეჩე-

ქმისა. მძიმე იყო მათი ოჯახური გარემოცვა, იმიტომაც მოველი-
ნა ღმერთი – იესო – კაცობრიობას ღარიბ-მაშვერალთა ცრე-
მლის შემშრობად. სტალინი კი ქრისტეს ამ მოძღვრების ეპოქა-
ლურ რეალიზატორად.

ეკატერინეს შესახებ ჭორები ერთად რომ შეაგროვეს, ჭორე-
ბმა თვითონ „დაჭამეს“ ერთმანეთი, და ფაქტობრივად, გამორი-
ცხავენ ერთმანეთს. ამაზე ასლა ღროის ხარჯვაც არ ღირს, მა-
გრამ სასიკვდილოდ დაჭრილი საგანა უკანასკნელ ძალებს იკრებს
მოახლოებული სტალინის წინააღმდეგ. ხანდახან თვალის ასახ-
ვევად იღებენ ფილმებს, თითქოს სტალინის მიმართ კეთილ გან-
წყობილს, მაგრამ იმისათვის, რომ არ გამელაუნდეს სტალინი
სტალინად, ნაკლები აჩვენო... სამწუხაროდ, ჩვეულებრივ პოლი-
ტიკაშიც იყენებენ ამ მამაძაღლობას.

ერთ რამეში ჭორები თანხედება სიმართლეს. ეკატერინეს არ
ჰქონდა განათლება, წერა-კითხვა ძლივს იყოდა, „მას ძლივს შე-
ეძლო დაეჯღაბნა თავისი სახელი“ (სვეტლანა). ასევე მისი მგ-
რებიც ერთხმად აღიარებდნენ, რომ ის იყო ღრმად მორწმუნე
მართლმადიდებელი.

„ბებიჩემს ჰქონდა რელიგიური ადამიანის პრინციპები, ადა-
მიანისა, რომელმაც იცხოვრა მკაცრი, მძიმე, პატიოსანი და ღი-
რსეული ადამიანის ცხოვრებით. მისი სიმტკიცე, სიჯიუტე, მისი
სიმკაცრე თავისი თავისადმი, მისი მკაცრი ხასიათი – ყოველივე
ეს გადავიდა მამაჩემის ხასიათში. ვიდექი რა მის საფლავთან,
ვიგონებდი მთელ მის ცხოვრებას... შეიძლება არ იფიქრო ღმე-
რთმე, რომლისაც მას ეგოდენ სწამდა?“ (სვეტლანა ალილუევა).

ამ სიტყვებით გალანტურად გამოჰკვეთა მან ეკატერინეს პო-
რტრეტის შტრიხი, რაშიც ცოგათი მაინც გამელაუნდა გენეტიკუ-
რი კოდი. ისე კი, მეც არ გახლავართ იმ ქალბატონის დამფასე-
ბელი, რომელმაც ეგოდენი ჩრდილი მიაყენა მამის სახელს. სტა-
ლინის გარდაცვალების შემდეგ ციხიდან გამოსულ ვასილ სტა-
ლინის ეოროშილოვმა პკითხა, – რატომ არ გინდა შეხვდე შენს
დას სვეტლანას? 1922 წელს სტალინი და ორჯონიკიძე თბილისს
ჩამოვიდნენ. ხალხის თანდასწრებით ეკატერინე ეკითხება სტა-
ლინს: „შვილო, შენს ხელებს ხომ არ სცხია მეფის სისხლი?“ –
„ჯვარს გეფიცები, ნამდვილად არა!“ და მათ თვალწინ გადაისა-

ხა პირველი. გაკვირვებულ ორჯონიკიძეს კი ეუბნება: „ის ხომ მორწმუნეა, ღმერთმა ჰქნას, ჩვენმა ხალხმა ისე ირწმუნოს მარქსიზმი, როგორც მას ღმერთი სწამს!“ (მოლოტოვის მოგონებებიდან). სიერის დიდოსტატებმაც კი ვერ შეთხმეს ნიკოლოზ მეორის სისხლის კვალი მიეყვანათ სგალინთან.

1918 წელს გადამდგარი მეფის და მისი მთელი ოჯახის ბარბაროსული ამოუღებელი გროცისკებისა და სეერდლოვის დამსახურება გახლდათ. მეფის მკვლელებს მკაცრად გაუსწორდა სგალინი. მეფის და მისი ოჯახის მოწამეობრივი აღსასრულით განიწმინდა მეფე ცოდვებისაგან და სრულიად სამართლიანად რუსეთის ეკლესიამ იგი 2000 წლის 20 აგვისტოს წმინდანად შერაცხა. მაგრამ ეს არ ნიშნავს, რომ სგალინს ნიკოლოზ მეორე უყვარდა, ან ასაგანად მიაჩნდა მეფის სისხლიანი რეჟიმი. (გაიხსენეთ მისი 1905 წლის „სისხლიანი კვირა“).

როდესაც ეკატერინემ გაიგო, რომ სოსო „ბუნგში“ ჩაბმულაო, გაშვარებული დედა თბილისში გაქანდა და შეილი ნახა:

„– შეილო, – შევბღაუღე, – არ დამღუპო. დედისერთა ხარ. ნიკოლოზს შენ როგორ აჯობებ, თავი გაანებე ბუნგობას!“

„ნიკოლოზს შენ როგორ აჯობებ“... აჯობა და მაგრადაც აჯობა, მაგრამ იმ დროს ამ სასწაულს ვერც ეკატერინე წარმოიდგენდა და ვერც მისი პირმშო. ამ სიტყვების თქმიდან გავიდა 24 წელი და ახლა, 1922 წელს, უკვე თითქმის ბელადს შემოთებით ეკითხება, „შეილო, მეფის სისხლი ხომ არ გცხია ხელებზეო“. ეს ის დიდი ქალბატონია, რომელიც სგალინის სიტყვებით რომ ეთქვათ, სიკვდილამდე გამოხატავდა სინანულს, რომ შეილი მღვდელი ვერ გამოვიდა. ბელადობა ამ ღვთიურ საქმეს, მისი წარმოდგენით, ვერ შეედრება. აი, მართლა ღრმად მორწმუნე მართლმადიდებელი.

არათუ სგალინის სიცოცხლეში, მას შემდეგ ნახევარი საუკუნე გავიდა და მხოლოდ ახლა წამოიწია წინა პლანზე სგალინის სარწმუნოებასთან დამოკიდებულების ისტორიამ და გამოჩნდა, რომ ეს რაღაც განაპირა საკითხი კი არ არის, ესაა გადაგრილება სგალინზე არსებული წარმოდგენებისა. სგალინი მკაცრი საიდუმლოებით იცავდა ათეისტური სახელმწიფოს მეთაურის გარეგნულ სახეს. იგი ყველასათვის იგულისხმებოდა როგორც ათეისტი, ლე-

ნინის მოწაფე მისი მიმდევარი. იგი მხოლოდ ქმედებებით ვერ იდუბოდა ანტირელიგიურ ღონისძიებებს, უხეშ გამოთქმებს, მაგრამ ეს ყველაფერი ახლა ცხადდება. თავის დროზე ფიქრად არავის მოუვიდოდა, ეს რომ ის, განსჯის საგანი გამხდარიყო, ყირაზე უნდა დამდგარიყო რევოლუციის მონაპოვარი, რომელმაც დაამსო მირონცხებული მეფე და ეკლესიის სულიერი ბატონობა შეცვალა რევოლუციური მარქსიზმ-ლენინიზმით. დღეს რელიგიისადმი სტალინის დამოკიდებულება არსებითად ცვლის იმ სტერეოტიპს სტალინი რომ ლენინის რალაცნაირი გაგრძელებაა. მათ შორის უმარმამარი სხვაობაა, ლენინი ანადგურებდა ეკლესიას, სტალინმა იხსნა ეკლესია და ეკლესიის მეშვეობით ააღორძინა ეროვნული სული. სამშობლოს სიყვარული გახდა ახლა ელექსირი, უძლეველი ენერგიის წყარო, ძალა, რომელსაც ვერანაირი ანტიქრისტე ვერ სძლედა.

დავუბრუნდეთ ეკატერინეს შეკითხვას შეილისადმი: – შეილო, მირონცხებული მეფის სისხლი ხომ არ გაცხია ხელებზეო. ეს იყო უდიდესი შიშით დასმული კითხვა, – ვაითუ, ასეთი მიუტევებელი ცოდვა აქვს ჩადენილი მის შეილს? – ეს ხომ სიკვდილზე ბევრად მძიმე იქნებოდა ეკატერინესთვის. აბა, ორჯონიკიძისა და სხვა რევოლუციონერებისათვის მეფის ჩამოგდება ან მისი ოჯახის ბარბაროსული ამოწყვეტა ცოდვა რანაირად იქნებოდა, ეს იყო რევოლუცია. ეკატერინემ წერა-კითხვა ძლივს იცოდა. ორჯონიკიძე განათლებული კაცია, მაგრამ ვერ მიხვდა იმას, რასაც ეკატერინე მიხვდა. მაშ, რა არის მართლა განათლება? ნამდვილი განათლება არის ნათელი. სამწუხაროდ, ბოლო ეამიც კარგად გვიჩვენებს უნათელო განათლების სავალალო შედეგს. შეიდგმის დასწყევლა მაეხოვარმა უნათელო, უკეთური, სათვალთმაქცო განათლება, ფარისევლობა.

„ვაი, თქვენ, მწიგნობარნო და ფარისევლნო, თვალთმაქცნო...“ (მათე 23,13-33).

ეს უნათელო განათლება გაიფურჩქნა ანტიქრისტეს ეპოქაში. ეს ის დაწყველილი ცოდნაა, რომელმაც კაცობრიობა დაამორა ჭეშმარიტებას. ახლა იგი ცრუჭეშმარიტებას სიეშს თაყვანს. ხშირად ეს მეცნიერები, მოაზროვნენი არიან, რომლებმაც არაერთი საინგერესო წიგნი შექმნეს, ეს ის მწიგნობარნია, რომელთაც ჰგონიათ, რომ ჭეშმარიტებასთან მათ ვერავინ მიასწრებს.

აქ სადღა იპოვით ბავშვურობას, უშუალობას, გულუბრყვილობას, ე.ი. ჭეშმარიტების სიყვარულს?!

ყოღნა-განათლება ადამიანური გონებით შექმნილი საშუალებაა ჭეშმარიტებასთან მიახლოებისთვის. წიგნი. თავისთავად, ლეთიური მოელენაა. წიგნით დაელაპარაკა ღმერთი კაცობრიობას. პირველი წიგნი ესაა ბიბლია, მაგრამ არის ამრის ნათელი სულით მიღების სხვა საღმრთო გზა. ეკატერინე ჯულაშვილმა წერა-კითხვა ძლივს იყოფა, არ იყო განათლებული ანუ გრადიციულად სკოლაგამოვლილი. მაჰაგიეთ, მაგრამ რომელ გიმნაზიაში განისწავლებოდა ღვთისმშობელი? მოციქულთა უმეტესობამ წერა-კითხვა არ იყოფა, მაგრამ მათზე გაღმოდოდა სულიწმინდის მადლი.

ჰაელე მოციქული ამბობს: – მე სახარება ადამიანისაგან არ მისწავლია, მე იგი ღმერთმა მიკარნახაო.

ეკატერინე ჯულაშვილი ადრე დაქერიდა. ჭორების თითხენას ეშმაკმა სოსოს სიდიდესთან ერთად ჩაუყარა საფუძველი. მას საფუძველი ჩაეყარა მას შემდეგ, რაც ნიკიგა დაჯდა კრემლში. კარგი ქალი იყო და აბა რას იზამდაო, ამბობენ ისინი, რომლებიც მსგავს ვითარებას ხელიდან არ გაუშევენ, რატომაც არ უნდა ისარგებლოს მაგერიალური კეთილდღეობის გასაუმჯობესებლად? „ყოველი წამხდარი ადამიანი თავისი სიწამხდრის მიხედვით მსჯელობსო“. ეკატერინე ღლე და ღამეს ასწორებს: მღიდართა ოჯახებში სარეცხს რეცხავს, პურს აცხობს... რომ იტყვიან, წელებზე ჟეხს იღვამს, რათა თავის ერთადერთ შერჩენილ ვაჟს განათლება მიადებინოს და როგორი განათლება? მაგერიალური კეთილდღეობისათვის – იურიდიული? ეკონომიკური? მისი ოცნებაა სოსო მღვდელი გახდეს. მას სურს, ოცნებობს, რათა შვილი ღვთის მსახური გახდეს. ამ აუხდენელ სურვილზე ფიქრობდა იგი 1936 წელსაც, თავისი სიცოცხლის ბოლო ეამამდე. აი ჭეშმარიტი ღიდმორწმუნე ქალბაგონი.

თორმეტი წლის ყრმა იესომ იმიტომ გააოცა ხალხი ტაძარში, რომ მას არსად უსწავლია და:

„ყველა მის მსმენელს აოცებდა მისი გონება და პასუხი“ (ლუკა, 2,47).

ახსნა მოცემულია იესოს პასუხში, რომ ეს ცოდნა, გონიერი აზრი ამქვეყნიური ცოდნა-განათლების შედეგი არაა, იგი სხვა სიმაღლისაა, მამაღმერთიდან მოდისო.

„გაუკვირდით იუდეველებს და თქვეს: „როგორ იცის წერილები უსწავლელად? მიუგო იესომ და უთხრა მათ: „ჩემი მოძღვრება ჩემი არაა, არამედ მისია, ვინც მე მომავლინა“.

ბოროტებით აღსავსე წუთისოფლის სიბნელეში გზის გაკვლევას სინათლე სჭირდებოდა, ამიტომაც მოველინა იესო, ვითარცა ნათელი.

„მე ვარ ნათელი წუთისოფლისა, ვინც წამომყვება, ბნელში აღარ ივლის, არამედ სიცოცხლის ნათელი ექნება მას“. (იოანე, 8,12).

„ვאי თქვენ მწიგნობარნო, ფარისეველნო...“. (მათე, 23,13)

ეკლესია დასაბამიდანვე ფიზიკურად აღეცნებდა თეოლოგიურ კრიტიკას, რომელიც აზრს ატარებდა, რომ იესო ქრისტე იყო შიში, არ შეპარულიყო ღვთიურ სიმკაცრესა და სიწმიდეში მომადუნებელი, შემდეგ მაცდუნებელი აზრები. ცხადია, აქ ლაპარაკი არ იყო ამკარად გამოხატულ ანტიქრისტიანულ აზრებზე. აქ ლაპარაკია იმ „ვირუსზე“, ნელ-ნელა რომ სხვაგან წაიყვანდა მოძღვრების სულს. ამიტომ ერეტიკული წიგნების კოცონს ტკაცუა-ტკუცი გაჰქონდა ევროპაში საუკუნეების მანძილზე. ყველაზე საშინელი ერეტიკოსობა კი გახდა ინკვიზიცია ერეტიკული წიგნების, მწვალებლების დამსჯელი საეკლესიო პოლიცია, მაგრამ ამგვარ წიგნებზე არაა უშუალოდ მითითება მაცხოვრის გაფრთხილებაში. იგი ყველაზე აქტიურად ღვთისმეტყველებს.

საკითხი ეხება არა უშუალოდ მწვალებელურ, ერეტიკულ, ბოროტ წიგნებს. ფარისეველები წმიდა წერილითაც აცდუნებდნენ. ახლაც სექტანტები გულში იხუტებენ მაცხოვრის გამოსახულებას (მე ხატს ვერ ვუწოდებ მათ, რადგან ხატი ეკლესიურად ნაკურთხი გამოსახულებაა მაცხოვრისა და მისი მრევლის). ხომ გინახავთ არაჯანსაღად მომარჯვებული ბიბლიის ციგატებით ნაბუთი კაცი, რომელიც ლაპარაკობს წმინდა ციგატებით, რათა გაამართლოს ბოროტება. წმინდა წერილის უწმინდურად გამოყენება დიდი ცოდვაა... შედეგად პროფესორი გრიბუნაშვილი, ბიბლიასაც იმოწმებს, პლუტარქეს თუ რუსთაველს... თავისი ჩა-

ნაფიქრის დამაჯერებლობისათვის წიგნების ზემოდან უყურებს რიგითთა მასას. ქალაქური ფოლკლორის ერთ სასაყილო მინამლერივით: „ამ თავიდან ამოდის ინგერესნი ამრები“... თითქოს სხვისი თავებიდან არ შეიძლება ამოდიოდეს „ინგერესნი ამრები“. რა თქმა უნდა, არის ენერგიული უეიყების ბრბო, რომელსაც უთვითმფრინაეოდ მფრინაეი ბელადები ჰყავთ – აიტაცებენ სიყრუეს მოღურს. ერთი სიტყვით, მწიგნობრობას რომ მარჯვედ იყენებენ ხალხის გასაბრუებლად, მოსაგყუებლად – აი, ამ ფენაზეა, ამ მოვლენაზეა ლაპარაკი. აი, ეს არის ის ინგელიგენტური დაავადება, რითაც ავადდებიან პოლიტიკური გარდატეხის პერიოდებში. ვაი შენ, პირჯერის წერის ქვეშ გაყიდულო ქვეყანავ! მწიგნობარ-ფარისეველნი მოსაგყუებლად მწარე სიტყვას კი არა, უმეტესწილად ტკბილ სიტყვას იყენებენ. „ჩიტს საკენკით, კაცს კი სიტყვით მოაგყუებენ“. დარწმუნებული ვარ, რომ მაცხოვრის ეს შეიდგმის დაწყევლილი მწიგნობარნი, არასდროს ისე არ წარმოიჩენილან ანტიქრისტიანული მისიის შესასრულებლად, როგორც დღეს, მესამე ათასწლეულის გარიჟრაჟზე. მაგრამ ბორგავს და აგონიაშია ანტიქრისტე. ლაპარაკია, ცხადია, ცოდნის იმგვარად გამოყენებაზე, რომ ვერ დაეინახოთ ჭეშმარიტება. „... ვინც ერთს ამ მცირეთაგანს, რომელსაც ჩემი სწამს, აცდუნებს, მისთვის აჯობებდა წისქვილის ქვა დაეკიდათ კისერზე და ზღვის უფსკრულში ჩაეძირათ.“ (მათე, 18,6). უნდა დაიღრჩოს რჯულის, რწმენის მოღალატე, ფულზე გამყიდველი. მადლობა ღმერთს, ისტორიკოსებმა ბოლო ეამს ყურადღება მიაქციეს იმას, რომ, თურმე, სტალინი არ მიმართავდა ანტირელიგიურ, ანტიეკლესიურ გამოთქმებს მსგავსად თავისი წინარე ბელადისაგან, რომელიც ოპიუმსა და სიბნელეს რელიგიას უწოდებდა. ცხადია, სტალინი ვერ გაემიჯნებოდა იმ თეორიულ-პოლიტიკურ ძალას, რომლის მეშვეიერობაზეც მოვიდა, იგი ინარჩუნებდა თავისი მასწავლებლების მემკვიდრის სახეს, ათივისტი ხელისუფალის სახეს. იგი თავისთავად იგული-სხმებოდა ათეისტად.

ინტერნაციონალიზმი და კოსმოპოლიტიზმი

ნასპლალ კოსმოპოლიტიკური სახელმწიფოსი, სტალინმა შექმნა ეროვნულ-ინტერნაციონალური სახელმწიფო. აქ სიძნელე რაშია? კოსმოპოლიტიზმში ერთი საუკუნის წინათ თითქმის ემთხვეოდა ინტერნაციონალურს. ისტორიულმა პროცესებმა რადიკალურად გაშიჯნა კოსმოპოლიტიზმის და ინტერნაციონალიზმის ტერმინთა შინაარსი. კოსმოპოლიტი გეუბნებათ, – რად გინდა ეროვნულობა, რად გინდა იყო ქართველი, რუსი, სომეხი... ე.ი. უნდა იყო ურჯულო. ინტერნაციონალისტი: მე ვამაყობ, რომ ვარ ქართველი. სომეხი, ამერბაიჯანელი.... და ვამაყობ ჩვენს ეროვნებათა შორის ძმობით, მეგობრობით... ესაა ინტერნაციონალიზმი. სტალინმა კონკრეტული სამშობლო დაუბრუნა ამ ხალხებს. რევოლუცია და ტროცკიზმი ყოფილ რუსეთში ძირეკვავდა ყოველივე მართლმადიდებლურს, ეროვნულს, გრადიციულს. მათი მიზანი იყო „მსოფლიო რევოლუცია“, რომელიც მეორე მხრიდან გზაში დახედებოდა ახლანდელ კოსმოპოლიტებს, ურჯულოებს. მსოფლიო რევოლუციის გეგმა ითვალისწინებდა იმ „გლობალისტურ“ პროგრამას, რაც ახლა თავს მოახვეის ევროპას (ევროპის შეერთებული შტატები, ევროკავშირი), რომლის მიზანი იყო – დაანებონ თავი გერმანელებმა გერმანელობას, ფრანგებმა – ფრანგობას... სტალინმა უარი თქვა უსამშობლოდ პროლეტარიატად ქცეულ მსოფლიოზე, რომელსაც არ ეყოლებოდა ღმერთი, მამული, გრადიცია და მნეობა. სტალინმა შეწყვიტა ტროცკისა და ლენინის მიერ დაგეგმილი მსოფლიო რევოლუციისათვის დაფინანსება. ორპოლუსიანი მსოფლიო იყო ბუნებრივი აუცილებლობა იმისა, რომ რეალურად შექმნილიყო მნეობრივი სახელმწიფო.

სტალინს სწამდა ღმერთი და ღმერთს სწამდა სტალინი. სტალინი მიწიერადაც კარგად ხედავდა, რომ რუსული სულის ბურჯი მისი ეკლესია იყო. ამ ეკლესიიდან გადმოსული მადლი გარდაეფინებოდა არამარტო მართლმადიდებლებს, საბჭოთა ხალხებს, არამედ მისი ყველა კონფესიის წარმომადგენლებს.

სტალინის პირობებში ეკლესიას, მეჩეთს, სინაგოგას, ბუდისტურ ტაძარს, ამ ოფიციალურ მსოფლიო ისტორიულ კონფესიებს, ცხა-

დია, არ პქონდათ იდეალური პირობები და არც ხელისუფლების ალერსით იყვნენ განებივრებულნი, მაგრამ რამდენადაც პარადოქსულად არ უნდა მივიჩნიოთ, სარწმუნოებას გაცილებით დიდ საშიშროებას უქადის სწორედ ბიზნეს-ხელისუფლების ალერსი. ამ საკითხს მრავალგზის შეეხებით. როდესაც შენდება მშენიერი გაძრები, ბრჭყვიალებს სიმდიდრე, ხოლო მოსახლეობის უმეტესობას შიმშილით სული ძერება, ეკლესიის, გაძრის სიმძღრე და გარეგნული ბრჭყვიალი წმინდა მამების, სახარების აპოკალიფსური წინასწარტყერებით „სამინელი სამსჯავროს“ მოსელის ნიშანიო. დემოკრატიამ ქაჯების ეგლი შემოაჯირითა ჩვენში... „დემოკრატიები“ გაკიოდნენ: – „დროა, მართლმადიდებლურმა ეკლესიამ ფეხი აუწყოს თანამედროვე დემოკრატიას!“. ასე დასცეს ბეჭებზე ოცსაუკუნოვანი თეოკრატიული წყობა ეკლესიისა პროდასაელურმა სოლომელებმა.

მეორე მსოფლიო ომში კოლოსალური როლი ითამაშა რუსეთის მართლმადიდებელმა ეკლესიამ. ეს გამარჯება საბჭოთა ხალხებს მართლაც ღმერთმა მოუგანა, მაგრამ არა დაუმსახურებლად. აქ იყო ანტიქრისტე-ფაშიზმსა და საღმრთო პოზიციას შორის ომი. ეს იყო სიკეთესა და ბოროტებას შორის ბრძოლა. გაიმარჯვა სიკეთემ.

მეორე მსოფლიო ომი სტალინმა სამამულო ომად აქცია. სსრკ-ს ყველა რესპუბლიკის ადამიანები, ძალიან მცირე გამონაკლისის გარდა, სამშობლოს, მამულს იცავენ. მსოფლიო ისტორიამ არ იცის ხალხთა ისეთი მორალური ერთიანობის სულისკვეთება, რაც ამ ომში იქნა მიღწეული ყველა ეროვნებისა და კონფესიის წარმომადგენელთა შორის. ყველა სულიერ ღირებულებათა გადაკეთაც და კონცენტრირებაც მოხდა სამშობლოს დაცვის სულისკვეთებით. აბა, პირველ მსოფლიო ომში ვინ რომელ მხარეზე იბრძოდა – სიკეთისა თუ ბოროტების? ვინ იგყოდა? მეორე მსოფლიო ომმა მკაფიოდ გამიჯნა სიკეთე და ბოროტება. სიკეთე იცავდა სამშობლოს ზნეობას, მომავალ თაობას, სახლში დატოვებულ შვილებს, უზბეკეთსა თუ საქართველოში, სისხლით იცავენ ფაშისტებისაგან.

ქრისტიანების, მუსულმანების, ებრაელების, ბუდისტების ერთი

ლმერთის, მამაზეციურის ქვეშ შეკავშირება თვით ღმერთის აქტიური ნების გარეშე არ მომსდარა. ღმერთმა ყველაზე დიდი პასუხისმგებლობა და მისია სტალინის დააკისრა. მან გააკეთა სიკეთე, რომლის წონის სიკეთე მანამდე არცერთ კაცს არ გაუკეთებია.

რუსეთში რევოლუციის გამარჯვების შემდეგ, მძვინვარე სამოქალაქო ომის შედეგად ქვეყანა დანგრეული იყო. სასწაულით, მართლაც ფენიქსივით აღსდგა. სტალინის ერთმმართველობამდე, 1937 წლამდე, ქვეყანა კოსმოპოლიტიზმის იდეოლოგიით მოდიოდა. ლენინის გზით რომ წასულიყო რევოლუციის მონაპოვარი, ღმერთს რომ სტალინი არ გაეგზავნა რუსეთისათვის – წმიდა რუსეთისაგან „ჩლიქები“ დარჩებოდა მხოლოდ. რა თქმა უნდა, ღმერთი ამ მორწმუნე ქვეყანას მტრის დასაგლეჯად არ გაიმეტებდა, მაგრამ ღმერთი ხომ ვილაცებს აძლევს თავის დავალებებს. ღმერთმა სტალინის თამაღობით მოუგანა რუსეთს (და არა მარტო რუსეთს), მთელ მსოფლიოს მსოფლიო გამარჯვება.

სტალინი რომ მართლმადიდებელი ეკლესიის გვერდით ებრძოდა ანგიქრისტეს, ფაშიზმს, ეს ახლახან სდება საყოველთაო აღიარების საგანი. სტალინის დროს სტალინი ვერ მისცემდა მას მასობრივი აღიარებისათვის გზას. რა თქმა უნდა, პრესაში, ლოკუმენტებში აისახა ეკლესიის წინამძღოლთა სტალინთან შეხვედრები, მაგრამ ყოველივე ეს შორს იყო მისი საყოველთაო აღიარებისაგან. ახლა მასმედია და იდეოლოგია ჯერ კიდევ იმ ძალებს უკავიათ, რომელთანაც იდეოლოგიური და საინფორმაციო ომი პირწმინდად წაგებულია. სტალინი მხოლოდ ჭეშმარიტებაშია მოგებული. ეს იგრძნობა დაბეჩავებულ ხალხშიც. ყველაზე გენდენციური სოციოლოგიაც კი ვერ უწევს მთლად სასურველ წინააღმდეგობას ჭეშმარიტებას და იძულებულია აღიაროს, რომ 50%-ზე მეტი ხალხისა სტალინის ნაგრობს. სტალინით რუსი ხალხი, საბჭოთა ხალხი არავის ჰყვარებია. ამ სიყვარულს მან შესწირა მთელი სიცოცხლე და ღვიძლი შვილებიც. სტალინის დედამიწაზე ანალოგი არა ჰყავს. რაც შეეხება ლენინს, მას რომ რუსი ერი მაინც და მაინც გულზე არ ეხატებოდა, ეს მისი მოღვაწეობიდან პრაქტიკულად და თეორიულადაც კარგად ჩანს. სტა-

ლინისაგან განსხვავებით, ლენინის შრომებში იშვიათად ნახავთ განდიდებულს რუსული გენიის წარმომადგენელს ისტორიული გაღერეადან; ერთი გოლსტოი გახდა ღირსი მისი ყურადღებისა და ისიც: „გოლსტოი, როგორც რუსული რევოლუციის სარკე“.

– ლენინი ამბობდა, – წერს მოლოტოვი, – რუსები მარმაცები არიან, დაიწყებენ საქმეს და ვერ ამთავრებენ. ყბედობა, ლაზღა-ნდარობა – ამის ოსგაგები არიან. „ყბედობა“ ლენინის საყვარელი გამოთქმაა. 1918 წელს ლენინი წერდა: „რუსი კაცი ცუდი მუშაკია“. ლენინს სხვა დროსაც ასე ხელწამოკერითობა ახასიათებს. მას რუსი და სხვა ეროვნების ადამიანები სჭირდება როგორც მუშათა კლასი, თანაც როგორც პროლეტარიატი. ლენინს მაინც და მაინც არც გლახობა ეჭაშნიკება. გლახობას მშობლიურ მიწასთან ერთად უყვარს მამული, სამშობლო, სარწმუნოება თავისი გრადიციებით. იგი პატრიოტული ძალაა. ამ მხრივ რეკორდული იყო გროცკისა და მისი დამქაშების მიერ მოწყობილი რუსი ერის გენოციდი, გლახობის, კამაკობის მათობრივი ელეგა. ცლეხი უნდა მოეგლიჯოთ მშობელი მიწიდან. მილიონობით გლახობა აიყარა მშობელი მიწიდან, ბევრმა ქალაქს შეაფარა თავი... სგალინმა გაუღვიძა კოსმოპოლიტურ-რევოლუციურ რუსეთს სამშობლოს სიყვარულის მინაელებული გრძნობა. მისი მთავარი წყარო კი სამშობლოს გმირული ისტორიის განცდა იყო. სგალინმა შესანიშნავად იცოდა რუსეთის ისტორია, რითაც უნდა ეამაყა ამ ხალხს. სამშობლოს სიყვარულის ასეთი აღორძინება გახდა ის უმრეტი სტიმული, როცა რუსს აღარც სიცივე ახსოვდა, აღარც შიმშილი – სიგყებით „სამშობლოსათვის, სგალინისათვის!“ განკს უვარდებოდა, სასწაულებრივ ძალას იკრებდა.

1380 წლის 8 სექტემბერი, კულიკოვოს ველი. 150000-ზე მეტი ცხენოსანი და ქვეითი ჯარი ღვას მოსკოვთან. უწმინდესმა სერგეი როდონეეელმა აკურთხა ბრძოლაში მიმავალი ღიდი თავადი დიმიტრი დონელი, მასთან ერთად როდონეეელმა გზა დაულოცა ორ ბერს – ალექსანდრ პერესევეცსა და ანდრეი ოსლიაბიას, რომლებიც შემოსილი იყვნენ სასულიერო სამოსელით და ანთებულნი სურვილით – სამშობლოსათვის დაეღვარათ თავიანთი მოწამეობრივი, ქრისტიანული სისხლი. პერესევეცი მამაკუ-

რად შეერკინა თათართა გოლიათს – თემურ-მირზას. მათ შუბი სცოროცნეს ერთმანეთს და ორიენი ცხენიდან გადმოვარდნენ განგმირულები.

მეორე მსოფლიო ომი სამამულო ომად იწოდება, მამულს იცავდა ერი და ბერი. სასულიერო პირი, მორწმუნე კაცი ასეთ სამართლიან ომში თავისთავად უკვე არის გმირი, რადგან მათზეა ნათქვამი „უშიში, ვითარცა უსორცო“. მრავალი შემთხვევა იცის ამ ომმა, მაშხანით ხელში რომ იცავდნენ ღმერთის რწმენას, ენას და მამულს სამღვდელოების წარმომადგენლები.

ცნობილია ერთი ასეთი საინტერესო ეპიზოდი: პირველ მსოფლიო ომში მძიმედ დაიჭრა ერთი ქირურგი, არ სჯეროდა გადა-რჩენისა. ღმერთს აღთქმა მისცა, თუ გადარჩებოდა, ბერად აღიკვეცებოდა. გადარჩა და თანახმად აღთქმისა სოფლის ეკლესიის მღვდელი გახდა. მოვიდნენ ფაშისგები თუ არა, მღვდელი პარტიზანად წავიდა. პარტიზანების შგაბის მეთაურიც გახდა. ვერ იეიწყებდა თავის სპეციალობასაც. მან, როგორც ქირურგმა, ბევრ პარტიზანს დაუბრუნა სიცოცხლე.

კრემლში გმირებსა და გამოჩენილ პარტიზანებთან შეხვედრისას ამ პიროვნებით განსაკუთრებით დაინტერესდა სტალინი. ბოლოს ჰკითხა, როგორ აპირებდა მოღვაწეობის გაგრძელებას. პარტიზანმა უთხრა: – მღვდლობას დაუბრუნდები. სტალინმა ამოიოხრნა: „ეეჰ, რა ქირურგს ეკარგავთ შენი სახით?!“ „ეეჰ, რა მწყემსმთავარი დაკარგა ჩვენმა ეკლესიამ თქვენი სახით, იოსებ ბესარიონის ძე?!“, – უპასუხა მღვდელ-ქირურგ-პარტიზანმა მღვდელ-მთავარსარდალს.

1943 წლის 4 სექტემბერია. სტალინი პირველად იღებს კრემლში მიგროპოლიტების დელეგაციას. 1925 წლიდან რუსეთის ეკლესია ხომ პატრიარქის გარეშე იყო დარჩენილი. დღეს უკვე კარგადაა ცნობილი, თუ რა როლი შეასრულა სტალინმა 1943 წელს, როდესაც უმოკლეს ვადაში მოხერხდა სრულიად რუსეთის პატრიარქის არჩევა.

სტალინის კეთილმასპინძლობას შესანიშნავი მიზეზი ჰქონდა. ეკლესიამ თავდაცვის ფონდში გადარიცხა 150 მილიონი მანეთი. ეს ძალიან დიდი ფული გახლდათ, რომელიც მორწმუნეთაგან

შემოწირულ თანხას წარმოადგენდა. ფინანსური ფაქტის გარდა, ამ მოვლენას დიდი პოლიტიკური დატვირთვაჲ ჰქონდა, რამდენადაც სახელმწიფოსაგან ასეთი დათბობა ბევრისთვის არც იყო აღვილად გასაგები. ეკლესიამ შევებით ამოისუნთქა, მაგრამ სტალინი ღმერთი არ იყო. შეეცვალა საბჭოთა ხელისუფლების მთელი სისტემა და სტრუქტურა. რა თქმა უნდა, იგი ელოდა მიზეზს ეკლესიის შემორიგებისათვის.

მიგროპოლიტებთან სტალინის შეხვედრას დიდი ისტორიული დანიშნულება ჰქონდა. საუბრისას სტალინი დაინგერესდა საკუთრივ ეკლესიის პრობლემებით და აღუთქვა მას სახელმწიფოს დახმარება. სხვადასხვა პრობლემათაგან მიგროპოლიტებმა ხაზი გაუსვეს საეკლესიო კადრების ნაკლებობას. სტალინმა მოულოდნელად დაუსვა კითხვა: – მერე-და, რის ბრალია კადრების ნაკლებობა? სად წაუვიდნენ ისინი! სტალინმა ჩიბუხი ღროებით შეასვენა და პირდაპირ თვალებში შეხედა მიგროპოლიტებს. მან მშვენიერად იცოდა, თუ რაოდენ საშინელი რეპრესიის მსხვერპლი გახდა რუსეთის ეკლესია, მაგრამ მან ისიც იცოდა, მიგროპოლიტებმა რომ იცოდნენ, ეს კისერზე იყო ეს ცოდვა-ბრალი. სტალინი ამ ბოროტებისაგან შორს იყო, ამიტომ არ ეშინოდა მიგროპოლიტებისაგან ნებისმიერი პასუხისა. მიგროპოლიტები ალექსეი და ნიკოლაი ცოტათი დაიბნენ, უხუცესი მიგროპოლიტი სერგი არ დაიბნა – კადრები ჩვენში არასაკმარისია სხვადასხვა მიზეზით, მაგრამ ერთი-ერთი მიზეზი ის გახლავთ, რომ ეამზადებდით (სასულიერო სემინარიის) მღვდელს და მივიღეთ საბჭოთა კავშირის მარშალი. ეს საეკლესიო ოუმორის ერთი მშვენიერი ქრესტომათიული ფაქტია.

„კმაყოფილების სიცილმა გადაიარა დიქტატორის სახეზე და თქვა: ღიახ, ღიახ, ეგრე იყო. მე ჯერ კიდევ სემინარისტს მსმენოდა თქვენს შესახებ (მიმართა უხუცეს სერგის). შემდეგ სტალინმა გაიხსენა სემინარიის წლები... თქვა, რომ დედამისი სიკვდილამდე ნაღვლობდა, რომ მღვდელი ვერ გავეხდით.“

აი, საკვირველება, ალბათ, ყველაზე დიდი. სამყაროს ყველაზე საყვარელი ღმერთ-კაცი, იესო, შეიძულა ხალხმა და როგორ შეიძულა! – ჯვარზე გააკრეს. რა აზრი უნდა ჰქონდეს აზრის მფლობელს ამისთანა ხალხზე? მაგრამ ეს ერთი მხარეა ჭეშმარიტებისა. იგივე ხალხი მუხლებზე დაჩოქილი ოცი საუკუნეა ლოცულობს მის წინაშე.

მეცა და დედამიწა, სული და ხორცი ერთდროულად ხომ მგრებიც არიან და ერთმანეთით არსებულნიც! აი, საწინააღმდეგოთა ერთიანობის ღიალექტიკა. გოლგოთა მარტო იესოს ხედრი როდი იყო. ჭეშმარიტი ქრისტიანიც ამ გზით მიდის. საკითხი ეხება იმ გამოჩრეულ ქრისტიანთ, რომლებიც მართლაც მისდევნენ ქრისტეს გზას, ქრისტეს ჯვარს. ამბობენ სიმაღლეს, აკეთებენ სიკეთეს. ამ ნიშნით ამშვენებენ ისინი ისტორიას უკედავებისას. ისინიც ადრე თუ გვიან ხდებიან დევნისა და სიძულვილის საგანი. რატომ? ვინმეს რამეს უშავებენ? არა, არ არსებულა არცერთი ადამიანი, ვინმესთვის (თვით იუდასათვის) იესოს რაიმე დაეშავებინოს. პირიქით, ბოროტებას სიკეთით პასუხობდა. მაშ რა უნდათ, რა აღიზიანებთ ამ ადამიანებს? მათ ამწარებს, მსგავს სიგუაციაში რატომ არ იქცევიან მათდაგვარად. იმიტომ, ალბათ, რომ თქვენ არ მოგწონთ ჩვენი საქციელი. რადგან არ მოგწონვართ, ჩვენ, მრავალნი, ჩვენც გვძულხართ და თქვენსავით კი არ მოგექცევიან, არამედ როგორც ჩვენ გვინდა. ჩვენ გვინდა, რომ შენ, იესო, და შენი მიმდევარნი დაისაჯოთ. თქვენ არ ხართ ჩვენნაირნი. ჩვენ მთელი დედამიწა ვართ.

ბოროტებას სძულს სიკეთე და ემტერება მას. სიკეთეს სძულს ბოროტება, მაგრამ სთავაზობს განკურნების წესს – სიყვარულს პირადი სიძულვილის პასუხად. ოღონდ ეს არ არის სულიწმიდის მგმობელთა მიმართ შეწყალება.

ღმერთის მგრებთან ნუ იმეგობრებთ. მაცხოვარი ამბობს:

„თუ თქვენ წუთისოფელს სძულხართ, იცოდეთ, რომ თქვენზე უწინ მე შემიძულა“ (იოანე, 15,18).

აი, სად ეიბნევიან. ჩვენ გვგონია, რომ შემთხვევით მოხდა, როგორც გამოწკლისი – „დამიჭირეს, მკლავი მომჭრეს, რატომ კარგი ავიგია“.

არა, ეს გამოწვევის კი არა, სამწუხაროდ, წუთისოფლის წესია, ჭეშმარიტ ღვთაებრივს, მარადიულს ვერ იგანს წუთისოფელი, ებრძვის მას, ამარცხებს ამ წუთას, მაგრამ მარცხდება იმ წუთთან, რომელიც მოდის. ღვთის გმირები მარცხდებიან მომავალთან, რადგან მომავალი ღმერთისაა. იესოს ამარცხებენ, ჯვარს აყვამენ, მაგრამ ჯვარცმის შემდეგ იესო იქცევა ჭეშმარიტ ქრისტედ და ამარცხებს ბოროტებას, ხდება ოცსაუკუნოვანი მეუფე ღვთისოფლისა... აი, ბოლო ეამს, ანტიქრისტეს ეპოქაში აუშევს ღმერთი საგანას, ქვეყნად ბატონდება ანტიქრისტე, მაგრამ ანტიქრისტეს ასამართლებს „სამინელ სამსჯავრომე“ მამა-ღმერთის მიერ მეორედ გამოგზავნილი მრისხანე ქრისტე.

ყოველთვის ძნელი იყო ღვთაებრივი სიდიდის დანახვა, რასაც დღეს ვერ ვხედავით, ის ხვალინდელისთვის მედავდება. უბრალო გლეხკაცი უკეთ იგრძნობს ჭეშმარიტებას, ვიდრე ქედმაღალი წიგნიერი. თითქოს ყველაფერი პირიქით უნდა ხდებოდეს. აი, იმ მწიგნობარს ეკითხოთ, ის გვეგყვის მართალს, განათლებული კაცი, ასეთია მედაპირული ლოგიკა. ჯვარცმამდე რამდენიმე დღით ადრე მას განაღებენ, ფეხებქვეშ უფენენ საკუთარ განსამოსელს, ბზას, ყვავილებს... ხელებიან დიდების აღმნიშვნელი წამოძახილით, ქვეყანა გაიძახის: „ოსანა, ოსანა, ოსანა...“

ეს ხდება მის მიერ შესრულებული სასწაულების შემდეგ, ლამარეს გაცოცხლების შემდეგ. არა, ადვილი არ არის წუთისოფლის უცნაურობის საცნაურყოფა. იგივე ხალხი რამდენიმე დღეში გაიძახის: „ჯვარს აყვით, ჯვარს აყვით...“

არის კიდევ ერთი ძნელადსაცნობი, ხშირად ვერსაცნობი მოვლენა: ადამიანის ღვთაებრივ ღირსებას უფრო ცუდად ხედავენ ახლობლები, ვიდრე შორეულები. უფრო ხშირად მას ოჯახის წევრები ვერ ხედავენ. ამ მხრივაც იესოს ცხოვრებაა ნიმუში, რომლის ანალოგს ხშირად შევხედდრივართ მოწამეთა, დიდ ხელოვანთა, დიდ მოაზროვნეთა ცხოვრებაში. იესოს ძმები ჭკუას არიგებენ ღმერთ-კაცს. როგორი საქმეა, ჭკუას არიგებდნენ თვით ჭკუას, სიკეთეს ასწავლიდნენ თვით სიკეთეს... ძმები იესოს დასცინიან და ერთხელ გაოჰყაყი კი დაუპირეს. ხედავენ ძმები ძმის მიერ ჩადენილ ღვთაებრივ სასწაულებს, სიკეთეს. ხალხი აღიღებს მას და კიდევ ემტერება, მოსაკლავად დასდევენ ხელისუფალნი. ამ

დროს სჭირდება კაცს კაცის ძმობა, მაგრამ იესოს ძმები, სამწუხაროდ, ისე იქცევიან, როგორც რეალურად იქცევიან მიწიერი ადამიანები. იესოს ცხოვრება ნიმუშია და არა გამოწვევის ცხოვრების ბუნებისა. ძმები ქედმაღლურად არიგებენ ჭკუას – თუ რამეს წარმოადგენ, წადი იერუსალიმში, არაჲინ არის ისეთი, რომელსაც თავის გამოჩენა არ უნდოდესო. იესო კი მშვიდად პასუხობს ძმებს:

„წუთისოფელს არ შეუძლია თქვენი შეძლება, მე კი ვძულვარ იმის გამო, რომ მე ვამოწმებ მასზე, რომ მისი საქმეები ბოროტია“ (იოანე, 7,7).

იესოს მწემაღალი არსებობა თავისთავად ათვალსაჩინოებს პაგარა ადამიანების სიპაგარავეს. იესო ხომ მათ არ ერჩის, სიკეთის მეტს არაფერს ჩადის, მაგრამ ასეთი კაცის არსებობის უკეთესობა არის სარკე მათი უმწეობისა. ასეთი იყო 1907 წლის საქართველოში ილია ჭავჭავაძე. ილია ჭავჭავაძე აუგანელი იყო იმდროინდელი უწმინდური საქართველოსთვის. ახლა კი გეიური ძალის მქონე ილიას, წმინდანად შერაცხილს, წმინდანს ებრძვის ახლანდელი ანტიქრისტე. რატომ ებრძვიან ილიას?..

ის კიდევ გასაგებია, რომ ცოცხალ იესოს ებრძოდნენ მორიდან თუ ახლოდან. მაგრამ ღმერთად ქცეულ იესო ქრისტეს რომ ეომებიან, ეს უღმერთობის ის მწვერვალია, რომელსაც ანტიქრისტეს უბოროტესი ეპოქა ჰქვია. რატომ ებრძვის დასავლეთის იმპერიალიზმში ასე გამძვინვარებით სტალინს? სტალინი ხომ სახელმწიფოს ცოცხალი მეთაური არ არის? კაპიტალიზმს სტალინური სახელმწიფოს მოდელი, ნიმუში ამხელს, როგორც მართლაც გახრწნილების, ბოროტების, მილიონობით ადამიანის დაშონებისა და რეპრესიებისათვის. კაცობრიობას ბევრი გირანი ჰყოლია, მაგრამ ღღევანდელ იმპერიალიზმს არანაირი ადამიანური, მწეობრივი ღირსების მინარევიც არ გააჩნია. ამათ ხელში უკვე რამდენიმე მილიარდი ადამიანი გმინავს.

ვის არ გაახსენდება საბაზრო ეკონომიკის მედიცინის მსხვერპლი მილიონობით ბავშვი და ქალი, მოხუცი და ახალგაზრდა, რომლებიც საღამოთი ტელევიზორში ხედავენ მილიონობით ადამიანების დამხოცელების, „კეთილი ადამიანების“ საგელევიზიო კეკლუცით, როგორ დაეხმარენ ერთს ან გნებაუთ 30 ბავშვს. ყველაზე საშინელება სიკვდილი არ არის. ყველაზე საშინელება ის

წრესგადასული ცინიზმია, რასაც ღმერთი არავის აპატიებს. ამ დროს ხშირად იელეებს ხოლმე ნაგვრის სუბიექტი, რომელსაც სტალინი ჰქვია. აი, თურმე მასობრივი ელექტის დიდოსტატებს რაგომ ებრძოდა სტალინი.

კაპიტალისტი ვერ გახდება კაცი, თუ იგი ძალიან ხელმომჭინე არ არის. ანკი რა უნდა ქნას კაპიტალისგმა, რომელსაც, ეთქვათ, 100-200 ნათესავი ჰყავს? რა უნდა ქნას და რასაც შერება! იგი აღარ არის ნათესავი, ან რად უნდა მათხოვარი ნათესავი? ან რად უნდა გაჭირვებული მეგობარი, ვისთანაც სწავლობდა. ყოფილი ოქროს მედალოსანი, სახელობის სტიპენდიანტი, დღეს რომ „ქქიაში ფეხით დადის“. ფულმა დაანგრიო ადამიანთა გრადიციული, ისტორიული ერთობის სიმკერძე. ოო, რა ხელმომჭირნე იყო მესიმდიდრის, მესიმძლიერის ქვეყნის მეთაური – სტალინი. ქრისტე კვართით, სტალინი შინელით. უკანონო კაპიკს არ ახარჯავდა შეილებს, ყველა კაპიკს ზოგავდა და ახმარდა ხალხს, ქვეყანას. ცხადია, ეს თანამედროვე გაკიმასხარები სტალინს და თვით ქრისტეს სამასხაროდ იგდებენ. ამისთვის მილიარდებს ჰყრიან სიცრუის ყუთში (გელევიზორში), რათა ხალხმა დაინახოს ყველაფერი, გარდა დასანახისა. როდემდის? ის მოდის, მოდის, როგორც რისხვა უფლისა!

სტალინის ქრისტიანულ ასკეტიზმზე რომ ვლაპარაკობ, ქრისტიანული ცხოვრება სასტიკია, ძალიან მკაცრია. ბურჟუაზიული ფუფუნება ძალიან გკბილი გარყენილებაა.

სტალინი თავის პურიგანულ მორალს ნერგავდა თავის ოჯახში. იმდენად მკაცრია ეს მორალი, რომ დიდკაცების ოჯახები ვერ უძლებენ ამ მწეობრივ სიმკაცრეს. პოლიტიკურის წევრების ცოლ-შვილს დიდი კაცის უპირატესობით უნდოდათ ცხოვრება. მიწიერებამ საბოლოოდ დაამარცხა სტალინის პურიგანული მორალი. თვით სტალინის მეუღლემ, ალილუევამ, ვერ გაუძლო ამ მაღალ მწეობრივ ცხოვრებას, მას უნდოდა თეატრში სოსოსთან ერთად სიარული, გასეირნება. აი, ასეთია მიწიერი ცხოვრების ლოგიკა. სტალინმა შეუძლებელი შეძლო, ის, რასაც ზეცით ჰფენდა თანაგრძნობისა და თანასწორობის მაღლს იესო ქრისტე, სტალინმა – „მიეც გლახაკთა საჭურჭლე, ათავისუფლე მონები“. სტალინმა უტოპიური სოციალიზმი განახორციელა. კაცობრიობის ის-

გორიას დაუტოვა ლეგენდარული, თვალმეუღგამი სახელმწიფო, რომელიც რაც დრო გადის, მეტი ნაგერის და ოხერის საგანი ხდება.

სგალინმა თავისი სამივე ვაჟი ომის ცეცხლის ხაზზე გაგზავნა: იაკობი, ვასილი და არგემი (ნაშვილები). იაკობის გმირობა გმირობაზე მეტია. ამ უზნეო ქვეყანას არ უხარია ასეთი გამორჩეული მოწამეობრივი გმირობა. „მე ფელდმარშალს ჯარისკაცზე არ ვცვლი“. ეს იყო იმ ღრმა სიყვარულის სიღრმიდან ნათქვამი, რომლის მსგავსი არც ერთ მეფეს, იმპერატორს არ დასცდენია. იაკობმა დიდი მამის ღირსეული შვილობა გასწია. აბა, ესლა წარმოიდგინეთ ბურჟუა პრემიერების ოჯახები. რომელი მათგანი გააგზავნის თავის ვაჟს სამშობლოს დასაცავად? ჯერ ერთი, მათ არა აქვთ სამშობლო, რომლის სიყვარულიც ჩაადენინებთ გმირობას. ეს გაპუტკუნებული ბურჟუები სამშობლოს დასაცავად კი არა, ხორცის დასასვენებლად გზავნის ცოლ-შვილს. კაპიტალისტის სამშობლო იწყება და მთავრდება თავისი კაპიტალის ციფრებში. სხვა სამშობლო მას არ გააჩნია. დასავლეთმა აღიარა რა სოლომური ამორალიზმი, თავი გაამზადა ბიბლიური რისხვისათვის. გარყვნილება გკბილია და ადვილია, მაგრამ დამღუპველია. მნეობა არასასიამოვნოა, მკაცრია, მაგრამ ხსნის სხვა გზა არ არსებობს.

„პაცის მტრები – მისი შინაურები“

(მათე, 10,36)

იმსოს ოთხი ძმა ჰყავდა: „განა ის ხუროს ბე არ არის? დედა-მისს განა მარიაში არ ჰქვია, მის ძმებს კი – იაკობი და იოსე, სიმონი და იუდა?“ (მათე, 13,55).

„განა მისი დები, ყველანი ჩვენს შორის არ არიან?..“ (მათე, 56).

თვით სახარების გექსტში დების სახელები არ არის მითითებული. „ფეოფილა,კგეს მიხედვით მაცხოვარს ჰყავდა ორი და, რო-

მღებიც იწოდებოდნენ მარიამი და სალომეა, მეორე ვერსიით – ესთერი და თამარი“.

იერუსალიმში ღვებოდა საგამაფხულო გრადიციული ზეიმი კარვობისა. ეს იყო ისტორიულად მოსეს მოგზაურობის აღმნიშვნელი ზეიმი – ღროებით ჩამოსულნი ბანაკდებოდნენ კარვებში. ეს არ იყო წმინდა რელიგიური რიტუალი. იესო ამ ღროს გალილეაშია. გალილეა შედარებით განაპირებული იყო ცენტრალური იუდიისაგან. ის კი არა მის შესახებ გალილეელთა შესახებ, ის მოსაპრებაკ არსებობდა, რომ ისინი სადღაც აღმოსავლეთიდან გადმოსახლებული გომი იყო. ჩვ.წ. აღრიცხვამდე მე-7 საუკუნეში იყო მეომარი და ეაქაკი ხალხი. იუდეველთა გრადიციულ ზეიმზე იერუსალიმში იესოს სდევნიან, ძალიან გამწარებულნი არიან მასზე ხელისუფალნი, ამკარად მოკვლას უპირებენ.

„ამდენი სასწაული მოახდინა მათ წინაშე და მაინც არ იწამეს იგი“ (იოანე, 12,37).

მკითხველმა მინდა დღევანდულობის თვალთ გახედოს 2000 წლის წინანდელ ამბავს. თითქოს იმისთვის რომ არ იცულება არცა სიკეთე და არც ვერაგობა. მთავარი კი ის არის, რომ წინასწარმეტყველს არა აქვს პაგივი არც თავის ქვეყანაში, არც თავის ოჯახში. არც იოსებ სტალინი იყო ახლო გარემოცვით განუზივრებული. მკითხველს ვთხოვ საგანგებოდ ფიქროს ცხოვრების უცნაურობაზე – იესოს და მისი ძმების ურთიერთობაზე. ბევრმა თქვენგანმა ეს ადგილი მეპირად იცის, მაგრამ ფიქრის სიერთულეებს არა აქვს ზღვარი: „ამის შემდეგ იესო გალილეაში დადიოდა, რადგან იუდეაში არ სურდა სიარული. რაკი იუდეველნი მოსაკლავად დაეძებდნენ მას.

ახლოვდებოდა იუდეველთა დღესასწაული კარვობისა, მაშინ მისმა ძმებმა უთხრეს მას: „წადი აქედან და მიდი იუდეაში, რათა შენმა მოწაფეებმაც იხილონ შენი საქმეები, რომელთაც აკეთებ.

რადგან ფარულად არავინ არაფერს აკეთებს, არამედ თავის გამოჩენას ეძებს. რაკი ასეთ საქმეებს აკეთებ, გამოეცხადე წუთისოფელს.

რადგან მის ძმებსაც კი არ სწამდათ მისი“ (იოანე, 7,1-6).

„მარტოკა ღარჩა...“

მეზანი ბუსლიაშვილის ქრესტომათიულ წიგნში „Сталин в жизни“ არის ასეთი პარაგრაფი „მარტოდ ღარჩა, ცოდვა იყო...“, რომელშიც მოგანილია სხვადასხვა პიროვნებათა ამრები სტალინის მარგოობის შესახებ. ამავე წიგნში არის პარაგრაფი სათაურით „იგი ყველგან მტრებს ხელაუდა“. სწორადაც ხელაუდა! ამ გამოწვევებში მისი არაკეთილმოსურნეები იქეთკენ იხრებიან, რომ სტალინს გააჩნდა ერთგვარი მანიაკალური, არაადეკვატური, არასწორი აღქმა სინამდვილისა. არის ქარაგმები, თითქოსდა სტალინს შიშიანობაც სჭირდა. ეს ჭორები ძალიან მორსაა სინამდვილისაგან. სტალინი და მშვიდობა – სასაცილო კონგრასგის თემაა. სტალინი იყო უშიშროობის განსახიერება. სტალინის რეკორდულად ბევრი მტერი ჰყავდა, მაგრამ სტალინს არც მილიონების ძლიერი, გეშთაგონებული სიყვარული აკლდა და მაინც პიროვნულ მარგოობაზეა ლაპარაკი. სტალინის მარგოობა უფრო ძნელი გასაგებია, ვიდრე თვით მაცხოვრისა. თუმცა ეს მარგოობაც ღმერთთან განმარგოებისთვის აუცილებელი მარგოობაა. ეს დიდი ადამიანების ხედრია, ეს მათი პიროვნული გრაგედია: ახვევიათ ქვეყანა და მაინც მარგონი არიან. ქვეყანა თავს გახვევია და ხარ უკაცრიელ მარგოობაში. როგორც ჩანს, ძნელია ამის გაგება. სოციალური მაგნიტიზმი – ადამიანი ხომ მუდამ ისწრაფვის, რათა ადამიანებთან ჰქონდეს ურთიერთობა. განმარგოება ანუ თავის თავთან მარტოდ ღარჩენა, ძალზე მტკივნეული მდგომარეობაა, გრაგედია.

„მე როგორღაც მივეჩვიე მარგოობას ჯერ კიდევ ციხეში ყოფნისას. ეს მაშინ სრულიად გულწრფელად ელერდა და მე მაშინ გავიფიქრე, რომ სტალინი მართლაც მარგოსული კაცია“. (Воспоминание Трояновского из книги “Сталин в жизни”, с. 551). და განა სტალინი ცდებოდა, რომ მის ირგვლივ შემოკრებილ თანამებრძოლთა იმედი არ ჰქონდა?! აკი ისინი, (ნაწილი) მის მკელელებად იქცნენ. ცოგათი გადავუხვიოთ სათქმელს: მაცხოვარი ეხვეწება თავის მოწაფეებს, გეთსიმანიის ბაღში არ მიაგოვონ (საიდუმლო სერობის შემდეგ)... და აი, იესო რომ უნდა შეიპყრონ, სიმონ-პეტრემ სამგზის უარყო ნაცნობობა მაცხოვართან.

თანაც წინასწარ გააფრთხილა იესომ – სამგზის უარმყოფო მე. უარყო! დანარჩენებმაც ხერინვა ამოუშვეს. რატომ ვადარებ მე ქრისტეს მოწაფეებს და სტალინის მოწაფეებს? იმიტომ, რომ არის საინტერესო მსგავსება ადამიანურ სისუსტეთა შორის. აბა, ნახეთ?! ჯვარცმისკენ მიმავალ იესოს რამდენი მოწაფე მისდევს? ყველაზე დიდი გასაჭირის ქამს მას მიაცილებს და არ შორდება მარიამი – ღვთისმშობელი, მარიამ კლეოპა, კიდეც ერთი მარიამი და რაც ღირსშესანიშნავია, წმიდა მარიამ მაგდალინელი.

ღვთისმშობლის ბაღში მაცხოვარი ეუბნება მოწაფეებს:

„სასიკვდილოდ არის დამწუხრებული ჩემი სული. იყავით აქ და იუხიბლეთ ჩემთან ერთად“...

ხელკეტებით და მახვილებით მოვიდნენ იესოს შესაპყრობად.

„მაშინ ყველა მოწაფე მიატოვა იგი და გაიქცა“. აი წუთისოფლის ბუნება.

რაც შეეხება სტალინის მიერ დაზრდილებს, ისინი ეშმაკის ნებას შეეკრენ, მკვლელებად იქცნენ, მათ მოჰკლეს სტალინი!

ბეთლემი და გორი

ბეთლემს რას შევედრებით, ქრისტემდე მან დიდი დავით წინასწარმეტყველი შვა, გორმა კი – უდიდესი ქრისტიანი, რასაც ამბობდა მეციურს ქრისტე, სტალინმა განახორციელა დედამიწაზე. „ვისაც ყური აქვს, ისმინოს!“.

პატარა დაბა-ქალაქიდან იშვა ქრისტე (მანამდე დავითი), დაბა-ქალაქიდან იშვა სტალინიც.

„განა წერილი არ ამბობს, რომ ქრისტე დავითის მოდგმიდან მოვა, ბეთლემიდან, იმ დაბიდან, საიდანაც დავითი იყო“ (იოანე, 7,42).

სტალინი რუსეთის იმპერიაში შემავალ იმ ქვეყანაში დაიბადა, რომელიც უძველესი ისტორიის, დიდი კულტურისა და გრადიციების ქვეყანა იყო. გაუნათლებელი მტრები შეეცადნენ სტალინის სახელის გასაგებად იგი დაეხატათ, ვითარცა ველური კა-

ვკასიიდან მოსული გირანი. სგალინი თვითონ დიდი კულტურის კაცი იყო. მან ისარგებლა შემთხვევით და შეეცადა მსოფლიოსთვის ეჩვენებინა ქართველი ხალხის დიდი კულტურა. ამის გამოძახილი იყო 1937 წელს მოსკოვში გამართული ქართული კულტურის დეკადა.

მას ერთმორწმუნე რუსეთის სამეფო ტახტისათვის ამზადებდა უფალი თურმე. იგი იყო მართლმადიდებელი, სასულიეროსაეკლესიო განათლებით. განათლებას ეზიარა (თახაბრად – ქართულ-რუსულ ენებზე).

დაბა-ქალაქი გორი და ბეთლემი რაღაცით ჰგვანან ერთმანეთს. თვით საქართველოს მიწა ისეთივე ძირძველია, როგორც „ქვეყანა იუდეველთა“. ზოგიერთი ისტორიული წყარო გორს დავით აღმაშენებლის მიერ დაარსებულ ქალაქად მიიჩნევს XII ს. ზოგჯერ მას დავით ქალაქსაც უწოდებდნენ.

„და შენ, ბეთლემო, იუდას მიწავ, არაფრით ხარ უმცირესი იუდეას სამთავროებს შორის, ვინაიდან შენგან გამოვა ბელადი, რომელიც დამწყემსავს ჩემს ხალხს, ისრაელს“ (მათე. 2,6).

განცეიფრების გარეშე როგორ წარმოიდგენ – ამ პაგარა ბეთლემმა კაცობრიობას მისცა მსოფლიოს სულიერი ბელადი, რომელმაც ოცი საუკუნე უწინამძღვრა, გაანათლა, განაბრწყინა კაცობრიობა. ოცი საუკუნე იმეფა ცასა და მიწაზე, ახლა ვერ გეცყვით, რამდენი დარჩა თვითონ ქვეყანას ამქვეყნიური. თვით ქრისტე მუდამ იყო და მუდამ იქნება. მისი ტახტი ზეცაშია. აღამიანიც, როგორც ღმერთის წარმომადგენელი, მუდამ იყო, მუდამ იქნება. მაგრამ ბიბლიის მიხედვით ცელა ციელიზმაციებისა გარდაუვალია.

წუთისოფელი, მიწიერი აწმყო ბოროტებისაა. ღმერთი, სიკეთე ჯვარს აცვა უკეთურმა ხალხმა. ახლა კიდევ უფრო შორს წავიდა ქვეყანა. მთელი ქვეყანა აუმხედრდა ღიად სიკეთეს – ღმერთს და მის პრაქტიკულ ღიდ მსახურს. იოსებ სგალინს. ეშმაკეული კაცობრიობა თავისი მთავარი ძალით იბრძვის, უსაშველოდ ბევრ ფულს ხარჯავს, რათა ხალხს სიკეთე შეაძულოს, საძულველი შეაყვაროს. ფული იხარჯება მიზანმიმართულად – აჩვენონ მსოფლიოს: აი, მეხედეთ, რა უმაღური, შურიანი აღმოჩნდა რუსი ხალხი. აი, როგორი შაეი უმაღურობა გამოიჩინა მან

სგალინის ღვაწლის მიმართ. მისი ღვაწლი კი ყველაზე ლაკონურად გამოიხატა მისმა პოლიტიკურმა მგერმა უინსტონ ჩერჩილმა. მისი აზრი რაინდული აზრის ნიმუშია:

სგალინი „... იყო უდიდესი დიქტატორი მსოფლიოში, რომელსაც გოლი არ ჰყავდა. მან ჩაიბარა კავის რუსეთი და დატოვა იგი ატომური იარაღით აღჭურვილი. არა, რაც არ უნდა ვთქვათ ჩვენ მის შესახებ – ასეთებს ისტორია არ ივიწყებს“.

ნუთუ მართლა ასეთი უმაღურობა გამოიჩინა რუსმა ხალხმა სგალინის ღვაწლის მიმართ? მე შორსა ვარ იმ აზრისაგან, რომ რუსი ერი ანგელოსთა საკრებულოდ წარმოვიდგინო. ნიკიტას შემდეგ, ნამდვილი რუსეთი არ ლაპარაკობს. მისი იდეოლოგიური სადავებები, ვისაც უპყრია ხელთ, იმ ურჯულო, უეროვნებო კოსმოპოლიტებს, ერსნაირად სძულთ რუსეთი, საქართველო, ქრისტე და სგალინი. ეს არის ლოგიკა! რას ნიშნავს „ახალი რუსები“, „ახალი ქართველები“? გამიჯნულს ისტორიისაგან, რჯულისაგან, სარწმუნოებისაგან! ეს არის ინტერვენცია, თავხედობის მაქსიმუმი. სტრატეგიული სამიზნეა – არ აღსდგეს რეალური, ჯანსაღი ერთიანობა რუსეთ-საქართველოს, რუსეთ-უკრაინას, რუსეთ-ბელორუსიას... შორის. ძნელი დასანახია? სრულიადაც არა. „ვისაც ყური აქვს, ისმინოს!“

რუსეთ-საქართველოს შორის მეგობრობაზე რუსულ ენაზე გკბილად ჰქვკეკებენ რუსი და ქართველი გროცისტები, რათა სიგყვა არ შეხედეთ იმათ, რომლებმაც იციან მაგყუარების მამაძაღლობა და იციან რეალური ურთიერთგადარჩენის გზები.

ღმერთმა დალოცოს ბეთლემი, რომლიდანაც გაბრწყინდა „ბეთლემის ვარსკვლავი“ მთელი კაცობრიობისათვის.

ღმერთმა დალოცოს გორი, სადაც იშვა საუკუნის ბელადი, რომელმაც ქრისტესმიერად წაიკითხა და წარმართა კიდეც წუთისოფელი. არცერთ ხელმწიფეს არ მიუნიჭებია ადამიანისათვის იმოდენა ქრისტესმიერი უფლება თანასწორობისა და სიყვარულისა.

იესო ქრისტემ ყველაზე ძლიერი საყრდენი რუსეთში ჰპოვა; რუსეთში გაიფურჩქნა სგალინის გენია. თუ რუსეთი უარყოფს მისი ქრისტიანული სულის გადამრჩენელ სგალინს, რუსეთს მიაგოვებს ქრისტე, ურომლისოდაც იგი დაიღუპება.

2005 წლის 7 ოქტომბერს აშშ-ის პრეზიდენტმა ჯორჯ ბუშმა ეპოქალური „სიბრძნე“ წარმოსთქვა. თურმე, მას ერაყისა და ავღანეთის დაბომბვა ღმერთმა უკარნახა. როგორც ჩანს, ბუშს ღმერთი მასავით სულელი ჰგონია. ასეთი „ბუშიზირებული“, „პრივატიზირებული“ ღმერთი, ღმერთი კი არ არის, ანტიქრისტეს ანარეკლია, რომელსაც ღმერთი და ეშმაკი ვერ გაურჩევია. ადამიანებს ყველგან და ყოველთვის სწამთ „რაღაცა“, რომელსაც ხშირად ღმერთს ეძახიან. ჭეშმარიტი ღმერთის ზესიბრძნესთან მოკვდავთა მიახლოების მცდელობისათვის მინიმუმ შიში და რიღია საჭირო. ღმერთი ქვეყნების, ხალხების ელვებას არავის ავალებს, ეს საგანის დავალებაა და თუ მაინც და მაინც ასეთი სუფლიორი ჰყავს ბუშს, იმას ჰქვია ეშმაკი, საგანა და არა ღმერთი. ღმერთი თავისთავად ერთია და ზესიწმინდეა, ზესიბრძნეა.

რელიგიის ფილოსოფია, ფსიქოლოგია არკვევს, როგორ მოირგებს, მოიშველიებს ღმერთს ადამიანი თავის საშველად, თავისი ცოდვების გამართლებისათვის. ზეგარდმო ძალის შიში ყველა ათეისტსაც აქვს, როგორც კი კატასტროფული სიტუაცია იქმნება და წამის ნაწილში წყდება ადამიანის ყოფნა-არყოფნა, „ღმერთო მიშველეს“ ინსტინქტი მყისვე იელვებს. ამ სამინელი უღმერთობის ეამს ეკლესიებს მრევლი არ აკლდება, მაგრამ ნამდვილ ქრისტიანს რამდენს ნახავთ? ჩვენთვის საჭირო ღმერთის ძებნა სძლევს – ღმერთს მოვირგებთ, მოვიშინაურებთ, ამიგომ არის, რომ ჩვენი რწმენა ღმერთს უნდა ექვემდებარებოდეს, არ ეთამამებოდეს. მაგრამ ეკლესია, რომელიც კაცს კაცზე ჯვარს დასწერს, ეკლესია კი არა, ეშმაკის სახლია. კაცობრიობას, ქრისტიანულ სამყაროს ოცსაუკუნოვანი ყალიბი ჰქონდა რწმენისა, რომელშიც „მე“-ს ნება-სურვილი ზემლუდული იყო. ეკლესია კი ამ ყალიბს საერთო კოლექტიურ ყალიბად აქცევს.

ღმერთის მიერ ბოძებულ მეციურ კონსტიტუციაში მოცემულია მცნება. რომლის დარღვევის უფლება არც ერს აქვს და არც ბერს. ყველაზე მთავარი, მკაცრი გაფრთხილება მოცემულია ღმერთის მიერ ნაკარნახევ, ადამიანის მიერ ჩაწერილ წიგნში: არ შეიძლება ერთსა და იმავე დროს ემსახურებოდე ღმერთსა და მამონას,

„არავის ხელეწიფების ორთავე უფალთა მონება“

სოლომონში არის ძველი და ახალი აღთქმის, ბიბლიურად დაგმობილი, ღვთის საძულველი წარწყმედა, უპატიებელი ცოდება.

ასე რომ, ახლანდელი წარმოდგენები არათუ მცირედი გადახრაა საღმრთო კანონიდან, არამედ ღვთის მიმართ გამოხატული სიძულვილია. მისი უარყოფა უკანასკნელი ეპისის ნიშანია. ამიტომ ღმერთის რწმენა უნდა იყოს ღმერთისა და არა საგანის რწმენა. ამეპინდელი ანტიქრისტეს აქტიურობა სრულიადაც არ არის ათეიზმი (მოძღვრება ღმერთის არარსებობის შესახებ). ეს გათახსირების მაქსიმუმია, ღმერთისადმი მგრობის გამოხატულება. გავიხსენოთ სახარებიდან ის ადგილი, მდიდარ ჭაბუკს რომ მიუცო მაცხოვარმა თავისი მოწაფეების თანდასწრებით:

„უმალ აქლემი გაძვრება ნემსის ყუნწში, ვიდრე მდიდარი შევა ღვთის სასუფეველში“ (მათე 19,24).

ნეტავი ის აქლემი მანახა, რომელიც გაძვრება ნემსის ყუნწში, ან ის თითები, რომელთაც ეჭირათ ის ნემსი, რომლითაც ხალათს შევიკერავთ?!

მაცხოვრის ღიად და ნათელ იუმორს გაგება უნდა. რა ძნელი გასაგებია, რომ ღიღმა მოძღვარმა გვითხრა, მდიდარი სასუფეველში ვერ შევაო... მკაცრია, თვით მისი მოწაფეებიც შემოთღნენ და თქვეს: „აბა ვილას შეუძლია გადარჩენა?“.

და აი, მაცხოვარმა მოგვცა განმარტება, რომ მდიდარიც შეიძლება მოიქცეს ჭეშმარიტად ქრისტიანად, თუ ამას ღმერთი მოისურვებს:

„კაცთაგან ეს შეუძლებელია, ხოლო ღვთისაგან ყოველივე ეს შესაძლებელია“ (მათე, 19,26).

ცხადია, საუღეს პაულელ ქცევის, საღმრთო მოქცევის ძალაც არ დაგვაეიწყდეს. ასე რომ, მდიდარმა თავისი ქონება ღარიბ-ღატაკთ თუ შესწირა და უწილადა არა სხვათა დასანახად, მაშინ ცხადია, ასეთი მდიდარი სულის სიმდიდრეს იძენს და დაიმკვიდრებს ცათა სასუფეველს. ვინც ყველაზე მეტი გაწირა, ამას ენახავთ ამ წიგნის პარაგრაფში – „იესოს კეართი და სტალინის შინელი“. აი უდიდესი, მეუღარებელი შემსრულებელი მოძღვრისგან დამოძღვრისა.

ძვირფასო მკითხველო, კაცობრიობის ისტორიაში ჩვენი დრო

ყველა საოცრებათა შორის საოცარი. პირველად ცივილიზაციის ისტორიაში აჟაღ თუ კარგად კაცობრიობა გლობალისტური კავშირითაა გადაბმული, ერთ ბედს ქვეშ არის პლანეტის სამიმროება.

მოდით და დოსტოვესკის მსგავსად წარმოვიდგინოთ, რომ დედამიწაზე კელაჲ მოვიდა (ოლონდაჲ არა მეორედ მოსელის ეამის მაცხოვარი) იესო ქრისტე. მას ხელემა მსოფლიოს გიდი.

– ეს შენი ეკლესიებია, მოძღვარო. მართლმადიდებელი, კათოლიკური, პროტესტანტური... ესეჲ კიდეჲ ახალი (პრომელიტური ეკლესიები), ესენიჲ თქვენი სახელით მოლვაწეობენ.

– რას ქადაგებენ?

– სიყვარულს, მაცხოვარო!

– თვით ამ ეკლესიებს უყვართ ერთმანეთი?

– რომ უყვარდეთ, ცალ-ცალკე იქნებოდნენ?!

– მაშინ ვის სიყვარულს ქადაგებენ?

– შენდამი სიყვარულს, იესო ქრისტეს სიყვარულს.

– მერედა ესაა ჩემდამი სიყვარული, თუ ერთმანეთი არ უყვართ?

– როგორია მამონასადმი დამოკიდებულება? ასრულებენ ჩემს მოძღვრებას: „არავის ხელეწიფების ორთა უფალთა მონება“?

– არა, მოძღვარო, ფული მთლიანად მოიცავს რეალურ ცხოვრებას, ვისაჲ ბევრი აქვს, კიდეჲ მეგი უნდა, ვისაჲ არა აქვს, მის შოვნაზე ოცნებაში აგარებს ღლეს და ღამეს.

– აბა მე რაღას მთხოვენ, შევეცალო ჩემი მოძღვრება?

– არა, უფალო, თქვენ სანთლებს გინთებენ, ეკლესიებს გიმენებენ. ხომ გვაჰაგიებთო?

– ღარიბებს, მშვირებს აქვთ თანაგრძნობა?

– ვერ გეცრუები, უფალო, მილიონობით ადამიანს შიმშილით, სიცივით, უწამლობით ხოცავენ, თითო-ოროლას აჩვენებენ გელევიზიით – ნახეთ როგორი ღვთისნიერი მდიდარია, ვილაცას დაეხმარაო... თქვენი სახელით ძალიან ითბობენ ხელს, იძახიან ქრისტიანი ვართო, მაგრამ გულში მამონა უბით. მოკლედ, მოირგეს და შეირგეს უღირსებმა თქვენი სახელი. აი, ის დასავლეთის ეკლესიები – კათოლიკეები, პროტესტანტები თქვენი ხატის წინ, თქვენი წმინდა სიტყვების ფონზე ჯეარს სწერენ კაცს კა-

ცბე... „ეს ხალხი პატივს მცემს ბაგეებით, მათი გული კი შორსაა ჩემგან“ (მათე, 15, 7-8).

– „ნუ გგონიათ, თითქოს დედამიწაზე მშვიდობის მოსატანად მოვედი. მშვიდობის კი არა, მახვილის მოსატანად მოვედი“ (მათე, 10,34).

– როგორ ექცევიან ჩემს ნამდვილ მიმღევართ, ვინც საქმით უერთგულებს წმინდა სახარებას?

– ბუნებრივია, მაცხოვარო, მას ექცევიან ისე, როგორც შენ მოგაქცენ, ექცევიან ისე, როგორც იწინასწარმეგყეველე. შეგიძულებუნო. ყველაზე დიდი რისხვა იოსებ სგალინს დააგყდა. მშრომელთა, ღარიბ-ობოლთა ქომაგი, სგალინი მათთვის მამხილებელია...

„მოვიდა ძე კაცისა, ჭამს და სევამს და ამბობენ: აჰა, კაცი, რომელსაც უყვარს ჭამა და ღვინის სმა, მებაჟეთა და ცოდვითა მეგობარი, და მისი სიბრძნე საქმეებითაა გამართლებული“. (მათე, 11,19).

სგალინის აგარაკის, კუნცევის მომსახურე პერსონალი იგონებს: „იგი ყოველთვის ჩვენთან ჭამდა, თითქმის ერთი ჯამიდან, ყოველთვის ინგერესდებოდა ჩვენი ოჯახური საზრუნავით“.

მაცხოვარს უყვარს უბრალო ხალხი, თვითონაც თავმდაბლობის განსახიერებაა. უდიდესი სახელმწიფოს მეთაური ცხოვრობს მაცხოვრის ცხოვრების პირადი მაგალითის მიხედვით. უბრალო ადამიანებთან პურს ჭამს, სასმის წევს... დასაუღლეთის პრეზიდენტებიც თამაშობენ, მაგრამ ეს ყოველივე შოუ-სანახაობაა, რომელსაც გულითადობასთან, გულწრფელობასთან საერთო არაფერი აქვს. ხელოვნური თავმდაბლობა თავხედობაზე უარესია. გულწრფელად მხოლოდ ის დიდი კაცი თანაუგრძნობს და მეგობრობს ღარიბ-ღატაკთან, ვისაც ეს გამოუცდია, ვისაც ესმის და ახსოვს, თვითონაც რომ ამ წრიდან გამოვიდა. იესო და იოსები ღარიბი ოჯახიდან იყვნენ.

გავიხსენოთ მაცხოვრის ის სიგყეები, რომლებიც მეპირად გვადგას ენაზე, მაგრამ გულში, როგორც ჩანს, ის დიდხანს არ ჩერდება. ყოველ შემთხვევაში, დაფიქრდეთ, რაგომ არ ან ვერ წარემართავთ ჩვენს თავს თანმიმდევრულად ისე, როგორც მაცხოვარი გვაეალებს. ვნახავთ, რწმენა და ცხოვრება ცალ-ცალკე რომაა. ცხოვრების ძირითადი, უმთავრესი პრინციპები ღმერთმა ჩამოგვიყალიბა.

„თვალთმაქცნო, კარგად წინასწარმეტყველებდა ესაია თქვენზე, როცა ამბობდა: ეს ხალხი პატივს მცემს ბაგეებით, მათი გული კი შორს არის ჩემგან“. (მათე, 15, 7-8).

თუ კარგად დავაკვირდებით, „კომუნისტურ მანიფესტზე“ უფრო მკაცრია მაცხოვრის განჩინება მდიდართა და ღარიბთა დაპირისპირებისა:

„ვაი თქვენ მდიდარნო, ვინაიდან უკვე მიიღეთ თქვენი ნუგეშისცემა. ვაი თქვენ, მაძლარნო, ვინაიდან მოგშვივლებათ. ვაი თქვენ, ვინც ახლა იყინით, ვინაიდან იგლოვებთ და იგირებთ“. (ლუკა, 6, 24-26).

ახლა ენახოთ, როგორ ამშვიდებს მაცხოვარი დამაშვრალთ. აქ უფრო უჭირთ ადამიანებს ამ დაპირების ასრულების რეალობა.

„ალმართა მშერა თავის მოწაფეებზე და უთხრა: ნეტარნი ხართ გლახაკნი, ვინაიდან თქვენია ღვთის სასუფეველი. ნეტარნი ხართ, ვისაც ახლა გმიათ, ვინაიდან გაძლებით. ნეტარნი ხართ, ვინც ახლა გირით, ვინაიდან გაიცინებთ. ნეტარნი ხართ, როცა შეგიძულებენ ადამიანები, როცა მოგიშორებენ და გაგლანძღავენ, ხოლო თქვენს სახელს განდევნიან, როგორც ბოროტს, კაცის ძის გამო“.

დაიჯერო, რაც აქ წერია, რასაც გვიქადაგებს იესო ქრისტე, ადვილი არაა. თუ მორწმუნე არ არის ადამიანი, ვერ ირწმუნებს. რაც შეეხება დაპირებას, რომ ეს იქნება „თქვენი საზღაური ცაში“, ძალიან შორს მყოფი ჭეშმარიტებაა. არადა, თუ მეციური სასუფეველი არა გწამს, სულ ფუჭია ლაპარაკი ჭეშმარიტ რწმენაზე. მეტ-ნაკლებად მცირემორწმუნეებსაც სწამთ მეციური სასუფეველი. ამას მკვეთრად შეიგრძნობს ადამიანი, როცა ახლობელს ეთხოვება სამუდამოდ. ეს მარტო გრადიციისა როდია, არის მასში მეციური საიდუმლოების განცდასთან მიახლოება.

განჯვა არ არის გარანტი კეთილშობილებისა. მხოლოდ ის, ვინც ამ განჯვას უძლებს, ინარჩუნებს სულგრძელობას, ის ბედნიერია თავისი განჯვით, რადგან განჯვა, წვა და დაგვა შუქს გამოისცემს. მაძლარ კაცში სულს, სიკეთეს იშვიათად ეძებენ, მაგრამ საოცრებათა შორის საოცრებად მაინც ის რჩება, ღარიბ-ლაგაკთა მშველელი, ვისი გულისთვის მოვიდა იესო ქრისტე, მდიდრებმა წაართვეს ღარიბებს. მდიდრებმა ოქროს სამკაულებში

ჩასვეს გაძრები, ღარიბებს მოგჯერ პირდაპირ აუკრძალეს კიდევ იქ შესვლა.

„მე მაგონდება, ერთხელ როგორ შევედი ქრისტიანულ გაძარში, თუმცა არამართლმადიდებელ გაძარში, სადაც ეკიდა წარწერა: „მათხოვრების შესვლა აკრძალულია“. ეს იყო გაძარი, სადაც იკრიბებოდნენ ადამიანები, რომელთათვისაც იქ ადგილი არ იყო. მახსოვს ერთი მათხოვარი მოხუცი, მივიდა მღვდელთან და ეკითხება: „ერთი მითხარით, გეთაყვა, სად არის თქვენი უფროსი? თქვენ მე აქ არ მიშვებთ, ხოლო თქვენი უფროსი (ცხადია იესო ქრისტეს გულისხმობს) ჩვენთან ჭამდა და სვამდა და მოვიდა ჩვენი სხნისათვის“. (А. Сурожский, Любость всепобеждающая, ст. 178-179)

აი, გამოწვევა! ეს კაცობრიობა როგორ წავიდოდა ჭეშმარიტების გზით. იგი წავიდა სიყალბის გზით. იმ ადამიანებს, ვისთვისაც მოვიდა მაცხოვარი, მდიდრებმა, როგორც ყაჩაღებმა, წაართვეს ღმერთი. ესენი არიან ქრისტიანები?

რაგომ გააჩინა ღმერთმა ასეთი ადამიანები? – კითხულობენ ხშირად. ღმერთმა ადამიანს დაუგოვა ნებელობა – თვითონ ჰქონდეს ბოროტება და კეთილს შორის არჩევანის ნება. სხვანაირად ადამიანის ბუნება არ მოიაზრება. თავისი სიგლახისთვის ადამიანი აგებს პასუხს და საყვედური ცოდვილისა – ღმერთო, რად ჩაბადენინე ცოდვით – ღმერთს ღიმილს თუ მოჰგვრის.

ჰერმესი და ქრისტე

ჰერმესი წარმართული პანთეონის ერთ-ერთი მშვენიერებაა. ესაა ეშმაკობის, სიყოჩაღის, მოგზაურობისა და ქურდობის ღმერთი. მას შესაწირავს სწირავენ ამგვარ ვითარებაში მყოფი ადამიანები. მაგალითად, ქურდებს უყვარდათ ჰერმესი და ჰერმესიც თავის მზრუნველობას არ აკლებდა მისთვის საყვარელ ქურდებს. თვითონ ჯერ კიდევ ჩვილი ჰერმესი გადმოძვრა აკენიდან და

ძროხების ჯოგი მოჰპარა აპოლონს. იგი შემდგომში თვითონვე ამეცადინებდა თავის შვილს ავგოლიკს თაღლითობაში, რომელიც ოდისეუსის ბაბუა გახლდათ.

რა პატიოსნად ერქვა ყველაფერს თავისი სახელი?! აბა ახლა ქურდს სენაგორი ჰქვია და მას რომ თავისი სახელი დაუძახო, ვთქვათ, მილიონ ნახევარი დოლარის მოპარვისათვის, იწყენს ძალიან: – ეგ როგორ მაკადრეთო? ქრისტიანულ გაძარში რამდენი პერმესისტი დადის და ქრისტიანულად იწერს პირჯვარს?! რამდენმა მათგანმა მდიდრული გაძარიც აუშენა ქრისტეს. „ჩაა-წყო“ ქრისტესთან საქმე რაღა?!

„პატივცემულო“ პერმესისტებო – თაღლითებო, ყოჩაღებო, მოგზაურებო და ქურდებო, – ბარემ ალიარეთ თქვენი ნამდვილი ღმერთი, თორემ თქვენ არ გეგონოთ ქრისტე მართლა ისეთი გულმოწყალეა, თქვენ რომ გგონიათ. ქრისტე ბოროტების ყველაზე მრისხანე მგერია. მიკვირს, რაგომ არ გამოჩნდა თქვენს შორის ერთი მაინც, რომელიც გაძარს აუშენებდა პერმესს?!

რა თქმა უნდა, წარმართული მორალი და ქრისტიანული მორალი რადიკალურად სხვადასხვაა. თუმცა, სიკეთეს მაინც აქვს გადაკვეთის წერტილები. პერმესიც გარკვეულად პატივსაცემს გულწრფელობას. ჩემს ახალგაზრდობაში მსმენია საქმეების ქურდული გარჩევების შესახებ. მათ გარკვეული პრინციპები ჰქონდა (აბა ახლა, ამბობენ, ქურდებიც კი „გაფუჭდნენ“).

ძალიან ცნობილ ამბავს გაგახსენებთ პერმესის ბიოგრაფიიდან: ერთ გყისმჭრელს შემთხვევით ნაჯახი ჩაუვარდა მდინარეში. მის საწყალი მდინარის პირას და გირის. გამოეცხადა მას პერმესი ადამიანის სახით და ჰკითხა შელონების მიზეზი. პერმესმა ჩაყვინთა წყალში და ამოიგანა ოქროს ნაჯახი. – ესაა არა, შენი ნაჯახი? გლეხმა იუარა, არა, ეგ არ არისო. ისევ ჩაყვინთა პერმესმა და ამოიგანა ვერცხლის ნაჯახი. კვლავ იუარა გლეხმა. მესამე გზის პერმესმა ამოიგანა მისი უბრალო ნაჯახი. ძალიან გაიხარა გლეხმა. პერმესს ისე მოეწონა გყისმჭრელის პატიოსნება, რომ აჩუქა ოქროს და ვერცხლის ნაჯახიც. გახარებულმა გყისმჭრელმა ქვეყანას მოსდო თავისი სიხარულის მიზეზი. მის ერთ მეზობელს გულში ჩაუყვარდა ეს ამბავი, წავიდა გყისმჭრელად და ვითომ შემთხვევით „ჩაუვარდა“ წყალში ნაჯახი. მასაც

გამოეცხადა პერმესი. პერმესმა მასაც დასდო პატივი და პირველსავე ამოყვინთვისას ამოიგანა ოქროს ნაჯახი. გლეხმა იცოდა, რომ უნდა ეუარა, მაგრამ სძლია სიხარბემ და ჭკუადაბნელებულმა აღფრთოვანებით შესძახა – ეს არისო. გაბრაზდა პერმესი ამ არაკაცური მაგყუარობისათვის და თავისი საკუთარი ნაჯახიც ჩამოართვა გლეხს.

ოქრო გლეხს კი არა, მოგჯერ მღვდელსაც აურევს ჭკუას. ქრისტეს რომ ლოცულობენ და პერმესს ანაცეალებენ გულს. ხელაუთ, წარმართული ღმერთი უფრო პატიოსანი აღმოჩნდა, ვიდრე ცრუ ღმომკრატები, ვითომ მორწმუნე ქრისტიანნი, ფარისეველნი.

სტალინი და კინოხელოვნება

პრიმი რომ დაწესდეს – „სტალინის როლის საუკეთესო შემსრულებელი“ – დარწმუნებული ბრძანდებოდა, მას თვით სტალინი მიიღებს მისი ცხოვრების დოკუმენტური კადრების მიხედვით. რაგომ? არაა აუცილებელი იყო კინომცოდნე, ხელოვნებათმცოდნე, რომ მიხედე – რა დღეში არიან საწყალი კინომსახიობები, ასე რომ აიძულებენ „მართლის მთქმელი“ ღმომკრატები – კარიკატურული გახადონ სტალინის სახე. იგი უნდა წარმოაჩინონ არასიმპათიური, დაახლოებით მეემოვეს რომ ჰგავს. მე არ ვამცირებ მეემოვეს, მას თავისი ღირსება აქვს, მაგრამ მეემოვე მაინც არ ჰგავს გენერალისიმუსს. მათ შორის განსხვავება ხომ არის?! მსახიობსაც ერცხვინება, რომ მის ბიოგრაფიას „ჩრდილი“ მიადგა სტალინის როლის შესრულებით. აი, ესაა ხელოვნების გაბითურების იშვიათი შემთხვევა. სისხლით ხორცამდე ხელოვანი, რეჟისორი, პროფესიონალი თავს ასე არ უნდა იბითურებდეს. (ბოდიშს არ ვიხდი სიტყვა „გაბითურებისათვის“, რომელსაც პირველად წამოვსდე კალამი). „საწყალი“ სტალინი! აი, რას უშერება ხელოვნებას ფულის ცუდი სუნი. ვინ ვის დასცინის? ეს უნდა ჩაითვალოს სტალინის ერთ-ერთ ცოდვად, რაგომ

აიძულებს იგი ხელოვნებას (მისი სიკვდილის შემდეგ) ასე დაასახიჩროს ხელოვნების პრინციპი, ხელოვნების ჭეშმარიტება? ისტორიული ჭეშმარიტების აბუჩად აგდება დასჯა იცის. ეს განკითხვის პრინციპია. მეორედ მოსვლის ეამს უფალი განიკითხავს მკედართაც და ცოცხალთაც. ეს ერთ-ერთი კარგი თემაა, ვფიქრობ, გამოჩნდებიან ნაღდი რეჟისორები!

გადახვევა: 1986 წელს, როცა თენგიზ აბულაძის ფილმი „მონანიება“ გამოვიდა, ჯერ კიდევ რის ვაი-ვაგლახით, ყველამ ვიზივით როგორც თავისუფლების ჰიმნი. მე მას აღფრთოვანებით შევხვდი და როგორც უნივერსიტეტის პრორექტორმა, გარკვეული რისკიც გავწიე: კომუნისტური ხელისუფლება ჯერ კიდევ არ იყო შეგუებული იმ აზრს, რომ მისი დღეები დათვლილი იყო. მისი პირველი საჯარო განხილვა (23.X. 1986 წ.) უნივერსიტეტის კლუბში ჩემი ინიციატივით შედგა. მეკითხებიან: – „მონანიების“ შესახებ ჩემს იმდროინდელ პათოსს, გამოთქმულ აზრებს, ხომ არ მოინანიებო? როგორ გეკადრებათ, ეს დიდი ფილმი ახლა კიდევ უფრო მეტ დატვირთვას იღებს. თენგიზ აბულაძე დღეს უკეთ გამოჩნდა როგორც მრავალპლანიანი და წინგამხედვარი მოაზროვნე ხელოვანი. რა თქმა უნდა, იგი იტევს დიქტატორთა მრავალ სისასტიკეს, მათ შორის სტალინისაც, მაგრამ მან, ნახეთ, როგორ მოაგყუა (ამ სიტყვის საუკეთესო გაგებით) დროის კონიუნქტურა? მან ამ ფილმში არ დაამწყვდია ისტორია... ოო, რას არ მისცემდნ ეს ჯიბგირები, რომ სტალინზე დაეკონკრეტებინა? ეს არის გირანიის წინააღმდეგ იმ დონის განმოვადოება, რომ ახლა იგი უფრო უპრიანია თანამედროვე „დემოკრატი“ გირანებზე, რომელთა გეგმით ნ, 5 მილიარდიანი მოსახლეობა უნდა დაიყვანონ ერთ მილიარდზე, „ოქროს მილიარდზე“. სტალინზე ფილმი „მონანიების“ დაკონკრეტება აბსურდია. მასში აირეკლება თავისთავად ყველა ისტორიულად დიქტატორის თვისებები, მაგრამ ვიმეორებ, რომ თენგიზ აბულაძე არ მიეყიდა ანგისტალინურ პოლიტიკურ ანგარიშებს. იგი არ შეიპყრო ანგისტალინურმა ისტერიამ და კარგად იცოდა, რომ ღღევანდელი „პოლიტიკური ანგელოსები“ ხვალ ბოროტ ანგელოსებად გამოცხადდებოდნენ. აბულაძე იმ რანგის ხელოვანია, რომელსაც ეთქმის ალ. ჭავჭავაძის მშვენიერი სიტყვები:

„არ ელევ ჩამთა ცელას, მე იგივე ვარ მარად და მარად“.

ასე რომ, სტალინი სიამოვნებით ნახავდა „მონანიებას“. საჯარო ეკრანზე ვერ გაუშვებდა, მაგრამ ბულგაკოვისა და სხვა დღევანდელ ხელოვანთა დიდი ნიმუშების ფასი იცოდა. რაც შეეხება თენგიზ აბულაძეს, იგი 1994 წელს გარდაიცვალა. მას შემდეგ საოცრად გადაფასდა მრავალი მოეარდნილი ღირებულება, თავისუფლების სამოთხეს რომ გვპირდებოდა და დამპყრობელ-გამათასმირებელი შეგერჩა ხელში. აბულაძე კრისტალი კაცი იყო. იგი არც სტალინის კერპს ეთაყვანებოდა და არც ანტისტალინურ კერპთაყვანისმცემლობას. ღმერთი ჭეშმარიტება და სიყვარულია. მას კარგად შეეძლო შეედარებინა სიკეთე სიკეთესთან, ბოროტება – ბოროტებასთან, რომ არსებობს ბოროტებაც და „უმცირესი ბოროტებაც“. ბატონ თენგიზთან საათობით მისაუბრია, აპოკალიფსის შესახებ გამოქვეყნებული რამდენიმე სტაგიაც მოხოვა. აპოკალიფსური გრილოგიის გადაღებას აპირებდა. შავ-თეთრი შუქ-ჩრდილით, დიალექტიკურად უყურებდა სინამდვილეს. მე მიყვარს ფილმი „მონანიება“, როგორც გირანიის წინააღმდეგ მიმართული ქმნილება. თითქმის ალსრულდა წინარწერილი ამრი წმინდა წერილისა. ყველაზე საშიშლარი ბოროტება ანტიქრისტეს ეპოქაა. დემოკრატიული ჰუმანიზმის ნილბით მოსული ანტიადამიანები და ამიგომაყ უნდა ეელოდოთ უფლის განაჩენს. სტალინი კი დროის ამ გრიალში არამარტო იმათთვის გამოჩნდა, ვინც ბნელშიც ხედავს. სტალინი გამოავლინეს მისმა უსაშინელესმა მგრებმა – ქრისტეს, სიკეთის, სინათლის მგრებმა. მელგამოჭრილია მასზე შილერის სიტყვები: „იგი ლოცვებს ისე არ განუდიდებიათ, როგორც თავისუფალი მოაზროვნის ძაგებას“. ღმერთის მგრები, ბოროტნი, უღმერთონი განადიდებენ თავიანთი უღმერთობით. საგმობის გმობა საღვთო საქმეა. ცუდი რომ გლანძღავს, კარგი ხარ, ალბათ.

სტალინის სიცოცხლეში სტალინზე ცალკე ფილმი არ გადაღებულა. როცა აქა-იქ მაინც აისახა იგი მხატვრულ ფილმებში, ცხადია, ის არ იყო საინტერესო. ბელადის ახლოს თეალის დამაბნელებელი შუქი ყველას უშლიდა მის ზუსტ დანახვას. არც სტალინი აძლევდა ნებას მის შესახებ ფილმები გადაეღოთ. აი,

მერე კი წამოვიდა მენაგვეები, როგორც იწინასწარმეტყველა სტალინმა. რა თქმა უნდა, ესეც მოძულეთა ღვარძლის მეტი არაფერი იყო. მასში ამრი ან მნეობა არ გახლდათ. სტალინის გაშუქებისათვის ახლა დადგა დრო, როცა სტალინის თავი შეადარა ანგისტალინურმა სინამდვილემ. გყუილად ცდილობენ მგეს ააფარონ სამოსი, რომ დააბნელონ ეს ქვეყანა. სიმართლეს თვალებს ვერ აუკრავენ. იგი მოდის და მოდის ძალზე განრისხებული. პირუელი – სტალინის განდიდების, მეორე – სტალინის ლანძღვის ეამი ორი უკიდურესობა გახლავთ. გროცკისტები ჯერჯერობით ფლობენ მასმედიას, იმედს არ კარგავენ, რომ სტალინს ებრძვიან. ვერ ხელებიან ისინი, რომ სტალინი ახლა კიდევ უფრო კარგი დასანახი ხდება მისი მოძულე სულით დაშრეგილი დასავლეთის ფონზე. პუტინის ხელისუფლებაში მოსვლით სიტუაცია რამდენადმე შეიცვალა, თუმცა ქვეყნის ლიდერი ნამდვილად არ ერევა ამ უმნიშვნელოვანესი საკითხის ობიექტურად შესწავლის საქმეში. იყო მოლოდინი, რომ ჰადაჰა, ომის ვეტერანები, ცნობილი სამხედრო მოღვაწეები ხმას ამოიღებდნენ სტალინის ისტორიული როლის ობიექტური შეფასებისათვის, თუმცა სტალინის რეაბილიტაციაზე ლაპარაკი სასაცილოა. სტალინი თავის თავს კი არა, ამ დამონებულ კაცობრიობას ერთს გაასილაქებს და ეტყვის, არ იტყვიტ მართალს და სიცრუის ცოდვებში ამოიღრჩობითო.

პუტინმა დიდი საქმე გააკეთა. მან ააღორძინა 9 მაისი არა როგორც ერთჯერადი საზეიმო ღონისძიება, ამ დღისათვის მთელი წელიწადი მიმდინარეობს მზადება, გელევიზია თავისი სურვილის წინააღმდეგ იძულებულია აჩვენოს დიდი სამამულო ომის დიდი წარსული. ასე რომ, ნეოგროცკისტულ-ხრუმშოვისტული ანტიეროვნული იდეოლოგიები იშრიტებიან, ზოგი მათგანი იწყებს „გაპაგრიოტებას“ პუტინი არ აჩქარდა და როგორც მოჭიდავემ, კარგად იცის, მოწინააღმდეგეს როგორ უნდა აცალო დაუშვას შეცდომა...

„სტალინი გენიალური არგისტია. წამიერი გარდასახვის გაღაზნი მას ჭეშმარიტად შალიაპინის მასშტაბისა ჰქონდა“. სამოგადოდ, ნებისმიერი მასშტაბის პოლიტიკოსი ასე თუ ისე მსახიობია, დაწყებული გაკიმაძისარა პოლიტიკოსებით, დამთავრებული დიდი ბელადებით. ისტერიულ ჰიტლერს შეეძლო ალექსანდრე მილიონობით ადამიანი და გაეზრიყუებინა ისინი. ე.ი. მას შეეძლო გარდასახვა, ე.ი. ევროპო განწყობა მასებისა. რაც შეეხება სტალინს, გარდა პოლიტიკური გარდასახვის უნარისა, გარდა საკუთარი პოლიტიკური არგისტიზმისა, ხელოვნების გაღაზნიტაც იყო დაჯილდოვებული.

სტალინის მიერ თექვსმეტი წლის ასაკში დაწერილი ლექსები ჩვენი დიდი მოღვაწეების ილია ჭავჭავაძისა და იაკობ გოგებაშვილის მიერ გამოქვეყნებული, შემდგომში იმ სახელმძღვანელოში იქნა შეგანილი, რომელსაც სოსო ჯულაშვილი და მისი მეგობრები სწავლობდნენ. სტალინი დაჯილდოვებული იყო აბსოლუტური მუსიკალური სმენითა და იშვიათი გემოვნებით (ეს მთლად ერთი და იგივე უნარები როდია!). ამ უნარებმა დიდი როლი შეასრულა საბჭოთა კავშირის ბრწყინვალე ჰიმნის შექმნაში. მუსიკალური სმენის ურთულესი გამოცდა სტალინს გამოვლილი ჰქონდა ქართული ხალხური პოლიფონიური მუსიკის ხელოვნებით. დიდმა რუსმა კომპოზიტორმა და დირიჟორმა იგორ სტრავინსკიმ (1882-1971), რომელიც 1910 წლიდან საზღვარგარეთ ცხოვრობდა, – კითხვაზე – რა მიაჩნია მას XX საუკუნის ყველაზე მუსიკალურ ღირსშესანიშნაობად, ერთ-ერთი დაასახელა – გურული კრიმანჭული. აი, ამ გურული ურთულესი პოლიფონიის სიმღერებს მღეროდა ახალგაზრდობაში სოსო ჯულაშვილი. „კობამ დაიწყო ხასანბეგურა...“ არის ასეთი ახალი სიმღერა ძველი სიმღერის შესახებ. საექლესიო საგალობლების უმაღლესი კულტურა, შინაგანი განსულიერება პანგისა, მუსიკის ყოველ საიდუმლოებას ამიარებდა მას. საბჭოთა კავშირის ჰიმნის შექმნაში მონაწილე ბუმბერაზებს (შოსტაკოვიჩი, პროკოფიევი, ალექსანდროვი, ხაჩატურიანი... პოეტი მიხაილკოვი, რევისტანი), სტალინი საქმიან შესწორებებს აძლევდა, საქვეყნო სიდიადის სულს შთააგონებდა.

„მასწავლებლები სულ ჩემი შეილის ქებაში იყვნენ. თავს ევლებოდნენ. სვიმონ გოგლიჩიძემ იცოდა, თქმა, შენი შეილი ისეთი ხმის პატრონია, რომ ქვეყანას გააკვირვებსო. მეც მიყვარდა „დუხოვნის“ სკოლის ეკლესიაში სიარული და მოსმენა ჩემი შეილის გალობისა“ (ეკატერინე ჯულაშვილი).

სტალინის კიდე ერთ არგისტულ შტრიხზე გვიამბობს ერთი საინტერესო ეპიზოდის მოწმე. სტალინი საუბრის შემდეგ თბილი გამომეტყველებით აცილებს ერთ კაცს, უკან გამობრუნებული კი ამბობს – რა არამზადაა! კი მაგრამ, ამხანაგო სტალინ, თქვენ ხომ ხუთი წუთის წინ სხვას ამბობდით? – რას იზამ, უნდა გაამხნევო კაცი, კარგად რომ იმუშაოს. ეს ეპიზოდი სტალინის ცუდი დახასიათება იქნებოდა, ის რომ თვითონ ყოფილიყო ქვეშევრდომი თანამოსაუბრისა, მაგრამ როცა არგისტულად მოეფერა კაცს და გაამხნევა, კარგად იმუშაოს – ეს უკვე სწორი პედაგოგიკაა.

სტალინი, როგორც „რეჟისორი“

სტალინს ძალიან უყვარდა თეატრალური ხელოვნება, როგორც დრამატული, ისე საოპერო ხელოვნება. იცოდა მაღალმხატვრული სპექტაკლების, კინოფილმების მხატვრულობის ყადრი. თუმცა, რაც ქვეყნისთვის დროს არ შეეფერებოდა, მისი გაშვებისაგან თავს იკავებდა, მაგრამ მის გემოვნებაში გემოვნებიანს, ეჭვი არავის შეუტანია მაღალი რანგის ხელოვანთაგან. ისე კი გაეა დრო, ისტორია იმასაც იცყვის, რომ ბევრ ხელოვანს, საბჭოთა ცენზურის ჩარჩოებში რომ ვერ ეგეოდა, იმათაც მისცა გზა. მთლიანობაში, ჩვენ იმაშიც ვრწმუნდებით, რომ საბჭოთა ხელოვნება დიდი ხელოვნება იყო. სოციალისტური რეალიზმის ჩარჩოები ამკარად უპირისპირდებოდა თავისთავად ხელოვნების თავისუფლების სტიქიას. საზოგადოდ, რომელ დროს ყოფილა, სახელმწიფოს ინტერესები და ხელოვნების სამეფოს ინტერესი რომ დამთხვეოდა. ეს ორი დაპირისპირებული სამყაროა. ხელოვნება ამხელს სინა-

მდიელეს, რომელიც ყოველთვის ცოდვილია, მაგრამ სგალინის შესახებ, როგორც „რეისორის“ შესახებ ჩვენი მსჯელობა ცხადია, პირობითია. იგი საკუთრივ ხელოვნებას არც ეხება. აქ შედარებულია სახელმწიფოს შექმნა ხელოვნების ფენომენის შექმნასთან. სგალინი არის „გენიოსი, რომელიც ისე შეენის მომავალ მსოფლიოს, როგორც დიდი რეისორი მის მიერ დადგმულ ხელოვნების შედეგს“ (ნიკო ბერძენიშვილი).

სგალინი არ ასულა გამზადებულ სამეფო ტახტზე. ეს ტახტი მასთან ერთად იჭედებოდა, როგორც მსოფლიო ისტორიისათვის უჩვეულო გიჟი სახელმწიფოსი. ამ ორიგინალური ქმნილების დრამატურგის თანაავტორი გახლდათ მარქსთან, ენგელსთან, ლენინთან ერთად. მაგრამ სგალინს ეკუთვნოდა ამ ქმნილების რეისურა. „რეისორმა“ დრამატურგიულ სცენარს არსებითად სხვა სული მთაბერა. უღმერთო, უეროვნებო, ურწმუნო ქვეყნის ნაცვლად მან შექმნა მკაცრი, მაგრამ მნებობრივი სახელმწიფო, რომლის უპირველესი ღირსება სამშობლოს სიყვარული, სამშობლოს დაცვის მოვალეობა გახლდათ. მან ააშენა ქრისტიანული სახელმწიფო, გარეგნულად ნამემკვიდრევეი ათეისტური ფორმით. როცა ვამბობთ, ქრისტიანული სახელმწიფო, ეს იყო სრულ თანხმობაში მსოფლიო ისტორიულ რელიგიებთან – ისლამთან, იუდაიზმთან, ბუდიზმთან. თავის ბოგადსაკაცობრიო მნებობრივი ღირსებებით. რაც შეეხება, პრობლეტიზმს, ე.წ. ახლადალექმულ რელიგიებს, სექტანტებს, მათ ციმბირში უკრავდა თავს, რადგან ეს ფსევდორელიგიები იყვნენ ჭეშმარიტი რელიგიის ძირგამომთხრელი, თავგზააბნევის საშუალება. თავისი წინამორბედების სცენარისგან განსხვავებით, სგალინმა ურწმუნო, ურჯულო ქვეყნის ნაცვლად შექმნა პატრიოტულ-ინტერნაციონალური სახელმწიფო – ადამიანს ყველაზე წმინდა მისიად სამშობლოს სიყვარული მთაუწერგა. ეს იყო მსოფლიო ისტორიისათვის უჩვეულო სახელმწიფო. სგალინი ადამიანის ბუნების საწინააღმდეგოდ და ღვთის ნების მიმართულებით წაჰიდა. რას ნიშნავს ეს? ეს ნიშნავს იმას, რასაც ეკლესია ამბობს – ადამიანი ბუნებით ბოროტიაო. ღმერთის რწმენა, მაღალი იდეალები უპირისპირდება ადამიანის ეგოისტურ მისწრაფებებს. ამიტომ მოეშველა ბუნებრივ ადამიანს ბუნებაზე მაღალი ძალა, სულიერი ძალა, ღმერთის რწმენა და ამ რწმენაზე აღმოცენებული არაეგოისტური მისწრაფებანი.

ანტიკურმა, მონათმფლობელურმა სამყარომ კაცობრიობას დიდი კულტურა შესძინა. მან წარმოშვა გიგანები, მაგრამ ადამიანის საყოველთაო-მორალური თანასწორობის სინამდვილე ვერ შექმნა. ეპოქა, რომელმაც ცივილიზაციას პლატონი და არისტოტელე მისცა, მონას ადამიანად არ თვლიდა. მათ მეტყველებაში, ნაწერებში ხშირად შეხედებით ხაზგასმას – „თავისუფალ მოქალაქეებისათვის“ (ე.ი. მონებს მოქალაქეებად არ თვლიან). ადამიანი რომ ღეთისშვილია, სამშობლოს შვილია, მისი უფლება, ღირსება უნდა დააფასოს სახელმწიფომ. თანამედროვე ბურჟუაზიულ იდეოლოგიას შეიძლება ეწოდოს თვალში ნაცრის შეყრის იდეოლოგია. უფულო ადამიანის უფლება ნულს უდრის. მომეცი 10 დოლარი და ვისაც გინდა იმას მიეცემ ხმას არჩევნებში, ჩემს დამლუპველსაც. ესაა თანამედროვე მონის პოზიცია. ჩვენს ქვეყანაში 20 წლის წინაც სიგყვა „უფულო კაცი“ თითქმის არაფერს ნიშნავდა. უფულოდ ცხოვრობდა (ძირითადად) ადამიანი, ახლა „უფულო კაცი“ ნიშნავს მათხოვარს, მონას, რომელიც ნაგვის საყრელზე იქექება, იქნება წააწყდეს ლუკმა-პურს, ან თავს იკლავს, ან თავის მოკვლაზე ფიქრობს.

დემოკრატიისა და ადამიანის უფლებათა დაცვის ნიღბით მოსული დასავლეთელი დამპყრობლების ცინიზმი მწვერვალადაა თვით ცინიზმის იგსორიაშიც, მაგრამ რამდენს გადაიჯირითებენ თქვენს თავზე აპოკალიფსური ცხენები, მალე განახებთ მაღალი ღმერთი.

ქვეყნის, ხალხების პედაგოგი

პედაგოგია, პირველ ყოვლისა, ქვეყნის ნიშუმის ხელოვნებაა, როცა პირადი მაგალითით ლაპარაკობ, ნაცვლად სიგყვებისა. პედაგოგია მოითხოვს თვითშეწირვას, მოთმინებას – დასძლიო ბუნებითი ბოროტი ვნებანი, აღმარდო ადამიანი ადამიანებისათვის, ქვეყნისათვის და არა საკუთრივ ეგოისტური თვითგებობისათვის.

ფუფუნება რყენის ადამიანს, მწარე შრომა-წრთობა ზრდის ნაწრთობ ხასიათს, ვაეკაცს, ქვეყნისათვის საჭირო კაცს. სგალინი იყო მნეობრივი ნიმუში ხალხისთვის თავმეწირული კაცისა. მისი პირველი შვილი, იაკობი, ომის დაწყების პირველი ღლეებიდანვე ომის მოწინავე ხაზზეა. იგი გყვედ ჩავარდა. თითქოს მოწამეობრივი ცხოვრებისთვის იყო გაჩენილი. იგი სარწმუნოებისათვის თავგანწირულ ღიდმოწამეებივით 2 წელიწადზე მეტ ხანს იყო საკონცენტრაციო ბანაკში და განჯვა-წამების აგანის, სულიერი გაუგებელობის ნიმუში აჩვენა ქვეყანას. ვიდრე კაცობრიობას არ ჩაუქრება მნეობრიობის წყურვილი, მანამ ქვეყანა ვერ დაივიწყებს სგალინის სიგყეებს: „მე ფელდმარშალს ჯარისკაცზე არ ეცელი“. საკითხი ეხება საყოველთაოდ ცნობილ ფაქტს: გერმანელი ფელდმარშალი პაულიუსი თუ მისი პირმშო იაშა (ი-სე, ჩვენში დარჩეს და, ეს ჯარისკაცი-გმირი ბევრად ჯობდა გყვედ ჩავარდნილ ფელდმარშალს). სგალინი სიყვარულშიც ღიდი იყო. შვილისადმი ეს სიყვარული, ერთის შეხედვით რომ ვერ გაიგებს ადამიანი, ძალას და სულიერ მხნეობას აძლედა იაშას. იგი გმირიც არის და მოწამეც. მან ღიდი მამის ღიდი შვილობა გასწია. სგალინის სამივე ვაჟი – იაკობი, ვასილი და ნაშვილები არგითომი (არანაკლებ უყვარად სგალინს) – იბრძოდნენ ცეცხლის ომში. სგალინი სულით და ხორციტ იყავდა თავის ხალხს. საბჭოთა ხალხს, რომელიც მან იწამა. მან იწამა როგორც ღმერთი და ყველაფერი წესწირა მას, ყველაზე მაღლა დააყენა იგი. ამ ჯუჯა კაცობრიობას, გაბაგონებულ იდეოლოგიას თავისი არარაობა აგრძნობინა, მოწამებრივ-ჰედაგოგიური ნიმუშით. ამიგომაც უძახდა მას საბჭოთა ხალხი მამას და ბელადს. იყო კიდეც! კაცობრიობის ისგორია ერთხელ გაბრწყინდა, როგორც ღიადი ხალხის ისგორია. არასოდეს ყოფილა ხალხი ისე გმირული, განჯვა-თავგანწირვით მშვენიერი, როგორც მაშინ 1941-45 წლებში. აი, ამიგომ ებრძვის არაკაცების კაცობრიობა ქრისტეს და სგალინს, ამიგომაც გვიახლოვდება მრისხანე სამართალი უფლისა.

საკუთარი სიცოცხლის გაწირვა უფრო ადვილია, ვიდრე შვილის შეწირვა სამშობლოსადმი. სამშობლოს ცნება ამ ღროს ღმერთს უტოლდება. ჰქონდა თვალწინ იოსებ სგალინს მაგალი-

თი საქართველოს ისტორიიდან გიორგი სააკაძის (პაატას) სახით. ამიგომაც იყო მისთვის გიორგი სააკაძე ახლობელი და გასაგები.

სგალინი მსოფლიო ისტორიის უბაღლო, უკონკურენტო გმირია. ამიგომაც არის კარგად გამოკვებილი პრეზიდენტებისათვის მიუღებელ-მამხილებელი სგალინი. რას არ ეყადნენ ჯერ სგალინის სიცოცხლეში, მერე ოჯახის წევრების მემკვიდრეობითაც მიეღწიათ მისი სახელის დაკნინებას. „ერთი მახინჯი ოჯახშიც გამოერევაო“. შედარებით სვეგლანას ანებიერებდა სგალინი. დასაფლეთის ყოვლისმემძლე დოლარმა თავისი გაიგანა. მოსყიდულმა სვეგლანამ უღალატა საკუთარ მამას – იოსებ სგალინს.

„კორესპონდენტების ოფიციალურ შეკითხვაზე იმის შესახებ, იმყოფება თუ არა მისი შვილი გყვეობაში, მან თავი აარიდა კითხვას, ვითომც არც არაფერი იცის ამის შესახებ და მიაგოვა იამა ბედის ანაბარა... ეს ერთობ გამოხატულება იყო მამის ხასიათისა – უარის თქმა თავისიანებზე, დაევიწყებინა ისინი, ვითომც სულ არც ჰყოლია. სხვათაშორის, ჩვენ ასევე გავყიდეთ ჩვენი გყვეები...“

სგალინის სიკვდილის შემდეგ ციხიდან გამოსულ ვასილ სგალინს ეოროშილოვმა ჰკითხა, – რატომ არ გინდა შენს დას, სვეგლანას შეხედო, მან უპასუხა: „Дош, отрекшаяся от Отца, мне не сестра“.

აი, სასწაულიც: ცხოვრება აწმყოდან სხვანაირად იკითხება და ღროის შემდეგ სხვანაირად. მაინც ერთგვარად მამისგან განებიერებული ქალიშვილი როგორი უბედურია დღეს. უმძიმესი, მოწამეობრივი განჯვით დაღუპული იაკობი კი ბედნიერია, მისია სასუფეველი. რომ არა სგალინის, როგორც მკაცრი პედაგოგის ხელი, ვასილი სგალინი ვერ გახდებოდა გენერალ-მაიორი და ალექსანდრე ნეველის ორდენის ღირსეული კავალერი. ვასილი აპარატის მუშაკი არ იყო. იგი ცაში თვითმფრინავით ებრძოდა მესერმზიდგებს. ისიც ბედნიერია და მასთან ერთად ნაშვილები არგეში სგალინისათვის თავის ვაჟებში განურჩეველი. რა სხვადასხვანაირია ცხოვრება სიცოცხლეში და ცხოვრება სიცოცხლის მერე. ეს იმაზეა ლაპარაკი, რაც ამა ქვეყნად ჩანს. იმ დიდი სასუფეველის იდუმალება კი ამქვეყნად მიუწვდომელია.

სგალინი მშენებურად იცნობდა მსოფლიო ისტორიას, ისტორიოგრაფიას: პეროდოტეს, ქსენოფონტეს, თუკიდიდეს... მან ყველაზე კარგად იცოდა, რომ მეფისწულის აღმრდა სასახლის ფუფუნებით დამლუპველია... იცოდა სპარსული აღმრდის ისტორია. კიროსი არ იმრდებოდა სასახლის ფუფუნებით. ის იყო ნაწრთობი მეფე-მეომარი. მისი შვილები, პირიქით, ნებიერობდნენ უფლისწულების ფუფუნებით. მისმა შვილმა კამბიზემ მოჰკლა თავისი ძმა. დარიოსიც ბუნების შვილი იყო, ნაწრთობი სახელოვანი მეფე, მაგრამ მისმა შვილებმა შეარცხენეს მამის სახელი... სგალინი უფრო აღმოსავლეთის სამყაროდანაა – იცოდა, შვილებს რომ გააჩენ, გაზრდაა მთავარი. სგალინის წინაშე ურთულესი პრობლემა იყო, ერთის მხრივ იმოღირება სასახლის ნებიერობისა და თვითნებობისაგან, მეორეს მხრივ გარეთაც არ იყო მისი შვილებისათვის ადვილი გარემო. ყველა ეშმაკთან შეკრული, მსოფლიო იმპერიალიზმში ნადირობდა სგალინის შვილებზე, რათა ჩაეთრიათ, მოეთაფლათ და საეჭვო სამყაროს დამაკავშირებლად ექციათ ისინი.

მსოფლიო პედაგოგიკის ქრესტომათიულ რჩეულს დაამშვენებს სგალინის წერილი პედაგოგ მარტიშინისადმი. ამ პედაგოგმა გაბედული წერილი მისწერა მრისხანე დიქტატორს – შენი შვილი თავხედურად იტყევა, პედაგოგებიც კიდევ ელოლიავენებიანო.

„მასწავლებელს მარტიშინს

მივიღე თქვენი წერილი ეასილი სგალინის უსაქციელობის თაობაზე. წერილისათვის მაღლობა. ბოდიშს გიხდით, რომ დაგვიანებით გპასუხობთ მოუცლელობის გამო.

ეასილი – სამუალო მონაცემების მქონე განებიერებული ყმაწვილია. როგორც ველური (სკეითის გიპი!), არაყოველთვის სამართლიანი, უყვარს შანგაეირება „ხელმძღვანელებზე“, არაიშვიათად თავხედიცაა, სახელით გაყოყორებული, უფრო მუსტად ჩამოუყალიბებული ნებისყოფისა.

იგი გაანებიერეს მისმა „ნათლიებმა“ – „ნათლიდელებმა“, რაც ხაზს უსვამს იმას, რომ „სგალინის შვილია“. მოხარული ვარ, რომ თქვენი სახით გამოჩნდა თუნდაც ერთი, თავისი ღირსების პატივისცემელი მასწავლებელი, რომელიც ეასილსაც ისე ექცევა, როგორც ყველა სხვას და თავხედისგან მოითხოვს დაემორ-

ჩილოს სკოლის საერთო რეჟიმს. ვასილს აფუჭებენ ღირეჭკორები, ისეთები, როგორებიც არიან თქვენს მიერ ხსენებული მწვარი ადამიანები, რომელთა ადგილიც არ უნდა იყოს სკოლაში და თუ თავხედმა ვასილმა ვერ მოასწრო დალუპოს თავისი თავი, ეს იმის წყალობით, რომ არსებობენ ჩვენს ქვეყანაში აქა-იქ მასწავლებლები, რომლებიც არ აძლევენ გასაქანს ჭირვეულ ბავშვებს.

ჩემი რჩევა: უფრო მკაცრად მოსთხოვეთ ვასილს და ნუ შეუშინდებით მის ჭირვეულ მექარას „თვითმკვლელობის“ შესახებ. თქვენ გეჭნებათ ამ მხრივ ჩემი მხარდაჭერა.

სამწუხაროდ, მე თვითონ არ მაქვს შესაძლებლობა ესდიო ვასილს, მაგრამ გპირდებით, რომ დროდადრო წავაველებ ქეჩოში. ნახვამდის!

ი. სტალინი, 8 II 38 წ.“

მსოფლიოში ყველაზე მაგარი ავადმყოფი

ჯანმრთელობა ნიშნავს უავადმყოფო მდგომარეობას. სრულყოფილი სახით კი იგი მოიაზრება როგორც ბუნებრივი ძაღლის სისაესოება, ეს პირველ ყოვლისა პრივილეგიაა ახალგაზრდებისა. თუმცა, სიცოცხლის ხანგრძლივობის თვალსაზრისით, ყველაზე მოწესრიგებული რიგში სიცოცხლისა აქვთ ღვთისმსახურებთ, რადგან მათთვის დამახასიათებელი არ არის მაღალი წვის განცდები. ამიგომაც ისინი დიდხანს ინარჩუნებენ ხორციელი ცხოვრების წესიერ რიგმს. ისე კი, ალბათ, ჯანმრთელი ის კაცია, ვინც საერთოდ არ ფიქრობს თავის ჯანმრთელობაზე. ის მხოლოდ მაშინ დაფიქრდება, როცა რაღაც შეაწუხებს.

რა თქმა უნდა, ჯანმრთელობა საოცნებო და სანეგაროა ადამიანისათვის, მაგრამ არსებობს „წმიდა სნეულებანიც“. ესაა ისეთი ავადმყოფთა შინაგანი ღრამა ხორციელსა და სულიერ სამყა-

როს შორის, როცა კონფლიქტი დიდ სულიერ პრობლემას იძლევა. ამის შესახებ საინტერესო დაკვირვებები აქვს თომას მანს, დოსტოევსკის, ნიცშეს... ეს საკითხი ხელოვნების სამყაროში, ხელოვნების ფსიქოლოგიაში ერთობ პოპულარული იყო. სახელდობრ, რა თვისებები აქვს ცნობიერებას თავის შინაგან სამყაროში წარმოქმნილი რყევების, აფეთქებების შედეგად.

სტალინს ხანდახან ისეთ ავადმყოფობებსაც მიაწერდნენ, რომელთა სახელებიც მას არც გაეგონა. ძირითადად ეს იყო მტრების მცდელობა სტალინისათვის რაღაც საჩოთირო ჩრდილი მიეყენებინათ. სტალინი ფოლადი თავისთავად კი არ იყო, იგი ცეცხლში და ქარიშხალში ნაწრთობი ფოლადი იყო. სარწმუნო წყაროებით, მას გადაგანილი ჰქონია ინფარქტი, ინსულტი. ყოველ შემთხვევაში, მის ბიოგრაფიაში ამ საკითხის განხილვას სხვა დაგვირთვა აქვს. ჯერ ერთი, არცერთი სახელმწიფო მოღვაწე ადვილად არ ამხელს თავის დაავადებას, არ უნდა მტერმა გაიგოს მისი სისუსტე. მეორეც, ხომ აღმოჩნდა მართალი მისი იჭვი კრემლის ექიმთა მკვლელობის შავი საქმეების შესახებ.

სტალინი ღმერთს დედ-მამისათვის ადვილად არ მიუცია. მანამდე მათ ორი ვაჟი მოუკვდათ, დაბადებიდანვე მცირე დროის მონაკვეთში. დაფეთებულ მშობლებს სოსოს, უკვე მესამე შვილის, ცხვირის დაცემინებაც აშინებდათ, მაგრამ სოსო არც ისე ჯანმრთელი ბავშვი იყო. იგი ფოლადად არ დაბადებულა. იგი ფოლადად გამოიწრთო.

დედამისი ეკატერინე ჯულამვილი იგონებს:

„ბავშვი ცოცხალი შეგვრჩა, მაგრამ იგი ძალიან სუსტი აგებულებისა გამოდგა, მეგად ნაზი იყო, კაკაროგი, ხორცი ვერ მოვაკიდებინეთ. სადმე აეადმყოფობა რომ გაჩენილიყო, პირველი მას დაეგაკეობდა ხოლმე. საჭმელებში ეჯავრებოდა ხორცეული, სამაგიეროდ მაღიანად სჭამდა ლობიოს.

ბესო დიდხანს ყურს იყრუებდა, ვიდრე სოსოს უეცრივ ენა არ ჩაუვარდა ორქარზე ჯდომის გამო. ჩვენმა გირილმა ქვეყანა შესძრა. მშობლები ჩვენი ცოდვით იწვოდნენ. ყველას ეგონა ავი სული დასცემია და კვდებაო, მაგრამ ბავშვი მოსულიერდა და გადარჩა“.

„იყო მეორე უბედური შემთხვევა, როცა ბავშვი კინალამ ხელიდან გამოგვეცალა. მაშინ ჩემი სოსო უკვე სკოლაში დადიოდა. სალ-სალამათი გავისტუმრე სასწავლებელში და ხელზე გადასვენებული მომიყვანეს ჩემი შვილი... გამოქანებული ჟაეტონი დასჯახებოდა და კინალამ ცხენებს გადაეთელათ, ბავშვი გრძნობადაკარგული მოიყვანეს. კინალამ შევიშალე მთელი ორი კვირის განმავლობაში ენაჩავარდნილი მყავდა...“

სტალინის ცხოვრებას, ბავშვობიდანვე რომ ჩააკვირდები, დაინახავ, როგორც აღმოსავლურ მითოლოგიაში დიდი გმირის გაჩენისთანავე ავი სული რომ გაჩნდება და დასდევს. თითქოს თვალთ წარმოიდგენ იმ ავ სულს, რომელიც სოსოს გაჩენისთანავე აედევნა, მაგრამ ამით კიდევ უფრო სარწმუნოებრივად აღიქმება მისი ცხოვრება. იგი საშუალო კაცის ხვედრით არც დაბადებულა და არც ბავშვობიდანვე დარჩენილა ეშმაკისათვის შეუნიშნავი (მგერი უკეთ ხედავს ღირსეული ადამიანის ღირსებებს!). იგი სხეულებრივი სიმაგრით კი არაა, სულის ისეთი სიმტკიცით მოვიდა ამ ქვეყნად, რომ თითქოს სხეულიც კი თავისი ახალი გმით წაიყვანა. სუსტი სხეულის ნაცვლად რკინისა და შემდეგ ფოლადისა გახდა. არც ეს გვარუსეოდონიმი აღმოჩნდა შემთხვევითი, მან გამოხატა, რაც მოხდა. ამდენი აჟაღმყოფობებით მოვიდა, არც შემდგომში აკლდა, მაგრამ მას ფოლადად გაჩენილად აღიქვამდნენ (სიმტკიცის, სიმაგრის ნიშნით).

74 წელი აგარა იმ კურთხეულმა სხეულმა ამ ღმერთკაცის სული. ამდენი სასწაულები აკეთა და იმათაც არ სჯერათ, ვინც ამას ხედავს. ის მაინც დაიჯერეთ, რაც გჯერათ, ნუ გეშინიათ. რომ არ მოეწამლათ სტალინი, კიდევ რაღაც საოცრებებს გააკეთებდაო. არა, სტალინი, რომელიც განუმეორებელი ღვთაებრივი რეალობა იყო, ეპოქა იყო ღროში განსაზღვრული. მეგის გაკეთება არც ღმერთის ნება იყო. მოჰკლეს, როგორც მაცხოვარი, მოჰკლეს, როგორც მისი საყვარელი მოძღვარი ილია ჭავჭავაძე, მისი პოეტური მაღლის დამკვალიანებელი, მოჰკლეს სტალინი არაკაცებმა, რომელთა გვარების გაგონების შემდეგ ყურები ჭუჭყიანდება. ასეა ქვეყანა – იგი ზეკაცისა და ანტიკაცების არენა-ცაა. მან დიდი კაცის ყველა პარამეტრი განახორციელა. 65 წლის

სტალინი განსაკუთრებული დაცვის გარეშე გადიოდა ფრონტზე, კაცი „უშიში, ეითარცა უხორცო“...

აკადემიკოსმა ა.ა. ბოგომოლეცმა სტალინს წარუდგინა სიცოცხლის გახანგრძლივების პროექტი. სტალინმა გაუსსნა მას ინსტიტუტი. აკადემიკოსი ბოგომოლეცი 1946 წელს 65 წლის ასაკში მოულოდნელად გარდაიცვალა. – ყველანი არ გაგვაყურა?! – იხუმრა სტალინმა, როცა აკადემიკოსის გარდაცვალების შესახებ მოახსენეს.

არ ღაგავიწყდეთ მუშაველი მამა

სტალინი ღირსეული შეილი იყო – დედ-მამის სიყვარულისა და პატივისცემის ჯანსაღი განსახიერება. სტალინი ღირსეული მამა გახლდათ თავისი შვილებისა. იგი ხალხების მამად იყო აღიარებული – ქირქილებენ კაცუნები, ხრუშჩოვისტები. არადა, რომ იყოს?!

სტალინმა კარგად იცოდა ბიბლიური მცნება: მშობლების სიყვარული წმიდათა წმიდა ვალია შეილისა. ასევე როგორც ყოველ ნორმალურ მამას, შეილი მას თავის სიცოცხლეზე მეტად უყვარს. (მაშინ რატომ არ გადამალა საბჭელში თავისი სამი ვაჟი იაკობი, ვასილი და არგიომი?!), ან იქნებ ისე, როგორც ხრუშჩოვის მოღალატე შეილი რომ გადავიდა ფაშისტების მხარეზე?! და მაინც მის შეწყალებას ითხოვდა, იქნებ ესაა შეილის სიყვარული?! ოო, სტალინი მორალური ბრალდებებით იწყებს მოსულას.

სტალინის უახლოესმა თანამებრძოლმა, მარშალმა ვასილესკიმ მიაგოვა თავისი მღუდელი მამა. 17 წელი არც ენახა.

პოლიტიკური სიტუაცია ქვეყანაში რთული იყო; ათეიზმი საფუძველი გახლდათ მთელი იმ რევოლუციის იდეოლოგიური მონაპოურისა, ამიგომ თვით ფოლადის კაცი, რომელსაც თითქოს არაფრისა ემინოდა, მთლად ასე არ გახლდათ. სტალინს სამი-

ნლაღ ემინოდა პრინციპების დარღვევისა. იგი საიდუმლოდ ინახავდა რწმენას სარწმუნოებისას. თავისთავად იგულისხმებოდა, რომ ლენინის ერთგული მოწაფე და მისი საქმის გამგრძელებელი ქრისტეს მოწამე არ იქნებოდა. პრაქტიკულად კი ამზადებდა ნიადაგს ახალი პატრიოტული ცნობიერებისათვის. ნამდვილი პატრიოტიზმი მართლმადიდებლურ ქვეყნებში მართლმადიდებლობაზეა გამობმული.

– ეხმარებით მშობლებს მაგერიალურად? რამდენადაც ჩემთვის ცნობილია, – განაგრძო სტალინმა, – თქვენი ერთი ძმა ექიმი, მეორე – აგრონომი, მესამე მეთაური მფრინავი, თქვენც უზრუნველყოფილი კაცი ხართ. თქვენ შეგეძლოთ დახმარებით მშობლებს, მაშინ თქვენი მამა მიაგოვებდა ეკლესიას, რომელიც მას სჭირდება თავის გაგანისათვის.

ალექსანდრე მიხეილის ძე ნამუსიანად გამოუცდა სტალინს. მღვდელთან მას საერთო არაფერი აქვს და 1926 წლიდან არანაირი ურთიერთობა არა აქვს მამასთან.

– თქვენ მღვდელთან კი არ გაქვთ საქმე, – ეშმაკურად შენიშნა სტალინმა. – მაშინ თქვენ ჩემთან როგორღა გაქვთ ურთიერთობა? აკი მე სემინარიაში ვსწავლობდი და მინდოდა მღვდელი გაემხდარიყავი.

– თქვენ, ამხანაგო სტალინ, უმაღლესი მთავარსარდალი ხართ, – უპასუხა ალექსანდრე მიხეილის ძემ.

ახლა უკვე სერიოზულად უთხრა სტალინმა: – აი მე რას გირჩევ. აღიდგინე მშობლებთან კავშირი და სისტემატიურად დაეხმარე მაგერიალურად. წადი, ჩადი მათთან, ნახე ისინი. მე მგონი რამდენიმე დღე გეყოფათ ამისთვის. ვასილევსკიმ მოიმიზეზა – ახლა, ომის პერიოდში, ჩემი წასვლა როგორ შეიძლებაო. – შეგცვლით რამდენიმე დღით, – უპასუხა სტალინმა.

მართლაც და ალექსანდრე მიხეილის ძე რამდენიმე დღე დარჩა მშობლებთან და იქ გაიგო უცნაური ამბავი. მამამისი, თურმე, ყოველ თვე იღებს სოლიდურ ფულად ამანათს. ეს მარშალ ვასილევსკისათვის გამოცანა იყო, ვიდრე მოსკოვს ჩავიდოდა. იქ კი ყველაფერი გაირკვა. ვასილევსკის მღვდელ მამას ფულს რეგულარულად უგზავნიდა სტალინი, ამის შესახებ არაფერს იცოდა.

დაბრუნდა თუ არა მარშალი ვასილევსკი მოსკოვში, სტალინს მოახსენა, რომ მამასთან საქმე მოაგვარა.

– ეს თქვენ კარგად გააკეთეთ, – უთხრა სტალინმა. შემდეგ კი იოსებ ბესარიონის ძემ გამოაღო სეიფის კარები, საფოსტო გზავნილების ქეითრების დასაგა აიღო, გადასცა ვასილევსკის და უთხრა: „ჩემს გასტუმრებას დიღხანს ვერ შესძლებ“.

აი, რატომ სძულდათ იესო. აი, რატომ სძულდათ იოსები. იოსებ ბესარიონის ძე დეკლარირებული ქრისტიანი არ გახლდათ, მაგრამ მთელი მისი ფიქრი და სამყარო, მოქმედების მთლიანი სტიმული იყო დიდი ქრისტიანული სიკეთის, საქვეყნო სიკეთის ღამკვიდრება, კაცთმოძულეთა და გარყვნილთა მიმართ კი ისეთივე სასტიკი, როგორც ქრისტე, ცოდვა-დანაშაულთათვის „სამინელი სამსჯავრო“ რომ მიუსაჯა კაცობრიობას. მთავარი მტერი სიკეთისა უგულობაა: უპაგრონოდ მიგოვებული დედები, მამები, მოხუცები...

იოსებ ბესარიონის ძემ კარგად იცოდა საქართველოში პოპულარული იგავი: მოხუცდა კაცი, შეიღსა და რძალს დარდი გაუჩინა თავისი არსებობით. დაუძახა შეიღს: – შეიღო, ხომ ხედავ დაებერდი, უსიამოვნო ბარგი შევიქენი თქვენთვის. აიღე გოდორი, ჩამსვი და წამიყვანე იმ მთაზე. გაუხარდა შეიღს. შეასრულა მამის დაჟალება. როცა მთაზე აყვანილი მამა გოდორიდან გადმოვიდა, შინისკენ მიბრუნებული შეიღი მოაბრუნა და უთხრა, გოდორის წაღება არ დაგავიწყდეს. შენს შეიღს გამოადგება შენთვის.

გულისშემძვრელია დავით წინასწარმეგყველის ეედრება უფლისადმი:

„ნუ უკუმაგდებ სიბერის ქამს, უძლურების დროს ნუ მიმაგოვებ“. (ფს. 70,9).

გაისხენეთ ჯერ კიდევ ახლოს მყოფი საბჭოთა კავშირი! ადამიანებს უელიდნენ, სანაგვეზე არ ჰყრიდნენ, როგორც ახლანდელი „დემოკრატები“.

წარმოდგენითი ინტერვიუ

გიორგი უშკოვთან

ეს არ გეგონოთ მისტიკა ან სპირიტუალიზმი: შევეკითხოთ მის აზრებს, მოგონებებს, მეშუარებს. ასეთი დიალოგის საფუძველი გახლავთ სამგომეული „Воспоминания и размышления Г. К. Жукова“ 49 М., 1990, седьмое издание.

– გიორგი კონსტანტინეს ძევ, თქვენი ამა სოფლიდან სასუფეველში გადასვლის შემდეგ თქვენი როლი დიდად გაიზარდა დიდ სამამულო ომში. თქვენ, ფაქტიურად, მიჩნეული ხართ საბჭოთა არმიის პირველ პირად, თქვენმა პიროვნებამ სრულიად დაჩრდილა სტალინი. ისე გამოდის, რომ, ფაქტიურად, თქვენ ხელმძღვანელობდით საბჭოთა არმიას, წარმართავდით ომს, როგორც პირველი პირი. რით ხსნით თქვენს ასეთ უპირატესობას სტალინთან შედარებით?

– მიმიფურთხებია ასეთი სახელისა და დიდებისათვის, რომელიც სიყალბეზე დგას. ისინი შეურაცხმყოფენ, მამყირებენ ამით, წარმოუდგენლად ცრუობენ. ან მე რისთვის მჭირდება ასეთი ხელოვნური წარმატებანი, გაბერონ ჩემი სახელი, ვითომდა მე მეტი ვიყავი მთავარსარდალზე? სტალინი იყო და რჩება როგორც შეიარაღებული ძალების მხედართმთავარი და თუ ვილაყ-ვილაყები ცდილობენ მთელი ეს გიგანტური ისტორია აქციონ ილუზორულ მითად, მაშინ შეგიძლიათ ეს ომი წარმოიდგინოთ უცხოპლანეტელებთან ომად. რაც შეეხება ჩემს წვლილს ამ ომში, ვფიქრობ, ჩემთვის საკმარისია სტალინის რეზოლუცია მარშლის წოდებაზე ჩემს წარდგინებასთან დაკავშირებით.

– გიორგი კონსტანტინეს ძევ, არის მოარული ხმები, რომ ომის დაწყებისას სტალინი დაფრთხა, ევაკუირებული იყო მოსკოვიდან...

– „მე არაიშვიათად მეკითხებიან მოსკოვთან მომხდარ ბრძოლებში სტალინის როლის შესახებ. ი.ბ. სტალინი ამ დროს მოსკოვში გახლდათ, მოახდინა მთელი ძალებისა და სამუალეების მობილიზება მტრის გასანადგურებლად. აქ უნდა აღინიშნოს მისი როლი: ხელმძღვანელობდა რა თავდაცვის სახელმწიფო კომიტეტს, ეყრდნობოდა რა სახკომების ხელმძღვანელ

როლს, მან შეასრულა კოლოსალური სამუშაო, შექმნა სტრატეგიული რეზერვები მატერიალურ-ტექნიკური საშუალებებისა მოსკოვთან კონგრშეგევიების განსახორციელებლად თავისი მკაცრი მომთხოვნელობით, შეიძლება ითქვას, მან შესძლო შეუძლებელი. (ტ. 2, გვ.246).

– გიორგი კონსტანტინეს ძე, „მკაცრი მომთხოვნელობის“ ქვეშ იქვენ, ალბათ, მხედველობაში გაქვთ მილიონობით მოკვეთილი თავი. თქვენც, ალბათ, კანკალით ასრულებდით მის გადაწყვეტილებებს – ჭკივანურს თუ ბრიყულს?

– სიბრიყვე და სტალინი მეგისმეტად შეუთავსებელი წარმოდგენებია. რაც შეეხება მის მიერ მოკვეთილ თავებს, მე ასეთი „თავი“ ერთი ცალიც არ მინახავს. აიღეთ, თუნდაც, მაშინდელი სამხედრო ხელმძღვანელთა მოგონებები, მემუარები, ჩანაწერები, თუნდაც სტალინისაღმად განაწყენებული ბოგიერთი მათგანისა. ყველა სარდალი დაგიდასტურებს, რომ მთავარსარდალთან საკმაოდ ხშირად ჰქონდათ ცხარე კამათი, მეტი თავისუფლება სამხედრო ქვეშევრდომებთან სამხედრო ცხოვრებაში არ იყის.

– გიორგი კონსტანტინეს ძე, არ ჯობდა თქვენ დანიშნულიყავით უმაღლეს მთავარსარდალად, მეტი სიხარულით ხომ აღიქვამდა ამას მთელი ხალხი?

– „ი.ბ. სტალინმა შეიტანა დიდი პირადი წვლილი ფაშიზმზე გამარჯვების საქმეში. მისი ავტორიტეტი იყო ზედმიწევნით დიდი და ამიტომ მისი დანიშვნა ხალხისა და არმიის მიერ აღქმული იქნა აღფრთოვანებით“. (ტ.2. გვ. 92).

– გიორგი კონსტანტინეს ძე, როგორ შეხვდა ინტელიგენცია და სამხედრო წრეები პიროვნების კულგის დამხობას? ყოველ შემთხვევაში, ქვეყანამ, როგორც ამბობენ, თავისუფლად ამოისუნთქა. არ მიგაჩნიათ, რომ დესპოტიზმის დამხობა პროგრესული ნაბიჯი იყო?

– „ძალიან კარგად თქვა მიხეილ შოლოხოვმა გაზეთ „კომსომოლსკაია პრავდაში“ თავის ინტერვიუში, ფაშისტურ გერმანიაზე გამარჯვების 25-ე წლისთავის გამო: „არ შეიძლება ასეთი სიბრიყვე, დაამცრო სტალინის მოღვაწეობა იმ პერიოდში, პირველ ყოვლისა, ეს უსინდისობაა, მეორეც, ეს საზიანოა ქვეყ-

ნისათვის, საბჭოთა ადამიანებისათვის იმიტომ, რომ „დამხო-
ბა“ არ შეესაბამება ჭეშმარიტებას“. (გ.2, გვ.92).

– გიორგი კონსტანტინეს ძევ, ამბობენ, რომ ამ ომის მოგება
შეიძლებოდა გაცილებით მცირე დანაკარგებით. სხვები ამ ამო-
ცანას უკეთ გაართმევდნენ თავს?!

– „თვალს გადავავლებ რა წარსულს, მე ნებას მივცემ თავს
ვთქვა, რომ ვერანაირი სამხედრო-პოლიტიკური ხელმძღვანე-
ლობა ნებისმიერი სხვა ქვეყნისა ვერ გაუძლებდა მსგავს გან-
საცდელს, ეპოვნა გამოსავალი უკიდურესად არახელსაყრელი
მდგომარეობიდან“. (გ. 2, გვ. 94).

– გიორგი კონსტანტინეს ძევ, გულახდილად რომ გითხრათ,
რუსეთის ახლანდელი პოლიტიკოსები უკიდურესად უარყოფითი
აზრისანი არიან სსრკ-ს მაშინდელი ხელმძღვანელობაზე, განსა-
კუთრებით მკაცრი შეფასებები მიმართულია ქვეყნის მაშინდე-
ლი მთავარი მწვრთნელის – სტალინისადმი.

– იცით რას გეტყვით?! მაშინდელმა „მწვრთნელმა“ მოიგო
მსოფლიო ომი. სსრკ, რუსეთი გახდა იმ მსოფლიო ომის ჩემპიო-
ნი, რომელშიც მონაწილეობდა 110 მილიონი ადამიანი. ჩვენ ღი-
რსეულად ავიღეთ ფამისტური ბერლინი, ხოლო თქვენ კი რუსე-
თის ფეხბურთის ნაკრები ვერ მიიყვანეთ ბერლინამდე 2006 წლის
მსოფლიო ჩემპიონატში მონაწილეობისათვის.

– გიორგი კონსტანტინეს ძევ, ხომ არ აზვიადებთ ჰიტლერუ-
ლი სიძლიერის როლს, შესაბამისად ამ ბოროტებას დამარცხე-
ბის ძლევამოსილების მითს? გამორიცხავეთ იმის შესაძლებლო-
ბას, რომ შეიძლებოდა გამოძებნილიყო საერთო ენა გერმანია-
სთან? გარვეულიყო, რაც უნდოდა ბოლოს და ბოლოს.

– ემზადებოდა რა მოსკოვის დაპყრობისათვის, ჰიტლერმა გა-
სცა ასეთი დირექტივა, რომლის შესახებ კიდევ ერთხელ მინდა
შეგახსენოთ: „ქალაქი გარშემორტყმული იქნას ისე, რომ არცე-
რთი რუსი ჯარისკაცი, არცერთი მცხოვრები – ქალი იქნება,
კაცი, თუ ბავშვი ვერ დატოვებს ქალაქს. ყოველი მცდელობა
იქედან გამოსვლისა ჩახშობილი იქნება ძალით. ჩაგარდეს აუ-
ცილებელი სამზადისი, მოსკოვი და მიმდებარე მიდამოები გრა-
ნდიოზული ნაგებობების მეშვეობით დატბორილი იქნას წყლით.
იქ, სადაც დღეს მოსკოვი დგას, უნდა გაჩნდეს მღვა, რომელიც

სამუდამოდ დაფარავს ცივილიზებული სამყაროსაგან რუსი ხალხის დელაქალაქს“.

არანაკლებ ხვედრს უმზადებდნენ ჰიტლერელები ლენინგრადსაც. „სხვა ქალაქებისათვის, – ამბობდა ჰიტლერი, – უნდა მოქმედებდეს წესი: მათი დაკავების წინ ისინი უნდა გადაიქცნენ ნანგრევებად არგილერიის ცეცხლითა და საჰაერო დაბომბვებით“. (მასალებიდან: ნიურნბერგის პროცესი მთავარი სამხედრო დამნაშავეების მიმართ, შეილ გომად.)

აი რა საშინელებას უმზადებდა ანტიქრისტე ჰიტლერი ჩვენს ქვეყანას. ხოლო ის, ვინც შესძლო შეუძლებელი ქრისტეს შეწევნით და ქვეყანა იხსნა წარლენისაგან, ის კაცი ღღეს შემკულია შავი ეპითეტებით. ასეთ უმადურებას ღმერთი არავის პატიობს. ნუთუ მართლა ჰგონიათ, რომ არ არის ღმერთი?

– გიორგი კონსტანტინეს ძევ, აღიარებულია, რომ სგალინი ამ ომისათვის სათანადოდ მომზადებული არ იყო. იგი ჰიტლერმა მოაგყუა. დაბეზრვამაც ვერ უბრუნებელი სამხედრო შტაბი სათანადოდ. საერთოდ, დებიუტი გრაგიკული იყო ამ ომისა.

– სგალინის მთელი ცხოვრების შესახებ ვერ ვიგყვი, მაგრამ თავს დაედებ, რომ ომის პერიოდში მოგყუებული სგალინი არავის უნახავს. ვერ დაიკვეხნის ვერც ჩერჩილი, რუზველტი, გრუმენი თუ ჰიტლერი – სგალინი გავაცურეო. პირიქით კი აღიარებენ კიდეც. რაც შეეხება წარუმატებელ დებიუტს, ამ „სისუსტეში“ იმალება საიდუმლოება ენდშმილში დიდი წარმატებისა. მთელი მისი ფიქრები გამსჭვალული იყო ერთი სურვილით – ან აეცილებინა ომი, ან რაც შეიძლება გადაეწია ვადა ომის დაწყებისა. სგალინმა კარგად იცოდა, თუ რა საშინელი შედეგი ექნებოდა საბჭოთა კავშირისათვის ისეთ საშინელ და გამოცდილ მგერთან ომს, როგორიც იყო ფაშისტური გერმანია.

1941 წელს, 22 ივნისადღე ერთი კვირით ადრე მარშლები შტემუნკო და ქუკოვი მივიდნენ სგალინთან და მოახსენეს ის, რაც ძალიან კარგად იცოდა სგალინმა. საბჭოთა კავშირის საზღვრებთან განლაგდა ფაშისტთა არმიები. მთავარსარდლისაგან მოითხოვეს თადარგი, რომ ანალოგიურად მომხდარიყო საბჭოთა ჯარების კონცენტრირება დასავლეთ საზღვრებთან. სგალინმა მარშლებს უარი უთხრა, ოღონდ კარგი არ გახსნა. ბევრი ღღესაც ვერ ხვდება, რა-

გომ წაიყრუა სგალინმა მარშლების წინადადება. სგალინი კვლავ სამშვიდობო გონალობით ლაპარაკობდა გერმანიასთან. საკმარისი იყო სგალინის დაეჯერებინა მარშლებისათვის, რომ მსოფლიოში გაეარდებოდა ხმა საბჭოთა კავშირის აგრესიაზე, რომ სსრკ-მ პირველმა დაიწყო ომი. საკმარისი იქნებოდა უმცირესი პროვოკაცია, სგალინმა ძალიან კარგად იცოდა, რომ კბილებამდე შეიარაღებულ გერმანიის ჯარებს საზღვარზე ერთჯერადი ომით ვერ გაუმკლავდებოდა. სგალინმა ძალიან კარგად იცოდა, რომ გერმანელებს მოუწევდათ „გენერალ მოროზთან“, ანუ რუსულ ყინვასთან ომი. უკან დახევა კუტუმოვისებურად გარდაუვალი იყო. ამიტომაც თქვა მან ომის დასაწყისში: – გერმანელებმა დააგვიანესო. (სხვათაშორის, 22 ივნისს დაიწყო ნაპოლეონმაც რუსეთის წინააღმდეგ ლაშქრობა). ხომ ნახეთ, რაც უქნა ფრანგებს „გენერალმა ყინვამ“. მთლად ყინვის ამარა არც კუტუმოვი იბრძოდა და არც სგალინი, მაგრამ ეს ფაქტორიც ჰქონდა გათვალისწინებული. ის კი არადა, ნიურნბერგის პროცესზეც კი იყო მცდელობა დასაველეთის ძალების მიერ საეჭვოდ გაესაღათ ომის წამომწყები, მაგრამ ნიურნბერგის პროცესი სგალინის გენიალური წინასწარჭერეგით ისე დამთავრდა, როგორც უნდა დამთავრებულიყო, მაგრამ ახლა თითზე იკბინეს დასაველეთელმა იმპერიალიტებმა. აბა დაუკვირდით, როგორ ცდილობს დასაველეთი ჰიგლერთან სგალინის გათანაბრებას, საბჭოთა და ფაშისტურ აგრესიის გაიგივებას.

იგავი: ერთი კაცი გელევიზორთან მის და ფეხბურთის მაგჩს უყურებს იმ ორ ქვეყანას შორის, რომლებიც სძულს. უცნაური ემოციებით აღიქვამს საფეხბურთო ეპიზოდებს. ნაცნობი ეკითხება: – მენ რომელს გულმემაგკივრობ? – არც ერთს, ძალიან მინდა ორივემ წააგოსო. აშშ-ს და ინგლისს არცერთის გამარჯვება აწყობდათ, მათ ორივეს დამარცხება სურდათ, მაგრამ „ბიძია ჯომ“ აჯობა ჭკუით და გამარჯვება დასაველეთსაც უწილადა. 1953 წლის შემდეგ კი ნეოფაშისტურმა იმპერიალისტურმა ძალებმა რევანში აიღეს და საფეხურთო ენაზე რომ ვთქვათ, 1991 წელს ნახევარსაუკუნოვანი მოგება წაგებად აქციეს. ჯერჯერობით წეალობს რუსეთი ანგარიში გაათანაბროს, მაგრამ ჯერ გორბაჩოვის იუბილეს მართავენ დალესისგები შუაგულ მოსკოვში... მაგრამ დადგება ეამი – დასაველეთის აგრესიას საშინელი აღმოსაველური რისხვა ელოდება.

მასონობა და ავოკალიუსი

მასონობის საიდუმლოება მიმზიდველი თემაა. ჟუშკინიც დაინტერესდა ცოტა ხნით, ეგყობა რაღაც საინტერესოს ელოდა, მაგრამ მალე განიხიბლა. მასონობა თავიდანვე სამყაროს იღუმენტების ამოხსნის პრეტენზიასაც აცხადებდა და კლასიკური რელიგიების გვერდის აქლით თავის ფილოსოფიას ქმნიდა, რომლის უმთავრესი მიზანი იყო ქრისტიანული ცივილიზაციისათვის, კულტურული ცივილიზაციისათვის ძირი გამოეთხარა. ამისთვის იმთავითვე მისი სამიზნე გახდა მართლმადიდებლობა, რადგან კათოლიკური რელიგია მისთვის პრობლემას არ წარმოადგენდა. ივანე კარამაზოვის სიტყვებს თუ ანგარიშს გაუწევთ, მასონები და კათოლიკეები იმიტომ ვერ იტანენ ერთმანეთს, რომ კონკურენტებს ხედავენ ერთმანეთში – როგორც ცრუქრისტიანები. კათოლიკობამ უმშვენიერეს ხელოვნებაში დაახრჩო ქრისტეს სული. უმშვენიერესმა მხატვრობამ, ქანდაკებებმა მთანთქეს პირველსაწყისი სული ქრისტესი. ბოლოს კი, განსაკუთრებით 2000 წლის შემდეგ სოლომიშმის კულგით საბოლოოდ მოიხსნეს ნილაბი. მართლმადიდებელი ქვეყნები გახდა ანტიქრისტეს სამიზნე. ვინაიდან რუსეთი ითვლებოდა როგორც „მესამე რომი“, ნამდვილი ქრისტიანული ბურჯი ქვეყანა, როგორც ძლიერი ქვეყანა. დასავლეთი საუკუნეების განმავლობაში გზავნიდა ამ ქვეყანაში თავის ემისრებს, რათა შიგნიდან გამოეღრღნა რუსული მართლმადიდებლური სული სხვადასხვა ფსევდორელიგიური სექტებით.

მასონური ლიგერატურით ბევრი მინახავს გაგაცებული და დათრგუნული. ხშირად თვითონ მასონები ქმნიან იმ ლიგერატურას დაუნდობელ მსოფლიო ძლიერებაზე რომ მოგვითხრობენ და გულს უტეხენ ადამიანს. „ძირს ქრისტე!“ – ეს რომ განეხორციელებინათ, საუკუნეები იშრომეს მსოფლიო საიდუმლო მთაფრობის წევრებმა. „დეე ვძულდეთ, ოლონდ ემინოდეთ“ – ასეთია მათი ლევიზი.

აგარაკზე 10 წლის უნახავმა მეგობარმა ამომაკითხა. ჩემი ჩუხჩუხა ენაწყლიანი მეგობარი ხან კვბ-ს კლანჭებს დაუსხლგებოდა და ხან ვის, ძალიან გაბედული ბიჭი იყო ახალგაზრდობაში. არც ახლა ჩანდა ჯაბანი. ვიდრე სუფრა გაიშლებოდა, გყის პი-

რას გავისივრნეთ. ჩიგების მეგი არაეინ ჩანდა ახლო-მახლოს. სრული ხმით მოჩუხჩუხე მეგობარმა უცხად თემა შეეკალა საუბრისა და თითქმის ჩურჩულთ მკითხა – ერთი მასონური წიგნის შესახებ, ხომ არ წაგიკითხავსო. მე საოცრად გამაკვირვა ტყეში ჩურჩულმა. მინახავს „კვბ“ რომ დასდევდა და ხმაჩაწეული მაშინ არ ლაპარაკობდა.

– შენ რამ შეგაშინა, ადრე არაფრისა გეშინოდა, არც ანდრო-პოვისა...

– ააჰ, საშინელება ესაა თუ არის, ისეთი გრძელი ხელები აქვთ მთვარეზე მოგწედებიან, არცერთი ჯიშის შხამიანობას რომ არა აქვს.

– შენ მე მგონი ღონ კიხოგის აუადმყოფობა შეგყრია, ოღონდ შეგრიალეებით. იმან სარაინდო რომანების კითხვით დაკარგა რეალობის გრძნობა და თავი რაინდად წარმოიდგინა, შენც ამ მასონების ლიგერაგურით დაგიკარგავს რეალობის გრძნობა და ყოველ ბუჩქში დამალული მასონი გელანდება. – მასონობა რომ შეიქმნა 1721 წელს, პირველი დამფუძნებელი ყრილობა...

– მასონობა გაცილებით ადრე შეიქმნა, როცა დაიბადება ღმერთი, იქვე აჩენს მღევარს, ეს მარტო ქრისტეს კი არა, ძველი რელიგიების მიხედვითაც თვით წარმართულშიც კი ასეა. ღმერთმა შექმნა თვით ანგილმერთიც. ანგიქრისტე, ანუ ქრისტეს მტერი, დაიწყო მაცხოვრის ბეცად აღვლინების შემდეგ. შემდეგ მოდიოდა და მოდიოდა იგი, იმეფა ოცი საუკუნე, მაგრამ ეშმაკი და მტერი კი არ მოშორებიან. მასონობა და ამისთანა ორგანიზაციები პირველი საუკუნიდანვე იცვლიდნენ სახელს, სახეს, მაგრამ მთავარი იარაღი ქრისტეს წინააღმდეგ არის მამონას კულტი და ადამიანის ღვთაებრივი სტანდარტის წაბილწვა და რღვევა. შენ რა გგონია, მასონები უკედეგები არიან? ხომ კედებიან? მათი ლოცების წევრების სიებს რომ წაიკითხავ, ყველა არაა კაციჭამია, ბოგი სიმშათიური პიროვნებას შეგხვდება, მე ზოგიერთებთან ვმეგობრობდი კიდეცა.

– შენ ხომ არ ჩავითრიეს, მითხარი, არ დამიმალაო...

– თუ არ დაგიმალე, რაღა მასონი ვიქნები? – გადავიხარხარეთ.

– მართლა არ გეშინია მაგათი, აბა რისი გეშინია, ის მაინც მითხარი.

– მე მეშინია, სირცხვილის ნორმა არ დაეარღვიო და ფიზიკურად თუ გაინგერესებს, მეშინია ქვეყნის ალსასრულისა.

– რაეა, ქვეყანა დაიღუპება?

– დაღუპვით, ალბათ, არა, იმიტომ, რომ ეს იქნება განკითხვა და არა განუკითხაობა, თუმცა ღმერთმა იმ სასამართლოს „სამინელი სამსჯავრო“ უწოდა და ის სურათები მართლა მაშინებს.

– მაშინ რა გვეშველება, არის საშველი?

– საშველი არის რწმენა და თუ ქვეყანას რეალური შიში გაუჩნდა, იქნება ცოცხა მონანიების საერთო სინდრომი გაჩნდეს...

ჩემმა მეგობარმა თავი ჩაქინდრა... ამ დროს დიასახლისმა გამოგვძახა, სახლს მოახლოებულებს – სუფრა გაშლილია!.. და აპოკალიფსის საკითხები თითო ბოთლის შემდეგ სულ აღვილად გადავწყვიტეთ სიმღერით:

„ბრძენი სულ სიკვდილზე ფიქრობს,

მოქეიფე სიციცხლეზე...“ ბანებიც შემოგვეშველნენ.

– რუსთაველმა რა კარგად თქვა არა?!

– რაო, ჯერ ის მითხარი, რა თქვა რუსთაველმა არაკარგად?

„სიკვდილამდე ვის მოუკლავს თავი კაცსა მეცნიერსა“...

მართლაც-და, მძიმე დროს დამძიმება არ სჭირდება. მთავარია სულიერი სიმტკიცე. ღმერთი თავის შექმნილ ქვეყანას მთლად არ გაიმეტებს... აქ ხომ ჩვენისთანა ადამიანებიც ჰყავს?! (სიცილით).

თანამედროვე ევროპის ჭკუა

ძალიან ძნელი გახდა, ჩვენს ინტელიგენციას გაეგო, რომ მისი სანეგარო ევროპა აღარ არის ის, რაც იყო. არადა, ჩვენში გაცილებით უკეთ არის შემორჩენილი გარდაცული ევროპის სული, ვიდრე თავის კონგინენტზე. ევროპამ დიდი კულტურა შექმნა. საუკუნეების მანძილზე იგი იყო მსოფლიოს კულტურის ფლაგმანი. ეს ეხება ევროპას XIX საუკუნის ჩათვლით. მისი კულტურის, ხელოვნების კორიფეები ჩვენი სულის ორგანული ნაწილია, მაგრამ ეს ნაპიგლერალ-ნახიშგარი ევროპა მხოლოდ სახელ-

წოდებით არის ევროპა, ცივილიზებული, მაგრამ სრულიად დაცლილი სულიერებისაგან. ეს არის ყველაზე ცოდვილი კონტინენტი, რომელმაც განდევნა ჭეშმარიტი ღმერთი და დაემონა მამონას და სოდომიზმს. რაც მართალი მართალია, ყველაზე კარგი დიაგნოზი ევროპის მდგომარეობას დაუსვა მეოცე საუკუნის ოციან წლებში ოსვალდ შპენგლერმა თხზულებით „ევროპის ჩასვენება“.

„ცივილიზაცია სპობს კულტურას!“. მანამდე კულტურისა და ცივილიზაციის ცნებები მონაცულებოდნენ ერთმანეთს, მაგრამ ინდუსტრიალური ცივილიზაციის ევროპამ სული ამოაცალა ევროპას. მე არ ვეხები მის სარწმუნოებრივ ისტორიულ კურსს, ლაპარაკია საერთო კულტურაზე, რომელშიც ანათებდა ზეცამდე ამაღლებული კულტურა მიქელანჯელოსი თუ ლეონარდო და ვინჩისა, მოცარტისა თუ ბეთჰოვენისა. ევროპა დღეს მსოფლიო ისტორიულ-კულტურული მუზეუმი. ახლანდელ ევროპას ამ მაღალ სულთან თითქმის არაფერი აკავშირებს. ახლა იგი მხატვრობის ნაცულად ანტიმხატვრობას თხუპნის, მუსიკის ნაცულად ანტიმუსიკას. რა თქმა უნდა, ბეთჰოვენისა თუ შოპენის, რახმანინოვისა თუ ჩაიკოვსკის მუსიკის მომხმარებლებისაგან უარს არ ამბობს მცირე კაცობრიობა. დღეს ველურობას დაუბრუნდა ცივილიზაცია, მაგრამ ჩვენი, მიმბაძველი ინტელიგენცია ერთობ ღიმილისმომგერელად აელენს ელიტარულ პროვინციალიზმს. არ დაგავიწყდებათ ჰეგელის სიტყვები: „განმანათლებლობა მაიმუნივით ბაძავდა გერმანულ სერიოზულობას“. ჩვენი პოლიტიკოსების კოხტაპრეწობა კი ასეთია. ბოლოს და ბოლოს ხომ უნდა მივიღოთ „ცივილური გადაწყვეტილება?!“ ეს ცივილიზაცია ანტიკულტურული, უსულო ცივილიზაციაა.

თანამემამულენო.

ევროპა დეგენერირებულია, ამას მტკიცება არ სჭირდება. დავანებოთ თავი იქ მასწავლებლის ძიებას. ისა სჯობს თქვენ ასწავლოთ და უმკურნალოთ სულით ავადმყოფ ევროპას.

ენახოთ, რა ჭკუა-გონების, ლოგიკის, სიმართლის მქონე თავკაცები ხელმძღვანელობენ ევროპას.

რენე ვან ღერ ლინდენი – ევროსაბჭოს საპარლამენტო ასამბლეის თავმჯდომარე: „მე ვთვლი, რომ წითელი არმია ომობდა

ფაშიზმთან და იცავდა სამშობლოს, და არა სგალინური დოგმები... ღააკისრო რუს ხალხს პასუხისმგებლობა სგალინური რეჟიმის დანაშაულობათა გამო, ისევე უსამართლობა იქნება, როგორც გამოაცხადო გერმანელი ხალხი დამნაშავედ ჰიტლერული რეჟიმის გამო“.

გერრი დევისი – ევროსაბჭოს გენერალური მდივანი:

„ჩემი ამრიო, ძალზე მნიშვნელოვანია, განვასხვაოთ საბჭოთა ხალხი სგალინისა და მისი დამქაშების რეჟიმისაგან. სახელდობრ, ეს რეჟიმი და არა სსრკ-ს ხალხები, მათ შორის არა რუსეთისა, არიან პასუხისმგებელი იმ საშინელი დანაშაულებითათვის როგორც ცალკეული ადამიანების, ასევე ცენტრალური და ალმოსაელეთ ევროპის წინააღმდეგ“.

ე.ი. სგალინური რეჟიმი უხალხოდ და საბჭოთა ხალხი უთაოდ ახდენენ სასწაულებს უღაოდ?! ახლა ამ ჯიბგირებს რა უნდათ? ამის შეძლეგ ნახევარი წელიც არ გასულა და ევროსაბჭომ მიიღო რეზოლუცია – დამნაშავედ იქნას ცნობილი საბჭოთა კავშირის კომუნისტური პარტიის მოღვაწეობა. ე.ი. დაისაჯოს პარტია ადამიანების, ხალხის გარეშე? სკკპ რიგებში და სოციალისტური ბანაკის ქვეყნებში შედიოდა მილიონობით ადამიანი. აი, ჰალსტუხიანი ნეოფაშისტების მრახვა მიმართულია იქეთკენ, რომ ახლანდელი რუსეთი, რომელიც პუტინის წინამძღოლობით უარს არ ამბობს მთავარ საბჭოთა ისტორიულ, სამეცნიერო, კულტურულ, სოციალურ ღირებულებებზე. ეს კი ნიშნავს, რომ ევროპელების და ამერიკელების მთავარი საძარცვი ქვეყანა ხელიდან ეცლებათ. ევრო-ამერიკულმა ფაშიზმმა ფერი იცვალა, მაგრამ მთლიანი ექსპერტ-ანალიზი გვიჩვენებს, რომ ესენი კიდეც უფრო მეტი ბოროტებაა, ვიდრე გერმანული ფაშიზმი, მაგრამ მათი კატასტროფა კიდეც უფრო ღიღია, ვიდრე გერმანული ფაშიზმისა. გერმანელი ხალხი გადარჩა და როგორც ახლა გახდა სარწმუნო, გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკის მოქალაქეებს 60-70 პროცენტს გყუილად არ ენაგრებათ სგალინი, მაგრამ ევროპას და აშშ-ს თავს დააგყდება ის აპოკალიფსური რისხვა, რომლის შედეგი შეიძლება ნახოთ „აპოკალიფსში“. ყველაზე ღიდი საშინელება ყოფილა სიცრუის აბსოლუტურ ხარისხში აყვანა, სიმართლის ასეთი უკიდურესი იგნორირება.

მეფე შიშველია...

ის ხომ მთლად შიშველია!"

ასე ჩვეულებრივად, ყოველ ადამიანს აქვს თავდაცვის მექანიზმი. ინსტიქტურად ცდილობს არ წამოსცდეს რაიმე, რაც მას ზიანს მოუტანს. ლოგიკა ასეთია: რაკი ყველა ასე ამბობს, ე.ი. მაშინ ეს ასეა. ეს ნათელია პოლიტიკურად საშიში საკითხების ზონაში. მაგალითად, დღეს მთელ ქვეყანაში გაერცელებულია და დამკვიდრებულია აზრი, რომ სტალინი იყო გირანი, დესპოტი, რომელმაც უსამართლოდ დახოცა თავისი ქვეყნის მილიონობით ადამიანი. ასე ამბობს ყველა.

და თუ სერიოზულ გრიბუნაშე ეცდებით ასელას, რომ ამგვარი ცოტა ამის ნაცვლად სიმართლე, თქვენ არ ჩაუარდებით კარგდღეში. აქ თითქმის არც არაფერია აკრძალული, არც ნებადართული. მაგრამ თუ აქ ყველასნაირად არ იმსჯელებთ, ყველა დაგაყრის სიცილს, ყველა გაგრიყავს. ასეთია მორალურ-ფსიქოლოგიური რეპრესიები დასაუფლური გექნოლოგიისა. ესაა ის დემოკრატიული ფარსი, რომელიც აბნელებს სინათლეს. ასე რომ, შენც ისე უნდა თქვა, როგორც ყველამ – სტალინი იყო ბოროტება, მაგრამ თუ ეთქვი სიმართლე, მაშინ სამსახურიდან დამითხოვენ, ბრიყვი ვარ და ვარ გაუნათლებელი. „ხომ არ გაგიჟდი, სამსახური ძლივს ვიშოვე, არა, არა, გენაცუალე, სტალინი ნამდვილად მხეცი იყო, გირანი, ბოროტება... ახლა ხომ აღარ მომხსნიან სამსახურიდან?“ შეეკამათა კაცი თავის შემაწუხებელ სინდისს და იქით მოინდომა თვით სინდისის გამგყუნება, – შენგან მჭირს ამდენი უბედურება. თორემ ვინც შენ არაფრად ჩაგაგდო, ხდებიან პრეზიდენტები, დეპუტატები, ჰოდა მე რას გადამეკიდე, დამანებე რა თავი, სტალინი ბოროტი იყო აბა, რა?!

გენიალურია ანდერსენის ერთი ციკქნა მოთხრობა – ზღაპარი – „მეფის ახალი სამოსელი“, უნდა გაგახსენოთ:

ერთ მეფეს ძალიან უყვარდა ჩაცმა-დახურვა. დღე და ღამ სარკის წინ კოხგაობდა. და აი ერთხელ მის ქალაქში გამოჩნდა ორი საოცარი თალღითი (როგორც მკერავები). მკერავებმა აღუთქვეს მეფეს, რომ მისთვის შეკერავდნენ არაჩვეულებრივ სამო-

სელს. გარდა თვალისმომჭრელი ფერებისა, ამ განსამოსელს ექნებოდა სასწაულმოქმედი ძალაც. ეს სამოსელი გამოაქვლენდა ბრიყუებს, რომლებიც თავის ადგილზე არ არიან. აღფრთოვანდა მეფე ამ ბედნიერი საგანძურისაგან, როგორი საქმეა, გამოაქვლენს ბრიყუებს! (ახლანდელი ტესტირებისა არ იყოს!). „მაშინ ხომ შემძლება გავიგო, ჩემს ჩინოსანთაგან ვინ არ არის თავის ადგილზე, ვინ ჭკვიანია, ვინ ბრიყუი“.

მეფემ მოსვენება დაკარგა, ერთი სული აქვს, როდის შეიკერება მისი გამაბედნიერებელი კაბა-სამოსელი. ვერ მოითმინა და თავისი მინისტრი გაგზავნა, – წადი, ნახე, როგორ მიდის საქმეო. შევიდა მინისტრი დარბაზში და რას ხედავს, ხედავს არაფერს, გარდა ორი თაღლითისა და საკერავე მანქანისა. ყალთაბანდებმა თავებზე დაახვიეს მინისტრს, ისე „მხატვრულად“ აღწერეს სამოსელის სილამაზე. არადა, ეს „სამოსელი“ საერთოდ არ არსებობს, არც მსგავსი რამე მატერიისა. მინისტრმა კარგად დაინახა, რომ აქ დასანახი არაფერია, გარდა ორი საქსოვი მანქანისა და ორი ყალთაბანდისა. მინისტრი საგონებელში ჩავარდა...

„რა ექნა, – ფიქრობს მინისტრი, – თუ ვიგყვი, რომ მე ვერაფერი დავინახე, მაშინ მე ბრიყუი ვყოფილვარ, ანდა არ შევეფუერები ჩემს ადგილს (თანამდებობას)... ოო, ეგ არა, არა, არ უნდა ვთქვა, რომ მე ქსოვილს ვერ ვხედავ!“

მინისტრმა აღფრთოვანებით უამბო მეფეს, რა დიდებული სამოსელი მზადდება მისთვის, კელავ მოუსვენრობს, ცუნდრუკა მეფე. კიდევ ერთი ჩინოსანი გაგზავნა, – ნახე ერთი, მართლა ასეთი საოცრებაა ჩემი მომავალი სამოსელი?

შევიდა მაღალჩინოსანი დარბაზში და იმანაც, ცხადია, „დაინახა“ არარსებული სამოსელი. „მე ბრიყუი არ ვარ?“ შეეჭვდა, მაგრამ მაინც იცის, რომ სულელი არ არის, მაგრამ მაშინ დარჩა მეორე უბედურება. თუ ის აქ ვერ ხედავს მშვენიერ სამოსელს მეფისას, მაშინ იგი არ შეეფუერება თავის სავარძელს. ეს კიდევ უფრო დიდი უბედურებაა კარიერისგებისათვის... ააჰ, არა, გენაცუალე, მეფეს უნდა ახაროს, რომ არაჩვეულებრივია მისი სამოსელი. კიდევ უფრო მეტად შეუქოს არარსებული, აბა რა ქნას. თქვენ რას იზამდით ჩემო მკითხველო მინისტრო?

ახლა თვით მეფე აღივსო წინასწარი ესთეტიკური სიამოვნებით თვით ობიექტის გამოჩენამდე.

„ეს რა სისულელეა!“ – გაიფიქრა მეფემ... ვერაფერს ვხედავ. ეს ხომ საშინელებაა!“ განა ბრიყვი ვარ მე? ანდა, ნუთუ მეფედ არ ვვარგივარ? ეს ხომ უარესი იქნება“ და მეფემ გადაარწმუნა თავისი თავი, გაიხარა ფრიალ „ნანახი“ საძმოსელით, არარსებული განისამოსით...

პატივცემულო ჩემო მკითხველო (და არა ანდერსენისა), ცოგა ხნით შეეაჩერებ ამ გენიალური მოთხრობის შინაარსის გადმოცემას, ვიდრე ფინალს დავუბრუნდებოდე პარალელურ გაღამებულ უნდა გადაერთო თქვენი დიდსულოვანი ყურადღება.

მოგეხსენებათ, მეორე მსოფლიო ომში მონაწილეობდა 110 მილიონი ადამიანი. საბჭოთა კავშირმა დაამარცხა მსოფლიო ბოროტება – ფაშიზმი და იხსნა კაცობრიობა, მაგრამ ამ გამარჯვებულ ქვეყანას ჰყოლია არაგამარჯვებული მეთაური. მეთაური, რომელიც ისეთივე მტერი ყოფილა კაცობრიობისა, როგორც ჰიტლერი. ან საბჭოთა არმია, თურმე როგორც ბიჭები თავისით შეიკრიბნენ და დაამარცხეს ფაშიზმი. ასეთია, როგორც გიაშხეთ, ევროსაბჭოს ლიდერების და, რა თქმა უნდა, დასავლეთის ყველა პრეზიდენტის, პოლიტიკოსის, ჟურნალისტის ეს უაზრო აზრი. სტალინი ხელს უშლიდა საბჭოთა ხალხს, მაგრამ მაინც გაიმარჯვა საბჭოთა ხალხმა. გაიხსენეთ ევროპარლამენტის თავმჯდომარის ვან დერ ლინდენის და ევროსაბჭოს გენერალური მდივნის გერი დევისის შემოთმობილი „სიბრძნეები“. ახლა მართლა ასულელებს სტალინი ამ უბედურთ. და მთელი გაბაგონებული მსოფლიო, რუსეთის მთელი მასმედია, პოლიტიკოსები კვერს უკრავენ ამ სიბრძნეს. კი მაგრამ, ყველა ხომ არ არის სულელი? – დიახ, „ყველა“ თავისუფლად შეიძლება იყოს სულელი. არასულელი ერთეულებია, პიროვნებანი უძლებენ სიბრძნის მოდას. ერთმა მეგიჩარა ინგელიგენგმა ისიც კი მოისურვა ორიგინალურად გაესაღებინა ეს მეგისმეტად არაორიგინალური და საყოველთაო აზრი – „მე, გენაცვალე, ჩემი აზრი მაქვს, რა ექნა და მომკალი, სტალინს ვერ ვიწამებ. სტალინი მე მიმაჩნია როგორც გირანი, სისხლისმსმელი“. – ეს სისულელე, ბაგონო ალბაგროს, თქვენი აზრი არაა მარგო, ეს საყოველთაო სისულელეა, არასი-

სულელეს მხოლოდ ერთეულები, პიროვნებები ამბობენ. პიროვნება სწორედ მასობრივი სისულელიდან გამოყოფას ნიშნავს. ამისთანა „ჩემი ამრი მაქვს“ მილიონობით ჰყრია... სიმართლის დანახვას აღიარებაც უნდა, სიწამხდრით აღზრდილი ცნობიერება, სკამი არ დაეკარგო და მათი წამხედური მასა სიმართლეს გაურბის. მას ბაეშეური პირდაპირობა სჯობს ყალბაბანდების „სიბრძნე“ – მოჩვენებებს. გლეხი კაცი სასხლავით ხელში უფრო ჯანმრთელად მსჯელობს პოლიტიკაზე, ვიდრე პროფესიონალი გიე-პოლიტიკოსი. ხალხი გამაბრეყებლებს გადამდები სნეულებით აღფრთოვანებით ეგეგება ახალი „სამოსელით“ ქუჩაში გამოსულ სრულიად გიგეელ მეფეს...

„ამ დროს გაისმის ბიჭუნას წამოძახილი: „ეს ხომ მთლად შიშველია!“. აი, ბიჭი ამბობს, რომ ის სულ არ არის ჩაცმული! – დაიძახა ბოლოს და ბოლოს ხალხმა. მეფე ცუდად გახდა. მას მოეჩვენა, რომ ისინი მართლები არიან, მაგრამ ცერემონია ხომ უნდა მიიყვანონ ბოლომდე? ის მოდიოდა თავისი ბალდახინით კიდევ უფრო დიდებულივით, ხოლო მსახურნი უკან მოჰყვებოდნენ და ხელში ეჭირათ მეფის მანგია, რომელიც არ არსებობდა...“

სამოთხეში

ლეთისმეტყველებაში ვერაფრით ვერ გავარკვევ, ზუსტად რამდენი დღე დაჰყვეს ადამმა და ევამ სამოთხეში. მე მგონი ასე სამი-ოთხი. მეექვსე დღის ქმნილებაა ადამი. ღმერთი დიდხანს არ განიხილავდა ანგელოსთა დასთან იმის შესახებ, რომ ადამი მოიწყენს მარტო. სამი-ოთხი დღე კი არა, სამი საუკუნეც რომ ყოფილიყვნენ სამოთხეში, იმის მეტს ვერ მოგვეთხრობდა ვერც ბიბლია და, გნებავთ, თაეაწყვეტილი ფანტაზიის მწერალი, რაც მათ შესახებ რამდენიმე სტრიქონით გვითხრა ბიბლიამ.

ადამიანური სისუსტე თვით დიდ ღმერთმეტყველებისა და ფილოსოფოსებისა ისაა, რომ ძალიან ეზარებათ თქვან „არ ვიცი“,

„ლმერთმა უწყის“, „ამაზე ვერ გაცემთ პასუხს“... მილიონი შეკითხვიდან თითზე ჩამოსათუღელი პასუხები შეიძლება გვექონდეს ყოფიერებისა და ცნობიერების საზღვრებზე. დიდ-დიდმა თეოლოგებმაც, თურმე, ძალიან ცოტა რამ იციან, ხშირად კომიკურ მდგომარეობაში ვარდება თეორეტიკოსი – მორწმუნე, პატიოსანი კაცი, ლმერთს რომ იცავს იმ ბრალდებებისაგან, რაგომ შექმნა მან ბოროტება, გველი, კენი და ა.შ.

თითქოს შემთხვევით მოხდა სამოთხის გრაგედია. თითქოს ისეთი რამ მოხდა, რაც არ უნდოდა ლმერთს. პირველქმნილი ცოდვის შემდეგ ადამიანი გახდა მართლა ადამიანი თავისი ცოდვითა და მაღლით. ადამი და ევა ჯერ ადამიანად არც იყვნენ ჰეგელის თქმით, მათ ჰქონდათ სამოთხის პირუტყვეული სიმშვიდე. არავითარი შინაარსი მათ არსებობას არ ჰქონდა, არც ბედნიერების გაგება ჰქონდათ იმ ბედნიერებს. სამოთხის ბედნიერება მას შემდეგ იწყება, როცა იქიდან გამოგატვდებიან. თურმე რა ბედნიერება დაგვიკარგავსო... თუ არ იარსებებდა სიკვდილი, არც სიცოცხლის გაგება იარსებებდა... რაგომ? ყოფილიყო ადამიანი ბედნიერიც და უგანჯველიც. რაგომ არ შექმნა ლმერთმა ასეთად ჩვენი ცხოვრება? ლმერთის დრამატურგიაში ჩარევას ამრი არა აქვს. ამრი აქვს იმ საოცრებას, განჯვის გზით რომ მოიპოვება, სულის სიმაღლე, ლმერთისკენ სწრაფვას. აქ ბევრი რამ ჩანს გარკვევით, მაგრამ ძალიან რომ მოუხშირებ ბავშვებივით შეკითხვებს, – რაგომ? რაგომ?.. საღაყ გავჩერდებით. „წინასწარმეტყველნი წინასწარმეტყველებენ მხოლოდ ნაწილობრივ“.

რა არის სამოთხე? სამოთხე არის მითიური ბაღი ედემში. რეალურად სამოთხის ცხოვრება არსად არ ყოფილა, არც იქნება. არ არსებობს სამოთხის ისტორია. ისტორია აქვს ადამიანის განჯვას, ბრძოლებს, ომებს... მაგრამ ისტორიის სამრისი არის სიკეთე, სამართლიანობის კრიტერიუმი. სიცრუის ისტორია და ისტორიის სიცრუე დიდი ცოდვაა. ღვთის კეთილი ნებისაკენ მიმავალი გზა მოგვცა ლმერთმა. მკაცრად განჯვისაზღვრა სიკეთისა და ბოროტების მიჯნები. საბჭოთა კავშირს სრულიადაც არ ვთელი უკვდავ ხორციელთა სამოთხედ, მაგრამ მისდამი სიძულვილის კრიტიკას დააკვირდით! ისეთ რამეს სთხოვენ, ის არცერთ სახელმწიფოს რომ არ ჰქონდა. ჯერ არ ყოფილა კეთილი სახე-

ლმწიფო, – თქვა მაცხოვარმა. ეკლესია ამბობს, რომ ადამიანი ბუნებით ბოროტია. ღმერთის რწმენაა ის ძალა, რომელსაც ამ ბოროტებიდან გამოჰყავს ბუნებრივი ბოროტება. სამოთხის უნაკლო, უსიკვდილო, უმტკივნეულო ქვეყანა არ არსებულა. საბჭოთა კავშირიც ასეთი ფართო გაგებით ბოროტება იყო, მაგრამ დგება ქაში, როცა იგი სანაგრელი ხდება ამ ჯოჯოხეთთან შედარებით, რაც მსოფლიოს სჭირს. საბჭოთა კავშირი იყო უმცირესი ბოროტება. ისტორიული სამართლიანობა, ისტორიული ჭეშმარიტება შეუძლებელია მიახლოებით მაინც განესაზღვროთ – თუ ერთი არ შეადარე მეორეს. საბჭოთა საქართველოში რომ არ მოგწონდათ ის საქართველო, არ მიეკირს, მაგრამ ამ საქართველოდან იწუნებ იმ საქართველოს?! ეს გიყვების პრიორიტეგია. საბჭოთა კავშირი იყო „უმცირესი ბოროტება“, სტალინი იყო უმცირესი ბოროტება, რომელმაც უდიდესი სიკეთე მოუტანა ეკობრიობას, რომელსაც ბადალი არ ჰყავს...

... ამას წინათ, 2005 წლის ოქტომბერში, შემოდგომის ასაკის მეგობრები ავედით მაღალმთიან კურორტზე, მოვში. (გიორგი ბიჭაშვილი – მასპინძელი, ელდარ გოდერძიშვილი, ვალერი კვარაცხელია და ამ სტრიქონების ავტორი).

შესანიშნავი კურორტი ააშენეს „ესუმა“ კომუნისტებმა; დაანგრიეს, გააჩანაგეს „კეთილმა“ დემოკრატებმა. კურორტის მთავარ მშენებელს შამშე ლექავას აქ 1929 წელს სტალინი მიუწვევია. სტალინი გაჰყვა ამხანაგებს, მაგრამ გზაში შეუძლოდ გამხდარა და უკან გაბრუნებულა. – ეხ, ჩემო შამშე, ვიცი, კარგია შოვი, მაგრამ თქვენ კურორტი იქ ააშენეთ, სადაც ავაღმყოფი ვერ ავა, ჯანმრთელი კი არ წავა, – მოუბოდიშა მან მასპინძელს.

კურორტზე დაეყავით სამი-ოთხი დღე, რამდენიც (დაახლოებით) ადამმა სამოთხეში. ბუნება იყო იმ სილამაზისა, ვერცერთი პოეტი, ვერცერთი მხატვარი რომ სრულიად ვერ მისწვდებოდა იმ უცნაურ მიმზიდველობას, ფერებს. იქ ყოფნის ღროს არ გვაწუხებდა ღრმა ანალიზი მოვლენებისა. ვიყინოდით უკვდავებით, სადღეგრძელოებს ვამბობდით სულ კეთილ-კეთილ სიგყვებს. არც არავისზე ეჭორაობდით ცუდად, ხელისუფლებას საერთოდ არც ვაშაყირებდით, ვითომც არც გყოლიათ. ერთი სიგყვით, 3-4 დღე ვიყავით უგველო სამოთხეში. მერე ერთმა სტუმართაგა-

ნმა თქვა, ვიდრე აქ გველი ვინმეს აცდუნებდეს, წავიღეთ ამ უბრუნეულ ხასიათზეო...

გველი არა, მაგრამ ერთი გველივით ჭკვიანი 80 წლის კეთილშობილი კაცი გვეწვია და დაგვაფიქრა.

– ბიძიებო, გვითხრა ჩვენზე უფროსმა – ვიდრე ქვეყანა დაინგრეოდა, აქ სიცოცხლე ჩქეფდა. კურორტი მუშაობდა მთელი წელი. საიდან არ მოდიოდნენ – ელადივოსტოკიდან, მოსკოვიდან, თბილისიდან... ყველას უყვარდა მარტო კურორტი კი არა, აბოდებდნენ საქართველოს სიყვარულით. ეცყობა, კარგმა ცხოვრებამ მოდუნება და უმადურობა იცის. ემართლებიან სტალინს. რომელ ადამიანს გაუბედნიერებია იმდენი მილიონობით ადამიანი. იმდენი სიკეთე ღმერთის გარდა, ვინ დაიანგარიშებს მაგას. მე ჩემი დრო მოეჭამე, მაგრამ მე აქ უფრო ვრჩები... ჩემი შვილები, შვილიშვილები, იმათი შვილები... ამათი დარღიით მივიღივარ იმ უდარდელ ქვეყანაში. აღარ ვიცი, რა ქვეყანაში ვგოვებ მათ. კარგად იყავით, ბიძიებო!

რუსეთისაგან შეურაცხყოფილი დიდი ქართველი

ასეთი დამაინტრიგებელი კითხვა დასვა ერთმა ერთ სუფრაზე. დიდხანს იმარჩიელეს. უმეტესობა სტალინს ასახელებდა. გაკვირვება დიდი იყო, როცა ინტრიგის ავტორმა გახსნა პაკეტი და თქვა: – ეს კაცი იყო მეფე ერეკლე. ასსნა-განმარტების მოსმენამდე ეს ამრი პოზიიორობად, სენსაციურობად მონათლეს.

1770 წელი, 19 აპრილი. ასპინძა (სამხრეთი საქართველო). შვიდი ათასი ქართველი უნდა შეერკინოს გაცილებით მრავალრიცხოვან ოსმალთა შემოსეულ ლაშქარს. 1200-კაციანი კარგად შეიარაღებული რუსის ჯარი წარმოადგენდა მთავარ იმედს (გენერალ გოგლებენის მეთაურობით). და აი ომის დაწყების წინ, ყველაზე კრიტიკულ მომენტში გოგლებენმა ყოველად არააღამი-

ანურად უღალატა ქართველებს და ჯარი უკან შეაბრუნა. ფიქრობენ, თითქოს უფიქრია, მაინც დაემარცხდებით და ჩემი ლაშქარი არ ამოვხოცოო. არა, არ იყო ასე. ამ კაცის ბიოგრაფია შემდგომ გამომგურდა. ამ არაკაცს ერთნაირად სძულდა ქართველებიც და რუსებიც.

მოხდა სასწაული და მეფე ერეკლეს საოცარი მხედართმთავერული საზრიანობით ქართველებმა მგერი უკუაგდეს, მაგრამ ეს გამყიდველობა საბუდამოდ დარჩა ერის ისტორიაში. – აი, თქვენი ნაქები ერთმორწმუნე რუსები – ხშირად წამოსძახებენ ხოლმე ანგირუსულად განწყობილნი პრორუსულად განწყობილებს. სათითაოდ ხომ ვერ აეხსნი საქმის არსს. დაჩოქილი ეხეწებოდა მეფე ერეკლე იმ გადამთიელ გოგლებენს, ნუ მიაგოვებდა ბრძოლის ეულზე. მკითხველო, კარგად წარმოიდგინეთ, რა დღეში ჩავარდა ამ დროს მეფე ერეკლე, რა ცეცხლი ღულდა მის გულში. და მაინც, მეფემ მეფური ღირსება არ დაკარგა. მას, ღრმადმორწმუნე მართლმადიდებელს. ბურგი შეაქცია ერთმორწმუნე რუსეთის მოღალატე მოლაშქრეებმა, მაგრამ ვერსად ნახავ გულდაძლურული მეფის საყვედურს რუსეთისადმი. მისთვის არარა იყო პირადი სიცოცხლე, განაწყენება თუ კერძო თავმოყვარეობა. მისი ღმერთი ქრისტე და ივერია იყო ერთ არსად წარმოდგენილი. სხვა გზა საქართველოს ხსნისა არ არსებობდა. მეფე ერეკლემ კარგად იცოდა, სად მიდიოდა ევროპის მასონ მისიონერთა შორს გამიზნული ინგერესები. მათ ჩვენი გადარჯულების ის გეგმა ედოთ გულში, რაც ორი-სამი საუკუნის შემდეგ, ღლეს განახორციელეს...

ლეგენდარულმა მეომარმა ბოლო ომი ალა-მაჰმად ხანის წინააღმდეგ საბედისწერო მარცხით დაამთავრა 1795 წელს. ამ დროს მეფე 75 წლისა იყო. ძლივს გამოიყვანეს ხმალდახმალ მეომარი მეფე მგრის ალყიდან. რამდენი ომი გადაიხადა, ჭრილობებს ვერ ითულიდნენ მის სხეულზე, მაგრამ რასაც ხმლის ქნევით ვერ გახდა, კალმით მიაღწია და ეს იყო სასწაული. მრავალგზის მიმართავდა რუსეთის მეფეს და მხოლოდ 1772 წელს მიიპყრო რუსეთის იმპერატორის ეკატერინე მეორის ყურადღება. არასოდეს იყო აღვილი რუს ჩინოვნიკებთან ურთიერთობა. და აი, ეს კაცი ბოლომდე დარჩა თავისი მრწამსის ერთგული. ღმერთმაც შეისმინა მისი

ვედრება. ღმერთმა მართლაც დააეალა რუსეთს საქართველოს გადარჩენა. ეს არის ისტორიული ჭეშმარიტება. სგალინმა კარგად იცოდა საქართველოს ისტორია, ერეკლეს ისტორია. შვილებიც (გარდა ერთისა) არ მიეშველნენ მშობელ მამას: „მე თუ მღალაგობენ, სამშობლოს რაღას ერჩიან?!“. მეფის ამ ამოკენესაში ისმის საქართველოს ისტორიის გოდება. საქართველოს რუსეთის იმპერიაში შესვლა მტკივნეული პროცესი იყო. ეს არ გახლდათ დიდი და თავისუფალი ქვეყნის ზეიმი, ეს იყო სიციცხლის შენარჩუნების აუცილებელი ნაბიჯი. ამიგომ უწოდა მას სგალინმა „უმცირესი ბოროტება“, ე.ი. აუცილებელი ნაბიჯი არსებობის შენარჩუნებისათვის. უნდა გადარჩეს თუ არ გადარჩეს ერი? განა ეს ალტერნატიული წინადადებაა, ეს ნორმალურია? ერი უნდა გადარჩენილიყო. გადარჩა და განვითარდა სულით და ხორციით. ეს არ გახლდათ სრულფასოვანი დამოუკიდებლობა, მაგრამ იმ ეროვნული უფლებების აჩრდილიც არა გვაქვს ამეამად.

იმპერატრიცას რეზოლუცია

1782 წ. ბოლო – 1783 წ. დასაწყისი – თავად ბეზბოროდკოს წერილი თავად პოტიომკინს დედოფალ-იმპერატორის ეკატერინას აზრის შესახებ და თავისი აზრი ქართველ მეფეებთან გრაქტაგის დადების შესახებ.

(ა. ეკატერინე II აზრი)

(ფ. 66) მისი უდიდებულესობის აზრია: 1. თქვენი ბრწყინვალეობის მეშვეობით ქართველ მეფეებთან დადებული იქნას გრაქტაგი, რომელიც მათ მოიხსენიებს არა ქვეშევრდომებად, არამედ მოკავშირეებად, სრულიად რუსეთის იმპერიის მფარველობით.

2. რაიმე სახის ფულადი გადასახადი არ მიიღოთ, მეგალები-სა და მინერალების ნახევარზე დაბლა დატოვეთ ყველაფერი ქართველი მეფეების სარგებლობაში, მიიღეთ მხოლოდ ყოველწლიური გზავნილი აბრეშუმისა, ღვინო და ცხენები.

3. თქვენი კეთილგონიერული გადაწყვეტით დაუნიშნეთ მათ ფულადი სუბსიდიები, ჯარის რიცხოზობის შესაბამისად ომის დროს, პირველ ხანებში ნაწილი თანხისა და შემდეგ როგორც საჭიროდ სცნობთ.

4. ააცილეთ მათი ნაცნობობის დამყარება სხვა ქრისტიანული სახელმწიფოების იმპერატორთან, უთხრან, რომ მათ აქვთ პირობა, არ ჩაერიონ მათ საქმეებში. ეს ეხება აგრეთვე აზიელ მეზობლებს, და კიდევ წერილს მათ იმპერატორს ნულარ მისწერენ.

5. ჯარებისა და სხვა საკითხებთან დაკავშირებით ხელმწიფე ქალბატონი ელოდება თქვენს შენიშვნებს და იმ პუნქტებზე თქვენთან შეთანხმებას.

6. მის უდიდებულესობას აინგერესებს, ხომ არ იქნებოდა საჭირო თქვენის ხელმძღვანელობით დამყარდეს მშვიდობა მეფე ერეკლესა და მეფე სოლომონს შორის, ნათელი და ზუსტად განსაზღვრული.

ეკატერინე მეორემ შესანიშნავად იცოდა ევროპის იმპერატორთა დამოკიდებულების შესახებ საქართველოს მიმართ. იცოდა, რატომაც იძახდა ცნობილი მასონი იმპერატორი ფრიდრიხ დიდი: „დასავლეთში მე ვარ, აღმოსავლეთში – მეფე ერეკლე“. ევროპის მესვეურთა მიზანი ევრასდროს ისეთი ცხადი ვერ გახდებოდა, როგორც დღესაა იგი მზესავით ნათელი. მათი მთავარი მიზანი იყო ჩვენთვის მართლმადიდებლობის წართმევა და აქ ანგიმართლმადიდებლური პლაყდარმის შექმნა. საქართველო მოეგლიჯათ მრავალსაუკუნოვანი ისტორიული ფესვებისაგან, უარეყო თავისი გავლილი მრავალსაუკუნოვანი კულტურა, დაეკარგათ ჩვენთვის ეროვნულობა. რუსის მეფეებმა შესანიშნავად იცოდნენ, თუ რა ვერაგი, ანგიქრისტიანული ღალატი ჩაიდინეს ევროპის სახელმწიფოებმა ბიზანტიის იმპერიის დანგრევაში, კონსტანტინეპოლის დაკარგვაში.

ისტორიიდან კარგადაა ცნობილი, რომ რომის პაპი ალექსანდრე ნეველს (1220-1263 წწ.) „სთავაზობდა დახმარებას თათართა წინააღმდეგ, თუ იგი გადაიყვანდა რუს ხალხს კათოლიკურ სარწმუნოებაზე, მაგრამ ალექსანდრემ უარი თქვა გადაერჩინა სამშობლო მართლმადიდებლობის ღალატის ფასად“. შეგახსენებთ, რომ ალ-

ქსანდრე ნეველის დროს რუსეთს კისერზე ედგა თათართა უღელი, მაგრამ ღმერთის ერთგული ხალხი ღმერთმა დაიფარა.

დიდი რუსი მწერლისა და წინასწარმეტყველის თეოდორ დოსტოვესკის წინასწარხედვა ნახეთ, რა სიზუსტით აღსრულდა მცირერიცხოვანი მართლმადიდებელი ხალხების მიმართ?

„ეს სათვისტომოები გამუდმებით იჩხუბებენ ერთმანეთში, იქნება მათ შორის შური და ინტრიგები. რა თქმა უნდა, სერიოზული უბედურების დროს ისინი აუცილებლად მიმართავენ დახმარებისათვის რუსეთს – რამდენიც არ უნდა გვლანძღონ, იჭორაონ და ცილი დაგვწამონ. ევროპის წინაშე ისინი ინსტიტუტურად (აუცილებლად უბედურების დროს და არა აღრე) იგრძნობენ, რომ ევროპა ბუნებრივი მგერია მათი ერთიანობისა. ასეთი იყო იგი და ასეთად დარჩება ყოველთვის, იგრძნობენ, რომ თუ ისინი არსებობენ ამ ქვეყნად, ეს, რა თქმა უნდა, იმიტომ, რომ არსებობს გიგანტური მაგნატი – რუსეთი, რომელიც დაუძლეველად იზიდავს მათ თავისკენ, ამაგრებს მათ ერთიანობასა და მთლიანობას“.

მეგი სიცხადე რანაირად შეიძლება, რაც ეს წინასწარმეტყველება აღსრულდა. წარმატალი ევროპა, ცხადია, მონაწილეობით არ სტოვებს ასპარეზს, მაგრამ სულ მალე ყველა დარწმუნდება იმაში, რომ „წუთისოფლის ბაგონი“ მამონას ბაგონობა ღვთაებრივი რისხვით, სამართლიანობით დაისჯება. მწამს, რომ ანტიქრისტეს საშინელ ბურუსს უფალი გაჰფანტავს და „წმიდა რუსეთი“ დარწმუნდება, რომ ქართველი ხალხი ღვთისა და ერთმორწმუნე რუსეთის, წინაპართა დადებული ფიცის ერთგულად დარჩება. საოცარი ხიბლი მოსავეს მეფე ერეკლესა და ალექსანდრე ნეველის ღვაწლთა მსგავსებას: პირველ ყოვლისა, ღმერთისადმი ერთგულება არის იმედი, იხსნა სამშობლო. ღმერთისადმი ღალატის საფასურად არანაირი სიკეთე არ აღსრულდება. ორივე მეფის ირგვლივ აღმოსავლეთიდან თუ დასავლეთიდან მთავარი დაწოლა სარწმუნოებაზე მოდიოდა. სულის მოსყიდვა, სულის ამოცლა არის მგრის, საგანის მთავარი სწრაფვა, მაგრამ ყველა სიბრძნის თავში მესიბრძნეა უფლისა. სრულიად უიმედო მდგომარეობიდან, როცა აღმეყვებული მგერი გეიმობს, მაშინ იტყვის უფალი სათქმელს. ღმერთი, ყოვლისშემძლე ღმერთი დაიფარავს

მართალი ღმერთის, მართლმადიდებლობის რწმენას. „შევიდა რა ხანის ჩარდახში (კარაეში), ალექსანდრემ თათართა ჩვეულებისამებრ ოთხგზის დაიჩოქა მუხლებზე და თქვა: „შენ, ხანო, მე თაყვანს გცემ, როგორც მმართველს, რომელიც შენ მოგცა ღმერთმა, მაგრამ შენს კერპებს მე ვერ ვეთაყვანები, იმიტომ, რომ მე ერთიან ღმერთს ვეთაყვანები და ვმსახურებ“. (Закон Божий, R.R.R. Нью-Йорк, стр. 104).

შეისპინა უფალმა ეს დიადი ამაღლება კერძო თვითდამცირებაზე. 140 წლის შემდეგ ღმერთმა რუსეთს არგუნა კულიკოვოს ბრძოლა, რომელმაც რუსეთი საბოლოოდ გაათავისუფლა თათართა ორასორმოცწლიანი უღლისაგან, ხოლო 1801 წლიდან საქართველომ რუსეთის დახმარებით შესძლო დაებრუნებინა დამპყრობელთაგან მიგაცეხული მიწები და გასული ორი საუკუნის მანძილზე ნახევარმილიონიანი საქართველო ხუთნახევარ მილიონზე აყვანილი ეშმაკმა მოგლიჯა რწმენით ერთიანობას და ახლა ხედავს ყოველივეს, ალბათ, სასჯელს უფლისას, ხედავს ყველა, ვისაც დანახვის უნარი არ დაჰკარგია.

მეფე ერეკლე, ჩვენი ალექსანდრე ნეველი, ღმერთს უყვარს და ამიტომ საქართველოს ისტორიაში იგი ჩვენი ხალხის ყველაზე საყვარელ მეფედ მიიჩნევა.

რუსეთი ელოდება ღმერთს!!!

რუს ხალხს უცილობლად სჭირდება მხოლოდ ბელადი, მწყემსი, მეფე, ღვთისაგან რჩეული და იგი გაჰყვება მას ნებისმიერ სახალხო თავდადებაზე! მხოლოდ უფლისგან მირონცხებული მონიჭებს უზენაეს ერთიანობას რუსეთის ხალხს. („Россия перед Вторым Пришествием4, Пророчество русских святых, М., 1998, стр. 65)

მდინარეების უმთქმულება

საბჭოთა კავშირის დანგრევის შემდეგ აირია მონასტერი — ვინ სად გარბოდა თავქუდმოგლეჯილი თავმესაფრის, სამუშაოს საძებნად — ღმერთმა უწყის. ვინ რუსეთიდან გარბოდა, ვინ რუსეთში გარბოდა! უბოძო აღმოჩნდა რუსეთის სტომაქი. ცივ რუსეთში გაცილებით მეტი სითბო იპოვეს თვით ყოფილმა დისიდენტებმა, სამოთხის მაძიებლებმა დასავლეთის დემოკრატიულ იდეოლოგიის ბედნიერებაზე მეოცნებებმა. რამდენიმე ათასმა ქართველმა ნეგარების ნაცვლად დასავლეთის ქვეყნების ციხეებში ამოყვეს თავი. ციხე ყველგან ციხეა, მაგრამ რაოდენ უმწეო მდგომარეობაშია შორს გადახეწილი პატიმარი, ზოგჯერ ვერ უძლებს დარდს და კედება.

მარტო 1772 წელს ყირიმის ალებისას რუსეთმა 200 ქართველი ტყვე გაათავისუფლა და დააბრუნა საქართველოში. კიდევ მეტიც, ერეკლე მეორე ავსტრიის იმპერატორისადმი მიწერილ წერილში წერს, რომ ყირიმში რუსების მერ გაათავისუფლებული იქნა რამდენიმე ათასი ქართველი.

რუსეთი ძალზე მიმტევებელი, მომთმენი ქვეყანაა. აზიგომაც მოხდა, რომ მილიონამდე ქართველი ამჟამად რუსეთს შეეფარა. ბევრმა მათგანმა თბილ ბიზნესში ამოჰყო თავი. ქართული კულტურის თეალსაჩინო მოღვაწეების აბსოლუტური უმრავლესობა რუსეთში (ძირითადად მოსკოვში) მოღვაწეობს...

არის ერთი უცნაური გარემოება, რომელსაც დანახვა და შეფასება უნდა. შეხვდებით მათ შორის ზოგიერთს, რუსეთის გინეზით ხელი მოითბო, ბიზნესი ან სხვა შეძლებული მდგომარეობა შეიქმნა და იქ ცხოვრობს...

მე მწამს, როგორც ქრისტიან კაცს, რომ ღმერთს არ უყვარს არც უმაღური კაცი, არც ხალხი. მე სიკვდილივით არ მინდა ვიდაცამ წამომძახოს — შენ უმაღური ხალხის შვილი ხარო. მე ვამაყობ იმით, რომ დიდი კულტურის, დიდი ისტორიის, დიდი კეთილშობილების ერის შვილი ვარ. შავი უმაღურობა ღმერთის მიერ ისჯება. ეს არ არის განყენებული ფრაზა. აბა, მიმოვიხედოთ ჩვენს ირგვლივ, რა დაემართა ჩვენს იმ მიწა-წყალს, რომელიც ორი საუკუნის განმავლობაში არათუ დაცული იყო, იყო

ქვეყანა აყვავებული. მგერი მიხვდა საქართველოს განადგურების მექანიზმს – გადაემაგეროთ ქართველები რუსეთს, თუ გვინდა ამოწყვიტოთ. ეს თქვა და ეს ქნა დასაუღელთმა. ფაქტი სახემა. ქეებიც კი ღალაღებენ, ქეები ხელებიან, რასაც ვითომ ვერ ხელებიან ისინი, ვისაც ხელს არ აძლევს ცხადზე ცხადი ჭეშმარიტება. მაგრამ ძაღლის თავი მარტო საქართველოში როდია დამარხული...

ერთხელ მოსკოვში მეგობართა და მეგობრების მეგობართა წრეში მე დავიწუწუნე ამ თითო-ოროლა შემარცხენელზე. მოდის ერთი მეგობარი, გვერდით გამიხმო და მეუბნება – იცით რა, ეს საგმილარი მეც მტკივა, მეც მრცხენია, რომ ამ ხალხს, რომელმაც ამ გასაჭირის ეპოს შეგვიფარა, სიგყვაც არ დაუძრავს, ჩვენთან რა გინდათ, წადით თქვენს საყვარელ ამერიკაში იცხოვრეთო. მაგრამ მეც რომ თქვენსავით დაუფარავი გულწრფელობით გამოვხატო რუსი ერის ის ღირსება, რასაც ერეკლე და ილია განასახიერებდნენ, მე მეორე დღეს დავკარგავ სამუშაოს. ან გელექრანზე ვინ აჩვენებს რუსეთ-საქართველოს კეთილი ურთიერთობის გულწრფელ ქომაგს. უბრალოდ, შენსავით გარიყული აღმოვჩნდებიო. მე მაღლობა ეუთხარი მას და კიდეც უფრო დანადგელიანდი...

სამწუხაროდ, რუსეთი ჯერ მართლა არ არის თავისუფალი. მიუხედავად გიგანტური ეკონომიკური ნახტომისა, სამხედრო გაძლიერებისა, ამ ქვეყნის ცნობიერების ველი სიმართლეს ჯერ ვერ ამბობს. თუ ქვეყანაში საგნებს და მოვლენებს თავის სახელს ვერ უძახიან, მაშინ მგერი ასრულებს „მეგობრის“ მოვალეობას. ისე დაამოძვინებს ცნობიერება, რომ ჩვენს ხალხებს ფარულად დაუწესეს ღმინტეგრაციის წესები, თვითონ კი თავს იკლავენ ინტეგრაციისათვის. „სნგ“-ში გვინდა გაერთიანდეთ ისე, როგორც ევროკავშირის ქვეყნები გაერთიანდნენ. ამაზე ფიქრს როგორ ბედავთ, თქვენ ჩვენ უნდა გვემორჩილებოდეთო. არადა, ვის უნახავს ევროპელი არაევროპელ ხალხებს ევროპელების ღონეზე ელაპარაკებოდეს. მაგრამ მაღლობა უფალს, ევროამერიკული ბატონობა მთავრდება... კართაგენი უნდა დაინგრესო, – დაიწერა კიდეც.

ძვირფასო თანამემამულენო, თუ არ მოგწონთ რუსეთი, და-

გოვეთ იგი, წადით თქვენს საყვარელ სამშობლოში ან თქვენი სამშობლოს უფროსის (აშშ-ს) ქვეყანაში...

ცნობილი მომღერალი ივანე კობლოვსკი სტალინს ეუბნება: – საზღვარგარეთ მინდა წავიდეთ.

– მერედა იქ არ დარჩები?

– რას ამბობთ, იოსებ ბესარიონის ძე, მე ჩემი მშობლიური სოფელი მირჩენია ერთად აღებულ მთელ საზვარგარეთს.

– მაშინ მშობლიურ სოფელში წადი, – გაეხუმრა ბელადი. თუ არ მოგწონეარ, იყავი შენთვის, ჩემთან რაღას მოდიხარ?

„შეიკრიბენ მდინარეები და ლანძღავენ ზღვას: რატომ ხდება ეს, რომ ჩვენ ზღვაში ჩაგვაქვს მტკნარი და გემრიელი წყალი. ჩაეა თუ არა ჩვენი წყალი ზღვაში, მაშინვე ხდება ის მლაშე და დასალევეად უვარგისი?“. გაიგონა ზღვამ, როგორ ლანძღავენ და უპასუხა: „ნუ ჩამოდიხართ ჩემში და აღარ იქნებით მარილიანი“.

„ეს იგავი მათ მიმართაა თქმული, ვინც დაუმსახურებლად ბრალს სდებს ახლობელს, რომლის გულუხვობითაც იგი სარგებლობს“.(სინტიპას იგავი).

რუსეთი ჯერ კიდევ არაა ღათვი

რუსეთი ჯერ ღათვი არაა, ღათვის ბელია. „რუსეთს გონებით ვერ გაუგებ“, – თქვა პოეტმა... აშშ-ს მიერ დაპყრობილი პაგარა ქვეყნები „მუსკულებზე“ იყურებიან იმ 5 წლის ბიჭუნასავით, რომელიც აშინებს თავის ბიბიას, მსოფლიოს ჩემპიონს თავისუფალ ჭიდაობაში. აი, ნახე, რა მაგარი ვარ და პაგარა მკლავის კუნთებს ჭიმავეს, „მუსკულით“ რომ შეაშინოს. არადა, აქვს საფუძველი! დივანზე მჯდომი მსოფლიო ჩემპიონი „წააქცია“. ბიბაც აღიარებს, რომ დამარცხდა. სტუმრებმაც ტაშით გამოხატეს ახალი „ჩემპიონის“ – 5 წლის ბიჭუნას გამარჯვება.

ეს სურათი თვალწინ წარმომიდგა 1993 წლის 24 ივნისს. აფხაზეთში საშინელი ომია, სოხუმში თათბირს ეატარებ აფხაზე-

თის მინისგრთა საბჭოს თავმჯდომარის თამაზ ნადარიშვილის კაბინეტში. იქ დამსწრეთ, ეროვნული მოძრაობიდან პოლიტიკაში მოსულებს, გავაცანი უმძიმესი ვითარება და ვთხოვე ყველას, არ დაეკარგოთ რეალობის გრძნობა. ჩვენ უნდა გამოენახოთ საერთო ენა რუსეთთან, ურთიერთობის გამწვავება რუსეთთან და ომი ხომ ასპროცენტიანი დამარცხებაა... დამარცხებისთვის ომი ხომ გიჟების საქმეა. უცხად ღვება ერთი ახალგაზრდა (კარგად ვიცნობდი მას) და ამბობს ძალიან დარწმუნებული, სერიოზული სახით:

– ბოდიშს ვიხდი, მაგრამ თქვენი გულგატეხილობის განწყობილება ჩვენთვის მიუღებელია. მე არ მჯერა, რომ ღლეს ჩვენ რუსეთთან ომი ვერ მოვიგოთ.

– შე კი მჯერა, რომ ჩვენ ვერ შევძლებთ რუსეთის დამარცხებას, – ვუპასუხე ყოველგვარი ირონიის გარეშე.

ერთი პერიოდი მეგონა, რომ ეს ინფანტილური სენი ჩვენი ნაკლი იყო მხოლოდ. თურმე, ნუ იკითხავთ, ბევრმა გაგვასწრო. ამერიკული სცენარით გაბრიყვებული ნორჩმუსკულებიანი ბალები მუშგს უგრიალებენ რუსეთს ცხვირწინ. მოგიერთი ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკის ხელმძღვანელები ფერად-ფერადი იმპორტული პოლიტიკით მუშგებს უქნევენ „საწყალ“ რუსეთს, რომელიც იმდენ შეურაცხყოფას ითმენს ამ ბიჭუნებისაგან, რომ უნდა დაიჯერო კიდეც, დაამარცხებენ დათეს...

...ჩემს მეგობარს, გიორგი ბიჭაშვილს, ჰყავდა ნადირობისას ნაპოვნი დათვის ბელი. ბელი ნელა იზრდებოდა რაჭაში მისთვის განკუთვნილ დიდ გალიაში. გოგიმ მას „რუსო“ შეარქვა. მიხედვით, თუ რაგომაც. დამსვენებლები მეგისმეგი დასვენებით გადაიღალნენ და მოუნდათ რომანტიკული გართობები. ერთმა თქვა, სოფლის თავში ერთი კაცი ცხოვრობს, „რიეა“ ძალლი ჰყავს, მოდი ერთი დავაჭიდოთო. უთხრეს გიორგის. მას არ ესიამოვნა: – ვიცი ის „ორანჟევი“ ძალლი ძალიან ავია, ეს კი ჯერ პაგარაა. კი წამოიზარდა, მაგრამ დათვობამდე ბევრი უკლია. მაინც დაითანხმეს და ერთ ღლეს მეპაგრონემ ძალლი ეზოში შეიყვანა. ხალხს ერთი მაგრად შეუღრინა, შემდეგ დიდ გალიასთან მიიყვანეს. უკან ცნობისმოყვარეთა გამოცოცხლებული ჯგუფი ხელებს იფშენებდა. აი, ასლა ნახავენ საოცრებას. დათუნია გალიაში უზრუნველად

ზის და მოზრდილ ძეგლს ღრუნის, სულ ფეხებზე ჰკიდია, ხალხი ცოტა იქნება თუ ბევრი. არც ძაღლისკენ გაუხედავს, ვიდრე გალის კარი არ გაუღეს გაავებულ ძაღლს. ძაღლი წყნარი ნაბიჯებით, მაგრამ შეუსაბამოდ აგრესიული ღრუნით, ყუფაზე უფრო მრისხანე ღრუნით უახლოვდება დათუნას. დათუნამ გაჰხედა და უმწეოდ ამოიკნავლა, ეს ისეთი მოულოდნელი იყო, რუსეთის მაგივრად ბიჭაშვილი გაწითლდა. კელაე ერთი ნაბიჯით მიუახლოვდა ძაღლი, უფრო და უფრო გათამამდა. ამ საწყალმა დათუნამ ისევ მოუმატა კენესას. გეგონებოდათ დამარცვლით გაისმოდა: – რას მერჩითო. ახლა უკვე ორანეევისგები გამოცოცხლდნენ და გამით აღნიშნეს ძაღლის პირეელი ქელები. ეს პროცესი სულ რამდენიმე წამს გრძელდებოდა, რომელსაც მთელი საათი უყვებოდნენ იქ მხილველნი დაგვიანებულ დამსვენებლებს. საწყალი დათუნა ძეგლს არ გოვებს, უკან უკან ჩოჩვით ისევს, მაგრამ უკვე კუთხეში მომწვედეულია და აი, წამის მეათედიც და უკან ფეხებზე გამბარასავით დაჭიმული მწვევარი ნახგომისთვის მზადაა. ისკუპა, გევიდან უნდა დაახგეს დათუნას და... ჰაერში მყოფ ძაღლს დათუნამ თათი გაჰკრა და მწვევარმა ბერგყა მოადინა... ძაღლი ღიად დარჩენილი კარიდან გასხლგა, თავქუდმოგლეჯილი გარბოდა, მგონი ქუთაისამდე ვერ დაეწივნენ მას ფეხმარდი რაჭველები...

ორპოლუსიანი მსოფლიოდან მრავალპოლუსიანისკენ?!

2000 წლის 18 ივლისს პეკინში ჰუგინმა და ძიან ძე მინმა ხელი მაგრად ჩამოართვეს ერთმანეთს და გოლიათების სახელით ქვეყანას აუწყეს – ამიერიდან ერთპოლარულ რეჟიმს ეთქვა – არა! გაუჩნდა კაცობრიობას იმედი, რომ ქვეყანა არ ამოიხჩობა ე.წ. „მსოფლიო წესრიგის“ პრეტენზიის მქონე დამპყრობლის მიერ.

ჰიტლერის მერე, მსოფლიოში საზოგადოებრივი აზრი ვერ წარმოიდგენდა, რომ ისევ გაჩნდებოდა მსოფლიოზე გაბატონების,

მსოფლიოს დაპყრობის ასეთივე სურვილი. მოხდა გამაოგნებელი, ფანტასტიკური პროექსი. მსოფლიო ისტორიის ყველა დამპყრობელი იყო გულახდილი დამპყრობელი. თვით მაკედონელიც, რომელიც კულტურის გავრცელების თვალსაზრისით პროგრესული მოვლენა იყო, დაპყრობილ ქვეყანას არ ეუბნებოდა, — თქვენი გადარჩენის გამო მოსვენება არა მაქვს, სიზმრები მაწუხებსო. ჰიგლერიც ძალიან „პაგიოსნად“ აცხადებდა თავის მხეცურ მისწრაფებებს. და აი, მსოფლიო ისტორიის ამ ფონზე გაჩნდა საკვირველი დამპყრობელი, რომელიც მოვიდა არა ცეცხლითა და მახვილით, არამედ საჩუქრებით: „ქუმანიგარული დახმარებით“, „ადამიანის უფლებათა დაცვით“, ლირიკით, ვარდებითა და ყვავილებით, „ფინანსური დახმარების“ იმეითა და „ფოკუსნიკობით“ — ჩჩქენის 100 დოლარს, რათა წაგართვას მილიონი. არცერთი მანამდელი, ავანტიურისტული, სათავეგადასაელო რომანების აფერისტი ვერ მოიფიქრებდა იმას, რასაც იმპერიალისტები აკეთებენ. კაცობრიობის დაპყრობის ყველაზე არაადამიანურ საშუალებებთან ერთად გამოყენებული იქნა ადამიანურად კეთილშობილი მოვლენებიც. მაგალითად, საბჭოთა ხალხის დასაბრძოლებლად გამოყენებული იქნა ევროპის მაღალი კულტურა, ამერიკის შესანიშნავი, მომხიბვლელი ფილმები, რომლებიც გვიყვარდა და ახლაც გვიყვარს. მაგრამ მოგვყუდით ამ ფილმების შემქმნელი ქვეყნების რეალობის აღქმაში. საბჭოთა პერიოდში აშშ-დან, დასავლეთიდან შესყიდულ ფილმს ვერ დაასახელებთ, რომ არ მოგეწონდეს, ხოლო დემოკრატიის პერიოდში რაც იქმნება, რაც იხრწნება დასავლეთში — ჩვენი იმპორტია, სექსი, ძალადობა, სადიზმი, მცირეწლოვანი ბავშვების გაუპატიურება და ხოცვა-ჟლეტა. ვერ ჩამოთვლით სამინელებათა სახეობებს, რომელსაც დასავლეთი არ ქმნიდეს. აქ მორალზე ლაპარაკით ქათმები გრიპით კი არა, სიცოცხლით იხოცებიან.

გადახვევა: რუსული გამოთქმა „Курям на смех“. ქათმების სასაცილოდ ჩვენ გავხდით. თუ აქამდე ქათამს ეშინოდა ჩვენი, ახლა ჩვენ გვეშინია ქათმის. გადაგვიხადა სამაგიერო. სტუდენტობის დროს სოფელში თანაკლასელს ეესტუმრე, რომ იტყვიან, განზე შემოიხია სიხარულით. ხვევნა-მოკითხვების პარალელურად ხელი სგაცა იქვე მოკუსკუსე მსუქან დედალს, ხელში აიყვა-

ნა, ჩაიხუტა, რამდენჯერმე ფუმფულა ყელში აკოცა, იქვე ახლოს ცული აიღო, პირჯვარი გადაიწერა და ამ საყვარელ დედალს თაღი წააგდებინა. – რა ქენი, ბიჭო, ეს?! ეგ მაგისტრის გაუჩენია ღმერთს, ჩემი რა ბრალიაო.

საბჭოთა ხალხების წესიერი ცხოვრების დანგრევის შემდეგ დასავლეთის „შემობრძანება“ ჩვენს ქვეყნებში ორ ეტაპად უნდა დავეყოთ:

პირველი ეტაპი, ეს არის ნილბიანი, კეთილი „ძია სემი“. მეორე ეტაპი – ერთპოლარული ბაგონი, შემკამათებული აღარ ჰყავს, იხსნის ნილაბს და სჩადის „გულახდილ“ აგრესიას, დაპყრობილ კოლონიებში შექმნილი კომპრადორული რეჟიმის წყალობით თავისივე ხელით ათხრევიანებს სამარეს. ეს უკვე მესამე ათასწლეულის სტარტზე გამოჩნდა. ამ მხრივ „დასაფასებელია“ ბუმი, რომელიც ნამდვილი სახეა ამერიკული იმპერიალიზმისა და აი უკვე 2000 წელს პეკინში გაკეთებულმა განცხადებამ ხორცი შეისხა. უკვე 2005 წელს მსოფლიო აღარ იყო ერთპოლარული. მართალია, ჯერ მსოფლიო თავისუფალი არაა ამერიკის აგრესიისაგან, მაგრამ ამერიკა ვეღარ აკონტროლებს მსოფლიოს. პირიქით, აღმოსავლეთმა იგი მოაქცია ენერგეტიკულ ბლოკადაში. ამერიკის დღეები დათვლილია. ამოცანაა ამ მომაკედავმა ვეშაპმა კუდი ისე არ მოიქნოს, ჩვენ მაინც ვიღუპებით და არც თქვენ გაგახარებთო... ამას წინათ (2006 წლის თებერვალი) ოკეანიდან გემბაში შესცურა ავადმყოფმა ვეშაპმა, რომლის სიკვდილის პროცესს მსოფლიო ადევნებდა თვალს. საწყალი თავის დაკარგულ შვილს ეძებდაო. რაოდენ კეთილი იყო, ბევრი ცრემლიც გაიყოლა. მართალი გითხრათ, საოცრად შემეცოდა. არა, მე ამერიკას არ ვადარებ მას. ამერიკელი ხალხი სხვაა, ვისაც არ უნდა სხვისი ჩაგვრა, ძარცვა და ხოცვა. რა ქნან საწყალებმა, ფარაგინა პლაკატებით გამოდიან თეთრი სახლის წინ შავი აგრესიის წინააღმდეგ.

2005 წლის ბოლოსთვის ფაქტიურად მსოფლიო აღარ ემორჩილება ერთპოლარულ რეჟიმს. რა თქმა უნდა, ჯერ მსოფლიოს არც ნანატრი თავისუფლება მიუღია. სრული დამოუკიდებლობა ერთპოლარული რეჟიმისაგან იქნება დოლარის განადგურება, საითკენაც იგი დიდი გემპით მიექანება. არც იმით უნდა დავიშშ-

ვიდოთ თავი, რომ ევოლენ აგრესიული ქვეყანა ასე ადვილად დასთმობს თავის მარცხს. ერთ დიდ რაღაცა უბედურებას დაატყებს თავს კაცობრიობას და მისი მზეც ისევე ჩაესვენება, როგორც ჰიტლერისა.

მსოფლიო ხდება ორპოლუსიანი. თუ წინარე ორპოლუსიანი მსოფლიო ნიშნავდა სოციალურ-პოლიტიკურ დაპირისპირებას, კაპიტალისტურსა და სოციალისტურ ბანაკებს შორის, ახლა პირისპირ დადგა აღმოსავლეთი დასავლეთის წინააღმდეგ. ეს ის დასავლეთია, რომელიც საუკუნეების მანძილზე ძარცვავდა და ჩაგრავდა აღმოსავლეთს. ყოფილი კოლონიები, რომელთა ისტორიის ქვეშ უძველესი კულტურის სული იმარხებოდა და წამოედგა ურელიგიო დასავლეთის წინააღმდეგ. აღმოსავლეთის სოციალურ-პოლიტიკური სტრუქტურა არ არის ერთგვაროვანი, მაგრამ ეს არ არის დაუძლეველი დაბრკოლება. ჩინეთმა აიტაცა და განაეითარა გენიალური დენ სიაო პინის პრინციპი – „ერთი სახელმწიფო ორი წყობილებით“. ამ კონსეფციამ უზრუნველყო სრულიად ჩინეთის გაერთიანება, როგორც ტერიტორიულად, ისე პატრიოტულ-სუვერენული თვითმყოფადობის მისწრაფებით. ერთის მხრივ, დიდი ჩინეთის კომუნისტური წყობილება და მისივე ქვეყნის კაპიტალისტური ნაწილი სიანგანში, აომინში, ტაივანზე გარკვეულ დრომდე რჩება კაპიტალისტურად და შემდეგ დრო გეიჩეენებსო, მთავარია, ქვეყანა იყოს ერთიანი.

როგორც ყოველთვის, შფოთის თავი აშშ ყველაფერს ცდილობს ხელი შეუშალოს „მოს“-ის შანხაის ორგანიზაციის თავდაცვით საქმიანობას. ასე რომ, მალე ამერიკა გუდანაბადს აიკრავს ტაივანიდან.

თუ ერთ ქვეყანაში შესაძლებელია ორი წყობილება თანამშრომლობდეს, აღმოსავლეთის გაერთიანებას ხელს უწყობს აშშ-ს აგრესია, დამპყრობლის წინააღმდეგ გაერთიანების აუცილებლობა.

ბჭოებენ იმის შესახებ, ჩინეთში ორი წყობილებიდან რომელი გადასწონის, აკი მილიონერების რიცხვმა იმატა. ხომ არ უქმნის ეს სოციალიზმს რეალურ სახეცედილების საფრთხეს? მე ვფიქრობ, რომ არა! მომავალი მაინც კომუნისტურ წყობას, უფრო ზუსტად სოციალიზმს ეკუთვნის.

1994 წლის 11-18 ოქტომბერს ჩინეთის სახალხო რესპუბლი-

კის სრულიად ჩინეთის სახალხო წარმომადგენელთა დიდი კრების თავმჯდომარის ბაგონ ციაო ში-ს მიწვევით ჩინეთში გახლდით. მეტისმეტი გულუბრყვილობა იქნებოდა რომ მეთქვა, ერთი კვირაში შეეიცანი ჩინეთიო, თუმცა აღრე ვიყავი დაინტერესებული ჩინური ფილოსოფიით, სიბრძნით (თუმცა, დასავლური გაგებით ფილოსოფია და სიბრძნის მეტყველება მთლად იდენტური არ არის). დასავლეთში ფილოსოფია იყო შემეცნება შემეცნებისათვის. მარქსის ცნობილი თემისი, რომ ამოცანაა არამარტო შეიმეცნო სამყარო, არამედ უნდა გარდაქმნა იგი, ძალზე ახლოსაა აღმოსავლეთის სიბრძნესთან. რად გინდა ისეთი ღრმა აზრები, თუ სასიკეთო გავლენას ვერ ასდენს ადამიანზე, სამოგადოებაზე. თუ ცოგათი უკეთესი ვერ გახადა ადამიანი. ულამაზესად თქვა ეს აზრი რუსთაველმა:

„არა ვიქმ, ცოდნა რას გვარგებს, ფილოსოფოსთა ბრძნობისა“.

რუსთაველი ნამდვილად გზას მინათებდა ჩინეთში და როცა XII საუკუნის ქართველი პოეტის პირიდან ჩინეთის ხსენებაც ესმოდათ, გაკვირვება და სიხარული ერთად ზეიმობდა.

„ესე არაჲ მართალი, ჩინს ქვასა ზედა სწერია
ვინ მოყვარესა არ ეძებს, იგი თავისა მტერია“.

როცა ჩინეთში კონფუციის უმარმაზარ სამფლობელოში ქვების ფილებზე ამოკვეთრულ წარწერებს ვუყურებდი, გამახსენდა მეცხრე კლასში ჩემი თავი, როცა „ვეფხისტყაოსანს“ ვსწავლობდით. მაინტერესებდა, როგორი იყო ის ქვა მაშინ, როგორი წარმომედგინა თურმე, ესაა თხელი ფილები, მშვენიერად ინახავეს საუკუნეებს.

ჩინეთში ამეკვიაგა ერთი ფიქრი, რომელსაც ნაწილობრივ ვუზიარებდი ჩინელ მეგობრებს. რაგომ დაიბერტყა უფალმა კალთა ჩინელებზე, ასე მრავალრიცხოვანი რომაა ერი. ეს ფიქრი ეპატიება მცირერიცხოვან ერის შვილს, ალბათ, იმიტომაც, რომ ჩინელებს შედარებით ნაკლები აქვთ ეგოისტური ინდივიდუალიზმი. თითქოს ყოველ ჩინელში იგრძნობ მრავალრიცხოვან ჩინეთს. თითოეული ჩინელი ცხოვრობს ყველა ჩინელისათვის. მთელი ჩინეთი მრუნავს ყოველ ჩინელზე (ძირითადად ეს ასეა!). კოლექტივიზმის ის სულისკვეთება, რაც მათ გააჩნიათ, ცოგათი რომ გვქონოდა ქართველებს, კარგი იქნებოდა.

როცა ჩინეთის ეიყე-პრეზიდენტს (ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკის თავმჯდომარის პირველ მოადგილეს) ბატონ ჟუნ იეენის შეეხედი. მე, ცხადია, წინასწარ ვიცოდი, რომ ის იყო მილიონერი, მაგრამ არა ოლიგარქი. ეს იმიტომ, რომ იგი პატიოსანი შრომით მოპოვებულ ფულს თავისი ქვეყნის სასიკეთოდ იყენებს, მაგრამ პოსტსაბჭოთა რესპუბლიკებში ველური მტაცებლობით მოპოვებულ ფულს, მცირე გამონაკლისის გარდა, ქვეყნის ინტერესების საზიანოდ იყენებენ. ყოველ შემთხვევაში, ჩინელი მილიონერი არ ქმნის დისონანს იმ საერთო საყოველთაო კოლექტიურობის წინააღმდეგ, რაც ჩინეთის სიძლიერის საფუძველია.

აღმოსავლეთი რელიგიების ქვეყანაა: კონფუცი, მოროასტრი, ბუდა, მოსე, ქრისტე-მუჰამედი. დასავლეთს ერთი წინასწარმეტყველიც არ მიუცია კაცობრიობისათვის. დასავლეთმა ღმერთის რწმენისადმი გულგრილი ათეიზმიც კი არ აირჩია. მან ღმერთისაგან გმობილი, ღმერთისაგან დაწყევლილი უღმერთობა აირჩია. მისთვის სოდომისა და გომორას სცენარი მზადაა. მსოფლიო უნდა გაიყოს მშვიდობიანი გზით, მოხდება თუ არა ეს მშვიდობიანი გზით, ძნელი სათქმელია. ეს ძალზე სასურველია.

აპოკალიფსური ხუმრობა ყოველდღიური კაცობრიობისადმი

რბ სასაცილოა ადამიანი, ღმერთს რომ გაეჭიმება. ბოლშევიკმა ეკლესიას ჯვარი მოსტეხა და ეკლესიის ეზოში შეკრებილ ხალხს გადმოუვლო – თუ ღმერთი არის, აბა დამსაჯოსო. მეტი რაღა უნდა დაგსაჯოს, მე უბედურო, შესძახა მორწმუნე ხალხმა. უფრო კონკრეტულად როგორ დასაჯა იგი ღმერთმა, ამას ახლა არ ვიამბობთ. ქედმაღლობისათვის სულელ ბოლშევიკს კი არა, კაცობრიობას სჯის ღმერთი. ბაბილონის გოდოლი ელემენტარული გაკეთილია კაცობრიობისათვის. ძველ ბაბილონში მეცნიერება და საინჟინრო ტექნოლოგია ძალიან მაღალ დონეზე

იყო განვითარებული. ააშენეს ცათამბჯენი, ერთი, ღმერთი ვნახოთ, რას შერება ცაშიაო... ერთი სიგყვით, გაყოყოიდა ადამიანი თავისი გრანდიოზული მოღვაწეობით. ღმერთის საპირისპიროდ ყველაზე გრანდიოზული სასწაულები წკიპურგით გაყამგვერდება. საოცარი მიღწევები აქვს მედიცინას, მაგრამ საოცრად მარტივ მშლვარს ვერ გადააბიჯებს. რას არ დახარჯავენ მილიარდერები, რომ მათუსაღას ასაკამდე გაეგრძელებინათ სიცოცხლის ხანგრძლივობა. არის ღვთაებრივი სტანდარტი, რომლის გადალახვა მოკედავ არსებათ არ ძალუძთ.

ეს თვითგაკვირვება საკუთარი ძალის შეგრძნებისა ჰქონდათ ღიქტაგორებს, გირანებს. ამკობდნენ მნათობთა სიმაღლის სახელებით – იუპიტერი, მზე და ა.შ. ერთმა იმპერატორმა დანაღულიანებულმა უთხრა თავის მსახურს, რომელსაც მისი ოთახიდან ღამის ჭურჭელი გაჰქონდა: – ახლაც არ დაიჯერებ, რომ ღმერთი არა ვარ? ასევე დაჭრილი მეფის სისხლი... ერთადერთი ღიქტაგორი, რომელსაც მსგავსი ხამობა არ გაჰკარებია, იყო სტალინი. იგი ღვთის მოშიში იყო და ამიგომაც არ ეშინოდა სიკვდილისა, მაგრამ კაცობრიობა, როგორც კაც-სუბიექტი, ისე იცყუებს თავს თავისი მართლაც საოცარი მიღწევებით, ყოვლისშემძლეობის განცდას ქმნის თანამედროვე ცივილიზაციის პირობებში. თუ მოხდება სტიქიური კატასტროფა, აგერ არ არის გექნიკა? მეცნიერება ყველაფერს მოუვლის. აი, ეს ურწმუნო თვითდაჯერება ძველი ბაბილონელებით მძიმედ უჯდება კაცობრიობას.

აი, მესამე ათასწლეულის დასაწყისმა ცოგათი დააფიქრა კაცობრიობის ის ნაწილი, რომელსაც დაფიქრება შეუძლია. ღმერთის ნებართვის გარეშე ბუნება ვერ განრისხდება. მიწისძვრების და წყალდიდობების ბიბლიური ისტორიით, ასე თუ ისე, ყოველთვის ეშინოდა კაცობრიობას, მაგრამ XX საუკუნის მიღწევებმა ადამიანს ღიდი თვითდაჯერება მიანიჭა. აი, ისეთი გემი ავაშენეთ, ვერანაირი ღელვა ვერაფერს დააკლებს... აშკარაა, რომ ეს ცუნამ-გორნადოები მთლად შემთხვევითი არაა, მაგრამ ყველაზე საოცარი ისაა, რომ არასდროს ასე მკაფიოდ არ წარმოჩენილა ადამიანისეული, საკაცობრიო ყოვლისშემძლეობის უმწეობა სტიქიასთან შედარებით. ეს ჯერ ყვითელი ბარათია. ვიდრე საბჭოთა კავშირი დაინგრეოდა, ჩვენში ღეგენდარული იყო

ამერიკული გექნიკის სასწაულმოქმედი ძლიერება. „თურმე ამერიკაში...“ და მოგიყვებოდნენ, როგორ აქრობენ მიწისძვრას, აჩერებენ ზღვას და ა.შ. ლამის საბაგირო გზას გაიყვანდნენ ამერიკელები მთიარეზე, მაგრამ აი, ბოლო წლებმა სტიქიასთან შეჭიდებული ყოვლისშემძლე პრემიდენტი გვაჩვენა (შეშინებული – ერთი თვალი მარჯვნივ, მეორე მარცხნივ გაურბოდა). ისე შეაშინა იგი კატიამ (ეკატერინამ), რომ წამოიძახა, ღმერთს შევთხოვოთ შეელა, ვილოცოთო. ამდენი საძაგლობა ღმერთის წინაშე ჰიგლერის მერე არავის გაუკეთებია, მაგრამ ბუშს თავისი ღმერთი ჰყავს პრივატიზებული. ნამდვილი ღმერთისაკენ მიმავალი გზა იყოდა იმ კაცმა, რომელმაც 19 წლის ასაკამდე სასულიერო სემინარიიდან ლოცვით და ცოდნით გაიკვლია გზა ღმერთისაკენ. ემსახურა ღმერთს და კაცობრიობას. კაცობრიობა კი მიუბრუნდა და, როგორც იესოს, ჯვარზე აცემენ. სტალინი ქრისტესმიერ პასუხს სცემს „... დალუპვის ღირს კაცობრიობას“.

ყველაფერი, რაც ადამიანს გააჩნია, ავი თუ კარგი, ღმერთის ქმნილებაა, მაგრამ ღმერთმა არჩევანის ნება და საშუალება მისცა ადამიანს. სამწუხაროდ, ახლანდელი კაცობრიობა, მისი დასაელეთი ნაწილი, კაცობრიობის მბრძანებელი აშშ-ევროპა – ეს ნაკაცარი კაცობრიობა, ყველაფერს მასხრად იგდებს. პირველი საღმრთო ბოროტება ეს არის უსამართლობა და ამ უსამართლობის ჩადენა სამართლიანობის გამაყრუებელი რეკლამით. მოკლედ, ნაკაცარი-კაცობრიობა დასცინის ღვთაებრივს ანუ სამართლიანობას. მღვდელის შვილს, მართლმადიდებელს, თავისი ქვეყნის მწემაღალ პატრიოტს 5 წელიწადი ციხეში აყურყუებენ მილოშევიჩს ანტიქრისტეს ბანდიტები, მერე კლავენ და იცინიან, აბა ჩვენ ვინ დაგესჯის, ჩვენ ვართ დამსჯელებიო. ესენი უძლეველნი არიან. მათ რა მოერევა?

რა მოერევა კოსმიური ძლიერების ამერიკას?!

რა მოერევა და სკინგლი.

ხომ დაიპყარით ზეცა, კოსმოსი, დაფრინავეთ იქ, „სადაც ორბნი, არწივნი ვერ შეჰხებიან“. აბა, ერთი ჩიტებს ეომეთო. აი, ირონია, ღვთაებრივი ირონია ეს არის.

ჩიტები, ფრინველთა სამყარო, ღმერთმა ერთი ღლით ადრე შექმნა, ვიდრე ადამიანი, თანაც შელავათები მისცა.

მეექვსე დღეს რომ ადამიანი შექმნა, ცოდვის ჩადენის შემდეგ დაუწესა „შრომით და ოფლით...“ ერთი სიტყვით, ისედაც ჩანს, რომ ჩიტი ბუნებაში ყველაზე კარგი ქმნილებაა. მე რომ ვიყო-დე, თუ ჩემი სახლის აიენიდან მერცხლის ბუდეს არ მოვშლი, ფრინველის გრიპი დამემართება, მოკვდები და ამ ღვთის პატიოსან ქმნილებას ბუდეს ვერ მოვუშლი.

ჰაინრიხ ჰაინე გვიამბობს: შუა საუკუნეებში, ინკვიზიციის პერიოდში, როცა ერთი გადაბრუნებული სიტყვა ერესი (მწვალებლობად) ითვლებოდა და კოცონზე აგზავნიდნენ მკაცრს და მართალს, ერთი დიდი საეკლესიო კრება გარდებოდა. შაოსანი ბერები შესვენებაზე ბუნების წიაღში გავიდნენ, გაისეირნეს ღმერთზე, სულზე, წმინდანებზე საუბრით. ამ დროს შემოესმათ ბულბულის დამაგყვევებელი გალობა. ერთ წუთს სულგანაბლური უსმენდნენ ღვთისმსახურნი. ბოლოს ერთი „გამოერკვა“ და შიშით წამოიძახა – რას ეუსმენთ, ეშმაკს ეუსმენთო! შიშისაგან ერთ ბერს გული გაუსკდა და ბულბულისაგან დაგირებული წავიდა საიქიომი. ჰაინე აღშფოთებული ამბობს: „ბულბულიც კი შეურაცხვესო“.

...ერთ დღეს ჩემი სკოლის ულამაზეს ეზოში საშინელი კივილი გაისმა, შემოვარდა ქარ-ცეცხლივით ჭარმაგი ქალი მაკინე კომახიძე, ყვირის ღირექტორის სახელს. გამოცეიფდნენ ღირექტორი, მასწავლებლები და მაკინე ბებიამ აგრესია ერთ-ერთ წარჩინებულ მოსწავლეზე გადმოანთხია: – მაგან მერცხალი მოკლა, ქვაი ესროლა სინამე, უი, უი... მოწაფეები იცინოდნენ, მაკინემ თვალში ამოიღო თამაზი გოგიჩაიშვილი და ხელი დაადო – ეს იყო, მე მგონიო. თამაზს ორმა ოფლმა ციემა და ცხელმა ერთდროულად დაასხა. იფიცა, მაკინე ბებია, ომში დაკარგული მამა არ დაბრუნებულიყოსო... მაგრამ მაკინემ ვიდრე რეალური მკვლეელი არ იპოვა, თამაზს ამინისგია არ მისცა. ჩვენი სკოლა მთლად განსხვავდებოდა ყველასაგან ერთი თვისებით, ყველგან ფრიადოსანი ბიჭები წყნარნი, არა ეშმაკნი იყვნენ... თამაზია ფრიადოსანიც იყო და ცელქიც, მაგრამ ისე შემინებული მართლა არ მინახავს. მერცხლის ხსენებაზე ახლაც მაკინეს კივილი ესმის.

„გაფრინდი შავო მერცხალო“, კობას ახალგაზრდობის საყვარელი სიმღერაა.

საქართველოს ბევრ კუთხეში სწამდათ (ვიდრე ქათმის გრი-
პი გამოჩნდებოდა), რომ, თუ ჩიგი დაასკინგლავდა ადამიანს –
ელოდო ფულიანობასო. კახეთშიც დიდი იმედი პქონდათ ამგვა-
რი დაუგეგმავე ბიზნესისა.

...ერთხელ მიხო და მარო ქორწილში მიღიან, კარგი ამინდია.
მიხო კოსტუმშია გამოწყობილი, რომელსაც წელიწადში ორჯერ
იყვამს – პაგარა ქორწილებში არა, დიდ-დიდ შემთხვევებში. მი-
დის მიხო ცალკე და კოსტუმი თითქოს მიჰყვება როგორც საპა-
ტიო სტუმარი. ძალიან უფრთხილდება. მექორწილეთა ეზო ხალ-
ხითაა სავსე. მიხოს პატივისცემა მოუმატეს ახალ კოსტუმში. ამ
დროს ავი თვალის პატრონს რა გამოლევს და სად იყო და სად
არაო, დადგმული სპექტაკლივით ჩიგმა „გააბედნიერა“ მიხოს
კოსტუმი და მექორწილეებს მეფე-პაგარძალიც დაავიწყდათ, ისე
გამხიარულდნენ. მერედა ისე ბარაქიანად გადმოუშვა იმ ჩიგმა
თავისი ბაკიდან კარგა ხნით ნაგროვები, რომ მიხო გაბრაზდა.
ცოლი აუუსუფსდა, გაახსენდა, რომ ფულიანობა იყის. ჩიგს სწყე-
ვლის და თან ქაღალდს ეძებს. – რად გინდა ქაღო ქაღალდი, შენ
დაეწევი ახლა იმ ჩიგს, რათა უკანალი გამოწმინდო? – დააწყ-
ნარა ისეე მიხომ...

ოო, ეს იმ ბედნიერ დროს ხდებოდა, როცა ჩიგები და ადამი-
ანები კეთილმეგობრულ ურთიერთობაში იყვნენ, მაგრამ ამას
წინათ მომხდარა ერთი შემაშფოთებელი ამბავი. ევროკავშირის
ოფისის წინ კოლექტიურ ფოტოსურათს იღებდნენ ევროპის პრე-
ზიდენტები. ფოტოგრაფის გაფრთხილება – გაიყინეთ, ახლა აპა-
რატიდან ჩიგი გამოფრინდებაო, მათ არ სჭირდებათ... ევროპის
პრეზიდენტებს ვიგრიზის მანეკენებივით დაყენებული ღიმილი
მზად აქვთ... და აი, იმ დროს, როცა აპარატმა უნდა დაიჩხაკუ-
ნოს, ერთ-ერთ პრეზიდენტს უზრდელმა ჩიგმა ის აკადრა, რაც
აკადრა კახელ მიხოს. ამ პრეზიდენტის მდივანს ქაღალდის ძე-
ბნა არ დაუწყია, პრეზიდენტი ჩიგის სისწრაფით მიაფრინეს ინ-
ფექციურში. ამიგომ ევროპის პრეზიდენტებს უნდა ვურჩიოთ, იქო-
ნიონ სადღელამისო ქოლგითი რეეიმი, თორემ ჩიგის სკორე (ს-
კინგლი) უფრო საშიშია, ვიდრე სადამ ჰუსეინის ქიმიური იარა-
ღი.

ვაი, შენ, ჩიგის სკინგლით გულგახეთქილო კაცობრიობაე!

შაითან-ბაზარი

(საბაზრო ეკონომიკის შესახებ)

1989 წელს საბჭოთა კავშირის თავს გადაუარა პოლიტიკურმა ცუნამმა. სსრკ-ს სახალხო ყრილობის შემადგენლობა დაკომპლექტდა ენერგიული აგენტებისაგან, მომჩვარული ყოფილი კომუნისტური ფუნქციონერებისაგან და ინტელექტუალური მიაშიგებისაგან. ყრილობაზე სიტყვა „ყრილობა,, გაცილებით იშვიათად იხსენებოდა, ვიდრე „ბაზარი.“ ენერგიულმა აგენტებმა ოსტაპ ბენდერი უკან ჩამოიგოვეს, ხალხს სიუხვის რქას უგრიალებდნენ თვალწინ, შექმნეს ყველას გამდიდრების ილუზია. ის კი დაავიწყდათ, რომ პროპორციით ყველაზე მდიდარ ქვეყანაში 10-20 პროცენტი მდიდარია, დანარჩენი ღარიბი (უმეტესობა) და სამუშაოდ ღარიბ-შექლებული. ბაზარი თვითონ დაარეგულირებს ეკონომიკას, აღმოიფხვრება კორუფცია-მექრთამეობა... ერთი სიტყვით, შეიქმნა ოსტაპების კორპორაცია. როგორც კი ხმას ამოიღებდა ვინმე, ხალხო, დაფიქრდითო, პასუხად იყო ხმამალალი, დემოკრატიულად შემუშავებული სიცილ-ხარხარი. ბოროტებასაც ჭკუა სჭირდება. მაგრამ სიტყვა ჭკუა-გონებას ვინც პატივს სცემს, მას აუცილებლად სინდისის ელემენტი უნდა ახლდეს. ყოველ შემთხვევაში, დიდი განსხვავებაა შავ ჭკუას, ნგრევა-ძარცვის ჭკუასა და აღმშენებელ გონიერებას შორის. ასე, მაგალითად, სხვადასხვანაირია თამამის ჭკუა და სინთეზურ-ანალიზური გონიერების გარჯა.

ძველ თბილისში ცნობილი იყო შაითან-ბაზარი (ეშმაკის ბაზარი). ამ ბაზრის კოლორიტს ყველაზე კარგად გამოხატავდნენ კინგოები. კინგო იყო მიმგან-მომგანი, ვაჭარ-მაგყუარა, ქურდიც. ერთი სიტყვით, ქურდებისა და ვაჭრების ღმერთის, პერმესის შვილობილები იყვნენ. ბევრი მათგანი გაწაფული იყო ოხუნჯობაში. კინგოს სიცილი ახლდა. ხელოვნებამ იგი ესთეტიკურად გააკეთილშობილა. თავისი ფართხუნა შარვლებით, მოქნილ-გაქნილი მანერებით უაღრესად ცოცხალ კოლორიტს ქმნიდა, როგორც ქართულ ფოლკლორში, ასევე თეატრალურ-მუსიკალურ ხელოვნებაში, კინოხელოვნებაში. ერთი სიტყვით, საბაზრო ეკო-

ნომიკის პირველ კინგოებისაგან ბევრი რამ იმემკვიდრევეს ახალი ეპოქის საბაზრო ეკონომიკის პოლიტიკურმა კინგოებმა. მაითან-ბაზარს კინგოს მოგყუება-სარგებელი სულ რაღაც რამდენიმე თუმანს თუ შეადგენდა. თანამედროვე კინგოები კი მილიარდერები გახდნენ. რაგომ? – განსაკუთრებული ნიჭი აღმოაჩნდა ჩემს სიძეს, – განაცხადა ერთხელ ქვეყნის პირველმა პირმა. კაი ნიჭია, ჩემმა მშემ, მიდი და იპარე, რამდენიც გინდა – ხმას თუ არავეინ გავცემს. კინგოები გყავში ძვრებოდნენ, ოხუნჯობდნენ, მასხარაობდნენ. ხალხს აცინებდნენ... ახალი კინგოები კი იუმორის გრძნობას მოკლებული ხალხია, უსიცილოდ დასცინიან, უბრალოდ შეურაცხყოფენ კულტურულ ადამიანს, ერს, ქვეყანას, კაცობრიობას...

ხშირად შეხედებით ასეთ ობიექტულ მსჯელობას: პო, მაგრამ ამოღენა ფულის შოვნას გონება, ჭკუა და ნებისყოფა ხომ უნდა? რა თქმა უნდა, ყოველ გერორისგს, ქურდს, ბანდიგს სიცილ-ხარხარი მზად ჰქონდა „ქვის ხანისდროინდელი“ კომუნისტური მენტალიტეტის მიმართ. ეს იყო მოხითხითეების, მოხარხარეების ბანდა, რომლებიც ძალიან კარგად მოამზადა დასაველეთმა. დასაველეთმა ეს „ცივი ომი“ ცხლად მოიგო იმიტომ, რომ დიდხანს და მოთმინებით ემზადებოდა, თითქმის ნახევარი საუკუნე. ფინალს რომ მიუახლოედნენ, გორბაჩოვი 1989-90 წლებში ლამის ჯოხით ერეკებოდა მოკავშირე რესპუბლიკებს, ჩქარა წადით სახლებშიო. ყველა რესპუბლიკაში კი ოპოზიციონერები „ДПУ“-მ ერთნაირი მპარგალკით შეაიარადა. მთავარი იყო ძლიერი რუსოფობია, რომელსაც ყველაზე მთავარი დასაყრდენი ჰქონდა თვით მოსკოვში. მოსკოვი გახდა ყველაზე ანტიპატრიოტული ქალაქი რუსეთისა.

ალბათ, ისგორია სხვა განზომილებებით ალაპარაკდება ამ მსოფლიო ისტორიული პროცესის შესახებ. ოცი წლის მანძილზე რუსეთი, ყოფილი საბჭოთა კავშირი დაპყრობილი ჰყავდა ამერიკას. ამერიკის იმპერია, როგორც იმპერია, 2009 წლისათვის ბუნებაში აღარ იარსებებს, ის მხოლოდ ისტორიის სამინელი ფურეელი იქნება მსოფლიოს უმეტესი ქვეყნებისათვის. ისე რომ ეთქვათ, ამ ოცი წლის მანძილზე მას ენის შემბრუნებელი არც ჰყავდა. მართლაცდა, ეს იყო სამინელი ერთპოლარული რეჟიმი

მსოფლიოზე. პააგის გრიბუნალს შანხაის გრიბუნალი გაასამართლებს...

ქმედებრივი და თეორიული იდეოლოგიური შედეგი ყოველთვის ერთი და იგივე არაა.

თუ ხრუმჩოვ-სუსლოვის პროპაგანდა მიმზიდველს ხდიდა იმას, რასაც ის აგინებდა, ეს მთლად შეუგნებლად არ ხდებოდა – საბჭოთა იდეოლოგიის კონტრეფექტი. უალრესად სიმპათიურმა ავაზაკმა რეიგანმა საბჭოთა კავშირს უწოდა „ბოროტების იმპერია,“ ახლა თავიანთი საქმით დაწნული ეს გვირგვინი თვითვე დაუბრუნდათ. ცოგაა ქვეყანა, სადაც აშშ-ს ღროშებს არ წვავენ. დღეს უკვე აშშ-ს უწოდებენ „ბოროტების იმპერიას“.

ორპოლუსიან მსოფლიოში საქმე სხვაგვარად იყო. ვიდრე კაპიტალიზმს პირისპირ ედგა გაჭირვებულთა პატრონი ქვეყანა. კაპიტალისტური სახელმწიფოები ოპონენტების შიშით მაქსიმალურ იდეოლოგიურ საფხიზლეს იჩენდნენ და ახლანდელი თავაშვებულობისაგან მაშინ თავს იკავებდნენ.

სტალინი არასოდეს ემუქრებოდა დასავლეთს თავდასხმით. ის განუმარტავდა კაპიტალიზმს, რას უზამდა მას თავისივე ობიექტური ვითარება, ამიგომ სტალინის აგრესიობა აგერ ნეო-ფაშისტ-ნეოგროცისტ-ნეოხრუმჩოვისგებმა დაიწყეს. აი, ხრუმჩოვის მუქარა და გაეროში გახდილი „ფეხსაცმლის ბრახუნი“ გრიბუნაზე ფანტასტიკურად გამოიყენა დასავლეთმა, რათა შეექმნა საბჭოთა აგრესორის სიმბოლო, თავდამსხმელის სახე, რომლის წინააღმდეგ საბრძოლველად განაწყობდა ქვეყნებს. ახლა შეტრიალდა საქმე. არსად არ წვავენ რუსეთის ღროშებს, აშშ-ს ღროშები კი ბრდღვიალებენ კოცონზე. ამერიკული სისულელეებისაგან დაიღალა კაცობრიობის ის ნაწილი, რომელსაც ადამიანის სახე ჯერ არ დაუკარგავს, ამიგომ ის მილიარდები, გრილიონები, რითაც ჰკვებავდა ცრუ-მასმედიას, ცრუ-ეურნალისტებს, გაჰყვება ქარს. რამდენიე არ უნდა ამტკიცოს ბუშმა, რომ მილოშევიჩი იყო აგრესორი და მე კეთილი ვარო, ბუშის არანორმალურობას ნიშნავს.

დასავლეთმა ეშმაკეული, მომჯადოებელი რეკლამით დაამარცხა დიდი სოციალიზმი, დიდი ქვეყნის ცხოვრებას ჯოჯი ხეთში ამოაყოფინა თავი. ამ სიტუაციაზე შედგამოჭრილია ცნობილი ანუ

კლოგი: ერთი წესიერი კაცი სამოთხეში მოხვდა. არის მშვიდად და უშფოთველად. დროდადრო კედლის გაღმადან ისმის ქალე-
ბის კისკისი, შამპანურების თქეში, ცეკვის, როკის, სიმღერის
ხმები... მივიდა სამოთხის ბინადარი ღმერთთან და შეეხვეწა: –
გადამიყვანე კედლის გაღმა, იქ რა დაწესებულებააო. – ოო, არა,
არა, არ გირჩევ, იქ ჯოჯოხეთიაო, – მკაცრად გააფრთხილა
უფროსმა. მოკლედ, საშველი არ გაართვა სამოთხის მცხოვრე-
ბმა. მობეზრდა ღმერთს ამდენი ხვეწნა-მუდარა – არ ინანო, იყო-
დეო, და ამ კაცს გაუხსნეს კედელი და ბედშავი სამოთხელი გა-
დაქმვა გოგირდის ადუღებულ კუპრში. იკიელა, იწიელა, – ღმე-
რთო, მიშველე, ეს რა მიყავიო.

– შენ არ იკლავდი თავს?

– აბა ის რა იყო, ქალების კისკისი და შამპანურების თქემის
ხმა რომ ისმოდა? – ის რეკლამა იყო, ჩემო ბიჭუნა. ასე მოაგყუ-
ეს მრავალმილიონიანი ძლევაბოსილი საბჭოთა კავშირი. ასე ვი-
სკუპეთ მოსაწყენი სამოთხიდან საინგერესო ჯოჯოხეთში, მა-
გრამ სულ ოციოდე წელში ინგრევა ამერიკის იმპერია. რატომ
დაჩქარდა ამ სუპერსახელმწიფოს კატასტროფული კრიზისი?..

ჩვეუმი გაწყვიტეს მგლები, ირმები რომ მომრავლდნენო. გა-
ვიდა ცოცხალი და ხედავენ დასნეულებული ირმები იხოცება.
მგლების გაწყვეტით დაკარგეს წინააღმდეგობის მაცოცხლებე-
ლი, შაფხიბლებელი იმუნიტეტი, დაჩლუნგდნენ, დააყადნენ. ასე
რომ, უოპონენგოდ, მოწინააღმდეგის გარეშე დარჩენილი აშშ
უკანასკნელ თვეებს ითვლის. ერთპოლარული როგორც დედა-
მიწა არ წარმოიდგინება, მსოფლიო ცხოვრებამ დაკარგა დია-
ლექტიკური წინააღმდეგობის ერთიანობის აუცილებელი ხასია-
თი, რაც განვითარების საფუძველია.

ახლა ერთი ილუზიის შესახებ. კაცს აქვს ფულის კეთების უნა-
რი. გლეხები იცყვიან, ფულის შოვნას ჭკუა უნდაო. ჭკუა არის
მგლის ჭკუაც. მგელმა იყის, სად და როდის ჩაუსაფრდეს თავის
მსხვერპლს, მაგრამ მგლის ჭკუა არ უნდა გჭრიდეს თეალს. მნე-
ობისაგან გარეცხილი ჭკუა ადვილად შოულობს ფულს, განსაკუ-
თრებით, როცა სემონი აქვთ ქურდობისა. სასახლის კარები თა-
ვისი სეიფებით ღია რომ დარჩეს მილიარდერს, მოიპარავენ ად-
ვილად. მსოფლიო ისტორიას არ ახსოვს ქურდობის სასურველი

სიმზარ-ცხადი ასე ასრულებულიყოს. ამდენი ფული ასე ცოცხა შრომით (ქურდულ შრომას ვგულისხმობ) იშვიათია, არც მომხდარა მსოფლიო ისტორიაში. ეს იყო, შეიძლება ითქვას, გაწვევა საქურდალში. ფულის შოვნა ასეთ დროსაც მოითხოვს სიყოჩაღეს, მაგრამ ვერაფერი სანაქებო უნარია. ვისაც ღირსების გრძნობა აქვს, არ ისურვებს ამგვარ სიჭკვიანეს.

დიდ გერმანელ ფილოსოფოსს, ჰეგელს, უყვარდა ბანქოს თამაში (არა ფულზე, გასართობად მხოლოდ). ეს ღრმად მოაზროვნე უდიდესი ფილოსოფოსი გაკვირვებას გამოთქვამს, როგორ ხდებაო, რომ ღრმა ჰკუის ხალხი თამაშში ხელმოყარულია, ხოლო მათ, ვინც კარგი მოთამაშეებია, ერთი გრამი გონებისა არა აქვთ... ამიტომ სასაცილოაო, ბანქოს თამაშის დროს, ყველაზე უანგარო თამაშის დროსაც კი, ღმერთს რომ მიმართავენ წყალობისათვის. ღმერთს ამ საქმესთან საქმე არა აქვს, ეს ღმერთს გარეშეა. ეშმაკი უფრო ახლოსაა მასთან. ეს ფორტუნას საქმეა და არა ღმერთისა.

ახლა შევხედოთ, სანამდე დაეცა ადამიანი. ჩამოყალიბდა კილერის ინსტიტუტი. კილერი არის ოლიგარქის თოფი. აწყენინეს მილიონერს, იგი დავალებას აძლევს ფულს, კილერს. შეადარეთ იმ გულუბრყვილო კაცობრიობას – დამბაჩაზე ხელს გაიკრავდა და სეკუნდანტის განსაზღვრული სეკუნდებით იცაედნენ წესს და მერე სიცოცხლეს. შუა საუკუნეების სარაინდო რომანებში, თუ არ ვცდები, არიოსტოსთან, ერთი ასეთი ეპიზოდია. ანეელიკასათვის სამკედრო-სასიცოცხლოდ ებრძვიან ერთმანეთს ორი რაინდი. ამ დროს იხელთებს თვით ანეელიკა, მოახტება ერთ-ერთი მათგანის ცხენს და გაჰქუსლავს. რაინდები დროებით ხმაღს ქარქაშში ჩააგებენ, ორივენი მოახტებიან დარჩენილ ერთ ცხენს და დაედევნებიან დუელის მიზეზს. ავტორი შენიშნავს, რომ ისინი ისე ხელმოხვეულნი ისხდნენ ცხენზე, ვინ იფიქრებდა, რომ მოსისხლე მტრები იყვნენო. ახლა მტრის წინააღმდეგ ნებისმიერი სულმდაბალი ხერხი სირცხვილი კი არა, ჩვეულებრივი აზროვნების წესია. რა კარგი იყო კაცობრიობა მანამ, ვიდრე ადამიანი ადამიანის ელემენტებისაგან დაშრეგილი არ იყო. მაშინდელი ბოროტი კაცისთვისაც კი ყველაფერი არ შეიძლებოდა. ახლა ღმერთი აღარ არის, ახლა ყველაფერი ნებადართულია.

ასე გეგონოთ! არ არსებობს მდიდარი კაცი – არაბუნწი. სიძუნწის გარეშე ფული ვერც დაგროვდება და თუ მოხდა ასეთი სასწაული, მდიდარმა კაცმა გამოიყვალა ბუნება და დაჰგმო სიძუნწე, წუთებში ჩააღწება სიმდიდრე თავისი. ერთმა კეთილმა თავადმა (ძველი რუსეთიდან) გადაწყვიტა გლეხებისთვის დაერიგებინა თავისი ქონება. მაღამე მოსული, დახარბებული გლეხები ეზიდებოდნენ ყველაფერს. ღამით კი გაუმაძღრებმა თავადი მოკლეს. სად იწყება სიმდიდრე, სად იწყება სიძუნწე?

სიღარიბის მაქსიმუმი, სიმდიდრის მინიმუმი არის ქრისტეს კეარტი და სტალინის შინელი. მეტი თითქმის არაფერი გააჩნიათ თავისი. სტალინი უამბობდა თავის თანამოაზრეებს წმინდა ფრანცისკ ასიშელის ისგორიას, როგორ ქადაგებდა წმინდანი საკუთრების გარეშე ცხოვრებას. ერთმა მონაზონმა ჰკითხაო ფრანცისკს – შეიძლება თუ არა საკუთარი ბიბლია რომ მქონდეს? წმინდანმა ასე უპასუხა: „ღღეს (უბრალოდ) ეს ჩემი ბიბლიაა. ხეაღ კი ბრძანებ – მომიტანე ჩემი ბიბლია!“

მეგისმეტად მკაცრია ფრანგული აფორიზმი: „საკუთრება – ეს ქურდობაა!“

შემშოლისაგან სასომიხდილი, სიკედილის პირას მისული კაცი უცბად მდიდარ სუფრაზე რომ მიიყვანო, თუ ძალიან ღიღინებისყოფა არა აქვს, ჭამისაგან დაიღუპება. ბიოლოგიური სიხარბე სიცოცხლის ძლიერი მაგნეტიზმის შედეგია. გასაგებია, რომ მან ვერ გაუძლო; ძალიან ძნელია აგრეთვე სიხარბის დაძლევა ღარიბ-ღატაკი რომ სიზმრებში ხედავს ბედის საჩუქარს, გამდიდრებას... სიხარბის კლასიკური მაგალითია ბერძნულ მითოლოგიაში ღიონისე-მიდასის ლეგენდა. მეფე მიდასმა ღიდად მოხიბლა ღიონისე. რაც გინდა მთხოვეო, უთხრა ღმერთ-ღიონისემ მეფე მიდასს. აღელვებულმა მიდასმა დაუფიქრებელი ალგაცუბით უთხრა: – ყველაფერი, რასაც მე შეეცხები, ოქროდ იქცესო... ღიონისემ, დაპირებისამებრ, აუსრულა მეგობარს ოცნება. შეეხო წყალს, უნდა დალიოს იგი, მაგრამ ხედავს, რომ ის ოქროდაა ქცეული, საჭმელიც ოქროდ იქცა... მიხვდა მიდასი სიხარბის შედეგს, წინ რომ სიკედილი ელოდება. შეეხეწა ღიონისეს ეპაგიებიანა მისთვის დაუფიქრებელი თხოვნა... მართალია ღიონისე, წარმართი ღმერთი იყო, მაგრამ შეწყალების გრძნობა მასაც პ

ქონდა. დიონისემ დაინდო მიდასი და მიუთითა წყაროზე – განბანილიყო. მიდასი განიბანა, ხოლო ეს წყარო ოქროს მაგარებული გახდა. ასევე შესთავაზა რუსეთის პრემიერენგმა ოლიგარქებს, განიბანონ რუსეთის სახელმწიფო ხაზინაში...

ძალიან დაემორღიოთ საკითხის თავ-წყაროს. საბაზრო ეკონომიკის წინააღმდეგი არაა არც ჩინეთი და არც რუსეთი. ჩინეთში საბაზრო ეკონომიკა სოციალისტურია, ეს ბევრს უკვირს და ვერ წარმოუდგენია მისი სპეციფიკა, მაგრამ შერეული ეკონომიკა – ე.ი. სოციალისტური წარმოების წესი კერძო სექტორის შერწყმით, საბჭოთა კავშირში გასული საუკუნის 80-იან წლებში საქართველოდან დაიწყო აბაშისა და ფოთის ექსპერიმენტის სახით. ამ კამპანიასთან მეც ვიყავი დაკავშირებული და მხარს ეუჭერდი ამ პროგრესულ წამოწყებას. უდაოდ, აუცილებელი იყო მართლა რეფორმები და არა დეფორმირებები. იმ პერიოდის ექსპერიმენტები ჩვენში ეფექტურად ხორციელდებოდა, მაგრამ, თურმე, იგი შორს მიმავალი გეგმების ნაწილი იყო და საბოლოოდ აღმოჩნდა „ტროელთა ცხენი“. ამ საჩუქრიდან, ტროელთა გიგანტური ხის ცხენიდან, ღამით გადმოისხა ღესანგი და ათი წლის აულებელი ილიონის ციხე შიგნიდან გატყდა, დაეცა. ასე მიაწოდა „დემოკრატიულმა“ დასავლეთმა დასნეულებულ საბჭოთა კავშირს წამლის ნაცულად საწამლაღი!

ახალგაზრდა გვარდია

ჩემი თაობის ერთ-ერთი წარმგაცი ფილმი და რომანი იყო ალექსანდრ ფადეევის „ახალგაზრდა გვარდია“. სიკეთისა და ბოროტების ბრძოლა ყოველ ბავშვს, ახალგაზრდას განაწყობდა, თავგანწირვით ებრძოლა, ეომა ფაშიზმის წინააღმდეგ. ესენი არ იყვნენ ქრისტეს ჯვარით ხელში სარწმუნოებისათვის თავშეწირული ახალგაზრდები, მაგრამ სამშობლოს დაცვით ჭეშმარიტად ღმერთის სიწმინდეს იცაუდნენ. სამშობლოს გაღმერთება, მისთვის

თავგანწირვა ღმერთს არ სწყინდა. მართლმადიდებლობიდან წამოვიდა ლოზუნგი – „სამშობლოსათვის, სტალინისათვის!“. ამ სიტყვებით გვირები მგრის განკს უვარდებოდნენ, თავს სწირავდნენ და მგერს ანადგურებდნენ. არა, თურმე ის სასაცილოა, ამბობს გუშინდელი სპეკულიანტი, ღლეს რომ ბიზნესმენი დაერქვა. ჩარჩ-ვაჭრები რომ იყინიან, მათი თანხმობით თქვენც უნდა იყინოთ, თორემ ფულს არ მოგცემენ! როგორი ირონიით გამოეთხოვა კომკავშირი თავის ისტორიას? როგორც კომპარტიის ცეკას მდივნები, მისივე კომკავშირის ელიტაც უცბად განუდგა თავის ბიოგრაფიას. როგორც კი დაიწყო ჩვენში იდეოლოგიური მეგრიალება, მეგრიალდნენ ისინიც. მერედა, ახლა კომკავშირს დასცინიან, როგორც პრიმიტიულ მოვლენას.

იყო თუ არა კომკავშირი პრიმიტივიზმი?

რა თქმა უნდა, იყო. ეს იყო კეთილშობილური, ჯანმრთელი პრიმიტივიზმი. მან ბევრი რამ არ იცოდა, მათ შორის ბევრი არსაცოდნელიც არ იცოდა. დიდმა ფსიქოლოგმა მიგმუნდ ფროიდმა ადამიანის ფსიქიკის უღრმესი და უსაშინლესი ფენები ამოიგანა ქვესკნელიდან, მაგრამ ამით უარესი გახადა ადამიანის ცნობიერება. გველმა რომ ასწავლა ევას ეშმაკობა, გულუბრყვილობა დაუკარვა ადამისა და ევას უღრგვინეველ ყოფას. ადამიანის განსჯის, მსჯელობის აპარატში ყველანაირი საგანი არ უნდა შევიტანოთ. მორწმუნე ადამიანი ის კი არ არის, რომელსაც ყველაფერი აინტერესებს. არის სინამდვილეში კითხვები, რომელთაც კითხვებსაც და პასუხებსაც გვერდი უნდა აუარო. ყველაფერი არ მიდის ჭეშმარიტებისაკენ, რაც კი ფიქრის არეალში მოხედება.

უკუბრუნებული გრავმა მიაყენეს მოზარდი თაობის სულს, სკოლაში რომ სექსის თეორიას უკითხბავენ. წაბილწეს ადამიანის სული. ადამიანს ბუნებრივობა დაუკარგეს. მაგალითად, ქუჩაში მომხიბვლელად მიდის ქალიშვილი... იგი დაინახეს ქუჩაში მეჯგუფებულმა ბიჭებმა, მზესუმზირის კნაგუნიც შეაჩერეს, სუნთქვაც და თვალი მიაღვენეს ჩაელილ ქალიშვილს. მშვენიერად მორონინე ქალიშვილს ფეხი აერიო. სიარულს რაღაც დაეცყო. რაგომ? როცა ადამიანი დადის, იგი არ ფიქრობს იმაზე, როგორ დაედივარ და როგორ უნდა დაედიოდე. ჭამის დროს ადამიანი სულ იმაზე ფიქრობდეს, რომ საჭმელს ჭამს, ადამიანს ბუნებრივობა

არაბუნებრიობად ექცევა. სექსის თეორია, ცხადია, უარყოფით გაულენას ახდენს, რადგან ადამიანის ბუნებრივი, ლუთაებრივი სტანდარტი დაირღვა.

თანამედროვე ანტირელიგიური თეორიები ადამიანში ათავისუფლებენ პირუტყვეულ ბუნებრივს და იმ სიშიშველით ადამიანს სულიერი სიმაღლე ეცემა. ეს სატანის ხელობაა. კულტურის ისტორია სირცხვილის ისტორიაა. ადამიანმა უნდა იცოდეს არა მხოლოდ ის, რა შეიძლება, არამედ ის, რაც არ შეიძლება. მშვეარი სულსა და ხორცს შორის ღმერთმა დაადგინა, სოლო ეშმაკმა მოშალა იგი. გარდაიცვალა სირცხვილ-ნამუსი. თუ ბაეშემა ერთხელ დაარღვია გულუბრყვილობა, ის მეორედ გულუბრყვილო ვერ გახდება. ის შეიძლება გახდეს დიდი მეცნიერი, ხელოვანი, მაგრამ ადამიანისადმი გულით მინდობის უშუალობის ძარღვი არ გამრთელდება.

...რუსეთში გასულ წელს (2005 წ.) ერთი ბუდიდან გამოვიდა ორი ახალგაზრდულ-პატრიოტული ორგანიზაცია – „Наша“ („ჩვენები“) და „ახალგაზრდა გვარდია“. რა სახელებიც არ უნდა დავარქვათ ამ ახალგაზრდულ ორგანიზაციებს, ესენი ვერ გახდებიან ზოია კოსმოდეიანსკაია, ოლეგ კოშევი, ალექსანდრ მაგროსოვი, პაველ კორჩაგინი... მაგრამ თუ მათი დამფასებელი იქნებიან, ეს დიდ რამეს ნიშნავს. სამწუხაროდ, კომკავშირისადმი ირონიის ღიმილს ვერც ესენი იშორებენ. ლაპარაკია მათზე, კომკავშირის იდეას ვინც პირნათლად გამოხატავდა, თორემ კომკავშირის წიაღიდან გამოვიდნენ დიდი ღირსეული მოღვაწეები და მომავალი ავაზაკებიც, რომლებმაც გაყიდეს სამშობლო. ახლა მათ ეშინიათ, ვაი თუ აღდგეს სამშობლო. მაშინ ხომ პასუხიც უნდა მოეთხოვოთ. სამშობლო ისე ეღარ აღსდგება, მაგრამ ჯოჯოხეთი მათ არ ასცდება.

სამშობლოს სიყვარულის საყრდენები მოშლილია ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკებში. უშუალოდ, ცხადია, არავინ აღიარებს, რომ იგი კოსმოპოლიტია და სამშობლოს სიყვარული მისთვის ნიშნავს ამერიკულ სამშობლოს. მაგალითად, დაირქმევნ „ნაციონალებს“, რათა ებრძოდონ რეალურ ნაციონალურს... ისინი თავისი ქვეყნის პატრიოტები კი არ არიან, არამედ უცხოეთის ნაციონალები არიან. ეს მეოცე და ოცდამეერთე საუკუნეების მანამდე არგაგო-

ნილი, საკმაოდ წარმატებული, თუმცა ხანმოკლე თამაშია სატანი-
სა. სიკეთეს ბოროტება დაერქვა. ბოროტებას – სიკეთე.

იდეოლოგიური გრაგედია ჩვენი ხალხებისა იმ დაზომიერება-
შია, რომ ევროპეიზმის ქვეშ იმ ევროპას გულისმობენ, რაც ღლეს
ანტიევროპაა. XX საუკუნის ნაპიგლერალმა ევროპამ სხვაგვარი,
ფარული ფაშიზმი მიიღო. XX საუკუნის ევროპა ანტიევროპაა, ანუ
იმ კლასიკური კულტურის უარმყოფელი ევროპაა, რომელმაც გე-
ნიოსები მისცა მსოფლიოს. კოსტუმიც კი ევროპამ ჩაგვაცუა. ყო-
ფილი საბჭოთა კავშირის ხალხებში ღლეს გაცილებით მეტადაა
შემორჩენილი ევროპეიზმის ის ნარჩენები, რომელიც ყველაზე მე-
ტად გადაგვარებულია ახლანდელი ევროპის კონგინენგზე. გენია-
ლური ფორმულა მოგცა შპენგლერმა თავის ბრწყინვალე წი-
გნში „ევროპის ჩასვენება“: „ცივილიზაცია სპობს კულტურას“.

ღიახ, ჩვენ ჯერ კიდევ შემოგვრჩა კულტურის სიცოცხლის წვენი
– სოდომურ ევროპას ის კატასტროფა ემუქრება, რაც ბიბლიამ უწი-
ნასწარმეტყველა ყოველგვარი გასაშიფრი სიმბოლოების გარეშე.
ღმერთთან მგრობა და ომი ღმერთის გამარჯვებით მთავრდება.

მრავალსაუკუნოვანი სენი რუსეთის ინტელიგენციის ნაწილი-
სა ღლეს განსაკუთრებით გაიფურჩქნა, მეტისმეტად საზიანოდ.
რუსეთის ისტორიული დავა იმის თაობაზე, ევროპის გზით თუ
რუსული (სლავიანოფილური) მიმართულებით უნდა იაროს რუ-
სეთმა, კელავ გრძელდებოდა და გრძელდება. ელცინის ღემო-
კრატიულმა რუსეთმა (ღამის ბოლო მოუღო რუსეთს). ახლა რუ-
სეთს ჯერ კიდევ ეშინია რუსეთობისა. რუსეთი ხომ უნდა ნიშნა-
ედეს რუსი ეროვნების აღმნიშვნელ პასუხისმგებლობას, მასპინ-
ძელი, ღიდერი ერის პასუხისმგებლობას. ეს პრივილეგია კი არ
არის, ეს არის რეალური ისტორიული მისია ერისა. მას ევალება
თანაბრად ყველას მეუქმნას სრულფასოვანი თანასწორუღე-
ბიანობა. რაც უფრო მომაგრდება ერი, მომაგრდება ყველა მისი
ქვეყნის ერი. რუსეთში კი ძლიერ მოქმედებს კოსმოპოლიტების
მიერ შექმნილი კომპლექსები. რას ჰქვია ერი, ეროვნულობა?
ყველა ერთნაირი საზომით! თუ რუსეთში რუსული კულტურა ყვე-
ლას აღემატება, ეს საწყენი რატომ უნდა იყოს, ან ვინმეს ღამცი-
რების ხარჯზე ხდება? არა, ბატონო, საქართველოს, ქართველე-
ბის ქვეყანას, ქართული სული, ქართული კულტურა რომ წარმა-

რომაც, ეს იმას ნიშნავს, რომ იგი თავის თანასწორუფლებიან მდგომარეობას უნდა უქმნიდეს ყველა ერს და ისტორიულ მსოფლიო რელიგიას. კოსმოპოლიტიზმში ცდილობს ისტორიულ ქვეყანას ისტორია გამოაცალოს ფეხებქვეშ და მასპინძელი, ძირეული ერის ღირსებების ნიველირება მოახდინოს.

როდესაც პეტრე დიდი ხარბად დაეწაფა ევროპის მეცნიერებისა და კულტურის მონაპოვრებს, იმ დროს ევროპა მთელი თავით მაღლა იდგა რუსეთზე (სარწმუნოებას, სულიერობას არ ვგულისხმობ). გადაცმული მეფე ცულით ხელში ევროპის ქვეყნებში გემთმშენებლობის პროცესში მონაწილეობდა, სწავლობდა და მოპქონდა რუსეთში ევროპის მაღალი ტექნოლოგიები. რაც შეეხება მხატვრულ-შემოქმედებით კულტურას, ამ დროს XVII-XVIII საუკუნეები ევროპა გიგანების კულტურას ქმნიდა. მაშინდელ ევროპასთან რევერანსი რა, სირცხვილი იყო?! კულტურული ცხოვრების წესს ევროპა განსაზღვრავდა კულტურის უფლებამოსილებით, ლამაზი არისტოკრატიზმით, მაგრამ დღეს ეს ევროპა ნაევროპალი, გამოწერული ლიმონია. ყოველივე ეს ლამაზ შესახვევ-საფუთნელში – შხამია.

პროვინციალიზმი, როგორც გერმინი – პირდაპირ გვიამბობს, რომ იგი წარმოიშვა იმ სოციალურ-კულტურული შემდუღულობის აღმნიშვნელად, რომ პროვინციის დონე ჩამორჩებოდა ქალაქისას. სწორია შენგლერის დებულება იმის შესახებ, რომ კულტურის ფესვები სოფელია, მაგრამ კულტურა ხორცს ისხამს ქალაქში. ეს ის ქალაქია, რომელიც ჯერ ინდუსტრიალური გიგანტოზით მთლად არ გამიჯენია ყოველივე ბუნებრივს. „პროვინცია“, ტექნიკური ინფორმაციისა და ინფორმაციული ტექნიკის განვითარებად, მიყრუებულ სოფელს ერქვა. ცხადია, ქალაქი ამ დროს სოციალურ-კულტურული დონით მაღლა იდგა. იგი სოფლიდან ჩამოსულ ბუნებრიობას სულიერ-შემოქმედებით სახეს აძლევდა. გენიოსები პროვინციიდან ჩამოდიან და პარიზში იმარხებიანო. ამ დროიდან მოყოლებული ქალაქი განსაზღვრავდა ცხოვრების, სოციალური ურთიერთობის წესებს, ქცევის, ურთიერთობის ნორმებს. ამ დროისათვის ყოფითი კულტურული სხვაობა, ცხადია, საგრძნობი იყო. ცხადია, ფეოდალის სასახლე პროვინციაში არ იყო ქალაქს მოწყვეტილი. ეროადერთი, სადაც ქალაქი მემოდან ვერ დაჰყურებდა სოფელელობას, ეს რელიგია იყო, უფრო ზუსტად, ღვთა-

ებრივი განაწესი, ლეთაებრივი მაღლი მიწიერს, ქალაქის წესებს არ ემორჩილებოდა. ის ყველაზე დიდი სულიერი სინათლე უკეთ აღწევდა გამოქცეულში, ვიდრე სასახლეში (ეთქვათ, ილია წინასწარმეტყველის გამოქცეულში). პროვინციალიზმი ჩამორჩენილობის, გლანქი, მოუქნელი, უკულტურო ქმედებების აღმნიშვნელი გერმინია და მას ის ინარჩუნებს დღევანდლამდე. მაგრამ დრომ თავისი ანაბეჭდი ამ გერმინიის შინაარსზეც მოახდინა. პროვინციალიზმი შეეხება იმ კულტურულ საზოგადოებასაც, რომელიც ქელს იხრის იმ უცხოური მოვლენების წინაშე, რამიც მისი ქვეყანა გაცილებით მაღალ დონეზეა. როცა მაღალი კულტურის წარმომადგენელი ინტელიგენცია ეკურკურება უცხოურ გაცეითილ. გადაგდებულ ქურქს, ანუ „თურამაულის პაგრონი, სხვის ბაღში ეძებს პანგასა“... ეს საეა-ლალაოა, ეს არის „ელიგარული პროვინციალიზმი“, რითაც დააე-დებუღია დღეს რუსეთიც, საქართეელოც... ამერიკულმა ცივილიზაციამ მოსპო ევროპის, რუსეთის, საქართეელოს, ყოფილი საბჭოთა ხალხების დიდი კულტურა. აი, ესაა დიდი მასშტაბით პროვინციალიზმი – ქედმოდრეკა უკულტურო ამშ-სადმი.

შეყადართ რუსეთში ახლადმექმნილი ახალგაზრდული პაგრი-ოტული ორგანიზაციები კომკავშირს. დასაწყისში ამ ორგანიზაცი-ებს პქონდათ თითქმის სოციალისტური ლომუნგი – ძირს ოლიგარ-ქები! ისინი კომკავშირელებივით ჩაეხუგნენ ომის ეეგერანს, მამუ-ლისათუის სისხლდათხეულ მოხუცებს, რომლებიც 80-90 წლის ასა-კში იგონებენ გმირულ წარსულს, რაც აგერ 10-15 წელიწადია დასაცინ გარჯად ითვლებოდა. მაღლობა ღმერთს, რომ პუგინის მოსელის შემდეგ მათ მიმართ ყურადღება საკმაოდ შეიცვალა, მა-გრამ ახალგაზრდულ ორგანიზაციას მდიდართა მიმართ სოციალუ-რი აგრესია ეგყობა ვერ მოუწონეს, იგი თუ განვითარდა, სოცია-ლიზმისაკენ მიდისო საქმე. სოციალური თანასწორობის გარეშე ზნეობრივი თანასწორობა არ მიიღწევა. სოციალური თანასწორო-ბა არც ნიშნავდა და არც ნიშნავს „ურავნილოეკას“ – ადამიანთა უნარ-მოთხოვნილებების ეულგარულ გათანაბრებას. გაიხსენეთ სო-ციალიზმის მთავარი ლომუნგი – „თითოეულისაგან უნარის მიხე-დვით, თითოეულს შრომის მიხედვით“. სოციალიზმი არც კუჭის სგა-ნდარტიზაციას უწესებდა ვინმეს. ის, რაც ღმერთმა, ბუნებამ დაუწუ-სა ადამიანს, მას არ სჭირდება შეცელა. მაგრამ სიმდიდრემ არ

უნდა მიაღწიოს ბოროტების „პლანკას“. სიმდიდრე არ უნდა გახდეს თვითნებობის იარაღი. ბერს ასსოვს მამის მწარე წყეულა საჯდომზე ბავშვობის დროს, ისიც ასსოვს, რომ საყვარელი მამის ამ წყეულას უნდა უმაღლოდეს, რომ არ გამოვიდა ნარკომანი, ლოთი და შუოთი. რომ ქვეყნისთვის საჭირო კაცი გახდა. სოციალიზმში არის ადამიანის ხორციელ მისწრაფებათა ალაგმვა. შეზღუდულია სიამოვნებანი. შეუზღუდავი სიამოვნება გარყვნილებაა. გარყვნილება ტკბილია, აღვილად ვრცელდება, მაგრამ იგი დაღუპება. მნეობრივი ცხოვრება მკაცრია, მწარეა, მაგრამ იგი გადარჩენაა, სიკეთის გზაა. ასე რომ, რუსეთის პატრიოტულ-ახალგაზრდული ორგანიზაციები „ნაში“ და „ახალგაზრდა გვარდია“ ბურჟუაზიულია და ამიტომ იგი გმირულს ვერაფერს გააკეთებს.

რა არის საჭირო, რომ ეს ორგანიზაციები პატრიოტული სულით აღინთონ? ვიტყვი პირდაპირ: მათი განრისხებაა საჭირო. 1941 წელს დაინახეს მტერი და ქვეყანა გმირებით აღივსო. გრაგედია იყო, როცა მილიონობით ადამიანი დაიღუპა, მაგრამ ბედნიერება იყო, როცა სამშობლოსათვის სისხლდათხეული ადამიანები გმირებად იქცნენ. გმირები მეორე მსოფლიო ომში გაცილებით მეტი იყო, ვიდრე ჯილდოებით გამოიხატა... გაიხსენეთ ომიდან დაბრუნებული ადამიანის მნეობრივი ხარისხი. კაცის ხარისხი, ქალის ხარისხი. რა კარგი ყოფილან ადამიანები მაშინ?!

სამშობლოს სიყვარული კომპიუტერით არ ისწავლება. მას ღმერთი ავალებს ადამიანებს. სამწუხაროდ, მძიმეა მისი საზღაური. იგი განსაცდელთან ერთად მოდის. არასოდეს ისე არ ცოცხლდება მამულის, დედა-სამშობლოს სიყვარული, როგორც მაშინ, როცა მტერი შემოესევა შენს ქვეყანას. მაგრამ თუ მტერი მოყვარედ მიიჩნიეს, მოყვარე კი მტრად, ეს უკვე ბოლო ეამის მსოფლიოს აჟაღმყოფობაა. ესაა ანგისტალინური კაპიტალიზმში ყოფილ საბჭოეთში. ესაა ანგიქრისტეს საშინელი ეპოქა.

საყოველთაოდ ცნობილია, რომ XX საუკუნის ოციან წლებში შრომა-აღზრდის კოლონიებში ოთხი მილიონი არაადამიანიდან ღირსეული ადამიანები აღიზარდნენ. სარდაფებში ვითრთხებთან ღამენათევი, გამურული, გაველურებული უპატრონო ბავშვები ჯურღმულიდან გამოიყვანეს, დაბანეს, ჩააცვეს, აჭამეს, ასვეს, წიგნი ასწავლეს, ბევრი მათგანი ცნობილი მოღვაწე გახდა. ისი-

ნი ადამიანებად, მოქალაქეებად იქცნენ... ეს გააკეთა საბჭოთა სოციალიზმმა ისეთი „ოდიოზური“ კაცის ხელით, როგორიც იყო ძერეინსკი. ვინ აქცია სტალინი, ძერეინსკი „ოდიოზურ“ ფიგურებად? აი, ამ ადამიანების იდეოლოგიამ, რომლებიც თოთო ბავშვებს ჰყიდიან კანიბალებში. მსოფლიოს თვალწინ რამდენიმე მათგანი აწამეს, სადისტურად მოჰკლეს იმ ამერიკელებმა, რომელთაც „იშვილეს“ ეს ანგელოზი ბავშვები. ეს, რაც მსოფლიოს თვალწინ არაერთხელ მოხდა... და რაც არ გამჟღავნებულა... ეს ის ხშირი შემთხვევებია, როცა ამ ბავშვებს ჩეხავენ ვილაც გარეწარი ფულიანისათვის, რათა მისი ორგანოების გრანსპლანგაცია მოახდინონ. მითხარით, არის ბუნებაში უფრო გარეწარი პირუტყვი, რომელიც ამის მსგავს საძაგლობას ჩაიდენდა? აი, რაგომ ილუპება კაცობრიობა! მაგრამ ეს საშინელება გაამრავლეთ იმ საშინელებაზე, რომ ამას უყურებენ ისეთი პაგრიოტული ორგანიზაციები, რომლებიც კომკავშირის გაუმჯობესებულ ვარიანტად წარმოუდგენიათ თავი, მაგრამ ხმას ვერ იღებენ. რომელია ბოროტი – ძერეინსკი თუ „გამშვილებელი“ „დემოკრატიები“?! სიმართლის ვერ თქმა ეპოქალური სიგლაზეა კაცობრიობისა. „ახალგაზრდა გვარდიაში“ ამას წინათ, მილოშევიჩის დაკრძალვის დღეს (18.03.06) აშშ-ს საელჩოსთან გამოიგანა ამ ქვეყნის მამხილებელი სიმბოლოები, რომლებიც ღალატებენ ამერიკულ „დემოკრატიაზე“ – საწამლავის, რაკეტების სახით, რაც საკმაოდ მძინინებდა აგრესორის ორმაგ საზიზღრობაზე. ერთია, რასაც სჩადიან და მეორე, როგორ ასაღებენ თავიანთ საშინელებებს დემოკრატიის ფორმით. მაგრამ ეს აქცია ჯერ ნაპერწკალია. აგუგუნდება მგრის მიმართ არა შენიშვნა, არამედ ძალა, მრისხანე საღმრთო ძალა! იმ დღეს კი „ახალგაზრდა გვარდიაში“ ვერ გაბედა მილოშევიჩის ხსენება. ახალგაზრდა გვარდიელებმა კი სამამულო ომის დროს სიცოცხლე შესწირეს სამშობლოს.

დღეს (19.03.06) ბობოქრობს პარიზი, საფრანგეთის ახალგაზრდობა. ეს რევოლუციაც კარგს არაფერს ჰპირდება მშვენიერ პარიზს. დიდი ამბით იხსენებენ 1968 წლის სტუდენტურ გრანდიოზულ აბობოქრებას პარიზში, რომელსაც დე გოლის გადაყენება მოჰყვა. დე გოლი უაღრესად პროგრესული პიროვნება გახლდათ. ამიგომაც აუღელვებს კოსმოპოლიტებმა ახალგაზრდობა და იმის შემდეგ

საფრანგეთი ნელ-ნელა ქრება კონგინენგიდან; როგორც ჩანს, ახლაც არ ჰპატიობენ ეაკ შირაქს ერაყის კამპანიაში არ მონაწილეობას.

ნახევარი საუკუნის წინ დასავლეთის ბურჟუაზიულმა ფილოსოფიამ კიდეც იწინასწარმეტყველა და კიდეც იმუშავა, რომ მოსულიყო ახალი რევოლუციური კლასი. სწორედ ითქვა, – არც მუშა, არც გლეხი; რევოლუციური კლასი იქნება ახალგაზრდობა, სტუდენტობა და აი, ახალგაზრდობა, „იმედი ხვალის“, ღღეს ასე უღმობლად ანგრევს ყველაფერს, საკუთარ მამულს.

...1989 წლის ახალგაზრდული რევოლუციები, დასავლეთის მიერ მოწყობილი ინგერვენციები გავიხსენოთ. საქართველო და სხვა რესპუბლიკები ხომ „გააბედნიერეს“ საგანის მოციქულებმა... პეკინის მთავარი მოედანი საესეა დასავლეთური თავწაკრული მემამბოხე ახალგაზრდებით. ბრძენმა ჩინეთმა უყურა და უსმინა დასავლეთის ამ მოსყიდულ მამაძაღლებს. ბევრი ეხვეწა, წადით, შვილებო, სახლშიო. არა, ადამიანის უფლებებს ვიცავთ და თქვენ უნდა გადადგეთ, ჩვენ დემოკრატია გვინდაო. დასავლეთი მკაცრად აფრთხილებს ჩინეთს: ამ „ანგელოზებს“ ხელი არ ახლოთო. ან უნდა დაიღუპოს 100-130 ახალგაზრდა (დასანანია, ცხადია, ყოველი ახალგაზრდის სიცოცხლე!), ან უნდა დაიღუპოს ოთხი ათასი წლის კულტურის დიდი ჩინეთი (სამოქალაქო ომით). დასავლეთი, რა თქმა უნდა, ჰუმანურია და იმ „გმირ“ ნაძირალებს ექომაგება სწორედ იმიტომ, რომ ააოხროს კომუნისტური ჩინეთი. ჩინეთმა თვითონ გააკეთა არჩევანი, არ აპყვა სენტიმენტალურ „ჰუმანიზმს“ და ის მოედანი გაწმინდა ნაძირალებისაგან. აყაყანდნენ დასავლეთის „ჰუმანისტი“ ფაშისტები – ადამიანის უფლებები დაარღვიესო, მაგრამ ჩინეთმა თავისი უმფოთველი ღიმილით გააგრძელა მილიარდსამასმილიონიანი ქვეყნის აღმშენელობა. ღღეს მას პირველი ეკონომიკური მაჩვენებლები აქვს, კულტურულ-სამეცნიერო აღმავლობით ბიდის იგი დედამიწაზე თუ კოსმოსში. ვისაც ჭკუა და ნამუსი აქვს, მას სწყალობს ღმერთი.

ქვეყანა, სადაც ძლიერია ხალხის პაგრიოტული შეგნება, იქ ძლიერია ინგერნაციონალური შეგნებაც. ეგოისტი ერი, ანუ ეგოისტური პაგრიოტობა, აღარ არის პაგრიოტიზმი, რადგან ვისაც სხვა არ უყვარს, სხვას არ ეყვარება ასეთი ხალხი.

7 ნოემბრიდან 4 ნოემბრამდე

7 ნოემბრის გეიმი ბერდებოდა და ჩაჩანაკდებოდა ლეონიდ „ილიჩთან“ ერთად. არც მიხრწნილ ჩერნენკოს და ანდროპოვს დაადგათ კაი დღე. ერთი სიტყვით საბჭოთა ხელისუფლებას, მის ლიდერებს ბზიკებივით დაესია ანეკდოტები. ანეკდოტებმა დახრეს საბჭოთა იდეოლოგია. ეს მხოლოდ თვითღინებით არ იყო გამოწვეული. ამ ღინებისთვის დასაუღეთის იმპერიალიზმმა, როგორც თვითონ აღიარებს, დახარჯა გრილიონები (მილიარდები კი. არა!). სტალინის ერთ-ერთი მკვლელი ნიკიტა დასაუღეთის სათამაშო ფიგურა იყო. მარქსის, ენგელსის, ლენინის გვერდიდან რომ სტალინი მოაშორეს, ის ძალები განაგებენ დღესაც ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკების იდეოლოგიას. ბოლო წლების 7 ნოემბრის გეიმი ინერციით სახალხო გეიმი იყო. ბუნებრივია, 7 ნოემბრის დემონსტრაცია უკან გაჰყვა დანგრეულ საბჭოთა კავშირს, ხოლო ის მანიფესტაციები, რასაც ძირითადად რუსეთის კომუნისტები და სხვა რესპუბლიკებშიც გამოგანილი ლენინ-სტალინის პორტრეტები, წითელი დროშები – გულის მოოხების გამოვლენა იყო. თუმცა, ეს უკვალოდ მაინც არ ჩაველიდა.

7 ნოემბრის აღლუმების ისტორია მოსანატრებელი ფურცლებია ჩვენი ქვეყნების ისტორიაში. მსოფლიო ისტორიას არ ახსოვს უფრო გამორჩეული და საოცარი აღლუმი, რომელიც 1941 წლის 7 ნოემბერს, მოსკოვთან მომდგარი მრისხანე მტრის ცხვირწინ – წითელ მოედანზე სტალინის გენიალობის დემონსტრირებად იქცა. არ იყო კაცი ქვეყანაზე უფრო გაბედული, უფრო ჭკვიანი და ხალხზე მოფიქრალი...

რატომ დაიბნა ხალხი? როგორც საბჭოთა კავშირი, ასევე მისი მოპირისპირე კაპიტალისტური სამყარო, ერთმანეთის პირისპირ იდგნენ შეურიგებელი იდეოლოგიებით. საბჭოთა იდეოლოგია იყო ათეისტური, დასაუღეთის იდეოლოგია რელიგიების პატივისცემის დროშით გამოდიოდა. თითქოს მორწმუნეთა იყო სამყარო დასაუღეთისა, ხოლო ურწმუნოთა ქვეყანა იყო საბჭოთა კავშირი. ასე იყო შეცვლილი ფორმა და შინაარსი. თუ სტალინის საიდუმლოება არ გაიხსნა, მართლა ვერაფერს გავიგებს ეს ჭკუანადრძობი კაცობრიობა. სტალინი ვითომ ანტირე-

ლიგიურ სახელმწიფოს ქმნიდა, სინამდვილეში, რაც დღეს კარგად გამოვლინდა, ის ქმნიდა ზნეობრივ-სარწმუნოებრივ სახელმწიფოს. აშშ პირიქით. თითქოს ქრისტიანული ქვეყანა, აღმოჩნდა, რეალურად, ანტიქრისტეს ქვეყანა. ეს უკვე გაცხადდა თვალისმომჭრელად.

3 აპრილი (2006 წელი) ისტორიული დღეა მსოფლიოს იდეოლოგიურ ცხოვრებაში. მოსკოვში ქრისტე-მაცხოვრის ტაძარში შედგა დიდი საეკლესიო კრება. მასში მონაწილეობდნენ არა მხოლოდ ქრისტიანული იერარქი მართლმადიდებლობისა, არამედ ისლამის, სინაგოგის, ბუდისტური სარწმუნოების ლიდერები.

მიგროპოლიტმა კირილმა განაცხადა, რომ ჩვენ, არამხოლოდ მართლმადიდებელი ეკლესია, არამედ ყველა სახელმწიფო რელიგიის წარმომადგენლები, უფრო ზუსტად ეს კონფესიები, თავიანთი მრევლით, – შევიკრიბეთ, რათა გავარჩიოთ ერთმანეთისაგან სიკეთე და ბოროტება, უზნეობა და ზნეობა. ამ მხრივ ჩვენ ერთნაირი გაცემა გვაქვს. ჩვენთვის მიუღებელია თანამედროვე დასავლური ღირებულებების დიდი ნაწილი. ევროკავშირის წესდებაში შეტანილია – სკოლაში ბავშვებს ჩაუტარონ გაკეთილები ჰომოსექსუალიზმში. ეს ყოვლად შეუწყნარებელია, ღვთისგან დაგმობილი უზნეობაა. ამ უზნეობის იდეოლოგიიდან გამომდინარეობს ის სექტები და კაცთმძულე რასისტული იდეოლოგია, ახალგაზრდების ნაწილში რომ ფეხი მოიკიდა. ეს საღისტური მკვლევობები სწორედ ასეთი მახინჯი იდეოლოგიის შედეგია. ოთხი სახელმწიფო რელიგიის წარმომადგენლები ტაშის გრილით შეხვდნენ სოლომური გარყენილების დაგმობას ღიად, საჯაროდ, მსოფლიოს გასაგონად რუსეთის მსოფლიო კრებაზე მისი საკათედრო ტაძრის ღვთაებრივი გრიბუნიდან. აი, ესაა ნიშანი ქრისტეს განრისხებისა. კაცობრიობას ეძლევა შანსი გონს მოვიდეს. აღმოსავლეთის რელიგიები ღმერთმა კვლავ შეამჭიდროვა. მათთვის ერთია მამა-ღმერთი. აღმოსავლეთი და დასავლეთი ასე დაუპირისპირდნენ ერთმანეთს: ერთ მხარესაა სარწმუნოება, მეორე მხარეს – რელიგიის მტრები, სოლომელები. მე არ ვიცი, შედეგება თუ არა არმაგედონი იმ სახით, როგორადაც წარმოგვიდგენია (მელმეტ დეტალებს ნუ ვეძებთ ბიბლიაში), მაგრამ ღმრთისანი და უღმერთონი ამკარად გაიყო ორ მხარედ ისე, როგორც წინასწარწერილ არს.

ფარდა ნელ-ნელა ეშვება

თანამშრომლობა სიკეთესა და ბოროტებას შორის შეიძლება ურთიერთდაპირისპირებით. ბოროტებასთან შერიგებული სიკეთე ბოროტებაა მხოლოდ.

ალაპარაკდა, აგუგუნდა ღვთაებრივი ჭეშმარიტება, რისთვისაც დიდი ხმლით იბრძოდა დიდი სტალინი. ახლა იფეთქა რელიგიამ, მამალმერთის ერთიანმა მრევლმა. 2006 წლის 3 აპრილის პირველი გაფრთხილება უფლის სახელით მიიღო გარყვნილმა ნაწილმა კაცობრიობისა. ახლა რაღა უნდა ჰქნას ეკლესიამ? ეს ეკლესიის საქმე არ არის, ეკლესიამ ეს საქმე სახელმწიფოს დააეხლა, მოსთხოვა, ცოფიან პირუტყვად ქცეული ქუჩის ბანდები აღაგმოს. აპისათვის კი უნდა აილაგმოს ღვთისმგმობელი იდეოლოგია. შეხედეთ, რა ხდება! დღეს რუსეთის არცერთი ტელეარხი რეზონანს არ აძლევს ამ გიგანტურ მოვლენას. პომოსექსუალისტები, რომელთაც ხელში უჭირავთ მთელი მასმედია, კრინგს არ ძრავენ. მათი საგზური სოლომსა და გომორაშია. როგორც ლაკ-მუსის ქალაქი, ისე გამოვლინდა, ვინ არიან მპყრობელნი მეოთხე ხელისუფლებისა. ვიმეორებ: ეს მართლა მეოთხე ხელისუფლება კი არაა, ეს არის Дурная половина первой власти, პირველი ხელისუფლების ცუდი მეორე ნახევარი. ამ წყევლიაღმ, უღმერთობის წყევლიაღმ ამოხრჩობას, ღვთის განაჩენი სჯობს... იგი განკითხვა იქნება და არა განუკითხაობა.

ზნეობრივი, რელიგიური ცხოვრება მკაცრია, ასკეტურია. აი, ასეთი მკაცრი იყო სტალინი. უზნეობა დასჯადი გახლდათ. ადამიანობა აღვილი არ იყო, მაგრამ არაადამიანობას რომ სჯობს, ხედავს ამას ქვეყანა... სტალინის ლანდი დადიოდა იმ გაძარში, როცა უღმერთობას მთლად გაბედულად, სტალინურად არაა, მაგრამ ოხვრით გმობდა ზნეობის დამცველი კონფესიები.

ღმერთის მუქარა ნაზის ხმით ითქმის, აღსრულებისას კი მონაგონია სოსოს სიმკაცრე. აი, თურმე, სად გამოჩნდა, რას იცავდა სტალინი: ზნეობრივ-რელიგიურს, რელიგიურ-ზნეობრივს იცავდა; ღვთის მტრებს, ზნეობის მტრებს, ქვეყნის მტრებს კი ებრძოდა. ამ ბრძოლით იხსნა მან ზნეობრივი წესი ცხოვრებისა. ასეთია ცხოვრება! რა თქმა უნდა, მილიონობით ადამიანთა ცხოვ-

რების მოსაწყობ ქარიშხალში, სამწუხაროდ, იყო დიდი მსხვერპლიც.

ახლა დაეუბრუნდეთ კონკრეტულ მოვლენებს: რა მოხდა კაზანში 2005 წ. 4 ნოემბერს. აქ შედგა კონფესიათა თანამშრომლობის ახალი ღდესასწაულის საძირკელის ჩაყრა. თუმცა, ასე ხელოვნურად მასობრივი ღდესასწაულები არ ყალიბდება.

ეს დღე რამდენადმე 7 ნოემბრის შემცვლელად შექმნეს. 7 ნოემბერს, ცხადია, აღლუმზე პოლიგბიუროს წევრების გვერდით პაგრიარქს, მუფტის, რაბინის, ბუდიშმის ტაძრის ლიდერს ვერ ნახავდით. ის ხომ ათეისტთა ღდესასწაული იყო. რა ღვთისნიერი ათეისტები ყოფილა ის ხალხი?! ღმერთის საწინააღმდეგოს არაფერს აკეთებდნენ, ერთის გარდა: ვერ აღიარებდნენ, რომ ღმერთია უმაღლესი სიკეთე, სათნოება... მაგრამ მნებობას ისე იცავენ, როგორც ღმერთი მოითხოვს. სოციალიზმის ჯინაზე კაპიტალიზმი ნიღაბს კაზმავდა – ოო, თურმე რა ღმერთის მორწმუნედ ასაღებდნენ თავს უღმერთოები. ფორმისა და შინაარსის ასეთი შეტრიალება კაცობრიობის ისტორიას არ ახსოვს. ერთნი იჩემებდნენ, არ გვწამს ღმერთით და პრაქტიკულად ასრულებდნენ ღვთაებრივ წესს ცხოვრებისას; კაპიტალისტები კი რელიგიისათვის ოხრაუდნენ და მის ბალავარს სრავდნენ – მის მოსასპობად. და აი, განკითხვა დაწყებულია, თითქმის ყოველივე გამოვიდა მშვენივრად.

მაინც არ ვფიქრობ, რომ 4 ნოემბერი შესძლებს შეცვალოს 7 ნოემბერი – საბჭოთა სოციალიზმის საღდესასწაულო დღეს. ისეთი ბუნებრივი, პაგიოსანი და პრიმიტიული მასობრივი ღდესასწაული აღარ დაბრუნდება. იგი ჩაბარდა დიდების მაგიანეს.

საბჭოთა მოქალაქეები არ იყვნენ მორწმუნენი (ძირითადად), მაგრამ ყველამ იცოდა თავისი სახელი და მამის სახელი, ქრისტიანი იყო თუ მუსლიმანი, მაგრამ რელიგიური წარმოშობა მათში მხოლოდ თვლემდა. ეს არ იყო გაღვიძებული, გააქტიურებული თვისება. ეს განსხვავება არ უშლიდა ხელს მათ ურთიერთობას, რადგან საზოგადოებრივი ცხოვრების წესი ერთიანი იყო. არასოდეს, თითქმის არასოდეს ყოფილა მათი რელიგიური ურთიერთობები საკამათო. ღვთის წინაშე ყველანი თანასწორნი იყვნენ. ახლა ასე არაა. რელიგიური წარმოშობა უმნიშვნელოვანესი ფაქტორია. მაშინ ცოცხალი თუ დადიოდა ეკლესიაში, იშვია-

თად თუ ვინმე ინახავდა მარხვას. ასევე მუსლიმანური რიგუა-
ლები არ იყო ისეთი ხალხმრავალი. რელიგიამ გაიღვიძა ხა-
ლსში და ხალხებიც ღმერთმა თავ-თავიანთ სალოცაეებში წაიყ-
ვანა, მაგრამ გაიჟანგა ის შიში, რელიგიათა მეზობლობას რომ
ახლდა. განსაკუთრებით დაახლოვდა მართლმადიდებლობა და
ისლამი. ისლამი არის მილიარდორასმილიონიანი მოსახლეობა.
მართლმადიდებელ რუსეთს ჯერჯერობით ხელთ უპყრია უძლი-
ერესი ხმალ-ხანჯალი, უძლიერესი თანამედროვე სტრატეგიული
იარაღი, გერიგორია და გონიერება.

რა დასამალია და, ისლამისა და მართლმადიდებლობის ასე-
თი დაახლოება გამოიწვია იმ საშინელმა ანგირელიგიურმა ძა-
ლამ, რომელსაც ამჟამად წარმოადგენს. ეს არ არის საბჭოთა ათეი-
ზმის მაგვარი რამ. ყველაზე გაგანია ბოლშევიკურ პერიოდშიც
კი, როცა რელიგიას მტრად და ოპიუმად აცხადებდა მარქსისტუ-
ლი იდეოლოგია, იგი არ ებრძოდა ღმერთების-მნებობრივ გრა-
დიციებს, პირიქით, გმობდა გარყენილებას. გარყენილება კი ღ-
მთაებრივი მორალის დარღვევაა, ეს გაუცნობიერებლად იყო აღი-
არებული ბოლშევიკური დიქტატურის დროს, ხოლო ამჟამად იდე-
ოლოგია, პირველ ყოვლისა, ებრძვის ღმერთების-ადამიანურ მნე-
კეთილობის ნორმებს. მან დაანგრია ისტორიული ცნობიერება,
ადამიანის თვითგაამრების სტანდარტი. „ღმერთი არ არის, ყვე-
ლაფერი ნებადართულია“. ამ საშიშროებაზე ლაპარაკობდნენ დო-
სტოვისკის გმირები, მაგრამ ძნელად თუ წარმოიდგენდნენ ისინი,
თუ რა უსაშინელესი ყოფილა ანტიქრისტეს ეამი მეობისა. დაი-
ლუპა მნეკეთილი გრადიციები, სიბილწემ შეაღწია პრეისტორი-
ული ხანიდან გაბუდადებულ, ცხოველურ ინსტინქტებში, რაც ქვე-
ცნობიერს ბევრით არ ამოდიოდა. ცივილიზაციამ დაანგრია ადამი-
ანის მნებობრივი ნორმები, აუშვა იგი მთელი თავისი პირუტყვე-
ლი ინსტინქტებით. ამ კაცასტროფას რომ საპასუხო ღმერთური
რისხვა მოჰყვება, ამას გრძნობს ეს გამოთაყვანებული მასა, ცე-
კის მაგიერად რომ ბორგავს, სიმღერის ნაცულად რომ ღრია-
ლებს... სიშიშვლის პორნოგრაფიული ნატურალიზმი ანადგურებს
იმ პოტენციალს, ქალს და კაცს რომ ბუნებრივ წყვილად დაუწე-
სა ღმერთმა, ეშმაკმა კი აღმოაჩინა პომო-პომო წყვილები. სად
წაყვია ღმრთის რისხვას ეს ღმრთისგან შერისხული ცივილიზაცია?!

აი, ნამდვილი რუსი, რუსული ხასიათის ერთი იშვიათი და იდეალური განმასახიერებელი. ხასიათის რუსულობით მას თითქმის ვერავენ შეედრება. საოცრად შეყვარებული თავის ქვეყანაზე, მიწის სურნელით გაქლენილი, მართლმადიდებლური, საეკლესიო სულით განათლებულ-განათებული. სერგეი ესენინი ერთი სოფლელი ბიჭი, სოციალური კატეგორიით – გლეხი, მაგრამ ასეთი ერთეულების გენეტიკური ფესვები მიწიერ ისტორიულ წარსულში არაა საძებნი. ასეთი ადამიანების გენეტიკა ბეციური გენიდან იღებს სათავეს. ჩვეულებრივად, ღიდ-ღიდი გენიოსებიც ხშირად ეძებენ თავიანთ წინაპრებში თავიანთი სახელოვნების საბუთს. რას იზამ, ეს ამშვენებს, კაი წინაპარი ღირსეულთაც ამშვენებს და უღირსებსაც.

რად გამაოცა ასე ამ სატელევიზიო ფილმმა „სერგეი ესენინი“! რუსეთის მასშედიის კოსმოპოლიტურ წყვილიადში ერთი ნაპერწკალივით გამოჩნდა აზრი, რომ ესენინი სამშობლოს სიყვარულისთვის დევნეს და მოკლეს სამშობლოს იმ მგრებმა, რომელთა მემკვიდრეები დღეს განაგებენ სულიერი ცხოვრების ღირებულებებს. ნეოგროცისტულმა ტელეარხმა „OPT“-მ აჩვენა გროცისა და გროცისტების სისაძაგლე (რა თქმა უნდა, არასრულად), მაგრამ ის მაინც აჩვენეს, რომ რუსეთში რუს პოეტს რუსულობა არ აპატიეს. დაპყრობის უადრესად ორიგინალური ხერხები აქვთ: დაპყრობილ ქვეყანას ხმის ჩახლექამდე აყვირებენ: აუ, რა თავისუფალი ვართ, რა სამინელება იყო სტალინი?! ქრისტე და სტალინი თანამედროვე გლობალისტების, ანტიქრისტეს უმთავრესი სამიზნეა.

ფილმში სრულად არ არის ნაჩვენები, მაგრამ რაც აჩვენეს, საკვირველია: ესენინმა, უბრალო წრიდან გამოსულმა, შეინარჩუნა ქრისტიანული, ალალი, ბუნებრივი უბრალოება-თავმდაბლობა. ის არამარტო უყვარდა და თანაუგრძნობდა გაჭირვებულთ, ღარიბ-ღატაკთ, მას გამოხატვის დიდი ძალა ჰქონდა. ამიგომაც იგი მოსამორეხელი ძალა გახდა, დიდი ძალა იყო სიკეთის სასარგებლოდ. სოციალურ საკითხებში, იმ სოციალურ საკითხში გროცისტებსა და პატრიოტ-კომუნისტებს შორის იმ პერიოდში განს-

ხვალებას ხალხი კარგად ეერ არჩევდა. გროცკისგებმა და ბოლ-
შევიკებმა დაამხეს მეფე და ეკლესია, მაგრამ ესენინი ამ ფი-
ლმით გრძნობს, რომ სტალინი და გროცკი შეურიგებელი ანტი-
პოდებია. მართალია, ისინი სოციალურად კარგა ხანს ერთ პარ-
ტიაში არიან, ამიტომ ესენინი არცერთ პარტიას არ ეკუთვნოდა.
როგორც სოსო ჯულაშვილი, ესენინიც სასულიერო სასწავლე-
ბლის აღმზრდილია. ესენინი მღვდლად არ გაუჩნია ღმერთს, მა-
გრამ ქრისტესმიერი სული მასში ანათებდა. მართალია, ორთო-
დოქს ეკლესიურ მორწმუნეობაზე იგი თავს არ ღებდა, მაგრამ
სულით ხორცამდე ქრისტიანი ესენინი შეურიგებელი იყო ანტიქ-
რისტეებისადმი.

ესენინი არასოდეს იწონებდა თავს თავისი საეკლესიო სასწავ-
ლებელში განსწავლულობით. მისი გულწრფელი თანამგრძნობე-
ლი გული ღარიბთა და გაჭირვებულთაღმე ერწყმოდა მის ქრისტე-
სმიერ სულს და ამიტომაც სძულდა მსუქანი კაპიტალიზმში, ამერიკა.
მაშინდელი ამერიკის (როცა იქ ესენინი იყო) შედარებაც არ შეიძ-
ლება ახლანდელთან სიწამზდრის პროგრესით. ესენინი 1924 წელს
წერდა: „მე მომწონს ცივილიზაცია, მაგრამ ძალიან არ მიყვარს
ამერიკა. ამერიკა ეს ისეთი სიბილწეა, სადაც ილუპება არა მხო-
ლოდ ხელოვნება, არამედ ყოველი ადამიანური გამონათება. თუ
ღღეს კურსი უჭირავთ ამერიკისაკენ, მაშინ მე მზად ვარ ვამჯობი-
ნო ჩემი რუხი ზეცა და ჩვენი პეიზაჟი: ქოხი, გყრუშული ღობე...“

სეტელევიზიო ფილმში გახსნილია ის ჭორი, ვითომ ესენინმა
თაყი მოიკლა. მკაფიოდაა ნაჩვენები გროცკის უშუალო ხელმძ-
ღებანელობით, პეტერბურგში როგორ მოკლეს გროცკის ჩეკის-
გებმა იგი. პეტერბურგში ჩაეიდა კიროვთან შესახვედრად. კი-
როვს კი სტალინისათვის უნდა მოეხსენებინა ესენინისგან მიღე-
ბული აუცილებელი ინფორმაცია. ფილმში სტალინი პორტრეტუ-
ლად, რა თქმა უნდა, ისევე გრადიციისამებრ, „დვორნიკის“ გარე-
გნობითაა წარმოდგენილი. მე, რა თქმა უნდა, პატივს ვცემ „დვო-
რნიკს“, ყოველ შემთხვევაში თავის რეჟისორზე მეტად მაინც
„დვორნიკს“ თავისი ღირსება აქვს, სტალინს – თავისი, მაგრამ
ფილმში პატიოსანი ელემენტი შემოვიდა იმით, რომ სტალინი
ანტიეროვნული გროცკის წინააღმდეგია და ცოგათი ჩანს მისი
დიდი პროგრესული ორიენტაცია.

...ესენინი 14 წლის ასაკიდან საეკლესიო სასწავლებელში განისწავლებოდა. ამ მხრივ სტალინს გაცილებით დიდი სტაჟი ჰქონდა. ესენინი არ თელიდა თავს ღრმად მორწმუნედ და, კაცმა რომ თქვას, როგორც სტალინი არ იყო მღვდლობისათვის გაჩენილი, არც ესენინს დაშვენებოდა ანაფორა, თუმცა სარწმუნოებისადმი მოწიწება ყოველთვის ჰქონდა. მის პოეზიას აჩნია საეკლესიო სულიერობის ნათელი კვალი. ფილმში კარგად ჩანს, რომ იგი სწორედ მისი ქრისტიანული სულისთვის, ეროვნული გულისთვის, ხალხთა მეგობრობის ინტერნაციონალური მისწრაფებებისათვის მოკლეს ურელიგიო, უეროვნებო, ურჯულო გროცისტებმა. სტალინმა კი გადაუხადა ესენინის სიკედილისთვის გროცის და გროცისტებს, მაგრამ აი ნიკიტიზებულმა ნეოგროცისტიკებმა ისევე წამოწიეს გამარჯვების ღროშა.

ესენინმა თავი დააღწია ერთ სენს, რასაც რუსი გენიოსებიც კი ვერ ახერხებდნენ. კერძოდ, ქედმოდრეკის ნიშნები დასაუღეთისადმი. თუმცა, ისიც უნდა ითქვას, რომ პუშკინის ღროს ევროპა ჯერ დიდად უსწრებდა რუსეთს მეცნიერებით, კულტურით (გარდა საეკლესიო სულიერობისა). რაც შეეხება პუშკინს, ლერმონტოვს... მათ ამკარად ატყვიან ბაირონის ანაბეჭდი განსაკუთრებით შემოქმედების სტარტზე. ეს, რა თქმა უნდა, არ ნიშნავს, რომ ბაირონი პუშკინზე დიდი პოეტია. თუმცა, პოეტების სიდიდით დაჭიდება ღიმილისათვის არის განწირული. სულიერი ღირებულებების საზომი ხელსაწყო არ არსებობს.

ესენინი ჩაილდ ჰაროლდივით ისწრაფვის სივრცეთა გადალახვისაკენ. საოცარია, ამ ახალგაზრდა კაცმა როგორ მოასწრო შემოერბინა ლამის მსოფლიო. ავიაგრანსპორტი ეს-ეს იყო ფეხს იდგამდა. მცირედი სინჯი აქაც მოასწრო ესენინმა, მაგრამ მიწის გრანსპორტით (ესპანეთს გარდა) შემოიარა მან ევროპა, ამერიკა, კანადა... ესენინი პუშკინის სათაყვანებელ ლანდს კავკასიაშიც გაედევნა. იგრძნო და იცნო ჭეშმარიტება, თუ რატომ იყო კავკასია რუსი პოეტების შთაგონების წყარო.

არ მეგულება ქართველი ინტელიგენტი, ესენინი არ უყვარდეს ან სიმპათია არ ჰქონდეს. ზოგს იმიტომ მოსწონს, რომ წაკითხული აქვს არც ისე ადვილად წასაკითხი ლექსები (რამდენიმე ლექსის გარდა). ზოგს იმიტომაც მოსწონს, რომ არა აქვს წაკითხუ-

ლი, მაგრამ უნახავს მისი ფოტოპორტრეტები ლამაზი, მშუოთვარი, მოწებარი პოეტისა, რომელსაც უყვარდა რუსი ერის ნათესავ-მეგობარი ერები. სიყვარულს საზღვრები ვინ დაუწესა?! ამიგომაც ესენინს უყვარდა კაცობრიობა, კაცობა, ერები, ეროვნული კულტურა. ამიგომაც უყვართ იგი კულტურის ხალხებს. ამერიკა ვერც ესენინმა შეიყვარა და, ბუნებრივია, ვერც ამერიკა იყო ესენინის დამფუასებელი. ამერიკას უყვარს სამუშეუმო კოლექციები კომერციებით, მაგრამ ამერიკას აკლია ერთი რამ – სული.

სრულიად რუსეთის პატრიარქ, მის უწმიდესობას, ალექსი მეორეს

თქვენო უწმიდესობავ,

ჭეშმარიტად საღმრთო საქმენი, პირადი სიმაზაცე იმელს გვაძლევს, რომ „რუსეთი, რომელმაც თავისი არსობა ქრისტიანულ ცივილიზაციისა. მამონას მსახურთ არ ძალუძთ, გაიგონ რუსეთის სულის მოუსყიდაობა. ყველაფერი უკვე გაცხადდა – იდეოლოგიური ინტერვენცია, პოლიტიზირებული სექტანტობა დაუნდობლად და უნამუსოდ ძირს უთხრის ჩვენი ხალხების ეროვნულობას. თქვენი ჭეშმარიტად ღვთაებრივი ზრუნვა ხალხზე გარკვეული გაგრძელებაა წმიდა მამათა – სერგი როდონეეელის, სერაფიმე საროველის, პაისის, ლეონიდესი, მაკარისა და სხვათა ღვაწლისა. თქვენი სიბრძნე და წინგახედულობა გამოვლინდა რუსეთში არსებული რელიგიებისადმი – ისლამთან, იუდაიზმთან, ბუდიზმთან მიმართებაში. მწამს, უთუოდ აღსრულდება უკედავი დოსტოევსკის უკედავი სიტყვები: „და აღმოზრწინდება ვარსკვლავი ესე აღმოსაელეთით“.

თქვენო უწმიდესობავ, მიიღეთ ჩემი თაყვანისცემა. თავს ბედნიერად ვრაცხ, წილად მხედა სიონის საკათედრო ტაძარში მი-

მელო თქვენგან მირონცხება. ეემოხვევი ქართველი და რუსი ხალხების ურთიერთობისას უპვირფასეს სიწმიდეს – ივერიის ღვთისმშობლის სასწაულმოქმედ ხატს; – ელოცულობ, ვევედრები ჩვენი ხალხების, მსოფლიოს მართლმადიდებლობის სიწმიდის დასაცავად.

თავს გიკრავთ მღაბლად.

ვახტანგ გოგუაძე,
საქართველოს პარლამენტის ექს-სპიკერი,
პარლამენტის წევრი, პროფესორი.
25.07.97

მოსკოვისა და სრულიად რუსეთის პატრიარქი ალექსი მეორე

საქართველოს პარლამენტის ექს-სპიკერს,
საქართველოს პარლამენტის წევრს, ფილოსოფიურ
მეცნიერებათა დოქტორს, პროფესორ ვახტანგ გოგუაძეს

გმაღლობთ თქვენი თბილი წერილისათვის, რომელშიც თქვენ მაღალ შეფასებას აძლევთ ჩვენს მოღვაწეობას.

მწამს, რომ რუსეთის სულიერი აღორძინება აღსრულდება. ვევედრები ყოელადმოწყალე ღმერთს, მაღლი მოჰფინოს ყველა ჩვენთაგანს, ეუსურვებ ქრისტიანებს სულიერ სიმტკიცეს განსაყდელში, სიბრძნეს მიღებულ საპასუხისმგებლო გადაწყვეტილებებში, მოთმინებას – მწუხარებაში და შეუდრეკელ ერთგულებას უფალი ღმერთისადმი.

პატივისცემით,

მოსკოვისა და სრულიად რუსეთის პატრიარქი.
6.08.97

მოსკოვისა და სრულია რუსეთის პატრიარქის
ალექსი მეორის პასუხი პრეზიდენტს

ПАТРИАРХ МОСКОВСКИЙ И ВСЕЯ РУСИ
АЛЕКСИЙ

Г. 6. VIII 1997
№ 3747

119034 Москва, Чистый пер. 3

ЭКСПИКЕРУ ПАРЛАМЕНТА ГРУЗИИ,
ЧЛЕНУ ПАРЛАМЕНТА ГРУЗИИ,
ДОКТОРУ ФИЛОСОФСКИХ НАУК,
ПРОФЕССОРУ ВАХТАНГУ ГОГУАДЗЕ

Благодарю Вас за теплое письмо, в котором Вы высоко
отзываетесь о Нашей деятельности.

Верю, что духовное возрождение России осуществится.

Молю Всемилостивого Бога о даровании всем нам
христианам, духовной крепости в испытаниях, мудрости в
принятии ответственных решений, терпения в скорбях и
несокрушимой верности Господу Богу.

С уважением,

ПАТРИАРХ МОСКОВСКИЙ И ВСЕЯ РУСИ

არჩიშანი თჳმენზეა,

დალესი და სტალინი

სამოყ წელზე მეტი ხნის წინათ (1945 წ.) ალენ დალესმა იწინასწარმეტყველა თავისი პროგრამა სსრკ-ს და რუსი ხალხის წინააღმდეგ არაფერი იყო-და რა ამ დროს ამის შესახებ, პარალელურად 1945 წლის 25 მაისს სტალინმა კრემლში წარმოთქვა რუსი ხალხის ეპოქალური სადღეგრძელო. ეს ორი შეხედულება არის ბოროტებისა და სიკეთის საპირისპირო ნიმუშები. ერთი - საგანური ვერაგობისა, - მეორე კი - ქრისტიანულ-რწინდული სულისკეთ-

ალენ დალესის სიტყვა, 1945 წ.

„ღამთაშრწმება ომი, ყველაფერი როგორღაც დაღაგდება, მოეწყობა და ჩვენ ექვლაფერს, რაც კი გვაბაღია... მთელ ოქროს, მთელ მაგერიალურ ძლიერებას გადავიხერით ხალხის გამოსათავყენებლად

აღამიანის გვინი, ხალხის შეგნება შეიძლება შეიყვალოს. იქ ქაოსს შეუქმნით, ჩვენ შეუმჩნეველად შეიყვალთ ნამდვილ ფასეულობებს ყალბით და ვაიძლებით მათი იწამონ ეს ყალბი ფასეულობანი. როგორ? ჩვენ ვიპოვნით, ჩვენს თანამოაზრეებს, ჩვენს თანამშრომლებსა და მოკავშირეებს თვით რუსეთში. ერთი მეორეზე მიყოლებით ეპიზოდებად გათამამდება თავისი მასშტაბებით გრანდიოზული გრაგელიები ყველაზე უფრო ურჩი ხალხის, რუსი ხალხის დაღუპვისა და მისი თვითშეგნების საბოლოოდ ჩაქრობისათვის. ლიგერატურასა და ხელოვნებაში ჩვენ თანდათან მოუესპობთ მათ სოციალურ არსს. ხელოვანთ გადავაჩვევით, ჩავეკლავთ მისწრაფებას შექმნან სახეები, გამოიკვლიონ პროცესები, რომელთაც ადგილი აქვს ხალხთა მასების წიაღში ლიგერატურა, თეატრი, კინო აღამიანის ყველაზე უფრო მღაბალი გრძნობების ამსახველი და გამაურყელელებელი იქნება. ჩვენ ყველანაირად მხარს დაუჭერთ და შეაქვებთ ეგრეთ წოდებულ მხატვრებს (ხელოვანთ), რომლებიც დაწერავენ აღამიანის შეგნებაში სეჟისს, ძალადობის, საღიშმის, გამყეზლობის კულგს - ერთი სიტყვით, ყველაფერ ამორალურს.

ჩვენ შეუმჩნეველად, მაგრამ აქტიურად და მუდმივად, შეეწყობთ ხელს ჩინოვნიკების, მექრთამეების თავნებობას, უპრინციუპობას, ბიუროკრატიაში აყვანილი იქნება სათინოების სიმაღლეზე. პატიოსნება და წესიერება გამასხარავებული და არაგისთვის საჭირო აღარ იქნება, იგი წარსლის გაღმონამთად გადაიქცევა... უმრდელობა და თავხედობა, ცილისწამება და მანანწალობა, ლოთობა და სარკობანი, ცხოველური მიმი ერთიმეორისაღმი... უსირცხვილობა, ნაციონალიზმი და ხალხთა შორის მგრობა - ყველაფერი ეს ოსტაგურად და შეუმჩნეველად იქნება კულგიერებული და აყვავდება მძაფრი ფერებით.

მხოლოდ ზოგიერთი მიხედებიან და ვაიგებენ კიდევ, თუ რა ხდება, მაგრამ ასეთი აღამიანებს ჩვენ ჩავაყენებთ არამოღერ მღგომარეობაში და ქვეყნის სასაცილოდ ვაყვებით; მოუქმნით ხერხს, რომ მათ ცილი დასწამონ და ისინი საშოვადოების ნაძირაღლებად გამოაყხადონ... ჩვენ ვიბრძოლებთ აღამიანების გასარყენელად ბავშვობისა და ჭაბუკობის ასაკიდან, ყოველთვის გავაკეთებთ არჩევანს ახალგაზრდებზე, რომ მოვთაფლოთ და გავხრწნათ ისინი. ახალგაზრდებისაგან ჩვენ შეუქმნით ჯამშუებს, კოსმოპოლიტებს. აი, ასე გავაკეთებთ ამას...”

ძმებო რუსებო!

რუსი ხალხის შესახებ

თიების გამოხატულება. ამ სიტყვებს იქეთ საქმით რეალიზებული იქნა ის, რაც ითქვა. აშშ-ს ცენტრალურმა სადაზვერვო სამმართველომ მართლაც შეასრულა თავისი სიტყვა და დაანგრია ის, რაც სტალინის დალოცვილმა რუსეთმა მოიპოვა სტალინის გენიალობით. ახლა ენახოთ, რომელ გზას გააკეთა რუსეთი, რომელი იდეოლოგიით ცხოვრობს რუსეთის შესვეური საზოგადოება, მისი ინტელიგენცია. არჩევანი თქვენზეა, ძმებო რუსებო!

მოსკო სტალინი, კრემლი, 25 მაისი, 1945 წ.

„მე მინდა აეწიო სადღეგრძელო ჩვენი საბჭოთა ხალხის, პირველ ყოვლისა, რუსი ხალხის სადღეგრძელო (მეუხარე, ხანგრძლივი გაში, მეძახილები „ურა!“).

მე ესეამ, პირველ ყოვლისა, რუსი ხალხის ჯანმრთელობის სადღეგრძელოს არამხოლოდ იმიტომ, რომ იგი ყველაზე მეტად გამოჩენილი ერია ყველა ერთა შორის, რომლებიც საბჭოთა კავშირში შედიან.

მე აღეშართავ სასმისს რუსი ხალხის დღეგრძელობისათვის არამხოლოდ იმიტომ, რომ ამ ომში მან მოიპოვა საყოველთაო აღიარება, ვადღეგრძელებ მას, როგორც ხელმძღვანელ ძალას საბჭოთა კავშირში შემავალ ყველა ხალხთა შორის.

მე ესეამ სადღეგრძელოს არამხოლოდ იმიტომ, რომ ის არის ხელმძღვანელი ხალხი, არამედ იმიტომ, რომ მას აქვს ნათელი გონება, მკაცრი ხასიათი და მოთმინება. ჩვენს მთავრობას ჰქონდა არც თუ ცოტა შეცდომები, გეჟონდა მომენტები სასოწარკვეთისა 1941-42 წლებში, როცა ჩვენი არმია უკან იხევდა, გოვებდა მშობლიურ სოფლებსა და ქალაქებს – უკრაინის, ბელორუსიის, მოლოდოვეთის, ლენინგრადის ოლქის, ბალტიისპირეთის, კარელია-ფინეთის რესპუბლიკის ტერიტორიებს, გოვებდა იმიტომ, რომ სხვა გამოსავალი არ იყო. სხვა ხალხს შეუძლო ეთქვა თავისი მთავრობისათვის – თქვენ ვერ გაამართლეთ ჩვენი მოლოდინი, წადით აქედან, ჩვენ სხვა მთავრობას დაეყენებთ, რომელიც გერმანიასთან დადებს ზავს და სიმშვილეს მოგვითგანს, მაგრამ რუსი ხალხი ამაზე არ წავიდა. მას სწამდა თავისი მთავრობის პოლიტიკის სისწორე, ის წავიდა მსხვერპლზე, რათა უზრუნველყო გერმანიის დამარცხება. რუსი ხალხის ეს ნდობა საბჭოთა მთავრობისადმი აღმოჩნდა ის გადამწყვეტი ძალა, რომელმაც უზრუნველყო ისტორიული გამარჯვება კაცობრიობის მტერზე – ფაშიზმზე.

მაღლობა მას, რუს ხალხს, ამ ნდობისათვის!

გაუმარჯოს რუს ხალხს!”

სტალინი გვთავაზობს

(იმაპროვიზირებული პიესა)

– იოსებ ბესარიონის ძე, ისეთი შორსმჭვრეტელი კაცი, როგორიც თქვენა ხართ, როგორ ეერ შესძელით მიმხედარიყავით და გაგვძეუებინათ არამზადა ხრუმოვი?

– რას გეყვით, იყით? ასეთი ბოროტმოქმედნი აუცილებლობაა. განა უფალმა ღმერთმა იესო ქრისტემ არ იცოდა, რომ მას გასცემდნენ? იუდა მან შეიწყალა არა იმიტომ, რომ იუდა ამას იმსახურებდა... თქვენ გიცდიათ დაგეწერათ პიესა?

– დიახ.

– თქვენ შეგიძლიათ პიესა დაწეროთ უარყოფითი გმირის გარეშე?

– არა. მართალია, ბოროტ ადამიანებთან ბრძოლის გარეშე, მართლაც როგორ გაიმარჯვებს სიკეთე? როგორ გამოვლინდება კეთილის გამარჯვება? მაგრამ თქვენ მხოლოდ ჰიტლერის წინააღმდეგ იბრძოდით?

– არა, ჩვენ ვიბრძოდით მსოფლიო ბოროტების წინააღმდეგ. აკი ბიბლიის მიხედვით წუთისოფელი ანუ ამქვეყნიური ცხოვრება ბოროტებისაა?! დამარცხო მსოფლიო ბოროტება თუნდაც სამოცდაათი წლით, ეს არის უმცირესი მონაკვეთი ღროისა, მაგრამ უპრეცედენტო.

– მსოფლიო ბოროტების ბანაკიდან ვიხ თვლით თქვენს ყველაზე დიდ მოწინააღმდეგედ?

– მსოფლიო ბოროტება – ეს მართლაც საშინლად გრანდიოზული ძალაა, მაგრამ არა დიდი ადამიანებისაგან შემდგარი. ბოროტმოქმედნი დიდი ადამიანები არ არიან. ისინი საგანის მსახურნი არიან...

კეთილი, მაგრამ რას მდებენ ბრალად პირადად მე?

– ოო, თქვენ გადანაშაულებენ რეპრესიების ჩატარებაში. ამბობენ ათეულ მილიონობით უდანაშაულო ადამიანთა მსხვერპლზე.

– რეპრესია ეს მართლაც მძიმე დანაშაულია, მაგრამ ჩემს „დანაშაულებებზე“ ხომ ყველაზე მეტად დამნაშავე ნეოგროუკი-

სტეები და ნეოჟამისტები ყბელობენ? ვინ მართალია, ვინ არა, — ღმერთი მალე განსჯის ამას. ახლა მოდით და იმ ზეკონსტიტუციის ენაზე ვიმსჯელოთ, რომელსაც ბიბლია პქეია, წავეიარჯიშოთ, იქნებ გავარკვით — რა არის რეპრესიები?! გთხოვდით მიპასუხოთ ერთ კითხვაზე: თქვენთან, ღედაშიწაზე ღლეს ღიდ მოსე წინასწარმეტყველს აფასებენ?

— საყოველთაო თაყვანისცემა აქეს ღიდ მოსე რჯულმღებელს.

— მაშინ, მოდით გადაფურცლოთ მოსეს წიგნი „გამოსულა“. ხომ გახსოვთ, მოსე ემეება სინაის მთიდან, მოაქვს უფლისაგან ბოძებული ძელი მცნებათა. მოსე ხედავს დაბლა სამინელ სანახაობას. მისი ღროვებით დაგოვებული თანამემამულენი როკავენ ოქროს კერპის (ოქროს ხბოს) ირგელივ, ყოვლად უღმერთო კერპის ირგელივ. ხალხის მიერ ჩადენილი უღმერთო ქმედება ყველაზე ღიდი ღანაშაულია. განრისხდა მოსე და ძელი მცნებათა ქვას დაანარცხა. მოსემ რისხვით მოუწოდა თავის ხალხს:

„ვინც უფლისაა, ჩემთან! და შეგროვდნენ მასთან ლევიანები. უთხრა მათ: ასე ამბობს უფალი, ისრაელის ღმერთი. მახვილი შეიბას ყველამ, მოიარეთ ბანაკი ჭიშკრიდან ჭიშკრამღე და მოკალით ძმამ ძმა, მეგობარმა მეგობარი, ნათესავემა ნათესავი. მოსეს სიგყვისამებრ მოიქცნენ ლევიანები. სამი ათასამღე კაცი გაწყდა იმ ღლეს“. (გამოსულა, 32, 26-28).

ან კიღე: „ღაბრუნდა მოსე უფალთან და უთხრა: ღიდი ცოღვა ჩაიღინა ამ ხალხმა, ოქროს ღმერთები გაიკეთა ამ ხალხმა“. (32, 31).

— მართალი იყო მოსე? რა თქმა უნდა, მართალი იყო. ის იცავდა რჯულს და არა გადაგვარებულ ურჯულოთა სიციოცხლეს, რომელიც ღვთისნიერების მგერიია. აი, ამგვარი კაცუნები, ვით სარეველა, კელაე აბიბინდნენ. რათა დააღრჩონ ხორბალი. მოსემ კი ყანა გამარგლა, ხოლო იმ სამი ათასის სისხლს, რომელიც სასამართლოს გარეშე ღაიღვარა, შეიძლება ეწოდოს რეპრესიები თუ არა, თქვენ თვით განსაჯეთ...

— კი მაგრამ, იოსებ ბესარიონის ძე, თქვენ ხომ ღმერთს არ იცავდით, თქვენ ხომ უღმერთო, ათვისტური სახელმწიფო შექმენით?

— ეს თითქოსაა ასე. რეალურად კი ღარიბ-მამერალთ ცრემლი მოვწმინდეთ, ასე გულმღუღარედ რომ განიცდიდა და გემო-

ძღვრავდა იესო ქრისტე. დღეს სახარების მიხედვით შეგიძლიათ დადგათ სპექტაკლი, მაგრამ მისი არსის ცხოვრებაში გატარებას ვინ დაგანებებს? თქვენი ცხოვრება ხომ მასხრად იგდებს ქრისტეს მცნებას. ცხოვრება როკავს ოქროს კერპის ირგვლივ. ფიქრობთ კი, რას ვიპირებთ განრისხებული ქრისტე?.. რაჲ შეეხება ჩვენი სახელმწიფოს ათეისტურ ლიგერატურას – იქ სხვა გზა არ იყო. მე ვიმეძკვიდრევე ქვეყანა რევოლუციურ ტალღაზე მოსული, საერთო-სახალხო მძვინვარე ათეისტური შეგნებით. საჭირო იყო ამ ფარდის შიგნით, თანდათან პრაქტიკული ცხოვრებით ქვეყანა წაგვეყვანა ღვთის უმთავრესი მცნების მიმართულებით – ადამიანის ღვთაებრივ დაფასებისაკენ.

თქვენ ადამიანს, როგორც პირუტყვს, ფულზე აფასებთ. რა ღირსის მილიარდერი, რა ღირსის მილიონერი?.. არანაირი სულიერ-ღვთაებრივი ღირებულება თქვენს პრაქტიკაში არ ფასობს. უფულო კაცს კაცად არავენ თვლის, მას არანაირი ღირებულება არ გააჩნია. ესაა ანტიქრისტეს ეპოქა.

თუ არ დასჯი ბოროტებას, სიკეთეს დასჯიან ბოროტი ადამიანები – თანამედროვე „კეთილი მწყემსი“. ანუ დემოკრატი პრეზიდენტები ხომ ეს სენტიმენტალური მატყუარები არიან. ესენი არიან მეთოდურად დამუშავებულ მილიონთა მკვლელები, მძარცველები და გათახსირების ლიბერალ-მფარველები. რა იოვლებია თქვენეული დემოკრატიის პირობებში უზნეობად? ერთადერთი „წმიდა“ რამ უნდა დაიყვან: კაპიტალისტის საკუთრება ხელშეუხებელია. აი, ამ საერთაშორისო ყალბაბანდებმა დაანგრირეს ყველაზე წესიერი და ქრისტიანული სახელმწიფო, სოციალისტური, რომელიც მოგენაგრებათ და მოინანიათ...

– კიდევ ბოდიშს გიხდით, იოსებ ბესარიონის ძე, მაგრამ მათ ხომ გოტალიტარული რეჟიმი დაანგრირეს ხალხის თავისუფლებისათვის.

– ნება მომეცით შეგეკითხოთ, საბჭოთა კავშირის დანგრევა არ ნიშნავს, რომ დაანგრირეს საბჭოთა ხალხის ცხოვრება? თუ თქვენ ეს რეჟიმი წარმოგიდგენიათ რაღაც ქანგიან მანქანად, რომელშიც ადამიანები არ ისხდნენ?

– იოსებ ბესარიონის ძე, როგორ მოგწონთ ზურაბ წერეთლის ქანდაკების კომპლექსი: რუშველტი, ჩერჩილი და სტალინი?

– არა უმაეს-რა, მაგრამ მე შემოგთავაზებდით მცირე შესწორებას: აჯობებდა, რომ იქ, ნაცულად სგალინისა პიტლერის ფიგურა დაგესვათ. ისინი ხომ ერთთავად დაუძინებელი მტრები იყვნენ საბჭოთა კავშირისა.

– დიახ, მაგრამ ისინი (ჩერჩილი და რუმბელგი) ხომ თქვენი მოკავშირეები იყვნენ დიდ სამამულო ომში?

– სწორია, მათ საკუთარი გყავი გადაირჩინეს... ახლა კი იმათ სახელმწიფოებმა რევანში აიღეს და ჩვენი დიდი გამარჯვების შედეგები ფეხქვეშ გათელეს. სულის შემძვრელია ჩემთვის, რომ ხალხი ნახევარ საუკუნეში ასე გადაგვარდა. თქვენ როგორ ფიქრობთ, სგალინს არ უყვარს თავისი ხალხი, როგორც თავისი შვილები? სგალინს ერთი წუთით არ ავიწყდება შვილივით საყვარელი მშობლიური ხალხი?

– თქვენ რა, ღმერთი ხართ?

– არა, მაგრამ ყველა მორწმუნე ქრისტიანი სასუფეველში მყოფ მშობელს ხომ შესთხოვს ზეციურ შემწეობას, იქედან ილოცეთ ჩვენზეო.

– იოსებ ბესარიონის ძე, პუტინს ხშირად ადარებენ სგალინთან, მაგრამ იმასაც ამბობენ, რომ მას აკლია სგალინური ფოლადი, სისასტიკეო.

– დიდხანს მეც მთვლიდნენ „გულჩვილ“ დემოკრატად...

– შემდეგ რაგომღა შეიცვალეთ?

– მე კი არ შევიცვალე, შეიცვალა თვით სიტუაცია. შინაური და გარეული მტრები მეგისმეგად გათავხედდნენ და მიიღეს ადეკვატური პასუხი.

– თქვენი აზრით, პუტინი გაპყვება სგალინის გზას, შეძლებს ხელახლა გამოჭედოს საბჭოთა კავშირი?

– პუტინს უფრო მძიმე მემკვიდრეობა ერგო, ვიდრე მე. მას არ ჰყავს იდეოლოგიური წინაპარი, იდეოლოგიური დასაყრდენი. ლენინი რომ არ არსებულებო, იგი უნდა შეგექმნა. ლიდერისტვის უხერხულია ყოველთვის თავისი სახელით ილაპარაკოს. ბევრი რამ, რაც მინდოდა ხალხს ავტორიტეტულ აზრად მიეღო, მე იმ აზრს ლენინის პირით ვახმოვანებდი. პუტინი წარმატებულად მანევრირებს, მაგრამ ხალხმა მთლიანობაში ხომ უნდა იცოდეს, საით მიდის? ახლა თითქოს სიბნელეში ხელების ფათურით

მიდის ქვეყანა. ყველაზე საშინელია, როცა საზოგადოებას არა აქვს ხვალისდელი დღე, რომელიც მთლიანად დანიშნულია. ხალხს ხვალისდელი დღის რწმენა უნდა ჰქონდეს, სხვაგვარად მორალს ვერ დაამკვიდრებ ქვეყნად. ამორალიზმი კი მხოლოდ დაღუპვისაკენ მიდის.

– თუ ხალხი მისტიკის ისევე სოციალიზმს, ეს არ დაეხმარება პუტინს?

– ხალხი მისტიკის დაკარგულ კეთილდღეობას. ადამმა და ევამ სამოთხეში კიდევ მეტი მოინდომეს და დაკარგეს სამოთხე. სამოთხის ფასს კი მხოლოდ მისი დაკარგვის შემდეგ გაიგებ. ახლანდელი ხალხი, ადამიანურ-ინდივიდუალური ერთეული საზოგადოების ასაშენებელ მასალად არ გამოდგება. ადამიანებმა დაკარგეს ადრინდელი გულუბრყიველობა, პატიოსნება. ბურჟუა ჭკვიანი, ეშმაკი ევოისტია, მაგრამ აუადმყოფი უჯრედია ქვეყნის, საზოგადოების აშენებისათვის. ეს რაღაც ფხვიერი მასაა, რომელიც იფშენება და არ გააჩნია შესადულაბელებელი, შემამკვრივებელი თვისება.

– იოსებ ბესარიონის ძე, საზოგადოების პოლიტიკური ელიტა ცდილობს, რომ თქვენ გაგასამართლონ.

– ოოო, მაინც რა სასჯელს მიჰირებენ?

– დახერეგას!

– ოოო, ნუთუ არ შემიბრალებენ?

– არაო, სასტიკი იქნება გირანის სასჯელიო.

– მოსამართლენი ვინ იქნებიან?

– არ ვიცი.

– მე ვიცი. ჩემი გამსამართლებლები არიან: გროცკი, ჰიტლერი, ღალესი, გორბაჩოვი... და აი, მთელი ხროვა ღვთისმგმობელებისა... ანტიქრისტე ასამართლებს ქრისტეს, მაგრამ მოდის ქრისტე ღმერთი ცეცხლითა და მახვილით. ანტიქრისტეს აგზავნის გოგირდოვან ცეცხლის ბლვამი.

„ნუ გგონიათ მშვიდობის მოსაგანად მოვედი, მახვილის მოსაგანად მოვედი...“ – ეს სიტყვები იესო ქრისტეს ეკუთვნის.

სტალინის ფანოქანი

„საშინელი სამსჯავროს“ მოლოდინში ღირებულებათა წარმოუდგენელი გადაფასება მოხდა. განკითხვის პროცესი დაწყებულია. ნახევარი საუკუნის კუკუმალობანას შემდეგ გამწვავდა ინტერესი სტალინის პიროვნების მიმართ. არ არსებობს მეორე ისტორიული პიროვნება, რომელსაც იმდენი მძვინვარე მგერი ჰყავს, იმდენი გულმხურვალე თაყვანისმცემელი, რამდენიც სტალინს. მსოფლიო ისტორიაში სტალინის ადგილის განსაზღვრისათვის მისი ფენომენი ჯერ კიდევ ახალგაზრდაა. ჯერ მხოლოდ ნახევარი საუკუნე გვაშორებს მის მიწიერ არსებობასთან. ვიდრე არ გადაივლის შურისძიების გაღლა მისი რეჟიმისგან დაზარალებულთა მხრიდან, ვიდრე არ გამოიკვეთება ისტორიულ მოვლენათა სახე, მანამ ისარგებლებენ წარსულის შეცდომებითა თუ სამართლიანად დასჯილთა მემკვიდრენი. სტალინის მოსისხლე მგერია კლასობრივად შეურიგებელი კლასი კოსმოპოლიტ-ქს-პლუტაგატორებისა, რომელთაც დღეს ხელში უჭირაეთ მსოფლიოს მართვის სადავეები.

კომუნისტურ ბელადთა ამ ჯაჭველში, რომელშიც სტალინს მეოთხე ადგილი უკავია, იგი აღიქმება როგორც თანაავტორი და სოციალიზმის ფუძემდებელთა, მასწავლებელთა საქმის გამგრძელებელი. ეს ნაწილობრივ ასახავს ჭეშმარიტებას. სტალინიზმი, როგორც დამოუკიდებელი მოვლენა, მხოლოდ ახლა იკვეთება. ეს უკვე ახლო მომავლის საქმეა.

მარქსიზმ-ლენინიზმის უდიდესი როლის დაკნინება მსოფლიო სოციალიზმის მშენებლობაში შეუძლებელია, მაგრამ დადგა დრო ამ უდიდესი იდეოლოგიური მოვლენის უფრო რეალურად დიფერენცირებისათვის. მე უდიდეს ბოდიშს ვუხდი ვეგერან კომუნისტებს, რომ აქ მოგიერთი რადიკალური, განსხვავებული სიახლე თუ გამოჩნდება. ძველ წარმოდგენათა რეალური კრიტიკული გადაფასების გარეშე სტალინს ვერ გავიგებთ. ვერ გავიგებთ ეპოქის რეალურ სულს. რა მოხდა, საიდან მოვიდა რევოლუცია, მერე საით წაიყვანა ათეისტური სახელმწიფო სტალინიზმა, ადვილი გასაგები შეიძლება არ იყოს.

საქმე ისაა, რომ მარქსიზმ-ლენინიზმი მკაცრად ათეისტური

მსოფლმხედველობაა. ათეიზმი არ არის ამ მოძღვრების გარე თვისება, ერთ-ერთი თვისება. ათეიზმი არის ის ფუძემდებლური, ანტირელიგიური მოძღვრება, რომელიც ღმერთის რელიგიას კაცის რელიგიას უპირისპირებს. მარქსიზმ-ლენინიზმი სრულიადაც არ არის რწმენის გარეშე მყოფი თეორია. „მე ვიცი მარქსიზმ-ლენინიზმი“ – ეს სრულიადაც არ აკმაყოფილებს კომუნისტურ საზოგადოებას. მისი პრინციპია – „მე მწამს მარქსიზმ-ლენინიზმი, მიყვარს და ვემორჩილები მას“. როგორც ჭეშმარიტი მორწმუნე არ აკრიტიკებს თავის სარწმუნოებას, ასევე კომუნისტი ვერ გააკრიტიკებდა იმ ნაკლოვანებებსაც, რაც ამ მოძღვრებას თან სდევს. ამიტომაც მოხდა იდეოლოგიური შეუთავსებლობა, შეურიგებლობა ეკლესიისადმი. ძირითადად მართლმადიდებლობისადმი. გავიდა დრო და მეოცე საუკუნის ბოლოს მგრებმა ასე იზვიამეს ეს იდეოლოგიური გამარჯვება – „ჩვენ დაეანგრიეთ კომუნიზმი, ახლა ჩვენი მტერია მართლმადიდებლობა!“.

მარქსიზმ-ლენინიზმი – ეს არის ათეისტური, კოსმოპოლიტიკური, არაეროვნული იდეოლოგია. სტალინი არის ეროვნულ-ინტერნაციონალისტი მოღვაწე. კოსმოპოლიტიზმში და ინტერნაციონალიზმში ფესვებიდანვე მტრული საწყისის მოვლენებია, თუმცა ისტორიულად ეს ტერმინები ხანდახან ფარავდნენ ერთმანეთს. სოკრატეს ეკითხებიან: „თქვენ ათენიდან ხართ?“. – ის კი პასუხობს: „არა, მე სამყაროდან ვარ!“. ეს ერთგვარად უენებელი ფაზა და ფრაზა იყო კოსმოპოლიტიზმისა. იგი მტრული შინაარსით ადავსო ისტორიამ. ასე რომ, ერთის შეხედვით კოსმოპოლიტიზმში ხანდახან გამოიყურებოდა როგორც ინტერნაციონალიზმი. ასეთი მნიშვნელობით ვაჟა-ფშაველაც იყენებს მას. ანტიქრისტე იკეთებს ქრისტეს ნილაბს, რათა აცდუნოს ხალხი. ცრუქრისტიანთა ნილბებს ამოფარებულნი, ქრისტიანობას სპობენ შიგნიდან. ასე რომ, როგორც ცრუქრისტე ჰგავს ქრისტეს და შიგნით კი დაუძინებელი მტერია, ასევე კოსმოპოლიტიზმში ჰგავს ინტერნაციონალიზმს.

სტალინი ფრთხილად, თანდათანობით ამზადებდა ნიადაგს, რათა ახალი, ძლიერი ელემენტი შემოეტანა სახელმწიფოს აღმშენებლობის იდეაში. მარქსიზმ-ლენინიზმი არ იყო ეროვნული მოძღვრება. იგი იყო სოციალური პატრიოტიზმის მოძღვრება, – პროლეტარებისათვის ყველაფერი. ამაში იყო მისი დიდი სოციალური

მუხტი, ამით სგალინმა შემოიგანა ხალხის შეგნებაში სამშობლოს სიყვარულის ისტორიული სურნელი. მან შეძლო შეეჩერებინა ეკლესიების ნგრევა ბოლშევიკების მიერ იმ მოტივით, რომ კულტურულ-ისტორიული ძეგლების ნგრევა საჭირო არააო. ეკლესიების დამანგრეველ ბოლშევიკურ პარგიაში ერთად არიან ლენინიც და ტროცკიც. სგალინური ბოლშევიზმი გამოვიდა ამ ბარბაროსობიდან და შეაჩერა ეკლესიების ნგრევა. დიდი სამამულო ომის დროს კი ვითარებამ სრული შესაძლებლობა მისცა მართლმადიდებელ იოსებს გულიც გაეხსნა ეკლესიის მესვეურთათვის, თუმცა საქვეყნოდ დეკლარირება სარწმუნოებისადმი არც გაუკეთებია, ვერც გააკეთებდა. 1939 წელს ხმაურის გარეშე სგალინმა გააუქმა ლენინის ანტირელიგიური დეკრეტი, მაგრამ ვინც ჩაუკეირდა ეკლესიის როლს ანტიქრისტე-ფაშიზმის წინააღმდეგ ომში, დაინახა საკვირველება: სგალინი და ეკლესია გვერდიგვერდ უცხო სხეულივით არ გასლდათ. განსხვავებით მარქსიზმ-ლენინიზმისა, სგალინმა საყრდენ ძალად გამოაცხადა სამშობლო თავისი შემოღობილი ზეცითა და მიწა-წყლით. მან ეროვნულ-ინტერნაციონალურის დიალექტიკური შერწყმა მოახდინა. იგი თვითონ იყო თავისი წარმომობაზიოგრაფიით ინტერნაციონალური ფენომენი. არ არსებობს ერთეულოვანი პატრიოტიზმი. ჭეშმარიტი პატრიოტიზმი ყველგან ინტერნაციონალურია მრავალკონფესიური ურთიერთობით. მრავალეროვანი ურთიერთობის სულისკვეთებით, თუნდაც ყველაზე მონო-ეროვნული სახელმწიფო (რესპუბლიკა) არ შეიძლება ცხოვრობდეს განკერძოებული არაინტერნაციონალური სულისკვეთებით.

სგალინი მთლიანად ეყრდნობოდა მარქსიზმ-ლენინიზმის მოძღვრების სოციალურ არსს – სოციალურ-ზნეობრივი თანასწორობის იდეას, მშრომელთა, ჩაგრულთა გათავისუფლების იდეას. ეს ლეთაებრივ-ჰუმანისტური იდეა მარქსიზმმა ქრისტეს წაართვა და მისი ღმერთ-ავტორის არსებობა უარყო. სგალინმა გააქრისტიანა მარქსიზმ-ლენინიზმი. მართალია, მარქსიზმის კრიტიკა მას არ დაუწყია, მაგრამ ხალხები ლეთისნიერი გზით წაიყვანა – ალაღვინა ღრმა ზნეობრივ-კულტურული ღირებულებანი.

სგალინის ფენომენი არ არის ჩვეულებრივი. მას ანალოგი არ მოეპოვება. ჯერ კიდევ ყმაწვილ იოსებს ღმერთმა მისცა მართლმადიდებლობის სული, ნათლობა, მართლმადიდებელი მშობლე

ბი. გორში ქართულთან ერთად გაუგზავნა, თანაბრად მშობლიურ რისა, რუსული ენა. ყმაწვილი სოსო ჯულაშვილი სამღვდელოდ ემზადება. ჯერ გორის სასულიერო სასწავლებელში, მერე თბილისის სასულიერო სემინარიაში. გორის ციხიდან ჯერ ფიქრებით მიჰქროდა ყმაწვილი რუსეთის დიდი სიერცეებისაკენ და მძლავრად ისწორებდა მთის არწივის ფრთებს. ის უკვე სიყრმიდანვე შეესისხლხორცა მართლმადიდებელი „წმიდა რუსეთის“ სულს.

ბევრი სიმწარე ნახა ბავშვობიდანვე სოსო ჯულაშვილმა თავისი სოციალური დამცირების გამო. ბავშვის ოცნებას დედის რძესთან შეერწყა გაჭირვებული კაცის ცრემლის შემრობის წყურვილი. უყვარს სახალხო გმირი არსენა ოძელაშვილი. საბანგადაფარებულ მუთაქაზე ერთხელ პატარა სოსოს დედამ უთხრა – აი, აქ კუჭაგნელი წესო. მართლა ნაგურალურად ირწმუნა თუ არა სოსომ, ეს სხვა ამბავია, მაგრამ საოცარი თავგამეგებით ჩასცხო წიხლები კუჭაგნელის სიმბოლოს. სოსო დაეწაფა სახარებას, შეიყვარა ლატაკთა მშველელი ღმერთი – იესო ქრისტე. მოგვიანებით სემინარიაში მარქსიზმით მისი გატაცება სრულიადაც არ იყო დაპირისპირებული ერთმანეთთან სოციალური თანასწორობის ნიშნით. სტალინში შერიგდა სახარება და მარქსიზმი, მაგრამ ამის გამხელა ბოლომდე მან ვერც შეძლო. მოგვიანებით დიდი ბელადი მინიმუმამდე დაიყვანს ამ დაპირისპირებას. მან პრაქტიკულად გააქრისტიანა მარქსიზმ-ლენინიზმი. აბა, სად ნახავთ უკეთეს სოციალიზმს, ვიდრე ქრისტეს მოძღვრებაში მოციქულების პირით გადმოცემულს:

„ისმინეთ ჩემო საყვარელო ძმებო: განა ღმერთმა წუთისოფლის ღარიბები არ აირჩია რწმენით მდიდრებად და იმ სასუფეველის მემკვიდრეებად, რომელიც თავის მოყვარულებს აღუთქვა? თქვენ კი დაამცირეთ ღარიბი. განა მდიდრები არ გჩაგრავენ თქვენ და არ მიგათრევენ სამსაჯუროებში? განა ისინი არ გმობენ თქვენს კეთილ სახელს, რომლითაც თქვენ იწოდებით?“. (იაკობი, 2, 2-7).

აი, სოციალური თანასწორობის იდეა უმკაცრესი სახით. მდიდართა შემადრწუნებელი უსამართლობა და უღმერთობა მარქსიზმ-ლენინიზმის წარმომადგენლებზე არანაკლები რისხვა და სიძულვილია ჩაგვრის წინააღმდეგ. ახლა ისმის კითხვა; რას მოუწო-

დებს სახარება თვითონ ჩავრულებს. – აიღეთ ხელში მახვილი, ჩამოაგდეთ მეფეო? არა, ღვთის რისხვა უფრო საშიშია, მაგრამ მარქსიზმმა იარაღისაკენ მოუწოდა პროლეტარებს. მათი თქმით პროლეტარიატი არაფერს დაჰკარგავს, გარდა ბორკილებისაო. ბრძოლის იდეა განსხვავდება ლოცვის იდეიგან. ღმერთის მიუგოვებლად ჩაება ბრძოლაში ექსპლუატატორების წინააღმდეგ სო-სო ჯულაშვილი. მარქს-ენგელს-ლენინი ერთდროულად დაეძგურნენ ექსპლუატატორებსა და ღმერთს. მეფეს ღმერთი იცავს, ღმერთს მეფეო... სტალინში რომ არ მომხდარა ეს დაპირისპირება – ისტორიამ გვიჩვენა. სახარებაში გამოხატული გმობა-სიძულვილი მდიდრებისადმი ყოველთვის გამზადებულია „საშინელი სამსჯავროსათვის“. ნაჩვენებია, ძალზე მკაცრად, თუ რა ელოდება მდიდართა უღმერთობას. ვნახოთ, როგორია მათი მომავალი.

მსჯავრი მღიღრმის: „მოდით ახლა თქვენც იგიერთ, მდიდრებო, და ივაგლახეთ იმ უბედურებაზე, თქვენზე რომ მოდის. თქვენი სიმდიდრე დალპა, თქვენი სამოსელი კი ჩრჩილმა შეჭამა.

თქვენი ოქრო და ვერცხლი დაქანგდა. მათი ქანგი იქნება მოწმობა თქვენს წინააღმდეგ და თქვენს ხორცს ცეცხლივით შეჭამს იგი. დაუნჯებული გაქვთ განძი უკანასკნელი დღეებისათვის.

აჰა მუშაკთა საზღაური, რომელიც დაუკავეთ თქვენი ყანების მომკელთ, – დაღადებს და მომკელთა დაღადი უფალ ცაბათის ყურამდე აღწევს.

თქვენ განცხრომას ეძლეოდით ქვეყანაზე და ნებივრობდით, თითქოს დაკვლის ღღისათვის გულები დაისუქეთ. თქვენ მსჯავრი დასდეთ და მოჰკალით მართალი, ის კი არ გაგიძალიანდათ“. (იაკობი, 5, 1-6).

მოჰკალითო იესო მართალი, იესო ქრისტე, ისე რომ ის არ გაგიძალიანდათო. აი, იესოს მკვლელები ოცი საუკუნეა დედამიწაზე არიან და ებრძვიან იესოს. მართალი კაცის ძალა, ღვთის ძალა ბევიდან მოდის. მართალთა ხმა ესმის უფალს. საოცარი მაგალითია ისევე იაკობთან:

„ელა ჩვენი მსგავსი კაცი იყო და ლოცვით ილოცა, რომ არ მოსულიყო წვიმა და არ მოსულა ქვეყნად წვიმა სამ წელიწადს და ექვს თვეს.

კვლავ ილოცა და ცამ მისცა წვიმა და მიწამ აღმოაცენა თავისი ნაყოფი“. (იაკობი, 5, 17-18).

სგალინი, როგორც ელია წინასწარმეტყველი, ციდან ფლობდა ძალას. ძნელია, არამორწმუნისათვის კი შეუძლებელიც, ირწმუნო მისი კავშირი ზეციურ ძალებთან. ამ ძალის ძალა იესო ქრისტე იყო – განსაცდელის მოვლინებითაც და განსაცდელის დაძლევითაც.

სგალინი დაიბადა იმ თვეში, ქრისტე რომ იშვა და, შესაბამისად, ამ თვეს საქართველოში ქრისტესმოობისთვე ჰქვია. არც დღეების რადიუსშია დიდი მანძილი (21 და 25 ქრისტესმოობისთვე). იესო არ გაუძალიანდა მათ, გამოგზავნა კაცი, სგალინი, რომელმაც იწამა ის მართალი და ბოროტებას გაუძალიანდა სიკეთის ძალით. „ვინ უფრო დიდია სასუფეველში?“ – ეკითხებიან მაცხოვარს მოწაუფეები. ვინ უფრო დიდი იყო სასუფეველისკენ მიმავალ გზაზე? ვინ უფრო დიდი იყო დედამიწაზე, რაგინდა-რა პარამეტრი მოიძეულიყო მხედართმთავრებს შორის, წინასწარმეტყველთა შორის. რა უნდა იყოს ღვთისგან, მას რომ აკლდა? სგალის ბადალი არ ჰყავს ხელმწიფე-იმპერატორთა შორის, ვინც ყველაფერი მოიკლო და ხალხს შესწირა. მშიერ-მაშვრალნი დააპურა, როგორც ქრისტემ დააეალა; დახოცა ბოროტი იდეოლოგიები, როგორც ილია წინასწარმეტყველმა ერთ ღღეს დახოცა, ხალხს ჩაახოცინა 850 ცრუწინასწარმეტყველ-მაცდუნებელი კიშინის ხეში.

და აი ახლა, როცა მომავალ წელს, ქრისტეს დაბადებიდან 2000-ე წლის თავზე, საქრისტიანო ხელება უკიდურესად ანტიქრისტიანულ, უფრო მუსკად, ანტიქრისტეს მეობის პერიოდში, როგორც წინასწარწერილ არს. თითქოს ქრისტეს მეორედ ჯვარცმავა. დამცირებულია, გაწამებულია საქრისტიანო. მამონა და სოლომონი სპობს ქრისტიანულ სულს დედამიწაზე. ჩანს, ეს ის „მეორედ მოსვლის“ წინაგამია.

სგალინმა უჯიმო კოსმოპოლიტიზმში ამოაგრიალა და კეთილშობილ ინტერნაციონალიზმად აქცია. ისტორიამ არ იცის უცოდველი, „კეთილი“ სახელმწიფო. მიწიერი ცხოვრება, სახელმწიფო ბოროტებასთან არის წილნაყარი. საბჭოთა კავშირი სრულიადაც არ გახლდათ ანგელოსთა სახელმწიფო. თუ ხორცს ვერ შეისხამს მისი ძირეული იდეა ოცნებად მაინც დარჩება კაცობრიობას. მით უმეტეს ახლანდელი ბარბაროსული დემოკრატიის ფონზე ჩვენს თვალწინ დანგრეული ყველაზე ჰუმანური ქვეყნის ნოსტალგია იწყება. სგალინი წინასწარმეტყველებდა საბჭოთა

კავშირის გრაგელიას, მის მიმართ ანტიქრისტეთა გმობას, მაგრამ იმასაც ხედავდა, თვით იმის შემდეგაც რა იქნებოდა.

მსოფლიო იმპერიალიზმმა მართლაც მსოფლიო ძალები ჩააბა სტალინის წინააღმდეგ ბრძოლაში. ჭრილიონებით მოსყიდულ-გაყიდულმა საბჭოეთის ქვეყანამ ვერ გაუძლო შინაური და გარეშე მტრების ერთდროულ შემოტევას. ხრუშჩოვისა და სხვა ავანტურისტ გოლაგატეებზე დაყრდნობით, საბჭოთა კავშირის მეთოდური დანგრევა დაიწყო სტალინის სურათის დრომიდან ჩამოხსნით. მსოფლიო ისტორიის უმშვენიერესი სახელმწიფოს ნგრევა დაიწყო. ხრუშჩოვს ისევ ხრუშჩოვები ცვლიდნენ, ისინი კი უკვე დასაუღეთის დაეალების კურსს არ ცვლიდნენ. ამით ორი კურდღელი მოკლა დასაუღეთმა: რუს ხალხს გადააბრალა შოვინიზმი, თითქოსდა შოვინისტმა რუსებმა მოიშორეს უცხოგომელი სტალინი. რუსი ხალხის ბუნებაში არ არის შოვინიზმი. რუსეთში კი რამდენიც გინდათ იმდენი ცრურუსი, იმდენი შოვინისტია, ვინ მოთელის, მათ ერთნაირად სძულთ რუსი ხალხი, ქართველი ხალხი, მართლმადიდებლობა. ის რუსი მართლა რუსი არ გეგონოთ, სტალინს რომ ლანძღავს. რუს ხალხს უყვარს თავისი შეილი – იოსებ სტალინი ისე, როგორც სტალინს უყვარდა რუსი ხალხი, მთელი საბჭოთა ხალხი.

„ჩვენს მურგს უკან არის ათასწლოვანი ისტორია უმდიდრესი გამოცდილებით. ჩვენს ფერხთქვეშ მშობლიური მიწაა, ჩვენს თვალწინ კი შთამაგონებელი მაგალითი ჩვენი დიდი წინაპრებისა: ალექსანდრე ნეველი და დიმიტრი დონელი, კუმბა მინინი და დიმიტრი პოჟარსკი, პეტრე დიდი და ალექსანდრ სუვოროვი, მიხეილ კუტუზოვი და ალექსანდრ გორჩაკოვი, იოსებ სტალინი და გიორგი ჟუკოვი, იგორ კურჩატოვი და სერგი კოროლიოვი – აი ჩვენი წინარები ამ სახელოვან გზაზე“. (Г. Зюганов, Манифест КПРФ).

„არ არის შემთხვევითი, რომ რუსეთის ეროვნულ-ისტორიულ გმირთა გალერეას ამშვენებს სტალინი. არ არის შემთხვევითი, რომ მათ შორის არ მოიხსენიება ლენინი.

თუ რუსეთი ვერ დაინახავს სტალინს, მაშინ ამ დაპაგარავებულ დეღამიწაზე აღარც რუსეთი იქნება დიდი. მე მწამს, რუსეთი სტალინს ძეგლთა ძეგლს დაუდგამს“. (В. Гогуадзе, „Верните мне мою Россию!“, 2002 г., Тбилиси).

ასე ვიცილით ყველამ: ათეისტური სახელმწიფოს ხელმძღვანელი ათეისტია. კომუნისტი და მორწმუნე – ეს ყოველად შეუთავსებელი წარმოდგენები იყო. გავიდა დრო. დრომ კი ბევრი რამ გადააგრიალ-გაღმოაგრიალა. სტალინი ყოფილა ღრმად მორწმუნე მართლმადიდებელი. სტალინი იცადა რელიგიას, კულტურას, ეროვნულობას. ე.ი. სტალინი ვერ ეტეოდა კომუნისტის ცნებაში. იგი იყო კომუნისტი, მაგრამ იყო კომუნისტზე მეტიც.

სტალინის სიკედილის შემდეგ ნეოტროცკისტ ნიკიტა ხრუშჩოვის შემდეგ წარხდა სახელიც და შინაარსიც კომუნისტისა. ამ გზას აგრძელებდნენ აგრეთვე ბრეჟნევი, ანდროპოვი, ჩერნენკო. რაც შეეხება გორბაჩოვს, მან სტალინის დროშა აიგანა ქვესკნელის მწვერვალზე. მგერმა ღვთისა და ერისა, დაქირავებულმა აგენტმა. მან მაქსიმუმი გააკეთა ყოველგვარი სიწმინდის დაგმობისათვის და ამიგომაც გორბაჩოვიდან მოყოლებული, მეტისმეტად გაძლიერდა რუსეთში ტროცკისტული ინტელიგენციის მიერ ჭეშმარიტების, ისტორიისა და ისტორიოგრაფიის წარყენა. ხალხებს თავგმა აუბნიეს. გეიმობს ანტიქრისტე, ხალხებს კი ფსიქოტრონიკული და სხვა საშუალებებით აბრუებდნენ და აბრუებენ უსაშველო სიცრუით: სტალინი ანგრევდა ეკლესიებს (თვითონ ეკლესიის მტრები ქადაგებენ ამას), ხოცადა სამღვდულოებას, ხოცადა და ხოცადა მილიონობით ადამიანს. არაეითარი პასუხისმგებლობა სინდისის, სიმართლის, სახელმწიფოს წინაშე... მაგრამ ღება დრო, მოვლენები ისე მიტრიალ-მოტრიალდება, რომ სიცრუით გატენილ სიტყვიერებას უსიტყვოდ გაეცემა პასუხი. ჯერჯერობით სიმართლე გზამია.

საკითხი რომ უხეშად დაესვათ, უფრო გასაგები იქნება კითხვა: რომელს ატყუებდა სტალინი – ეკლესიას თუ კომპარტიას? თქვენ წარმოიდგინეთ, არც ერთს და არც მეორეს არ ატყუებდა სტალინი. „უფალს უფლისა, კეისარს კეისრისა“. სტალინის დედა, ღრმად მორწმუნე ქალბატონი, სტალინის ბელადობის დროსაც მვილის მღვდლობაზე ოცნებობდა. ბავშვობიდან – გორის სასულიერო სკოლა, შემდეგ – თბილისის სასულიერო სემინარია. 19 წლის ასაკამდე სტალინის სულს ეშმაკი ვერც მიუახლოვდა. სტა-

ლინს შეეძლო მოეგყუებინა (სიმართლე არ ეთქვა) კომუნისტი მუშაკის, ჩეკისტისათვის, მაგრამ იგი არასდროს ატყუებდა ღმერთს, ეკლესიას... მან შეუძლებელი შეძლო, როცა ათეისტური სახელმწიფო იმ ზნეობრივი ღირებულებების გზით წაიყვანა, რომელსაც ქრისტე ასწავლიდა.

ახლა შეიძლება გავამარტივოთ ვითარების გამოხატვა, მაგრამ აბა, ნახეთ, რეალურად რაოდენ ურთულესი მდგომარეობაა. მარქსის, ენგელსის, ლენინის საქმის გამგრძელებელმა, მშრომელთა ქვეყნის ბელადმა უცბად რომ გამოაცხადოს, ან თუნდაც წამოცდეს, – არა, ამხანაგებო, ვერ გეცრუებით, გულახდილად გეტყვით, რომ მე მწამს ღმერთიო... ეს იქნებოდა მსოფლიო კატასტროფა. ამის გაცხადება, ღიად გამოგანა ყოველად შეუძლებელი იყო. თანაც ნახეთ, 19 წლამდე კაცი გაქლენთილია ბიბლიით, თეოლოგიით. არამარტო თეორიულად, გულთ, მრწამსით – დამწყები მღვდელი, საგალობლებით საეკლესიო გალობის ღვთიური მაღლითაც შემკულმა სემინარიელმა ნახა, რომ მთავარზე მთავარი სიკეთე მარქსისა არის მშრომელთა, ჩაგრულთა ხსნა ჩაგვრისაგან. სახარება არის სწორედ ამ იდეის პირველწყარო, მაგრამ ისტორიული ვითარება ასეთია: მონარქია ეკლესიასთან ყველაზე მჭიდრო კავშირშია, მონარქის, როგორც სოციალური ჩაგვრის ინსტიტუტის დამხობას, ცხადია, ახალგაზრდა, დამწყები მარქსისტი მიესალმება, რომელიც, ცხადია, მონარქის პიროვნების, მისი ოჯახის წევრების მიმართ იმ ბარბაროსულ აქციას გულში არ გაივლებს, რაც ბოლშევიკებმა გროკიმ და სვერდლოვმა ჩაიდინეს. ამ ეტაპზე ბოლშევიკების ცნება არაერთგვაროვანია. აქეთ მარქსიზმი, ბოლშევიკები იძახიან – რელიგია ოპიუმი, დამაბნელებელია მასებისათ. აი, ახლანდელი ცრურელიგია, მართლა რომ ებრძვის რელიგიას, ეს კი ოპიუმზე უარესია. არადა, რევოლუციისაკენ ერთი კი არა, მრავალი საპროტესტო მიზეზთა მდინარენი მოედინება. მეფის ხელისუფლება მჩაგვრელი ძალაა, რომელსაც აღარც ის სულიერი კულტურული გრადიციები მოსდევს. სტალინი მიჰყვა რევოლუციის ქარიშხალს მინიმალური ცოდვით. ყოველ შემთხვევაში, სარწმუნოების, მღვდლის ან ეკლესიის მიმართ მეტრძოლი ბოლშევიკი სტალინი არავის უნახავს. იგი მიჰყვება პარტიას, მაგრამ თავის პირო-

ენულ არსენალში შენახული აქვს სამომავლო მრწამსი, რომელიც შეარიგებს ამ საღვთო და უღვთო მხარეებს – მან გააქრისტიანა მარქსიზმ-ლენინიზმი დეკლარირების გარეშე, მხოლოდ ქმედებით.

თვით იდეოლოგიური ფორმაგისათვის სგალინს ხელი არ უხლია, მაგრამ მეორე მსოფლიო ომმა, რომელიც სგალინმა სამამულო ომად აქცია, არსებითად რევოლუციური როლი ითამაშა ქვეყნის სულიერი განვითარების მიმართულებით. უსამშობლოთა მარქსიზმი, სამშობლოს სიყვარულის ამოსაველ გრძნობაზე დააფუძნა. სოციალური სამართლიანობის გზაზე მარქსიზმი ფლობდა უმძლავრეს სოციალურ ინსტრუმენტს, მილიონების ასაღელვებელ-ამაღელვებელ სასწაულებრივ ძალა-ენერგიას.

ორი მსოფლიო ომი იცის კაცობრიობის ისტორიამ. ამ მასშტაბისა კი, ცხადია, არანაირი ომი არც წარმოიდგინებოდა არავისაგან. დიდ სამამულო ომში მონაწილეობდა 110 მილიონი ადამიანი. ეს, ცხადია, არ იყო არმიათა მხოლოდ სამხედრო ოპერაციები. ამ ომში მონაწილეობდა მსოფლიოს უმრავლესი ქვეყნები, ხალხები – სამხედროები და არასამხედროები, არასრულწლოვანთა ჩათვლით, მოხუცი თუ ახალგაზრდა, ერი თუ ბერი. ამ ომში მონაწილეობდა ადამიანთა ყველა უნარ-ენერგია – მწერლის სიგჟეა თუ მუსიკოსის განმაწყობელ-აღმანთებელი ძალა. როგორი მხედართმთავარი სჭირდებოდა ამ ომს? თუ ღმერთს თვალი ეჭირა რომელიმე მხარეზე, ღვთისნიერი კაცის ძალმოსილება ღვთისნიერს უნდა ემყარებოდეს. ჰიგლერს გარს ერგვა შავი მაგიის ათასნაირი საგანის სულიერი დამმუხგეულები, სგალინს კი გვერდით ედგა ეკლესია, თავზე – ღმერთი. როგორ ფიქრობთ, სგალინს რომ რუსეთის ისეთი პოლიტიკა ჰქონოდა, როგორც რუსეთს ჰქონდა პირველ მსოფლიო ომში, ეკლესია, მართლმადიდებლობა მიიღებდა მასში მონაწილეობას? პირველ სამამულო ომში (1812 წ. – არ აურიოთ!) რუსეთის მართლმადიდებელი ეკლესია არ მონაწილეობდა. იგი გროცკისგული ანგიქრისტიანული ძალის მხარეზე ვერ იბრძოლებდა. ეკლესიამ ისეთივე როლი შეასრულა მეორე სამამულო ომში, როგორც პირველ სამამულო ომში, ოღონდ კიდევ უფრო დიდი წარმატებით. ვისაც ჰგონია, რომ ეკლესია მარტო ფულით დაეხმარა სახელმ-

წიფოს, სცდება ძალიან. განუზომელი იყო მისი უხილავი ძალა, მაგრამ უბრალო კაცისთვის, არამორწმუნისთვის არ იყო აღმაფრთოვანებელი, რომ მის გვერდით მღვდელი იბრძოდა? მოუწოდებდა რწმენის და მამულის გადარჩენისათვის თავდადებისაკენ. და აი, სასწაული? თვით რუსეთის ნაფიცი, მირონცხებული მეფენი შეედრებოდნენ სტალინს საეკლესიო, სასულიერო მომზადებით? რომელი მათგანი იყო 19 წლამდე – მე ვაზუსტებ, რომელიმე მეფე სასულიერო-საეკლესიო სკოლიდან იყო მოსული? არა, ბაგონო! არც საქართველოში. რა თქმა უნდა, საეკლესიო განათლება ჰქონდათ. ამ მხრივ ივანე მრისხანე იყო ორიგინალური უკიდურესობების განსახიერება – სისასტიკე და ღმერთის მოშიშობა! მაგრამ ასეთი სპეცმოზმადება, როგორიც სტალინს, არც ერთ ქრისტიან მეფეს არ მიუღია. ასე რომ, მეორე მსოფლიო ომში სტალინს უკვე ჰქონდა უპირატესობა. განუზომლად დიდია რუსი კომპოზიტორების, მუსიკოსების როლი ამ ომში. ერთი სიტყვით, განწყობის, ფრთების გამომბეღელი განწყობის ძალა უბადლო იყო. ახლა თქვენ შეიძლება მითხრათ, პიტლერი რა, არ იყენებდა ბეთპოვენს, ვაგნერს თუ სხვა გენიალურ კომპოზიტორთა ნაწარმოებებს?.. იცით, რა? სამშობლოს დაცვის გრძნობა, კონკრეტულ აწმყოდან წამოსული მუსიკალური შთაგონება სულ სხვაა, მართალი გკივილი თავისი სამშობლოსი სულ სხვა ძალას აძლევს მეომარს. ხოლო 1943 წელს შექმნილი ჰიმნი ხომ გემძლავრი მუხტი იყო, ციდან გადმოსული ის ღვთაებრივი ეცხლი, რომელიც კიდეც ომობდა და ომს კულტურად აქცევდა. ყველამ კარგად იცის რუსეთის ამ გენიალურ კომპოზიტორთა კოპორტაში რაოდენ ფაქიზი და პროფესიონალური მუსიკოსის დონეს ავლენდა საეკლესიო მგალობელი იოსებ სტალინი. ესეც მეორე უნარი ღმერთისა და ეკლესიისაგან ბოძებული. პირველ მსოფლიო ომში (1914-1918 წ.წ.) მონაწილეობდა 38 სახელმწიფო, მეორეში – 72. პირველში მონაწილეობდა 74 მილიონი ადამიანი, მეორეში – 110 მილიონი. პირველში დაიღუპა 10 მილიონი, დაიჭრა 20 მილიონზე მეტი. მეორეში მონაწილეობდა 110 მილიონი ადამიანი, დაიღუპა 55 მილიონი, მათ შორის – 20 მილიონი საბჭოთა მოქალაქე.

პირველ მსოფლიო ომში ვერაინ გეგყვით, თუ რომელი იყო

სამართლიანი და არასამართლიანი ომის მხარე. მეორე მსოფლიო ომში ერთი იყო თავდამსხმელი, მეორე – სამშობლოს დამცველი. ერთი იყო აგრესიული ბოროტება, მეორე – ეკლესიის წმიდა სალოცავების მონაწილეობით სიკეთის, მნეობის დამცველი მხარე. ეს იყო ბოროტებასა და სიკეთეს შორის მსოფლიო ომი. მაშინ „ბოროტსა სძლია კეთილმან“... მხოლოდ ნახევარი საუკუნის შემდეგ სტალინის გარდაცვალებიდან მგერმა აიღო რეჟანში.

კულიკოვოს ბრძოლის (1380 წლის 8 სექტემბერი) წინ მთავარი სარდალი დიმიტრი ღონელი დალოცა ღმინდანმა სერგი რადონეველმა. საბჭოთა არმია ფაშისგებთან შერკინებისას ეკლესიისაგან კურთხევის გარდა სტალინმა დალოცა წითელი არმიის პარადზე 1941 წლის 7 ნოემბერს, მგერი მოსკოვთან იღვა. სტალინი არ შეუშინდა არც საჰაერო, არც საარტილერიო თავდასხმას. შეუდარებელი იყო სტალინის სიმშვიდე, სიმტკიცე, წინასწარმეგყველური თვითდაჯერება, რაც მართლაც ღეთის სულივით გარდაეფინა მთელს არმიას.

„... დეე, გფარავდეთ ამ ვაჟკაცურ ომში ვაჟკაც წინაპართა – ალექსანდრე ნეველის, დიმიტრი ღონელის, ალექსანდრე სუვოროვის, მიხეილ კუტუზოვის დიადი სახე“.

ყოელისმხილველმა დაინახა, ხედავს და დაინახავს, ვიდრე კაცობრიობა არსებობს, ამ ყოველნაირად შეუდარებელი გამარჯვების უცილობელი ავგორიგეტი – იოსებ სტალინი, რომელმაც კაცობრიობა იხსნა ყავისფერი ჭირისაგან, ფამიგმისაგან.

მსოფლიო ომი მოიგო მსოფლიოში ყველაზე ძლიერმა ქვეყანამ მსოფლიოში შეუდარებელი მხედართმთავრით. სტალინი, როგორც საბჭოთა სახელმწიფოს გამომგედელი, იყო ქმნილება ამავ ქვეყნისა. პირველ ყოელისა იგი, როგორც ხელმწიფე, რუსული ფენომენია. აი, როგორი გრანდიოზული თავი ამკობდა მომცრო სხეულს (სიმაღლე 169 სმ. სამწუხაროდ, მხოლოდ ეს თვისება მაგოლებს მასთან).

სტალინის ამჯერადაც გაუმართლა

ბასულ წელს რუსეთის გელეარხ „НТБ“-ზე ენახე გელეუი-ლმი ლენინის მავბოლეუმში ლენინის სხეულის ბალზამირების შესახებ. საზარელი სანახავი იყო. რა თქმა უნდა, კეთილი განზრახვით ამას ვინ გააკეთებდა. მრავალმილიონიან გელეაუდი-გორიას თვალწინ უტრიალეს ლენინის შიშველი სხეული. რომელი შეილი დართავდა ნებას მსგავსი სურათი ერვენებინათ თავისი მამის შესახებ, მაგრამ ლენინს ოჯახის წევრი არ ღარჩენია, ღარჩა უშვილძიროდ და უპაგრონოდ.

სიკვდილის წინ სოკრაგე თავის მოწაფეებს აფრთხილებს, ვინც მის სხეულს დაიგირებს, ე.ი. მას არ ქჟონია გაგებული მისი ფილოსოფია. სოკრაგე არის სული, რომელიც თქვენთან მუსაიფობსო. ის სხეული, უსულო, უაზრო, აღარ არის სოკრაგეო. სოკრაგეს სული მზად არის იმქვეყნიურისაკენ...

მართალი გითხრათ, ამ საკითხზე აზრის გამოთქმა მიბიძგა გელეწამყვანის ფრაზამ: აი, აი, სამწუხაროდ, ვერ მოესწრო მავბოლეუმში ყოფნის პერიოდში სტალინის სხეულის ბალზამირების გადაღება. წარმოიდგინეთ, რა ლუკმა დაკარგეს სვაებებმა. რას ატრიალებდნენ სტალინის სხეულს? გარდაცვლილი ადამიანის სხეული – გინდ იყოს აპოლონის თუ ღიონისესი – საშინელდებაა, მისი ეკრანზე ჩვენება ხომ მკრეხელობაა; იგი ბილწთა საქმიანობა შეიძლება იყოს მხოლოდ.

რა გაუმართლა სტალინს, ყორნების ხელში რომ არ დაგოვა თავისი სხეული?!

ღირიქული ბაღახშეშა: 1969 წელს МГУ-სთან არსებული „ИПК“-ს ჯგუფი ლენინის კაბინეტში წაგვიყვანეს ექსკურსიაზე. ეს იმდენად ცნობილი ოთახია კინო და ფოგოდოკუმენტებით, რომ აქ თითქოს გიმუშავია, ხშირად ყოფილხარ. გიღობას გვიწევდა ძველი ინტელიგენტის კლასიკური გიპის ქალბატონი. იმდენად სამარისებური სიჩუმე სუფედა, რომ გიღის ნახევრადრუჩულით საუბარი მკაფიოდ ისმოდა. ამ ზედმეტმა სიწყნარემ ყელი გაშიშრო და ძალიან მომწყურდა. მთავარი ოთახიდან რომ გამოდიხართ, გრძელ ღერეფანში ყოველ ხუთ ნაბიჯზე გაჭიმული ოფიცერი ღვას, თვალებს რომ არც ახამხამებს. გვერდით

პატარა მაგიდაა, მასზე კი გრაფინით წყალი. მაშინ მე ვიყავი 29 წლის, ხოლო კურსების თანაკურსელები იმ ასაკისა, რაც ახლა მაქვს მე. როგორც ყველაზე უმცროსს, ხშირად ცელქობასაც მატარებდნენ, უფრო სწორად, ასე აფასებდნენ ჩემს ნათქვამს თუ ეესგ-მიმიკას. აი, ამჯერადაც გავაკეთე „უჩვეულო“ რამ, რაც რუსებს ძალიან გაუკვირდათ. ქართული არხიანი გამომეგყეულებით, ყოველგვარი მოკუნტულობის გარეშე, საერთო სიწყნარის ფონზე ხმამაღალი გამოჩნდა ჩემი შეკითხვა ოფიცრისადმი: – შეიძლება წყალი დავლიო? ვინაიდან ოფიცრის პრაქტიკაში ასეთი რამ არ არსებობდა, ოფიცერმა ცხადია, პირი არ გააღო, მაგრამ გაიღიმა. ამ სურათს დიდი ცნობისმოყვარეობით ჩაამტერდნენ ჩემი თანაკურსელი „სტარიკები“. ზედმეტი ბოდიშების გარეშე გრაფინიდან წყალი გადმოვარაკრაკე. რუსებს თითქოს წყლის ეს ბურტყუნი ზედმეტად ხმამაღალი ეჩვენათ – ვაიმე არ გააღვიძოს ლენინიო. ორიოდ ყლუპი მოვსვი თუ არა, დამანჭული სახით ჰიქა დადგა. როგორც ჩანს, ოქტომბრის რევოლუციის შემდეგ წყალი არ გამოუცვლიათ-მეთქი, ჩავილაპარაკე... განსაკუთრებით გაოცებული დარჩნენ ომის მონაწილე რუსები – ეს საქციელი ერთდროულად კიდევ რომ მოეწონათ და არც მოეწონათ.

მთელი გზა მანქანაში ხარხარებდნენ, ნახე, რა გადაგვიჯოკრა ეახტანგმა, აი, მართლა ქართველი, მეც ძალიან მწყუროდა, მაგრამო...

– თავში ფიქრად როგორ გავივლებდი, ლენინის კაბინეტის წინ წყალი დამელია, – უბოროტოდ აღიარა ომის ვეტერანმა ალექსეიმ...

საცხოვრებელში რომ შევედით – აბა, ალექსეი ალექსეევიჩ, – წავედით და ლენინს კრემლის წყალი დაველოცოთ სტალინის კონიაკით... წავიყვანე შვიდიოდე კაცი – 6 რუსი და ერთი ქართველი – ფრიდონ მოისწრაფიშვილი... ვინაიდან რიცხობრივი უპირატესობა ჩვენს მხარეს არ იყო, რუსებმა „სულიკოთი“ დაიწყეს. ორი ქართველი ამინდს ქმნიდა რვა საბჭოთა მოქალაქეს შორის. მონები ვიყავითო, ამბობენ ეს ახალგაზრდები ან დაბადებით მონები... რუსებთან ურთიერთობაში მონა ქართველი მე არ მინახავს. სულ თამაღები იყვნენ ყოველთვის...

სტალინს არ სწამდა კომუნიზმი

სტალინს სწამდა ჭეშმარიტი სოციალიზმი. რა თქმა უნდა, არამარტო ბრდილობისათვის იგი თავს უკრავდა მარქს-ენგელს-ლენინის კომუნიზმს, მაგრამ მან, როგორც წინასწარმეტყველმა, თავისი მკაფიო პასუხი დაახვედრა მომავალ თაობებს. მან მკაფიოდ გამიჯნა ერთმანეთისაგან სოციალიზმი და საკუთრივ კომუნიზმი.

ეს მოხდა 1936 წლის 25 ნოემბერს, საბჭოების VIII ყრილობაზე, სადაც განიხილებოდა ქვეყნის უმაღლესი დოკუმენტის – კონსტიტუციის პროექტი.

„შეუძლიან თუ არა ჩვენს კონსტიტუციას დაემყაროს კომუნიზმის უმაღლეს ფაზას, რომელიც ჯერ კიდევ არ არის და რომელიც ჯერ კიდევ მოპოვებულ უნდა იქნას? არა, არ შეუძლიან, რადგან კომუნიზმის უმაღლესი ფაზა სსრ კავშირისათვის არის ის, რაც ჯერ კიდევ არ განხორციელებულა და რაც მომავალში უნდა განხორციელდეს. არ შეუძლია, თუ არ უნდა მას გადაიქცეს პროგრამად, ან დეკლარაციად მომავალ მონაპოვართა შესახებ“.

კონსტიტუცია, სტალინის თქმით, „უნდა ლაპარაკობდეს იმაზე, რაც უკვე არის, რაც უკვე მიღწეულია და მოპოვებულია ახლა, აწმყოსში. პროგრამა უმთავრესად ეხება მომავალს, კონსტიტუცია – აწმყოს“.

ამეამად სხვანაირი აწმყოა. მე ახლა თავს არ ვატყენთ ძველი ფილოსოფიური კამათით – საერთოდ არისო კი აწმყო? ერთი წამის წინ ნათქვამი ხომ უკვე წარსულს ეკუთვნის, შემდეგი – კი მომავალსო. აქ ჩვენ აწმყოს კონსტიტუცია გვაქვს. ეს ნიშნავს – შექმნილია მუდმივი აწმყოს წესი, რომელიც მომავალში იმოქმედებს არა მომავლის ჭკუით, არამედ მომავალი იმოქმედებს ამ ზედროული აწმყოს ჭკუით. სხვათა შორის, ამ მხრივ, ზედროული აწმყოს მნიშვნელობით ეს განმარტება ემთხვევა ბიბლიის, როგორც საღვთო კონსტიტუციის, მუდმივობას. ბიბლიაშიც არ გვაქვს მომავალი დრო. როგორ? აპოკალიფსი აბა რა არისო – წამოხტება ჩემი გაცხარებული ოპონენტი სკამიდან. მაგალითად, როდესაც ანგელოზი ლაპარაკობს იმაზე, თუ როგორ დაინგრევა „მეძავი ბაბილონი“, ის იმას კი არ ამბობს – დაეცემა ბაბილონიო, „დაეცა, დაეცა მეძავი ბაბილონი!“. ეს „დაეცა“ ღმერთის მიერ შექმნილ სიყუარში დასრულებულია, ის დაეცემა ჩვენთვის. ის ბიბლიაში დამთა-

ვრებულია, რასაც ჩვენ გავივლით მომავალში. როცა ფილმს ვუყურებ, არ ვიცი, მისი გმირი კვდება თუ არა, მაგრამ იმ ფილმმა ხომ იცის? ახლა დაეუბრუნდეთ პირველ საკითხს: მაინც, რატომ გაშიჯნა სტალინმა ასე საგულდაგულოდ სოციალიზმი და კომუნიზმი?

სტალინი უწინარეს პოლიტიკოსი იყო და გენიალურად ფლობდა ხალხისთვის გასაგებ სტანდარტებს. მე არ ვიცი, ახალგაზრდა კობას მოსწონდა თუ არა მარქსიზმში ყველაფერი, მაგრამ მოწიფულ სტალინს არ შეიძლებოდა მოსწონებოდა კომუნიზმის უმაღლესი პრინციპი: „თითოეულისაგან მისი უნარის მიხედვით, თითოეულს მისი – მოთხოვნილების მიხედვით“. ამ სანეგარო დაპირებას პროლეტარიატისთვის ჰქონდა თავისი ხიბლი, მაგრამ სტალინმა კარგად იცოდა, რომ თითქმის ვერცერთი ადამიანი თავის მოთხოვნილებას მზღვარს ვერ დაუდებდა. თითოეულს მყისივე აღეძრებოდა მაღა კაპიტალისტისა... ეს კი ყველანაირად მიუღებელი იყო სტალინისათვის, რომელიც დახეული ფეხსაცმელებით ჩავიდა საფლავში. მეორეც – სტალინმა კარგად იცოდა ის ფოლკლორი კომუნიზმის შესახებ, რომლის შექმნაში სოციალიზმის მგრები უფრო მონაწილეობდნენ, ვიდრე მეგობრები. კომუნიზმის შესახებ ცხოვრებას აშარებდნენ, თითქოს ადამიანები ცალკეულ კომუნებში იქნებიან საერთო სამზარეულოებით, ერთი დიდი საბნის ქვეშ დაიძინებენ და ა.შ. „მარქსი ცდებოდა, კომუნებს რომ სიმპათიით უყურებდა აბსოლუტიზმთან ბრძოლაში. აბსოლუტიზმი პროგრესის თვალსაზრისით უფრო მისაღებია – სახალხო ძალებს აერთიანებს, კლასთა ბრძოლის არეს აფუძრთობს. კლასთა ბრძოლას აღრმავებს“. (სტალინი, ნიკო ბერძენიშვილთან საუბრიდან). სტალინმა ჩვენზე კარგად იცოდა „ბიბლია“ და მისი ფინალი – აპოკალიფსი იცოდა, ისიც იცოდა, რომ მუდმივი არაფერია ამ ქვეყანაზე; რომ ბოლოს და ბოლოს ამ ქვეყანასაც თავისი აღსასრული აქვს. აი, ეს კაცი აყვებოდა ზღაპრებს – კომუნიზმში პაგარა წაიბუშავე (შენი უნარის მიხედვით) და მოითხოვე „ბოინგი“ (?). კაცი, რომელმაც იწინასწარმეტყველა: „ჩემი სიკვდილის შემდეგ ერთმანეთს დაერევიან მთავრობაში და ყველაფერს მე დამაბრალებთო...“. ისიც იწინასწარმეტყველა, მერე რა დღემიც ჩავარდებითო. აი, ეს კაცი განერიდა ამქვეყნიური სამოთხის სურათების ხაგვას და, თუ დააკვირდებით, ამ სიგყვებით იგი კომუნიზმის კონსტიტუციას არავის შეჰპირებია.

სტალინი არ იყო მსოფლიო პროლეტარიატის ბელადი

სინიკოსები სტალინს ხშირად მოიხსენიებენ როგორც მსოფლიო პროლეტარიატის ბელადს. მინიმუმ ორ შეცდომას მაინც უშვებენ, ეს სტალინზე უფრო „ჭკვიანი“ ცინიკოსები. სტალინის განმარტებით, მას შემდეგ, რაც სოციალიზმში დამყარდა სსრკ-ში, პროლეტარიატი აღარ არის პროლეტარიატი. მას ჰქვია მუშათა კლასი. პროლეტარიატი იყო კაპიტალისტის ის გაღლეტილი, დაქირავებული მუშა-მოჯამაგირე, რომელსაც არაფრის უფლება არ ჰქონდა წარმოების საშუალებებზე. რევოლუციის მერე მუშებმა კაპიტალისტებს წაართვეს ქარხნები. ქარხნები საერთო-სახალხო საკუთრებად იქცა. პროლეტარი უკვე სახელმწიფოსაგან იღებს ხელფასს და მას მუშათა კოლექტივში, სრულუფლებიანი ხმა აქვს. გამოვა იგი კრებაზე და გყავს გააძრობს ღირექტორს, ხელმძღვანელებს ცუდი მუშაობისათვის. იგი წელში მოკუნტული უკვე აღარ ხედება ქარხნის ღირექტორს. იგი კაცია უკვე. ასე რომ, სოციალიზმის დროს აღარ არის პროლეტარი. მეორე და უფრო მნიშვნელოვანი ისაა, რომ სტალინმა არ გააგრძელა ბოლშევიკების ადრეული ჩანაფიქრი, ღევიზი – „პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!“ რა თქმა უნდა, ეს ის ისტორიული ლოზუნგია, რითაც მარქსიზმის რაშებმა შემოაჭენეს ისტორიის კარიბჭეში. ცხადია, სტალინი არ გააუქმებდა ამ ლოზუნგს, მაგრამ მან შეუწყვიტა საზღვარგარეთის მუშათა პარტიებს რევოლუციური გადატრიალებებისათვის დაფინანსება. თუმცა, ხელებს ვერ გაასაქსავებდა – არ დამიძახოთ მსოფლიო პროლეტარიატის ბელადიო. მსოფლიო პროლეტარიატის ბელადი არ იყო სტალინი.

სტალინი იყო სოციალისტური ბანაკის ბელადი.

სტალინი იყო საბჭოთა ხალხების ბელადი.

სტალინი იყო ჩვენი ქვეყნების მუშათა და გლეხთა ბელადი.

სტალინი იყო იმ სამეცნიერო ინტელიგენციის ბელადი, რომელმაც ატომური ენერგია მისცა კავის რუსეთს.

სტალინი იყო იმ შემოქმედი ინტელიგენციის ბელადი, რომელმაც დროის მცირე მონაკვეთში დიდი კულტურა შესძინა მსოფ-

ლიოს, გადაარჩინა და თვალისჩინივით მოუარა ხალხების ისტორიულ კულტურას...

სტალინი იყო ქვეყნად სულიერობის საყრდენი რელიგიებისა, მსოფლიო ისტორიულ კონფესიათა პოლიტიკური ბურჯი, რომელთაც აკურთხეს ანტიქრისტეს წინააღმდეგ ბრძოლაში წამოყენებული ლოზუნგი – „სამშობლოსათვის, სტალინისათვის!“

და მაინც იგი, როგორც იესო ქრისტე, მშიერ-მწყურვალთა, ჩაგრულთ-პაგრონი და დიდი მამა იყო.

თუ პროლეტარიატისაგან სტალინის ხელში წარმოიშვა მუშათა კლასი, დემოკრატიის მოსვლით მუშათა კლასი დაბრუნდა არა პროლეტარიატის ღონებზე, არამედ უფრო ქვემოთ – პროლეტარიატისაგან განსხვავებით იგი გახდა უპოვართა და მათხოვართა კლასი. პროცენტულად იგი გაცილებით მრავალრიცხოვანია (ყოფილი საბჭოთა კავშირის სივრცეში).

ბიბლია და სტალინური კონსტიტუცია

ბიბლია სამყაროს კონსტიტუციაა, იგი დაწერეს ღმერთის წარმომადგენლებმა, „ძველი აღთქმა“ – მოსეს რჯულმდებლობით, „ახალი აღთქმა“ – იესო ქრისტემ მისცა კაცობრიობას.

სახელმწიფოს მოწყობა, საზოგადოების აღნაგობა, ცხადია, სამყაროს კანონზომიერებას ასახავს. სამყაროს ჰყავს ერთი უფროსი – მამა-მეციერი, სახელმწიფოს – ერთი მეთაური, ეკლესიას – მეთაური პატრიარქი, არმიას – მთავარსარდალი; ეს პარალამენტი არ ვიყი, საიდან მოვიდა, ამას სამყაროს ღვთაებრივი მოწყობის მეციურ იერარქიაში ანალოგი არა ჰყავს. თუ მაინც და მაინც წარმართულ არეოპაგს თუ მიახლოებ. კონსტიტუცია არის სახელმწიფო მანქანის მართვის მთავარი მექანიზმი, ძირითადი კანონი, ურომლისოდაც სახელმწიფო მანქანა ვერ წავა. ლაპარაკია მართლა სახელმწიფოზე და არა სათამაშო სახელმწიფოებზე.

თანამედროვე ტიპის კონსტიტუცია ევროპული მოვლენაა. ძველ

საქართველოს და რუსეთსაც პქონდათ სახელმწიფოს მოწყობის, სამართლებრივი კანონმდებლობა; რაც შეეხება საბჭოთა კონსტიტუციას, რომ არაფერი ეთქვათ ძველი აღმოსავლეთის გრადიციებზე, იგი, ცხადია, უჩვეულოა კაცობრიობის ისტორიაში. ესაა სახელმწიფო, რომელსაც ანალოგი არ მოეპოვებოდა მსოფლიო ისტორიაში. შესაბამისად, სტალინმა შექმნა სრულიად ახალი ტიპის სახელმწიფო და ახალი ტიპის კონსტიტუცია.

მსოფლიოს ვერცერთი ქვეყნის კონსტიტუცია, პირველ ყოვლისა მხედველობაში მაქვს დასავლეთის ცივილიზაცია, ახლოს ვერ მივა ბიბლიასთან, ანუ საღვთო კონსტიტუციასთან. კიდევ მეტიც: საბჭოთა სოციალისტური ქვეყნის კონსტიტუციას ღარიბთა და გაჭირვებულთაღმე თანადგომით, მშრომელთა დაპურებისა და ჯანმრთელობაზე ზრუნვით, უბრალო ადამიანის სრული სოციალური თანასწორუფლებიანობის თვალსაზრისით სრულად უპასუხებს იმ უკეთილშობილეს მოძღვრებას, რომელიც ქრისტიანობა იქადაგა. ასე რომ, ვერცერთი ქვეყნის კონსტიტუცია ახლოს ვერ მივა საბჭოთა სოციალისტურ კონსტიტუციასთან. მანამდელი კონსტიტუციები ეს არის კაპიტალისტური ქვეყნის კონსტიტუცია, რომელიც ცარიელ ადგილად თვლის უქონელსა და გაჭირვებულ ადამიანს. ეს კონსტიტუციები მესაკუთრეებისაა, შეძლებულ უმცირესობის კეთილდღეობისა და ფუფუნებისათვის შექმნილი. ასეთ შემთხვევაში ზნეობაზე ლაპარაკის უფლებას არ მოგვცემს სახარება.

ქრესტომათიული „სიბრძნე“ თქვა საქართველოს პრემიერ-ნგმა 1997 წელს, რომელიც ადრე საქართველოს კომუნისტური პარტიისა და რესპუბლიკის ხელმძღვანელი იყო. და აი, ინებეთ ეს „სიბრძნე“:

„... აბა, უფულო და გატყავებულ კაცს რა უნდა ხელისუფლებაში, ხელისუფლებაში მდიდარი ადამიანები უნდა მოვიდნენ“.

ის კი არ თქვა, ხელისუფლებაში რა უნდა უმწეო ადამიანებს, ქურდ-მძარცველებს, რომლებიც ხალხს ატყავებენო... ახლა კი ცხვირაწეული საქართველოს ცხვირჩამოშვების ჟამია. სოლომონ ისაკიჩ მეჯღანუაშვილი ქართველი ხალხისათვის მხოლოდ ლიგერატურული პერსონაჟი როდია... მასზე იცინოდა, მისი ავტორის ჩათვლით, ყველა მკითხველი. და აი, ყოველგვარ ღირსე-

ბას მოკლებული მეჯღანუაშვილი ყველაფრის კადრების წყალობით მოულობს ფულს, გამდიდრდება და უნდა ნახოთ, როგორ იქცევა თეატრში, კულტურულ გარემოში. იცინეთ, იცინეთ! დასცინით ხომ მეჯღანუაშვილს?! მოვიდა თუ არა ხელისუფლებაში და დაიპყრო თუ არა მთელი საქართველო? დღეს საქართველო მეჯღანუაშვილებისაა, მათი იდეოლოგიაა აქ გაბატონებული. ეს დაიმსახურა ჩვენმა ხალხმა. „ყოველი ხალხი ღირსია იმ ხელისუფლებისა, რომელიც მას ჰყავს“ (ჟოზეფ დე მესტერ).

ჩაჯხედოთ სტალინურ კონსტიტუციას. 120-ე მუხლი: „სსრ კავშირის მოქალაქეებს აქვთ მატერიალური უზრუნველყოფის უფლება მოხუცებულობაში, აგრეთვე, ავადმყოფობისა და შრომის უნარის დაკარგვის შემთხვევაში. ეს უფლება უზრუნველყოფილია სახელმწიფოს ხარჯზე მუშებისა და მოსამსახურეების სოციალური დაზღვევის ფართო განვითარებით, მშრომელთათვის უფასო სამედიცინო დახმარებით, მშრომელთა სარგებლობაში კურორტთა ფართო ქსელის გადაცემით.

121-ე მუხლი: სსრ კავშირის მოქალაქეებს აქვთ განათლების უფლება.

ეს უფლება უზრუნველყოფილი იყო საყოველთაო-საეალდებულო დაწყებითი განათლებით, უფასო შვიდწლიანი განათლებით, სახელმწიფო სტიპენდიების სისტემით უმაღლესი სკოლის წარჩინებულ მოსწავლეთათვის, სკოლებში დედაენაზე სწავლებით, ქარხნებში, საბჭოთა მეურნეობებში, მანქანა-ტრაქტორთა სადგურებსა და კოლმეურნეობებში მშრომელთა უფასო საწარმოო, ტექნიკური და აგრონომიული სწავლების ორგანიზაციით“.

1990 წლამდე ვისაც თავისი თავი ახსოვს, ეხსომება, რომ თითქმის უფასო იყო (დღევანდელთან შედარებით) ის გროშები, მუქის, წყლის, გაზის გადასახადი დღეს გყავს რომ აძრობს მოქალაქეებს. თვეები გავიდოდა და სიგყვა „ფული“ ჩვენს ლექსიკონში არ გრიალებდა. იმ „ავადსახსენებელ“ საბჭოთა საქართველოში კაცი კაცობდა, ქალი ქალობდა. ერთ „ეროვნულ“ მათხოვარს ვერ ნახავდით ქუჩაში, დღეს კი ყოველ ნაბიჯზე ამოკენესით სახეზე მავთავსაბურავჩამოფარებული ქალი გეგყვის – „დამეხმარე!“... ეს ჯოჯოხეთი ხომ მივიღეთ, მაგრამ კიდეც უფრო

დიდი უბედურებაა დღევანდელი გამოთაყვანება, აი, იმ საქართველოს რომ წუნობს ახლანდელი გაპარგახებული საქართველოს ქარიყელი. მესმის, დღევანდელი მონათმფლობელი ქართველი წუნობდეს იმ პატიოსან საქართველოს, მაგრამ დღევანდელი მონაღმრთელი პროფესორი რომ იცყვის – არა ბაგონო, კომუნისტები არ გამაგონო, – დაუნგრედა ღმერთი უნივერსიტეტს, მეცნიერებათა აკადემიას, მწერალთა კავშირს... აბა, რას იზამდა?! ვიმეორებ, დამსჯელბად ღმერთი კეთილ ანგელოზებს კი არა, გოგ მაგოგს გზაენის.

ის, რა უბედურებაც დაგვაგყდა თავს ქართველებს, ჩვენი სიცრუეების პასუხია. თუ გონს არ მოვალთ, გაცილებით უარესი წინ გველის. გონს მოსულა ისაა, მოვინანიოთ ღმერთის წინაშე ცოდვები, ვინც სული შთაჰბერა ჩვენი ერის არსებობას და აღმავლობას – ერეკლე, ილია, სტალინი... სათაკილო სახელებად რომ უქციეს უწმინდურებმა ჩვენს ხალხს, დიდი დანაშაულია, ცხადზე ცხადი დანაშაულია... ამიტომაც გვსჯის ღმერთი. ნაადრევად ხარობენ ისინი, ვინც ქართული სიბნელით სარგებლობენ და ამღერეულ წყალში ღლავენს რომ იჭერენ.

ამჟამად ვერ ვიზიარებდი სტალინის შემდეგ მოსაზრებას: „საბჭოთა ინტელიგენციის 80-90 პროცენტი – ეს მუშათა კლასის, გლეხობისა და მშრომელთა სხვა ფენებიდან არის გამოსული. ბოლოს, შეიცვალა თვით ინტელიგენციის საქმიანობის ხასიათი. წინათ მას უნდა ემსახურა მდიდარი კლასებისათვის, ვინაიდან მას სხვა გამოსავალი არა ჰქონდა, ახლა იგი უნდა ემსახუროს ხალხს“.

როგორ, დიდი სახელის ხელოვანი მსახური გახდება მდიდრისა?

ძვირფასო მკითხველო, ჩვენში, მაღლობა ღმერთს, სიგყვის თავისუფლება არის, ოღონდ ჭეშმარიტების თავისუფლება – ნურას უკაცრავად... მაგრამ ბევრი რამ იბეჭდება ისეთი, რაც კომუნისტური მმართველობის პერიოდში წარმოუდგენელი იყო. ახლა თავისუფლად ამბობენ ტელევიზიით უცენზურო სიგყვას. გაზეთებში ქვეყნდება სხვადასხვა რუბრიკები: „ვინ ვინ არის?“, „როგორ დააკომპლექტებდით მთავრობას?“ და ა.შ. ეს რუბრიკები ერთი ათი წლის შემდეგ უნიკალური მასალა იქნება, თუ რაგომ

და როგორ ამის შესახებ სხვა დროს. ერთ-ერთი რუბრიკაა: „ათი ყველაზე პატიოსანი ქართველი“. რუბრიკის სტუმარი ძირითადად ჩვენი გამოჩენილი ხელოვანნი, საზოგადო მოღვაწეები, სპორტსმენები არიან... მხედველობაში მყავს საბჭოთა გიტულოვანი მოღვაწეები (აბა ღლეს ვის რა გიტული აქვს?!), რომელთა მიმართ ყოველთვის მქონდა და მაქვს თაყვანისცემის გრძნობა. მათ ბევრი გააკეთეს ქართული კულტურისათვის. ისინი დიდ ავტორიტეტს ინარჩუნებენ იმათ თვალში, ვინც საბჭოთა საქართველოს ღირსეულ შვილად თვლის თავს.

აი, ამგვარ საფიქარ კაცს დასვამენ რუბრიკაში და უნდა დაასახელოს 10 ყველაზე პატიოსანი ქართველი.

ძირითადად, პირველ ნომრად ასახელებენ საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქს, ილია მეორეს. იციან, რომ ვერ შეედავებიან. შემდეგ ზოგი ასახელებს საქართველოს პრეზიდენტს, მაგრამ ეს არ არის მთავარი კონიუნქტურა. როგორც წესი, ყოველ შემთხვევაში, უმეტესწილად ასახელებენ ბიზნესმენს. ბიზნესმენის მიმართ პრეტენზია არა მაქვს და, ალბათ, კარგს შვრებიან, რომ რუბრიკის სტუმარს ხელს უმართავენ. ამ შემთხვევაში ნუ მოვთხოვთ სტუმარს ქრისტეს მცნების შესრულებას, – თუ სიკეთეს აკეთებ, უნდა გააკეთო არა სხვის დასანახად, არამედ ღვთის დასანახადო, მაგრამ ბიზნესმენს ხომ არ დაუვალებია ეს თქვენთვის?! ღლეს რომელი ბიზნესმენი აკეთებს ფარულად (არარეკლამით) სიკეთეს? ფარულად ბიზნესმენი აკეთებს ფულს და არა სიკეთეს. ერთი წესიერი კაცი ქუჩაში მაჩერებს და მაჩვენებს გაბეთში ამ რუბრიკის ერთ-ერთი ცნობილი სტუმრის მიერ შეესებული „ქათქათა“ ქართველების ათეულს. – ვაი, სირცხვილო, ეს ისეთივე რამ არის, ლავრენტი არდაზიანი (ავტორი უნიჭიერესი მოთხრობისა „სოლომონ ისაკიჩ მეჯღანუაშვილი“) რუბრიკის სტუმარი იყოს და ამ თვალმარგალიტ ათეულში ასახელებდეს სოლომონ ისაკიჩ მეჯღანუაშვილს. ფუი, ამისთანა საქართველოვ, მართლა „ფურთხის ღირსი ხარ, შენ, საქართველო!“. და თუ ფურთხისაგან მაინც გადარჩა, გადარჩა იმიტომ, რომ იყვნენ ისეთი დიდი ქართველები, როგორიც ამ სასტიკი სიგყევის ავტორი გახლდათ – აკაკი!

სტალინი, როგორც წინასწარმეტყველი

— ოოჰ, კარგი რა, წინასწარმეტყველი არა, ისა, გააღმერთე რაღა?! — თქვა ერთმა ჩემმა „ყოვლისმცოდნე“ ნათესავმა, როგორც კი სტალინის მანამდე გაუგონარი გიტული მივანიჭე. შემდეგ უჩემოდ მონოლოგად გააგრძელა კამათი. მერე რაღაც უაზრობა მომაწერა, დაესვერა ამ უაზრობას და დაბდუნა იგი. მე უსიტყვოდ ღვინო დაეუსხი. არაყივით გადაჰკრა, რადგან არ ემეტებოდა სადღეგრძელოთი გაეუფლებინა თავისი ბრძნული ამრები... ოო, ბრძნო ბერძნებო, რას გაასულელეთ მთელი კაცობრიობა — „ჭეშმარიტება კამათში იბადებაო“. იმდენი თქვენ რა გითხარიო! ჭეშმარიტება იბადება სოკრატეს, პლატონის, ანაქსაგორას, ჰიპიას და სხვების კამათში, ჭეშმარიტებას მოწყურებულ ბრძენთა დიალოგში. ისე კი, რაც თავი მახსოვს, კამათში დაბადებული ჭეშმარიტება თვალთ არ მინახავს. სამაგიეროდ, ორი ათეული წელია, ეუყურებ, თუ როგორ იბადება კამათში კინკლაობა, ეთნოკონფლიქტები, სამოქალაქო ომები. სხვათა შორის, კამათით დაიწყო პირველი და მეორე მსოფლიო ომებიც... სტალინის არ უყვარდა კამათი, მაგრამ აგერ, 1935 წლამდე, ეკამათა ღმერთისა და ხალხის მგრებს, რომ ვერაფერი შეასმინა, აიღო მახვილი და ქვეყანა დამლუპველი კამათისაგან დანგრევას გადაარჩინა. კამათი ისეთი მოსახადი სახადია, რომელსაც მეგნაკლებად ვერავინ ასცდება, მაგრამ მას თითქმის არ იკარებდნენ, მოსე, ქრისტე, ილია თუ ელისე. ღმერთთან მოსაუბრე ადამიანისათვის მეგისმეგად მომაბეზრებელია კამათი იმათთან, ვისაც თავისი არ ესმის და არც სხვისა უნდა შეისმინოს. კამათი ბრძენსა და სულელს შორის მაშინვე წაშლის ზღვარს. სულელი თვითდაჯერებულია, უფრო აქტიურია და ჭკუის დამრიგებელი. სტალინის თემას ბუზებივით ესევიან ყველაფერზე მოსაუბრენი. როგორც ფეხბურთის შესახებ, ისე ყველას შეუძლია ისაუბროს ან ილაყბოს სტალინზე.

ოპონენტები რომ დაეამშვიდოთ, გავიხსენოთ, რას ნიშნავს წინასწარმეტყველი, რას ამბობდნენ და აკეთებდნენ ისინი? წინასწარმეტყველის ცნება რამდენიმე კატეგორიას მოიცავს. დიდ წინასწარმეტყველთა გარდა, ძველი აღთქმის მიხედვით, წინას-

წარმეტყველთა მთელი კორპორაცია არსებობდა. წინასწარმეტყველთა სკოლები არსებობდა. მაგალითად, სამუელის ხელმძღვანელობით ათასობით წინასწარმეტყველი დიდ როლს ასრულებდა ისრაელის ცხოვრებაში, მაგრამ იგი, ფაქტიურად, ქადაგი იყო, როგორც ჩვეულებრივი მღვდელი.

რაც შეეხება ბიბლიურ წინასწარმეტყველთ, რომელთა წიგნები შესულია ძველ აღთქმაში – ასეთია თექვსმეტი. მათგან ოთხი წინასწარმეტყველი წოდებულია როგორც დიდი წინასწარმეტყველნი: ესაია, იერემია, იეშეკილი და დანიელი. დანარჩენი თორმეტი წოდებულია მცირე წინასწარმეტყველებად. განსაკუთრებული ადგილი უკავიათ ყველაზე დიდ წინასწარმეტყველ-სასწაულმოქმედთ: მოსეს, ილიას (ელეას) და ელისეს...

კითხვა: სტალინი ხომ წინასწარმეტყველებდა, რომ კომუნიზმს ააშენებდა?

პასუხი: არა, სტალინს კომუნიზმი არ სწამდა, მას სწამდა ის სოციალიზმი, რომელიც მან 1936 წლის კონსტიტუციაში ასახა.

კითხვა: რამდენად სწორად ხედავდა სტალინი თავის პირად მომავალს?

პასუხი: ხედავდა, როგორც ჭეშმარიტი წინასწარმეტყველი: „აი, მე მოვეკვდები და პოლიტიკურში თუ მთავრობაში პატარა ბიჭებივით დაერევიტ ერთმანეთს. ჩვენს საერთო შეცდომებში მთავარ დამნაშავეს დაუწყებთ ძებნას. დიახ, ბეერი სიძნელები და შეცდომა გვქონდა; ვიცი, ყველაფერში მე დამადანაშაულებთ და ჩემს სამარეს ნაგვით დაფარავთ, მაგრამ არაუშავს, ისგორიის ქარი დროთა განმავლობაში გაფანტავს ამ ნაგავს“.

და აი, ჩვენ მოვესწარიტ უკვე ნაგვის გაფანტვის დასაწყისს. წელთა სიახლე განაახლებს ახალ სტალინს, მოქმედ იდეაქცეულ სტალინს. აი, მაშინ ახალი შინაარსით შეიძლება გაქლერდეს გალაკტიონის სტრიქონი, მძლავრი, რაღაცით უცნაური მილოცვა:

„სტალინ! გილოცავტ წელთა სიახლის დაწყებას გულის მთელის ძახილიტ!“

ეს იმ გალაკტიონის სიტყვებია, რომელმაც მწარე დახასიათება მისცა „... დაღუპვის ღირსს კაცობრიობას“ 1914 წელს დაწერილ გენიალურ ლექსში „აპოკალიფსი“.

კითხვა: სგალინს რაიმე სასწაული თუ ჩაუდენია, რაც შეედრებოდა რომელიმე ბიბლიურ სასწაულმოქმედს?

ჩერჩილი: სგალინმა ჩაიბარა კაეის რუსეთი და დაგოვა აგომის რუსეთი. დამისახელეთ დიდი სასწაულმოქმედი-წინასწარმეგყველის მიერ შესრულებული ამოდენა სასწაული!

კითხვა: სასწაული მესმის ადამიანის არაამქვეყნიური, გეციური ძალისხმევის შედეგი. მაგალითად, იესო ქრისტემ სიცოცხლე დაუბრუნა კეთროვანს, ბრმას, უკურნებელს, გააცოცხლა ლაზარი...

პასუხი: სგალინმა იესო ქრისტეს გეციური შემწეობით სიცოცხლე აჩუქა მილიონობით ისეთ ადამიანს, რომელნიც მკურნალობის გარეშე განწირულნი იყვნენ ნაადრევი სიკვდილისათვის, რომელთაც უფულობის გამო მორგში გზავნიან ანგისტალინელი „დემოკრატები“. მსოფლიოში სგალინმა შემოიღო უფასო სამედიცინო მომსახურება. მეტი სასწაული რაღა გინდათ?! თქვენ სასწაულებს უფრო იქ ეძებთ, სადაც საციროკო საკვირველებაა. სასწაულებს ეშმაკიც ჩადის, მაგრამ მას სიკეთის ნაცულად ბოროტება მოაქვს.

კითხვა: თქვენ სგალინი შეადარეთ ილია (ელია) წინასწარმეგყველს. მან სამნახევარი წლის გვალების შემდეგ წვიმა მოიყვანა ისრაელის სამეფოში და იხსნა ქვეყანა უწყლოდ დახრჩობისაგან. სგალინთან დაკავშირებით რას დაასახელებდით ამის მსგავსს?

პასუხი: აქაბის სამეფო რომ გაამრავლოთ 100-ჯერ, იმოდენა გერიტორიები, უწყლობისაგან დახეთქილი მიწა, სიცოცხლის ნიშან-წყალიც რომ არ ჰქონდა, გრანდიოზული სარწყავი სისტემებით დაქსელა, უდაბნოები წალკოტად აქცია; არაფერს ვამბობ იმაზე, ჭაობიანი კოლხეთი რომ ბალნარად აქცია სგალინმა. სხვათაშორის, წელს (21.04.06) ვიყავი იუდეაში, იმ უდაბნოში, იმ გამოქვაბულში, საიდანაც ელია სასწაულებს ახდენდა. იმ გამოქვაბულში ილია (ელია) თემბიგელის გაძარში დაევანთე საქართელოს პატრიარქის ილია მეორის მიერ იერუსალიმში გამგზავრების წინ ნაჩუქარი, მისი ხელით ნაკურთხი სანთელი. ილია წინასწარმეგყველიც წყალობს სგალინს. ეს იმდენად უძლიერესი წმინდანია, რომ მარკოზთან ფერისცვალების სურათში ერთგან

მოსეზე წინაჲ კი ახსენებს მახარობელი. ბიბლიის კომენტატორებს შეუნიშნავი არ დარჩენიათ ეს.

კითხვა: რომელია სტალინის ყველაზე დიდი წინასწარმეტყველება?

პასუხი: 1941 წელს კბილებამდე შეიარაღებული გერმანია რომ თავს დაესხა სამოქალაქო ომისგან ჯერ კიდევ მოუშუმებელ საბჭოთა კავშირს, ჰიტლერმა „წინასწარმეტყველა“, რომ იგი 7 ნოემბრის ალღუმს ჩააგარებდა წითელ მოედანზე. აქ უნიკალური ალღუმი მართლაც ჩაგარდა, ოღონდ არა ჰიტლერის სურვილ-წინასწარმეტყველებით, არამედ სტალინის წინასწარმეტყველებით და წინამძღოლობით. სტალინმა იწინასწარმეტყველა მსოფლიო ომის მთელი პროცესი ისე, როგორც იგი წარიმართა. იუ ვინმეს ჰკონია, ოთხი წლის განმავლობაში სტალინმა მსოფლიო ომი შემთხვევით მოიგო, მკრეხელობაა. სტალინმა შემთხვევით არ თქვა 1941 წლის 22 ივნისს მათ დააგვიანესო ომის დაწყება. რას გულისხმობდა? ვიდრე ამ კითხვას ეუქასუხებდე, ერთ ისტორიასაც შეგახსენებთ: ომის დაწყებამდე ერთი კვირით ადრე მარშლები ეუკოვი და გიმოშენკო მივიდნენ სტალინთან. შემფოთებით მოახსენეს – გერმანიამ დიდძალი ჯარი მოაყარა ბელორუსიის საზღვართან, უნდა მივიღოთ ადეკვატური მომეხი და აქ ჩვენც უნდა გადავისროლოთ ჩვენი ჯარებიო... ეგონათ, რომ სტალინი წამოხტებოდა შემფოთებულ-გაკვირვებული – ამას რას მელაპარაკებითო?! სტალინმა ძალიან კარგად იცოდა, რაც ხდებოდა საზღვარზე და რაც უნდა მომხდარიყო. მთელი ჯარებსა რომ გადაესროლა საზღვარზე, მოტიგელებული ზურგით იგი დამარცხდებოდა. მან იცოდა, რომ რუსეთის მისტერიას უნდა მიჰყოლოდა. მან იცოდა, რომ კუტუზოვის ვარიანტი (უკან დახევა) აქ გარდაუვალი იყო, მაგრამ მოსკოვის გადაწვას არ აპირებდა. საზღვარზე შეჯახებით ამ ომის ჩაქრობის ცდა ფანტაზიორობა იყო მხოლოდ. მეორეც, მან ძალიან კარგად იცოდა იდეოლოგიის მნიშვნელობა. უკამათო უნდა ყოფილიყო მსოფლიოს თვალში, რომ გერმანია მოულოდნელად, მხეცურად დაესხა თავს საბჭოთა კავშირს; – საბჭოთა ხალხი იცაედა სამშობლოს. თავდაცვითი ომი სამართლიანია, თავდასხმითი ომი კი აგრესიაა, არავის თვალში გამართლებული. იქ რომ ჯარები მიეყარა სტა-

ლინს, ვის დაარწმუნებდი, საბჭოთა კავშირი არ ესხმოდა თავს გერმანიას? ეს კიდე ერთხელ გამოჩნდა ნიურნბერგის პროცესზე (1945 წ.). რუდენკოს დასაველეთმა წაუყენა (უფრო ზუსტად, მოსინჯა) თვალსაზრისი, რომ ომი საბჭოთა კავშირის პროვოცირებული იყო. რუდენკომ ადვილად მოიგერია მომავალი მოწინააღმდეგეების არგუმენტები. აბა, სხვა რა არის ნათელმხილველობა, თუ არა სგალინური ხედვა, რომელსაც ბეცა კარნახობდა? დამისახელეთ წინასწარმეტყველ-სასწაულმოქმედი, უფრო დიდი სასწაული რომ ჩაედინა? სასწაულს წაკითხვა უნდა, სასწაულს დანახვა უნდა.

ომში ერთ მხარეს იყო ქრისტეს ლაშქარი, მის მიერვე გამოჩენილი უდიდესი მღვდელის იოსებ სგალინის მთავარსარდლობით; მეორე მხარეს – მსოფლიო იმპერიალიზმის უძლიერესი ანტიქრისტე დელამიწამე. ეს არმაგედონის პირველი ვარიანტი იყო. „სამშობლოსათვის, სგალინისათვის!“ – რუსეთის მართლმადიდებელი ეკლესიის მიერ ნაკურთხი მოწოდება გახლდათ. – არა, არა, სასწაული მე სხვანაირი წარმომიდგენია – აი, ქრისტემ რომ წყალზე ფეხით გაიარა, იმამდა ამას სგალინი?... გაპყვირიან ოპონენტები. ქრისტეს ძალის შემწეობით სგალინმა წყალზე გაიარა, ქარცეცხლშიც, ოკეანეზეც, ცაშიც... სწორედ ღვთის სასწაულით და არა ეშმაკულ-ილუზიონისტური სასწაულებით, რომელსაც გმობდა მაცხოვარი. ქრისტე-ღმერთი რომ ჭეშმარიტად ყოვლის შემძლეა, ამ ომში გამოჩნდა ცხადად: ერთ მხარეს ხალხები, თავის სამშობლოს რომ იცავენ ქრისტეს ხაგით, ჯვარცმით, ეკლესიის ლოცვა-კურთხევით და თვით მღვდლების უშუალო საომარი მონაწილეობით, მეორე მხარეს კი – მძვინვარე მხეცი, ყოველივე ღვთიურ-ადამიანურის მგმობელი. ამ მასშტაბის სასწაული ვინმეს ჩაუდენია? – კი მაგრამ, რატომ არ აღიარებს მსოფლიო?... მით უარესი ახლანდელი მსოფლიოსათვის. „ელია უკვე მოვიდა, მაგრამ ვერ იცნეს“... – თქვა ქრისტემ. ქრისტემ რა იცოდაო სგალინი? ქრისტე ცხრამეტი საუკუნით აღრე იყო, – თქვა ერთმა უგნურმა. „ღმერთი ცოცხალია“, მოვიდა ის კაცი, რომელმაც მაცხოვარმა თქვა, – „ალადგენს ყოველივეს“. მკიხთველს ვთავაზობ სახარებიდან ამ სასწაულებრივად ალაპარაკებულ სტრიქონებს, რომელთა შესახებ თითქმის არ

არის მინიშნებული კომენტარებში XX საუკუნემდე თეოლოგიაში.

„ჰკითხეს მას მოწაფეებმა: „რაგომ ამბობენ მწიგნობრები, პირელად ელია უნდა მოვიდესო?“.

ხოლო მან მიუგო პასუხად: „ელია ნამდვილად მოვა და ალაღენს ყოველივეს“.

მკითხველო, აქ ციტირებულია ჯერ კიდევ ამქვეყნიური მიწიერი იესოს საუბარი, რომელიც აწმყოს და მომავალს ანსხვავებს. „მოვიდა“-ს იგყვის ქრისტე, მაგრამ „მოვა“ – ამას იგყვის მოწაფეებთან ცოცხლად მოსაუბრე იესო.

„ელია ნამდვილად მოვა და ალაღენს ყოველივეს“.

ეს არის იესოს ჯერ კიდევ მიწაზე მყოფი კაცის მიმართება მომავალ დროსთან, მაგრამ რა ხდება, იგივე იესომ, ელიას შესახებ „მოვაო“ რომ თქვა, მეორე წინადადებაში ამბობს: „ელია უკვე მოვიდაო“, ამას ამბობს უკვე ზედროული ქრისტე, რომელიც თავის თავში გაახსენდა იესოს და ეს სიტყვები უკვე ქრისტე-ღმერთის სახელით თქვა. მას შემდეგ უკვე ეთქვა XX თუ XXI საუკუნიდან:

„მაგრამ თქვენ გეუბნებით, რომ ელია უკვე მოვიდა, მაგრამ ვერ იცნეს იგი და ისე მოექცნენ, როგორც უნდოდათ. კაცის ძესაც ასევე მოელის მათგან განჯვა“.

„კაცის ძესაც“, იგულისხმება თვით მაცხოვარი, რომელიც იგანჯა, ჯვარს აცუეს, ვერ იცნეს...

ძვირფასო მკითხველო, სინამდვილე უკვე ალაპარაკდა, ალაპარაკდა იგი მაცხოვრის წინასწარმეტყველებით, რადგან მოვიდა ეამი – შევადართო ღვთის წმინდა სიტყვა უსაშინელეს რეალობას. ამიგომაყ მოდის „საშინელი სამსჯავრო“.

ძვირფასო მკითხველო, რუსეთის გელეარხები ყოველ დღე აჩვენებენ მეორე მსოფლიო ომის სურათებს – ხშირად, ძალიან ხშირად ისმის – „ლეგენდარული გენერალი“, „ლეგენდარული აღმირალი“... ლაპარაკია არა უკვე ლეგენდალქვეულ ეუკოვსა და ვასილევსკიზე... ზოგიერთის გვარიც რომ არ ვიცოდით, იმათზეც. ამ სურათების ავგოროთა ამრით მხოლოდ სგალინი ვერ ამაღლდა იმ გენერლების დონეზე?!

არა აქვს სწორი წარმოდგენა ჩვენს საზოგადოებას, თუ რატომ დაშორდა, როგორ დაშორდა იოსებ ჯულაშვილი სასულიერო სემინარიას. თითქოს მან მღვდლობა დაიწუნა. არავითარ შემთხვევაში. მან მღვდლობა გულის საიდუმლოებაში გადაიგანა, თვითონ კი გადაეშვა იმ მსოფლიო ქარიშხალში, რომელსაც რევოლუცია ჰქვია. დაჩაგრულს დაუდგა დიდ ქომაგად, ასე უსირცხვილოდ რომ დაივიწყა ამ უსირცხვილო კაცობრიობამ ღვთის ანდერძი. რა ქრისტიანი ხარ, როცა ტამს უკრავ, თავს უკრავ ადამიანის მიერ ადამიანის ჩაგვრას, უსაშველო ცინიზმს. სოსო ჯულაშვილს, მის სოციალურ კლასს, მუშის ან გლეხის შვილს ვინ შეახედებდა სკოლაში! რაგომ, რაგომ, თქვე ღმერთგამწყრალებო! ქრისტემ ეგ გითხრათ? აი, თანამედროვე ცინიზმი – ანტიქრისტიანული, ანგისგალინური. სწავლის უფლება კი არ გერთმევათ, სწავლის საშუალება გერთმევათ. უფულო ადამიანის განჯვა, შიმშილი, სიცივე, აბუჩად აგდება – სოსო ჯულაშვილმა გულში ჩაიდო შურისძიება. იძია კიდეც: „ჩემი არს შურისგება და მე მივაგო“ (ეკლემიასტე). მას სწორედ ქრისტე ღმერთი უნათებდა გზას. ახლადაჯეჯილებულმა ანტიქრისტეს ავაზაკებმა მართლმადიდებლობის, ეროვნულობის მოსპობა დაისახეს მიზნად. სტალინი იმდროინდელ ცარისტულ რეჟიმს აუმხედრდა, რომლისადმი სიმპათია არანაირ სიმპათიურ პიროვნებას არ ჰქონდა. ჭაობად იქცა მთელი ქვეყანა. მეფე ნიკოლოზ მეორე მთელი ოჯახით საეცებით სამართლიანად შერაცხა წმინდანად 2000 წლის 20 აგვისტოს რუსეთის მართლმადიდებელმა ეკლესიამ. უმაგალითო იყო ბოლშევიკების ბარბაროსობა მეფის ოჯახის მიმართ. სტალინმა კი მიუზღო სვერდლოვისა და გროცკის ხროვას სამაგიერო, მაგრამ ნიკოლოზ მეორე თავის დროზე, მეოცე საუკუნის დასაწყისში, უკვე ვეღარ ფლობდა სადავეებს. დასაველეთის იმპერიალიზმმა, მისმა ყოვლისშემძლე კოსმოპოლიტიკებმა დიდი ფული დახარჯეს, დიდი შრომა გასწიეს მბრძოლველები მეფის დასამხობად. მათი მიზანი იყო მორწმუნე მეფის მოგლეჯა ტახტისაგან, რათა მოესპოთ რუსული მართლმადიდებელი სული, ეკლესია და ეროვნულობა. ასე რომ, რევოლუციის შორეულ ორ-

განიზბატორებს შორეული გეგმები ჰქონდათ. მათი ჩანაფიქრი უაღრესად ბოროტი იყო, მაგრამ სინამდვილეც ხელს უწყობდა — მეფის აუტანელი რეჟიმი თვით იძლეოდა საბაბს, რომ ასე ხალხის ცხოვრება ვერ წარიმართებოდა. ეს ალარც მონარქია იყო, ალარც კაპიტალიზმი. ქვეყნად განუკითხაობა დათარეშობდა. მონარქია უკანასკნელ ხავეს ეკიდებოდა. 1905 წლის 9 იანვარს მეფემ ცეცხლი დაუშინა პეტერბურგში მუშათა დემონსტრაციას. ეს დღე „სისხლიანი კვირის“ სახელით შევიდა ისტორიაში. არც ამ ფაქტს შეუწლია ხელი, ნიკოლოზ მეფე წმინდანად შეერაცხათ. ისტორიას თავისი კრიტერიუმებიც და ახირებაც აქვს. თუმცა, ვიმეორებ: მეფემ და მისმა იჯახმა მოწამეობრივი სიკვდილით მოიპოვეს ხალხის სიყვარული. თავის დროზე მეფე ხალხს არ უყვარდა. მხოლოდ თავისი კლასი ებლაუჭებოდა მის კალთას.

წვეთი წყალივით ჰგავს მეოცე საუკუნის ცხრაასიანი წლები დღევანდელ საქართველოს. 1910 წელს დაიწერა ნიკო ლორთქიფანიძის გოდება „იყიდება საქართველო!“. დღეს იწერება — „გაიყიდა საქართველო!“. „ერეკლეს ანდერძის გამრუდება იქნებოდა, ბურჟუაზიას რომ გაემარჯვა. „ნამდვილი დამოუკიდებელი“ ბურჟუაზიული საქართველო ვერ იქნებოდა და თავისი შემოქმედებითი ძალების გაშლას ქართველი ხალხი ვერ შესძლებდა“. (სტალინი, ნიკო ბერძენიშვილის მოგონებიდან).

ახალგაზრდა სემინარიელმა კარგად იცოდა, რომ საქართველო საქართველოში ვერ გათავისუფლდება. ის სივრცე უნდა შეცვლილიყო, რომლის ორგანულ ნაწილად იმყოფებოდა იგი. მეფის ძირმომპალი გახტი დღეებს ითვლიდა. რევოლუციის გალდას ველარც ის ძალები დაამუხრუჭებდნენ, რომელთაც ის ააგორეს. თუმცა, მათი ჩანაფიქრი ყველა შემთხვევაში ხორციელდებოდა. მეფის გახტთან ერთად მოისპობოდა ეკლესიაც და ეროვნულობაც. აი, აქ კი მოგყუედა საგანა. აქ მოდიოდა გადაცმული მღვდელი, რომელიც რევოლუციის მონაპოვარს ურჯულოებისაკენ კი არა, ეროვნულ-ინტერნაციონალური მიმართულებით წაიყვანდა. სტალინმა ხალხებს კი არ წაართვა სამშობლო, მან ხალხებს, ყველა ერს, დაუბრუნა ერთი დიდი ქვეყნის სიმძლავრით შეკრული თავიანთი სამშობლოები.

რევოლუციის პერიოდის, „ბუნგის“ პერიოდის თბილისის სა-

სულიერო სემინარია თავს იცავდა არა სულიერ-პედაგოგიური რესურსებით, არამედ მეუფის ოხრანკის ბინძური სამუალებებით: შპიონობა, ჩხრეკა, დასმენები... მღვდლისათვის, რომელსაც ღმერთი – სიკეთე, სამარლთიანობა, სინდისი – განუყოფელ ერთიანობად მიაჩნდა, მიუღებელი იყო ეს იეზიგური რეჟიმი.

აი, ეს სული და მის წინ არსებული სინამდვილე შეერთდა იოსებ ჯულაშვილის სტიქიაში. აი, ეს საღმრთო მისია გულში ჩაიღო და „ჩაგრულთა გასათავისუფლებლად“ ის ლოზუნგი წარიმძღვარა, რაც სინამდვილემ მიაწოდა. საგულისხმოა ერთი გარემოება. მოგჯერ სგალინი პირველ რევოლუციონერად წარმოედგინათ სემინარიაში. სრულიადაც არა! ჯერ კიდევ ხუთი წლით ადრე, 14 წლის სოსო აგირებული აუწყებს დედას, რომ თბილისში, სემინარიაში „ბუნგი“ დაწყებულა და ერთი წელი მაინც მიღებაც არ იქნებაო...

სოსო ჯულაშვილი სემინარიაში დღეს და ღამეს ასწორებს. ეს „გაუმადლარი მკითხველი“ კითხულობს გოეთეს, ბალზაკს, ეიქტორ პიუგოს, მარქსს, დარვინს... მაგრამ გული სრულიადაც არ აუყრია საღვთისმეტყველო განსწავლულობისადმი. იგი ბოლომდე ფრიალოსანი სტუდენტია.

რა თქმა უნდა, ბელადი თამაშობდა ათეისტს, მაგრამ არ აქტიურობდა. იგი უბრალოდ, მიყვებოდა იმ სრულიად წარმმართველ სახალხო წარმოდგენებს, ლენინმა რომ გამოაყოლა. 1939 წელს სგალინმა გააუქმა ეკლესიის წინააღმდეგ მიმართული ლენინის დეკრეტი. ომის დროს მას ხელები გაეხსნა – ემოქმედა თავის საყვარელ ეკლესიასთან ერთად. არც ერთი მღვდლის, არც ერთი გაძრის მიმართ მას ცოდვა არ აძეეს. მან თექვსმეტ ქვეყანას შეუნარჩუნა მამა-პაპათა ნაანდერძევი სამშობლო, ამ სამშობლოების ერთიანი ძმური კავშირი, რომელმაც მხოლოდ 70 წელი იარსება. მსოფლიო ისტორიას ეს ეპიზოდი დარჩება, როგორც ღვთის გაელევა მარადისობაში, მსოფლიო ისტორიის როცა ქვეყანას „თავადი ბოროტებისა“ კი არ ბატონობდა, ღმერთი განაგებდა ცხოვრებას დიადს.

აი, რატომ სდევნის ანგიქრისტე სგალინს თითქმის ქრისტესგან განუყოფლად. იგი ქრისტესგან გამოგზავნილი დიდი სასწაულმოქმედი გახლდათ. „ვისაც ყური აქვს, ისმინოს!“.

მხოლოდ უფლისაგან სასწაულად შეიძლება დაინახო და გაი-
აზრო ის ფაქტი, რომ 1943 წლის 4 სექტემბერს სტალინს კრე-
მლში ეწვია სამი მიტროპოლიტი. სტალინის კითხვაზე, თუ რა-
გომ გიჭირთ კადრები – პასუხად მიტროპოლიტმა სერგიმ უნი-
კალური საეკლესიო იუმორით უპასუხა: „ერთ-ერთი მიზეზი ისაა,
რომ აი, ჩვენ სასულიერო სემინარიაში ვამზადებდით მღვდელს
და მისგან მივიღეთ საბჭოთა კავშირის მარშალი“. ეს სიტყვები
დიდი სიყვარულით ნათქვამი, ძლიერ ესიამოვნა აი, ამ გადა-
ცმულ მღვდელ-მარშალს და ესიამოვნა ეპოქას...

რომელმაც ხელმოწიფა უმასრულა იმსო ქრისტეს დავალება „ჩაბრულთა გასათავისუფლებლად“?

იმსო ნაბარეთში სინაგოგაში შევიდა...

„მიაწოდეს მას ესაია წინასწარმეტყველის წიგნი. გაშალა
წიგნი და იპოვა აღგილი, სადაც დაწერილი იყო: „უფლის სუ-
ლია ჩემზე, ვინაიდან მან მეხო გლახაკთა სახარებლად, მომა-
ვლინა გულშემუსერილთა განსაკურნებლად, გყვეთათვის თა-
ვისუფლების და ბრმათათვის თვალის ახელის გამოსაცხადე-
ბლად, ჩაგრულთა გასათავისუფლებლად“. (ლუკა, 4,17-18).

გთავაზობთ სოციოლოგიურ ექსპერიმენტს:

ბემოთმოგანილი მოძღვრება სახარებისა არის ჯერ ესაია წი-
ნასწარმეტყველისა და შემდგომ ლუკა მახარობლის მიერ გახ-
მოვანებული დავალება, რაც მამა-მეციერმა დააკისრა თავის
შვილს, იესო ქრისტეს. ის უნდა განხორციელდეს კაცობრიობის
ცხოვრებაში. ის ცოცხალ კაცობრიობას გულისხმობს და არა
განყენებულ, მხოლოდ წიგნებში არსებულ კაცობრიობას. გეკი-
თხებით: ვინ გეგულებათ კაცი კაცთაჲანი, რომელსაც იესო ქრი-
სტემ დააკისრა ამ მისიის ამქვეყნიური ხორცშესხმა? ვინ არის

იგი, ვინც უფლის დაეალებით შეეწირა ყველა ამ ჩამონათვალის განხორციელებას?

უმორჩილესად გთხოვთ, დამისახელოთ მითოლოგიური, ბიბლიური გმირი ან უთვალსაჩინოესი მეფე, ისტორიული გმირი, რომელმაც მიიღო უფლისაგან ეს მისია და რამდენადმე შეძლო ამ დაეალების შესრულება – „გლახაკთა სახარებლად“, გულმე-მუსვრილთა განსაკურნებლად, გყვეთათვის თავისუფლების და ბრძათათვის თვალის ახელის გამოსაცხადებლად, ჩაგრულთა გასათავისუფლებლად.

ჩემის მხრივ გეგყვით წინასწარ: ღარიბ-ღატაკის, ჩაგრული კაცის გასათავისუფლებლად არ გარჯილა არცერთი, ჩვენთვის ძვირფასი, კაცობრიობის ისტორიის მამშევენებელი მეფე – არც მეფე დავით წინასწარმეგყველი, არც სოლომონი, არც პეტრე ლიდი. არც დავით აღმაშენებელი ან ერეკლე... ასე რომ, მეოცე საუკუნემდე კაცობრიობას არ ჰყოლია ქრისტიან-სოციალისტი მეფე, რომელიც უპასუხებდა იესო ქრისტეს დაეალებას „ჩაგრულთა გასათავისუფლებლად“. ვილაცამ შეიძლება გაიფიქროს – მარქსიო?... მარქსი, ენგელსი და ლენინი, როგორც ეშმაკი საკმეელისაგან, ისევე გაიქცეოდნენ ამ სიტყვების გაგონებაზე: „უფლის სულია ჩემზე“-ო.

ძვირფასო მკითხველო, დიდ პატიებას გთხოვთ, ამ ერთის შეხედვით, პარადოქსულ-სენსაციური ამრისათვის. იგი მე არ მეკუთვნის, იგი დრომ წაიკითხა და წაგვაკითხა თვალნათლივ.

მამა-ლმერთმა „ძე კაცისას“ დააკისრა უკეთილშობილესი მისია და მისცა მას უმენაესი მცნება „ჩაგრულთა გასათავისუფლებლად“. დეკემბერში მოვლენილმა იესომ ამ დაეალების საკაცობრიო ხორცმესხმა დეკემბერში მოვლენილ იოსებს დააკისრა. ამ ყველაზე წმინდა თვეს ქრისტესმობისთვისე ჰქვია. ცხრამეტი საუკუნე ამზადებდა იესო ქრისტე კაცობრიობას და იოსებ სტალინს – ადამიანს რომ ადამიანი ადამიანად ეცნო.

სტალინი და ილია „მეორე“

ილია „მეორე“ ამ შემთხვევაში ჩვენს საყვარელ პაგრიარქს არ გულისხმობს. თუმცა, როგორც თვითონ ამბობს – უფალი ყოველი ადამიანის სახელში ხშირად თავის ნებას გააცხადებსო. ცხადია, ელია (ილია) წინასწარმეტყველი სასწაულმოქმედიც იყო. ალბათ, მისმა სულმა მიანიჭა ეს სახელი ჩვენს მწყემსმთავარს.

გამოთქმა ილია „მეორე“ ჩემი ორიგინალობა არ გახლავთ. ეს არის ელია (ილია) წინასწარმეტყველის მეორედ მოსვლის სახელი. იესო ქრისტეს პირველი მოსვლის წინ მისი წინამორბედი იყო იოანე ნათლისმცემელი, მაგრამ მეორედ მოსვლის წინ მაცხოვრის წინამორბედი იქნება ილია წინასწარმეტყველის (თემბიგელის) ბადალი, მსგავსი პიროვნება.

ერთხელ ერთმა ქართველმა თავისი სიღარბაისლით, ბრძნული სიგყვით ისე მოხიბლა ღარბაში, რომ ერთ-ერთმა გაში შემოჰკრა – შენ ჩვენი მეორე ილია ჭაეჭავაძე ხარო. აი, ასეთი პირობითია იმ კაცის სახელდება, რომელიც ილიაობას გასწევს. თეოლოგებს მოეუსმინოთ:

„იოანე იწოდება „ილიად“, რა თქმა უნდა, იმიტომ, რომ გვაგონებს ნამდვილ ილიას გარეგნული სახით, თავისი მამხილებელი, ძლიერი ქადაგებით, მაგრამ ეს იყო „მეორე“ ილია, ნაწინასწარმეტყველები სულიერი მნიშვნელობით“ (11,14).

იესოს თავისი მოწაფეები ეკითხებიან ღმრს იოანე ნათლისმცემლის შესახებ. იოანე ამ დროს ჯერ ცოცხალია, უდაბნოში ქადაგებს. იესო ამბობს:

„დედაკაცთაგან ნაშობთა შორის არ აღმდგარა ნათლისმცემელზე დიდი, მაგრამ ცათა სასუფეველში უმცირესი მასზე დიდია“ (მათე, 11,11).

ამის შემდეგ იესო ამბობს:

„თუ მიღება გსურთ, იგია ელია, რომელიც უნდა მოვიდეს“. (მათე, 11, 14).

ელია (ილია) ამ დროს ძველი აღთქმით, ისტორიულად ცნობილი წინასწარმეტყველი მასზე ათასი წლით ადრე იყო. ე.ი. მეორედ მოსვლის ეამს იოანე წინასწარმეტყველის მაგვარი კი არა, ილიას მაგვარი წინასწარმეტყველი მოვაო.

წინასწარმეტყველთა შორის განსაკუთრებული სიმკაცრით და სიძლიერით გამოარჩევენ მოსეს, ილიას და ელისეს.

პირველ ყოვლისა ვკითხვით ამ წინასწარმეტყველთ, სასწაულმოქმედთ: რას ფიქრობენ სიკედილით დასჯის შესახებ?

„ჩადგა მოსე ბანაკის ჭიშკარში და თქვა: ვინც უფლისაა, ჩემთან! და შეგროვდნენ მასთან ლევიანები.

უთხრა მათ: ასე ამბობს უფალი, ისრაელის ღმერთი. მახვილი შეიბას ყველამ, მოიარეთ ბანაკი ჭიშკრიდან ჭიშკრამდე და მოკალით ძმამ ძმა, მეგობარმა მეგობარი, ნათესავმა ნათესავი.

მოსეს სიგყვისამებრ მოიქცნენ ლევიანები, სამი ათასამდე კაცი გაწყდა იმ დღეს“ (გამოსულა, 32, 26-28).

შემდეგ: „დაბრუნდა მოსე უფალთან და უთხრა: დიდი ცოდვა ჩაიდინა ამ ხალხმა, ოქროს ღმერთები გაიკეთა ამ ხალხმა“ (32,31).

მკითხველო, ნელ-ნელა მიაქციეთ ყურადღება – რა უქნა მოსემ „მილიარდერებს“, ოქროს კერპის მოგრუთალებს, რა უქნა მათ სტალინმა?! ცოტა მოგვიანებით იმასაც გავახსენებთ, რა მკაცრი იქნება იესო ქრისტეს მახვილი, ყველაზე უფრო ბასრი.

უფალმა გვითხრა: „არა კაც კლა!“ კაცი არ მოჰკლავ, თორემ არაკაცი (მკვლელი) არ მოკლავ – ეს არც ერთ დიდ წარმომადგენელს უფლისას არ უთქვამს.

ჩვენ გამჟღარი გვაქვს ცნობიერებაში იესო ქრისტეს მეგის-მეტად ღმობიერი სახე. თითქოს მოულოდნელი და გაუგებარია, როცა ამბობს:

„ნუ გგონიათ მშვიდობის მოსატანად მოვედი. მახვილის მოსატანად მოვედი“.

ელია (ილია თეზბიტელი) წინასწარმეტყველი

„ახლა დაგზავნე ხალხი და შემიკრიბე ქარმელის მთაზე მთელი ისრაელი, და ბაალის წინასწარმეტყველნი ოთხასორმოცდაათი კაცი, და აშერას წინასწარმეტყველნი ოთხასი კაცი...“ (მესამე მეფეთა, 18,19).

„უთხრა მათ ელიამ: შეიპყარით ბაალის წინასწარმეტყველნი! არაჲინ გაგექცეთ! მათაც შეიპყრეს და ჩაიყვანა ისინი ელიამ კიშონის ხევში და იქ დახოცა“ (მესამე მეფეთა, 18, 40).

აი, როგორ იცავდნენ ღმერთის სახელს, ღმერთის რჯულს დიდი მოციქულნი.

ელია თეზბიტელის მოწაფე და მისი მემკვიდრე, მოციქული ელისე, გამოირჩევა მნეობრივი სისპეტაკით. ელისე დიდი წინასწარმეტყველიცაა და სასწაულმოქმედიც. მისთვის მნეობრივი ნორმა იმდენად აუცილებელია, რომ მისი დარღვევა თვით ბაეშეუბსაც არ ეპატიება. განსხვავებით იესოსაგან, მეტისმეტი სისასტიკეა შემდეგ ეპიზოდში:

„ელისე აღმართს რომ შეუყვა, პატარა ბიჭები გამოვიდნენ ქალაქიდან, დასცინოდნენ და მისძახოდნენ: წადი, ქაჩალო! წადი, ქაჩალო!

უკან მოიხედა, დაინახა ისინი და უფლის სახელით შეაჩვენა. გამოვიდა გყიდან ორი ღათვი და დაგლიჯეს მათგან ორმოცდარორი ბავშვი“ (მეოთხე მეფეთა, 2, 22-23).

ჩვენ აქ იმ საკითხს ეხებით, რომელსაც საზღვარი არ აქვს, თუ არ შემოსაზღვრე. ჩვენს დროში გაცხადდა ისეთი ჭეშმარიტებანი, რომლებიც ადრე წმიდა წერილში მდუმარედ იჯდა. ბიბლიის არსი აპოკალიფსება დაფუძნებული, მაგრამ იყო ეპოქები, როცა განსაკუთრებით გაიღვიძებდა, იფეთქებდა აპოკალიფსის (მეორედ მოსულის, განკითხვის თემა). ეს გამოღვიძება ყოველთვის უკავშირდებოდა დიდ საკაცობრიო კატაკლიზმებს. ეს სამიში ეპოქების თანამდევნი სულია...

მარშან (4.04.06) მოსკოვში ჩაგარებულ ერთ საოცარ შეკრებას მინდა მივაპყრო თქვენი ყურადღება: რუსეთის მართლმადი-

დებელი ეკლესიის საკათედრო გაძარში ჩაგარდა რელიგიური ფორუმი მსოფლიოს ოთხი კლასიკური რელიგიის მონაწილეობით. ეს ის რელიგიებია, რომლებიც რუსთა სახელმწიფოში მიღებულია როგორც სახელმწიფო რელიგიები: მართლმადიდებლობა, ისლამი, იუდაიზმი და ბუდიზმი. ამ რელიგიის ლიდერთა შეხვედრას, ცხადია, არაფერი აქვს საერთო ეკუმენიზმის კოსმოპოლიტურ სულისკეთებასთან. ესაა მსოფლიოს სულიერი კრიზისიდან გამოყვანის დიდი მცდელობა. მათ აერთიანებთ სიწმინდის, სიკეთის ის მარადიული მისწრაფება, რაც შეადგენს რელიგიის არსს. ღმერთი არის სიწმინდე. უზნეობა და რელიგია ურთიერთგამომრიცხავი ცნებებია. სამწუხაროდ, თუ კაცობრიობა წაეიდა იმ გზით, რა გზითაც მიდის, მაშინ სიკეთე და ბოროტება – სულერთია, ზნეობა და უზნეობა – სულერთია. ეს ნიშნავს აპოკალიფსურ აღსასრულს კაცობრიობისას – ხმამაღლა გაახმოვანა იგი მთავარმა მომხსენებელმა, მიგროპოლიტმა კირილმა.

ვიმეორებ, ასეთი კრება („სობორი“) არასოდეს შემდგარა. ისტორიულად იგი ვერც წარმოიდგინებოდა. აი, უფლის ნებამ შეკრიბა ისინი. შეკრებაზე მკაცრი მოთხოვნის რეზოლუცია იქნა მიღებული. ითქვა, რომ ჩვენ მომხრენი ვართ დემოკრატიისა და ადამიანის თავისუფლებისა, მაგრამ ყოვლად მიუღებლად მიგვაჩნია დემოკრატიის სახელით უზნეობის გაერყელება და მისი მფარველობა. კერძოდ, ყოვლად დაუშვებელია ჰომოსექსუალიზმი, ქსენოფობია და სხვა უბედურებანი. ერთსქესიანთა დაქორწინების ნებართვა ეკლესიის მიერ (დასავლეთის პრაქტიკა) სწორედ აპოკალიფსური საფრთხის წინაშე აყენებს კაცობრიობასო. მოითხოვს დაგმობილ იქნას ღვთის მიმართ ცოდვები, ყველაზე ცხადი ბოროტებანი – აკრძალული იქნას მკრეხელური ფილმები, წამბილწეელი, უზნეო ლიგერატურა და ა.შ. მაგრამ ვინ აკრძალავს? როგორ აკრძალავს?

იმ დღეებში ერთი ქარიშხალი ამოვარდა პოლიეუდის მიერ გადაღებული მკრეხელურ-ანგიქრისტიანული ფილმის გამო. რუსეთისა და საქართველოს პატრიარქებმა, ცხადია, სამართლიანად დაჰგმეს სარწმუნოებისადმი ასეთი ბილწი დამოკიდებულება.

რუსეთის გელევიზიის პირველ არხზე გამოდის ერთ-ერთი ეპისკოპოსი. იგი აღმფოთებულია ამ ფილმით და სხვა საზიზღრობე

ბიოთ, რაც ქრისტეს სიწმიდის შებლაღვეს ისახავს მიზნად და აცხადებს, რომ აუცილებელია აიკრძალოს მსგავსი უმნეობანი.

- კი მაგრამ, ვინ უნდა აკრძალოს? - ეკითხება გელეწამყვანი.
- ვინ და სახელმწიფომ! - კატეგორიულად მოითხოვს მეუფემ.
- როგორ, ისევ უნდა დაეუბრუნდეთ გოგალიგარულ რეჟიმს?
- ჰკითხა გელეეკრნალისგმა.

ეპისკოპოსმა იმწამსვე უკან დაიხია და შეშინებულმა განაცხადა.

- არა, მე იმას კი არ ვაპბობ, რომ ამისათვის ადამიანები დაეხვრიტონ!...

ეს რომ თქვა, თითქოს მომესმა ელია წინასწარმეტყველის სიცილი (გახსოვთ, ბიბლიიდან, როგორ დასცინოდა ბაალის კერპთაყვანისმცემლებს, რომლებიც მერე, თავისი ბრძანებით (რვა-ასორმოცდაათი უმნეო ცრუწინასწარმეტყველნი) ჩააქოლინა...

გელეწამყვანსა და ეპისკოპოსს შორის სგალინის ლანდმა გაიარა. გელეწამყვანმა დალანდა იგი, როგორც ყოვლად შეუწყნარებელი დიქტატორი, ადამიანებს რომ ხერეტდა, ეპისკოპოსმა ვერ გაბედა სგალინის ხსენება უარყოფით კონტექსტში, რადგან ყველამ იცის, რომ სგალინმა გადაარჩინა რუსეთის მართლმადიდებელი ეკლესია მისი მრევლით...

დღევანდელი ანტიქრისტეს იდეოლოგია, რომელსაც ჯერჯერობით უპყრია რუსეთის მთელი იდეოლოგიური აპარატი, ცხადია, სიბნელეს ემსახურება - ებრძვის ქრისტეს და სგალინს.

4 აპრილს, როგორც კი (ნახევარსაათიანიც არა) გააშუქეს ინფორმაცია ქრისტე-მაცხოვრის გაძრის მსოფლიო კრების შესახებ, ეს მსოფლიო მოვლენა გელევიზიებმა გააქრეს სიცრუის ოკეანეში... ამის შემდეგ გელეეკრანზე ისევ პორნოგრაფიულ-პომოსექსუალური ფილმები, ამარტული თამაშები...

ერთი სიტყვით, ცხოვრება წავიდა თავისი გზით, ეკლესიამ კი თავისი გაძრის კედლებში ამოწურა თავისი საქმე. ცხოვრება ძლევამოსილად მიდის, ოქროს კერპის ირგვლივ გლინკაობით. სამშობლოს გაყიდვა გმირობად ითვლება, გმირები კი სამასხარაოდ უქციეს თაობებს.

სამშობლოს მოღალატე არ უნდა დაეხვრიტათ? მაშინ ომშიც ნულარ ესროდნენ გყვიას მომხდურ საგანას.

თუ სიკეთეს არ დაიცავ მახვილით, სიკეთეს ბოროტება გა-

დათელავს და როცა გაბატონდება ანტიქრისტე, მერე უფალი იღებს გადაწყვეტილებას. აი, რეპრესიები, რომელსაც ქრისტე ჩაატარებს, აღემატება ყველა რეპრესიას, ერთად აღებულს.

„ნუ გგონიათ, თითქოს დედამიწაზე მშვიდობის მოსატანად მოვედი. მშვიდობის კი არა, მახვილის მოსატანად მოვედი“. (მათე, 10,14).

რა ჯურის დამპყრობელმა არ გადაიარა ჩვენს თავზე, მაგრამ ისინი გესპობდნენ ხორციელად, სულს ვერ გვიხმობდნენ. ახლა კი ანტიქრისტე, ქრისტიანული ნილბით მოსული, სულს ჰკლავს:

„ნუ გეშინიათ მათი, ვინც სხეულს კლავს, სულის მოკვლა კი არ ძალუძთ. უფრო მეტად მისი გეშინოდეთ, ვისაც სულის დაღუპვაც შეუძლია გვენაში და სხეულისაც“. (მათე, 10,28).

ქრისტეს მეორედ მოსელა არ ნიშნავს, რომ ის თავისი უკეთილშობილესი ხორციელებით მოგვევლინება ბაგკანით ხელში. როგორც თვით მაცხოვარი ამბობს:

„მამინ ვინმემ რომ გითხრათ: აჰა, აქ არის ქრისტე, ან იქო, არ ერწმუნოთ“. (მათე, 24,23).

ასევე ილია (ელია თემბიგელი) სამი ათასი წლის წინანდელი ხორციელებით აღსდგებაო, არა. ელია გზავნის ახალი იდეის სუბიექტს, რომელიც ქრისტეს მეორედ მოსელის წინ ამხელს ანტიქრისტეს თავისი გაკეთებული საქმით. ელია მეორე არის მამხილებელი, ბრალმდებელი და დამსჯელი ბოროტებისა. ეს ისაა, ვინც დღეს ქრისტეს შემდეგ, ქრისტეს გულისთვის ყველაზე მეტად იღვენება კოსმოპოლიტური, გაბატონებული იდეოლოგიის მიერ, იმ იდეოლოგიისა, რომელიც ხრწნის სულიერად და ფიზიკურ განადგურებას უქადის კაცობრიობას. ეს იოსებ სტალინია. ნურც სტალინს ელოდებით ჩიბუხითა და გენერალისიმუსის „პოგონებით“. მისი გაკეთებული საქმე უფრო და უფრო უპირისპირდება იმ საშინელ ნგრევას, უღმერთობას, რაც დღეს ხდება.

თანამედროვე კოსმოპოლიტური გაბატონებული იდეოლოგია ყველაზე მკაფიოდ ებრძვის ქრისტეს და სტალინს, ბრძოლის ფორმებია მხოლოდ სხვადასხვა. ქრისტეს მრევლს ხრწნიან, შიგნიდან ანადგურებენ მის მნებობრივ ძალას. სტალინის წინააღ-

მდეგ იბრძვიან ისეთი ცოფმორევით, რომ გეგონებათ ცოცხალ, გამანადგურებელ ძალას ებრძვიანო.

სტალინი მოდის, როგორც მრისხანე მამხილებელი ილია „მეორე“ ქრისტეს მეორედ მოსვლის წინ.

ყველაზე მკაფიოდ ელია (ილია წინასწარმეტყველის) მეორედ მოსვლა, ქრისტეს მეორედ მოსვლის წინ, გამოხატა მალაქია წინასწარმეტყველმა (V საუკუნე ქრისტეს დაბადებამდე). უფალი ამბობს მალაქიას პირით:

„აჰა, მოგივლენთ ელია წინასწარმეტყველს უფლის დღის, დიდის და საშინელის დადგომამდე“. (მალაქია, 3,23).

მალაქია წინასწარმეტყველის ნამდვილი სახელი არ არის ცნობილი, მალაქია ნიშნავს იაქვეს „მაუწყებელს“, „ანგელოზს“. მისი დაბადების ბუსტი თარიღიც არ არის ცნობილი. სავარაუდოდ, V-VI სს. ქრისტემდე. ილია წინასწარმეტყველი მოეწვინა ქვეყანას ქრისტემდე ათი საუკუნით ადრე, ე.ი. ხუთი საუკუნით ადრე მალაქიამდე.

როგორც ღვთისმეტყველნი ფიქრობენ, მალაქიას წინასწარმეტყველება აქვთ მხედველობაში იესოს მოწაფეებს, ფერისცვალების ეპოს რომ ბჭობენ მეორედ მოსვლის შესახებ. კერძოდ:

„ჰკითხეს მას: რატომ ამბობენ მწიგნობრები, რომ პირველად ელია უნდა მოვიდესო?“. (მარკ. 9,11).

იესომ კი ამ კითხვას ასე უპასუხა:

„მართალია, პირველად ელია უნდა მოვიდეს და აღადგინოს ყოველივე, კაცის ძეზე კი როგორღაა დაწერილი, რომ მას მართებს ბევრი განჯვა და დამცირება?“. (9,11,12).

ელიამ ქრისტეს მეორედ მოსვლის წინ უნდა „აღადგინოს ყოველივე“. იესოს პირველად მოსვლის წინ რომ იოანე ნათლისმცემელი მოვიდა, იქ ამკარაა, რომ იგი უმზადებს მაცხოვარს ნიადავს, რათა შეამზადოს თავისი ხალხის ცნობიერება მესიის მოსვლის წინ, მაგრამ მეორედ მოსვლა ისეთი არაა, როგორც მაცხოვრის პირველი მოსვლა. „კაცის ძე“-ს, ანუ ქრისტეს ასეთი სახით ვერავინ ნახავს. კაცობრიობა იხილავს ქრისტეს სულის განათებას და ამ ნათელით ბოროტების დათრგუნვის მძიმე სამსჯავროს. ელიამ იოანე ნათლისმცემლისაგან განსხვავებით „უნდა აღადგინოს ყოველივე“. იოანეს არაფერი ჰქონდა აღსადგენი,

იგი მოვიდა როგორც მაცხოვრის გაუქვალაუი გმის გამკეალაუი. რა ხლება ქრისტეს მჟორედ მოსელის წინ? ვინ მოვა ელიას სუ-ლიერი ანალოგიით, როგორც ბრალმდებელი კაცობრიობისა? ვისა აქეს უფლება უწმიდურთა გაბატონებულ იდეოლოგიას რი-სხვით შემოუბრუნდეს? ვისა აქეს გაკეთებული ისეთი საქმე, ულ-მერთო, ცხოვრების წინააღმდეგ რომ ამხედრდეს? „პირველად ელია უნდა მოვიდეს და ალაღვინოს ყოველივე“.

ელია (ილია) წინასწარმეტყველი (თეზბიტელი)

ელია ძლივს გადაურჩა მეფე აქაბის რისხვას, მისი მგარევა-ლი ცოლის იზებელის ღვენას. ... იზებელი სპობდა უფლის წინა-სწარმეტყველთ, მფარველობდა ერუწინასწარმეტყველთ. ღვთის წინასწარმეტყველმა ილია თემბიგელმა (თესბიგელმა) უთხრა აქაბს: ვფიცავ უფალს, ისრაელის ღმერთს, რომლის წინაშე ვდ-გავარ, რომ არ იქნება ამ წლებში ცვარი და წვიმა, თუ არა ჩემს სიგყვამე“.

აქაბმა ამ მრისხანე წინასწარმეტყველის სიგყვა ისე მიიჩნია, როგორც უფლის წყრომა, რომელშიც ილიას წილი ედო. ილიას უსმენდა ღმერთი. ღმერთი ღვენას არ აკლებს მღვდართაგან თავის რჩეულებს, მაგრამ ისე თვითვე მფარველობს ღვთის კაცებს. ღმერთმა გადამალა ელია და გაგზავნა მდინარე იორდანეს გასწვრივ ერთ ხევში. იქ ორმოც ღღეს მას ყორნები უზიდა-ვლნენ საჭმელს. შემდეგ ხევი დაშრა და სამყოფი შეუცვალა უფა-ლმა თავის რჩეულს. გამოეცხადა უფლის ანგელოზი ილიას და აუწყა მას, წასულიყო ცარფათში (სარფუთაში). იქ „ნაბრძანები მაქვს ერთი ქვრივი ქალისთვის, რომ საჭმელი გაჭამოს“.

ქვრივს წყალი და პური სთხოვა წინასწარმეტყველმა, თუმცა ამ ქალისთვის ჯერ უცნობგომელმა, სხვა სარწმუნოების ადამი-ანმა. აქ მკაფიოდ ჯერ არ ჩანს, რომ ეს უფლისგან ღეგალურად

გაფრთხილებულია — შემოეგებოს, მობრძანდი, ბატონო, ყველა-ფერს მოგარამყვითო. ეს ქალიც თავის კეთილ ბუნებას მიახლო უფალმა. უფლის ნება ცოტა შემდგომ გამოჩნდება. ქერიემა შეს-ჩივლა მას: აქეს ერთი გამოცხობა პურის ფქვილი და მისთვის საკმარისი ზეთი. აი, შემას აგროვებს, გამოაცხობს იგი, შეჭამენ თვითონ და თავისი ერთადერთი ბიჭუნა და შემდეგ კი ორივენი მოვკვდებითო. ღვთისმეტყველი კომენტატორები გაკვირვებულნი არიან ელიას (ილიას) მბრძანებლური ტონით. — ჯერ ჩემთვის გამოაცხვე ერთი კეერი, შემდეგ თქვენთვისო. თუმცა იქვე ჩაი-ლაპარაკა: „არ გამოილევა მის ქოთანში ფქვილი და ღოქში — ზეთი. საწყალმა ქერიემა შეასრულა ეს ძნელი დავალება, ალბათ, იმაზე ფიქრობდა თავისი ერთადერთი პირმშო და თვითონ საე-რთოდ უჭმელნი დარჩებოდნენ.

ნეტარი თეოლორიტი ამბობს: „მაოცებს თვინიერი პასუხი ქა-ლისა, აღშოთება კი არა, რომ ასეთი უკიდურესი გასაჭირის ეამს როგორ ითხოვს ჩემგან საჭმელსო, მხოლოდ თავისი უკი-დურესი გასაჭირი გააცნო, თუმცა ეს დიდი წმინდანი შეჰპირდა, რომ არ გამოილევა მის ქოთანში ფქვილი და ღოქში — ზეთი, მაგრამ უბრძანა მისთვის გაეკეთებინა პირველი კეერი. ქალი ამჯერადაც არ განაწყენდა. ქერიეობის ზრუნვა-ტანჯვისგან ქან-ცგაღუღმა ქალმა მოუგანა პური. „ერთ ხანს ცხოვრობდა ღვთის კაცი ამ ღვთისნიერი ქერივის მღვმურად; „ქოთანში ფქვილი არ ილეოდა და ღოქში ზეთი არ იკლებდა“.

ერთ დღეს ქერივის ბავშვი ავაღ გახდა, „სიცოცხლის ნიშანწ-ყალი აღარ ეტყობოდა“.

გამწარებულმა დედამ ელიას შესჩივლა:

რა გინდა ჩემგან, ღვთისკაცო? ჩემი ცოდვების მოსაკი-თხად მოხვედი ჩემთან და ბავშვს მიკლაე?“.

თავმარდამცემი ჩანს ქერივის საჩივარი. ბოლომდე არც ელი-ამ იცის, რისთვის ცდის ღმერთი და როგორ შეისმენს უფალი მის ვედრებას. მთელი განცდით, გრაგიკული კილოთი საჩივარი შეჰ ბედა უფალს:

„უფალო, ღმერთო ჩემო! ნუთუ ამ ქერივ ქალსაც, რომელთა-ნაც მღვმურადა ვარ, უმამ ბოროტს და შვილს მოუკლაე?“.

ელიამ ბავშვი თავის ოთახში აიყვანა. ნახეთ რა მძლავრი

ვედრებაა უფლისადმი, შეიძლება ითქვას, თავგანწირული კაცის ვედრება:

„სამგზის გადაეზო ბავშვს და შეჰლადა უფალს: უფალო, ღმერთო ჩემო! ჩააბრუნე ამ ბავშვის სული სხეულში და გადაარჩინე იგი. ისმინა უფალმა ელიას ღალადი და დააბრუნა ბავშვის სული მის სხეულში“.

ძალზე საინტერესო მოსაზრება გამოთქვა წმინდა იერონიმემ (მეორე საუკუნე) – ცირუათელი ქერიის ეს ერთადერთი პირობით არის იონა წინასწარმეტყველი. ფართო დისკუსიები ამ საკითხზე არ გაგრძელბულა, მაგრამ არც არაღის უარუყვია იგი. იონა საოცრად დიდი წინასწარმეტყველია, რომლის მოღვაწეობის შედეგი კაცობრიობის გადარჩენის ალტერნატიული ვერსიაა. თუ ისევე მოინანიებს კაცობრიობა თავის ცოდვებს, როგორც ნინეველებმა მოინანიეს იონას ქადაგების შემდეგ, მაშინ შეიძლება ჩვენც გადავრჩეთ უფლის რისხვას.

გამოხდა ხანი და მესამე წელს გამოეცხადა უფლის სიკცვა ელიას... ამჯერად უფალი მას დაარიგებს, შეხედეს თავის მღერ მეფე აქაბს. მეფე გამწარებულია, სამ წელიწადზე მეტია (აკონკრეტებენ სამნახევარ წელს) ცვარი არ ჩამოვარდნილა მიწაზე. სიცოცხლის მშღვარბეა ადამიანი და პირუტყვიც.

გზაში ერთმანეთს შეხდნენ განრისხებული მეფე და მრისხანე წინასწარმეტყველი.

„როცა დაინახა აქაბმა ელია, უთხრა: „ეს შენა ხარ, ისრაელის მათხრებელიო?“

ელიამ იქეთ დასლო ბრალი მეფეს და მამამისს – „ისრაელი იქვენ ააოხრეთ, რომ დაივიწყეთ უფლის მცნებანი და ბაალების გზაზე წახვედით“.

მეფეს ხმა ჩააკმენდინა ღეთისკაჲ, თვითვე უბრძანა მეფეს – შემიკრიბე ქარმელის მთაზე მთელი ისრაელიო. მათ შორის მიაყვანილა ბაალის 450 და ამერას 400 წინასწარმეტყველი.

ელიამ შეკრებილთ მიმართა, რომ ის ერთი დარჩა უფლის წინასწარმეტყველი, დანარჩენები, ესენი ბაალის კერპთაყვანისმცემლები, არ არიან უფლის წინასწარმეტყველნი. მათ გამო არის ღმერთი განრისხებული და რომ უწყლოდ ამოხოცვით ემუქრება ქვეყანას. ელიამ მათ შესთავაზა მსხვერპლშეწირვის რიტუალი,

რითაც დაინახავდა ხალხი, ვის უსმენს ღმერთი. ბაალის წინასწარმეტყველნი დახვდნენ სამსხვერპლოს წინ, გაიძახიან, ბაალ, ბაალ, მაგრამ არავითარი ეცხლი არა ჩანს ციდან. რიგული დილიდან დაიწყეს.

„შუაღლისას დაუწყო მათ დაცინვა ელიამ: — მაგრად დაუყვირეთ, რადგან ღმერთია იგი! ფიქრშია ალბათ, ან ვაითუ რამე უჭირს, ან გზაში იყოს, იქნებ სძინავს და გაიღვიძებს“. ელიას მეთანხმება მოწინააღმდეგეებთან ხალხის წინაშე ასეთი იყო:

„ახსენეთ თქვენი ღმერთის სახელი და მეც ვახსენებ უფლის სახელს, ღმერთი, რომელიც ეცხლით გაგვცემს პასუხს, ნამდვილი ღმერთი იქნება. მიუგო ხალხმა და უთხრა: — კეთილი!“

შეუდგა ელია შემაბე დადებული კურაგის მსხვერპლშეწირვის რიგულს, რომელსაც მისი ბრძანებით მანამდე ოთხი ჩაუი წყალი გადაასხეს.

„ხმა გამეცი, უფალო, ხმა გამეცი, რათა გაიგოს ამ ხალხმა, რომ შენ ღმერთი ხარ, უფალო, და რომ შეგიძლია უკუმოაქციო მათი გულები.

ჩამოეარდა უფლის ეცხლი და შთანთქმა აღსაელენი მსხვერპლი, შემა, ქვები და მგვერი, ამოლოკა წყალიც, არხში რომ ესხა“.

ხალხმა იხილა რა უფლის სასწაული, ყველანი პირქვე დაემხნენ. ელიამ კი ხალხს უბრძანა და აღასრულებინა: ჩაიყვანეს ეს ცრუწინასწარმეტყველნი კიშონის ხევში და იქ დაახოცინა ხალხს, აქაბს კი უთხრა ელიამ:

„წადი, ჭამე და სეი, რადგან წვიმის ხმაური ისმის უკვე“.

რა დავარქვათ ელიას მიერ ცრუ იდეოლოგიის არამზადების დახოცვას, არ დავარქვათ „რეპრესიები?“.. აი, ასეთი სასტიკი იყვნენ საღვთო იდეალების დამცველები მაღალი იდეალების წამრყენელთა მიმართ.

თუ ბოროტებასაც აქვს მეგ-ნაკლებობის ხარისხი, მაშინ გროცკი ცოტათი კიდევ მეტი ბოროტება იყო, ვიდრე ჰიტლერი. სტალინი თუ არ დაამარცხებდა გროცკისტულ ფაშიზმს, მაშინ მთავრდებოდა ქრისტიანული სულიერ-ხორციელობა და მთელი კაცობრიობა ცოდვებში ამოიხრჩობოდა. აი, ვინ დაამარცხა სტალინი. ვინც გროცკისტების საქმე და იდეოლოგია იცის, ისიც

იყის, რომ ისინი „მან კამუის“ მოძღვრებაზე უფრო საშინელ-
ბას სჩადიოდნენ. აი, ახლა კი ისევ გაიმარჯვეს და ანგიქრისტეს
საშინელების ქვეშ თახსირდება სულიერობა და შესაბამისად ხო-
რციელებაც. „ელია უკვე მოვიდა, მაგრამ ვერ იცნეს“. ახლა ქრი-
სტე მოვა მეორედ და იმას კი ვიცნობთ თავისი მრისხანებით
ჩვენი უკვე უპატივებელი ცოდვების გამო.

წმინდა ცეცხლის სასწაული

ღაჲშბრჲნღჲთ ილია (ელია) წინასწარმეტყველის მიერ ჩადე-
ნილ სასწაულს. სასწაული თუ არ ირწმუნე, ისე ვერ დაინახავ,
სამი ათასი წლის წინანდელი სასწაული კი ბევრისთვის თქმუ-
ლების ლამაზ შინაარსს აგარებს მხოლოდ. თუ ახსნას მეუღლე
ფიზიკის სახელმძღვანელოებით ხელში, მაშინ რწმენის სფერო-
დან გადის. ურწმუნო კაცი უფლის სასწაულს ვერ ირწმუნებს.
რას ეძახით ჩვენ სასწაულს? ძირითადად თუ ფიზიკურზე, ბუნე-
ბაზე მოახდინა გაელენა არაფიზიკური საშუალებებით. ცეცხლის
საიდუმლოება ყოველთვის წევდა ცნობისმოყვარეობას. წარმა-
რთი, ძველი ბერძენი ფილოსოფოსი (ორიათას ხუთასი წლის წი-
ნათ) შეეცდრა მგეს: – მგეო, ერთი ჩამახედე შენს გულში, გავი-
გო შენი სასწაული და მერე თვით ჩამფერფლე შენს წიაღშიო.
აი, ნამდვილი ფილოსოფოსი, შემეცნების იღუმალებას რომ სი-
ცოცხლეს სწირავს. რაც შეეხება ილია წინასწარმეტყველის სას-
წაულს – მძლავრი ღოცვა-ვედრებით მოიპოვა მან უფლის წყა-
ლობა და უფალმა შეისმინა მისი.

ჩემს სიცოცხლეში არასოდეს მიესულვარ ღვთის სასწაულთან
ასე ახლოს, როგორც წელს, აღდგომის წინარე დღეს, ღვთაებ-
რივი ცეცხლის გადმოსვლისას.

22 აპრილი, 2006 წელი. ხვალ აღდგომის ბრწყინვალე ზეიმს
გვიმობს მართლმადიდებელი სამყარო. იერუსალიმის მაცხოვრის
საფლავის გაძარი, ცხადია, ხალხს ვერ იტევს. გაძარშიც და ეზო-
შიც გათენებადღე წინა ღამიდან უკვე იჭყლიტება ხალხი. რო-

გორც იქნა მე და ჩემი შვილები (ვაჟი, რძალი, ქალიშვილი) დილის 7 საათიდან გაძრის ეზოში, 10 საათიდან კი გაძარში ვართ. ქრისტიანი არაბები, ყმაწვილები დოღზე რიგმული მუსიკალური ეგზალტირებული შეძახილებით. სასიამოვნო განწყობას ქმნიან. ქართველები დროდადრო კოლექტიურად წამოიძახებენ: „სა-ქარ-თვე-ლო!“. ასევე სერბები, რუსები, ბერძნები, უკრაინელები... თავიანთ ენაზე ეხმიანებიან მაცხოვარს. ყველანი უფლის წმიდა ცეცხლის მოლოდინში ვართ. სასწაულებსაც ეჩვევა ადამიანი და მასაც ჩვეულებრივ მოვლენად თელის – „ეს ასე ხდება“ და თუ რაგომ ხდება, ახლა იმაზე ისე აღარ იმგვრევს თავს, როგორც პირველად.

როცა ჭექა-ქუხილის შედეგად ცეცხლი ჩნდება, ვთქვათ, მეხი დაეცა ხეს, ეს მაინც აუხსნელობით გაკვირვებას არ იწვევს. ეს ცეცხლი ფიზიკური ციდან წამოვიდა, ღრუბლები დაეჯახნენ ერთმანეთსა და ფიზიკური წყარო ჭექა-ქუხილისა მაინც ნაცნობია და ახსნადია, მაგრამ ლოცვის შედეგად წმიდა სულიერი ძალით არამატერიალური გზით მატერიალურზე შემოქმედება – ეს არის სასწაულის ყველაზე პოპულარული სახე. არის სხვაგვარად დასანახი კავშირი ღმერთსა და მის რჩეულთა შორის...

ახლა დროებით იერუსალიმის ამ უდიდეს გაძარში, მაცხოვრის საფლავის გაძარში დავბრუნდეთ.

ორი დღით ადრე (20 აპრილს) საღამოს შევალწიეთ გაძრის მიგნით საფლავზე აშენებულ მცირე სენაკში, სადაც საფლავია. უფალი გეპატიებს უხერხულ ცნობისმოყვარეობას, რადგან კარგად შევნიშნეთ ის, რაც იქ არ იყო. აქ არ არსებობს არც ელექტროდენი, არც გაზი ან რაიმე სხვა წყარო ცეცხლის წარმოქმნისა. იერუსალიმის პატრიარქიე წესისამებრ მხოლოდ ლოცვის ძალით ემზადება – მიიღოს მაცხოვრის საფლავზე წმიდა ცეცხლი. ეს მხოლოდ აღდგომის წინა საათებში ხდება, წელიწადში ერთხელ. ეს მაღლი მხოლოდ მართლმადიდებლობას ეძლევა და არა სხვა განშტოებებს... ემთხვევით მაცხოვრის საფლავს, რისთვისაც ღირდა ქრისტიანის ცხოვრება...

ერთი წლის წინ იერუსალიმის პატრიარქი გადააყენეს, მიწების გაყიდვის კომბინაციებში ამხილეს. წმიდა სინოდმა აირჩია ღირსეული ახალი პატრიარქი. არ ცხრებოდა ექსორიაქმნილი

(გაძევებული პაგრიარქი). სამოქალაქო სასამართლოში აღიღ-
გინა თავი, მაგრამ ბოლო სიგყვა სინოდს ეკუთვნის. ძველი პაგ-
რიარქი გააუბებული „წინასწარმეტყველებდა“, რომ წელს, ახალი
პაგრიარქის ლოცვით ეცეხლი არ გადმოვაო. ყოველ შემთხვევა-
ში პანიკის საფუძველი არსებობდა, თანაც ძლიერმოქმედი ჭო-
რიც ძაბავდა ვითარებას – განაწყენებულ-გადაყენებული პაგ-
რიარქი თავისი ხალხით აპირებს შემოჭრასო... თუ ეცეხლი არ
გადმოვა, გამეფებული სახალხო წარმოდგენით ეს იქნება ქვე-
ყნის კაცასტროფის, მეორედ მოსელის ნიშანი... ამ რწმენისა და
ცრურწმენის ჭიდილში იმყოფებოდა იქ მყოფ მომლოცველთა ღი-
დი ნაწილი...

და აი, ორ საათზე მოვიდა პაგრიარქი ამ საღვთო წესის
შესასრულებლად და საოცრად მოკლე დროში, დაახლოებით
10 წუთში, ლოცვის შემდეგ ტაძარი გააბრწყინა ღვთაებრივმა
ეცეხლმა და სიხარულის საღმრთო ყიფინამ. სანთლების კონა
ყველა მომლოცველისა უსწრაფესად აელეარდა სანატრელი ცე-
ცხლით...

აღამიანის გონებას მძლავრი მისია აკისრია, თუ წალმა მუშა-
ობს, მაგრამ გონება ხშირად ნაცარს ქექავს, რომ გამოქექოს
ურწმუნოება, ნაცარქექიას გონებას მაინც ეპარება ეჭვი ირწმუ-
ნოს, ლოცვით ანთებული ეცეხლი მაცხოვრის სულისგან გამოგ-
ზაუნილი მაცხოვრის წმინდა საფლავზე. მაინც, მაინც... მაინც რო-
გორ ჩნდება ეცეხლი – ამის ამომწურავ პასუხს ვერც ის პაგრი-
არქი გაგცემთ, ვერც ელია წინასწარმეტყველი გაგცემთ... ჩვენ
კი ჩვენი თვალთ ვნახეთ, ჩვენი ხელით ავიღეთ ის წმიდა
ეცეხლი და თბილისში სწორედ აღდგომის ღამეს ჩამოვაბრ-
ძანეთ.

მდიდარი იოსებ არიმათიელი

წმინდა „სახარებიდან“ ჩვენ გვინათებს სახე უკელაი იოსებ არიმათიელისა. იოსების შესახებ ოთხივე მახარობელთან ერთობ ძუნწი ცნობა გვაქვს, მაგრამ ფაქტი იმ ცნობისა გრანდიოზულია. იოსები იესოს ფარული მოწაფე იყო. იგი ემალებოდა ხელისუფალთ. ღარიბ-ღაგაკებს, მაცხოვარს რომ დასდევდნენ და ქადაგებას უსმენდნენ, მათ მაინცადამაინც დასაკარგი არაფერი ჰქონდათ, როგორც პროლეტარებს – „გარდა ბორკილებისა“.

არიმათიელი უსმენდა მაცხოვრის ქადაგებას – ღარიბთა და საცავად მდიდართა უსულობის შესახებ. ამ კაცს გაუნელებელი სიყვარული ჰქონდა თავისი კლასობრივი მტრის – იესო ქრისტესადმი. იოსებმა არიმათიიდან, ლუთიეკურთხეულმა კაცმა, იწამა მაცხოვარი. ეს ის ფენომენია, სადაც იშვიათად შეაღწევს მაცხოვრის მაღლი. გაცილებით ძნელია მდიდარში იპოვო ღვთისადმი ასეთი გულწრფელი სიყვარული. ასეთი კაცი გაცილებით დასაფასებელია, ვიდრე მშიერ-მწყურეალის სიყვარული ღმერთისადმი. არც მაცხოვარს უთქვამს, ღარიბი უკვე ნიშნავს კეთილს, მდიდარი – ბოროტს. სიმდიდრის ბოროტებაზე მთელი სახარება აგებული. ხდება არცთუ ხშირად, რომ სიმდიდრეს დაუპირისპირდება სულიერი სიმდიდრე თვით მდიდარ კაცში. ადამიანები კონვეიერით არ უწარმოვბია ღმერთს. ადამიანს ღვთაებრივი ინდივიდუალობის იშვიათი მაღლი ჰმოსავს. ასეთი პიროვნებანი იშვიათად, მაგრამ მაინც ამშვენებენ კაცთა მოდგმას.

ღარიბი კაცი – კეთილი კაცი, მდიდარი კაცი – ბოროტი კაცი. ამ პრიმიტიულმა მასობრივმა ცნობიერებამ ბოლშევიკებს დაანგრევინა არამარტო მდიდართა სასახლეები, არამედ ეკლესიებიც, მაგრამ მალე ბოლშევიკებში მოვიდა დიდი იოსები, რომელმაც ღარიბებს ქრისტესმიერი სინათლე უჩვენა.

თქვენ როგორ ფიქრობთ, იესოს სიამოვნებას ჰგერის ღარიბ-ღაგაკთა, დამშეულთა ნახვა? არა, რა თქმა უნდა. მათი დაპურებისთვის ილგეის და შთააგონებს კაცობრიობას – იყვნენ თანამგრძნობელნი, თანამდგომელნი.

როგორ ფიქრობთ, სტალინი ღარიბების ქვეყანას აშენებდა?

სტალინი ღარიბებისაგან მდიდარ ქვეყანას აშენებდა. ააშენა კიდეც, შემდეგ მოვიდა საგანა და მდიდარი ქვეყანა გაჰყო. შედეგი სახეგება: 80% – ღარიბ-ღატაკი, 5% – მდიდარი.

სსრკ-ს ფინანსთა მინისტრმა ბვერევემა გადახედა მწერალთა ცხოვრების ფინანსურ მხარეს. გაოცდა და შეშინდა, ცნობილი მწერლების მაღალი ჰონორარები რომ ნახა. სასწრაფოდ მოამზადა მოხსენებითი ბარათი და აფრინა სტალინთან. სტალინმა იხმო ბვერევი. ფეხზე მდგომი მინისტრი ხელავს, სტალინი თავის გადაქნევით როგორ ათვალიერებს მინისტრის მოხსენებით ბარათში ჩართულ მონაცემებს – ვის რამდენი ჰონორარი მიუღია. უხარია მინისტრს, სიფხიმლე გამოიჩინა, ამხილა მილიონერი მწერლები.

– საშინლად ეღერს, არა, ბვერევე, მილიონერი მწერლები?..

– საშინლად, ამხანაგო სტალინ, საშინლად...

– საშინელია ამხანაგო ბვერევე, რომ ჩვენ ასე ცოტა გვყავს მილიონერი მწერლები... მწერლები – ეს ხომ მესხიერებაა ერისა. რას დაწერენ ისინი, თუ ნახევრადმშიერნი იქნებიან?

ბვერევი გაშტერებული უყურებდა სტალინს. სტალინი კი მას აღარებდა იმ შურიან გლებს, რომელიც თვითონ მთელი დღე თვითნასადის სმითაა დაკავებული და შურს შემოსავალი თავისი ბეჯითი მეზობლისა, რომელიც უთენია წელებზე ფეხს იდგამს.

... ამ ოციოდე წლის წინ ერთმა თვალსაჩინო ქართველმა მწერალმა „ეოლგა“ იყიდა. ყიამყრალობს ერთი ქალი... მეზობელი აწყვეტინებს: კარგი რა, იმ მწერალზე რომ მოგდის გული, რომელმაც ამოდენა რომანი შექმნა, რაგომ ლუდის გამყიდველზე არ ბრაზობ, მას რა ნაკლები „ეოლგა“ აქვს?..

მას შემდეგ ორი ათეული წელი გავიდა და დიდი რომანის ავტორი დიდ ლუდის გამყიდველს მდაბლად თავს უკრავს, მადლობას სწირავს – წიგნების გამოცემისათვის... წუთისოფლისას მართლაც რას გაიგებ?!

როგორ გადაუხადეს მწერლებმა სტალინს ამაგი? გინება-ცილისწამებით. გროცკის და ხრუშჩოვის გზას დაადგნენ. მერედა, როგორ უპასუხა სტალინის ნაცვლად ღმერთმა? ღმერთმა დაანგრევინა თავისივე ხელით მწერლებს ეროვნული მწერალთა კავშირები, ყველა ის ინსტიტუტები, რომლებიც თაობებს

გადასცემდნენ მათი შემოქმედების კულტურულ მემკვიდრეობას. ახლა მწერალი კი არა... გარდაიცვალა დიდი მწერლობა.

საბჭოთა კავშირში თაყვანს სცემდნენ მეცნიერებს, მათ ყველაზე მაღალი ხელფასი, თითქმის უფასო ცხოვრება ჰქონდათ. დაჰკმეს „გირანი“. ღმერთმაც დაჰკმეო ღარისეულობა. „მწიგნობარნო, მზაკვარნო, თვალთმაქცნო“... თავისივე ხელით თითქმის დაანგრევინა გენიალური საბჭოთა აკადემია, დაანგრევინა და თითქმის მათხოვრად აქცია აკადემიკოსი, პროფესორი... კი მაგრამ, ღმერთი რა შუაშია?.. ღმერთი შუაში კი არა, თავშია, იგი დაუნდობლად სჯის სიყრუეს.

იესო ქრისტე შრომის, სიბეჯითის, სამრიანობის დამფასებელია, მას უსაქმო, ზარმაცი, ღოყლაპია არ უყვარს. მარგო პირჯერის წერით რომ გაიძახიან – „გაბრწყინდება საქართველო!“ – უფალს გაეცინება. არსებობს ასეთი სახის ღოყლაპიური რელიგიური პარაზიტიზმიც. ვიდრე უფლისგან პირად ან საქვეყნო ჯილდოს ელოდები, შენ რას აკეთებ? ებრძვი სიყრუეს? შრომობ, ენერგიას სწირავ სასარგებლო საქმეს? გავიხსენოთ იგავი გალანგებზე (ფულის ერთეული).

„... ერთმა კაცმა გამგზავრების წინ მოუხმო თავის მონებს და ჩააბარა თავისი ქონება.

ერთს ხუთი გალანგი მისცა, მეორეს – ორი, სხვას – ერთი, თითოეულს მისი უნარისდა მიხედვით...“

სოციალისტებო, ალბათ გეცნობათ სიტყვები „თითოეულს მისი უნარისდა მიხედვით“ (დიახ, სახარებიდანაა ეს სიტყვები!).

... ხუთი და ორი გალანგის მქონენი მაშინვე დაგრილდნენ, ივაჭრეს – ხუთის მფლობელმა ხუთი გალანგი მოიგო, ორისამ – ორი. ერთის მფლობელმა ღოყლაპიამ მიწაში ჩაფლო ეს ერთი გალანგი, თავისი ჭკუით პაგიოსნად (თავის შეუწუხებლად) შეუნახა მეპატრონეს დაგოვებული ფული. დაბრუნდა პატრონი.

მეპატრონემ ვარგებული მონები შეაქო და ორივეს ერთნაირად მიმართა: „მცირედზე ერთგული იყავი, ბევრზე დაგაყენებ, შედი შენი ბატონის სიხარულში“. ერთგალანგიან უქნარა მონას კი ასე უთხრა: ბოროტო და ზარმაცი მონავ... ჩემი ვერცხლი მოვაჭრეთათვის უნდა მიგეცა და დაბრუნებისას ჩემსას სარგებლითურთ მივიღებდი. ამიგომ წაართვით მაგას გალანგი და მი-

ეცით ათი გალანგის მქონეს. ვინაიდან მქონებელს ყველას მიეცემა და დაუხვავდება, ხოლო უქონელს ისიც წაერთმევა, რაც აქვს...“.

პატივცემულ ბიზნესმენებს, ვისაც ქრისტე გულით უყვარს, ალბათ, გულის ფიცარზე აქვთ ეს სიტყვები ამოჭრილი და გადიღებული ასოებით ოფისში გამოკრული.

ყველამ ვიცით, ჭეშმარიტი ქველმოქმედება უანგარო უნდა იყოს. კაცთა დასანახად კი ნუ აკეთებ სიკეთეს, არამედ ჩემს დასანახადო, – თქვა უფალმა. ეს ქრისტიანული იდეალისტური მაქსიზმია. სად გინახათ დღეს ურეკლამოდ გაკეთებული სიკეთე? ათასობით ნაძარსვი ადამიანის ქონებიდან თუ ერთს დაეხმარნენ, სკდება გელევიზორები – მოდით ნახეთ, რა ვქენიო.

რას იბამ, როდესაც იესო ეუბნება მდიდარ ჭაბუკს, გაყიდე ყოველივე – ღარიბ-ღატაკებს დაურიგე და მე შემომიდექიო, – ეს მაქსიმალისტურია, იდეალურია, ჭეშმარიტი სიმაღლეა სულით. რეალურად კი ასეთი რამ მილიონში ერთი თუ ხდება. ეს ისტორიული პრობლემა იყო, მაგრამ დღეს სიმდიდრემ შეჭამა ბნეობა, სული და გული, მით უმეტეს ყოფილ საბჭოთა კავშირში. უმდიდრესი ქვეყნის დამანგრეველებმა მარადიორობი მიუსიეს ხალხის ქონებას. დაიგაცეს ყოველივე და ყოჩალი მილიარდერები გახდნენ.

დაეუბრუნდეთ მთავარს: იოსებ არიმათიელი მდიდარი კაცის იდეალურ-ქრისტიანულ განსახიერებას წარმოადგენს. ღმერთმა დალოცოს მდიდარი, რომელსაც შეუძლია განსაჯოს, დასაჯოს თავისი თავი ქრისტეს წინაშე თვალთმაქცობისათვის.

გიორგი ათონელი საქართველოში ბაგრატ IV მოიწვია. დაბრუნდა საბერძნეთიდან. იმხანად დიდი შიმშილობა იყო საქართველოში. ერთი ეპისკოპოსი ათვალეერებიანებს ეკლესია-მონასტრებს, როგორ განამშვენიერა მან ტაძრები. დიდი ათონელი-საგან ქების მომლოდინე ეპისკოპოსი სახგად დარჩა – შენ ქრისტემ ის გასწავლა, ხალხი შიმშილით დახოცე და ეკლესიები განამშვენიერო? მაშინებს ახლანდელი თვალისმომჭრელი გაგაცება გაძარტმშენებლობისა. უკანასკნელი ეამის თვისებად მიიჩნევენ ამას წინასწარმეტყველნი. იქნება სანახაობა, მაგრამ რწმენა აღარ იქნებაო...

ლმერთოს პატიებას ვთხოვ, არც არაჲის განვიკითხაჲ.

„შენ ვინა ხარ, სხვას რომ განიკითხაჲ?“ (იაკობი, 4,12).

ქრისტეს უმა ვოლგოთის გზაა. იმ მძიმე ჯვარის ისე გარება, როგორც ჯერ არს, იმვითად თუ ვინმეს შეუძლია, მაგრამ უფალი ღიღოწყალეა, გეპატიობს, თუ იმდენს მაინც გააკეთებ – შიგნიდან სინდისის შინაგანი ხმა გეცყვის – მეტი ეელარ შეეძელიო. სიცრუეში ვიხრჩობით. იოსებ არიმათიელის გმირობას კარგად ვერ წარმოვიდგენთ, თუ ერთ უმძიმეს სურათს არ გაუიხსენებთ, როდესაც იესო შეიპყრეს:

„მაშინ ყველა მოწაჲემ მიაგოვა იგი და გაიქცა“. (მათე, 26, 56).

ერთი დღეც არ გასულა როცა კაცობრიობის ცხოვრებაში უდიდესი გრაგელია და გრაგელიაზე გამარჯვების სასწაული ხდებოდა:

„როცა მოსაღამოვდა, მოვიდა მდიდარი კაცი არიმათიიდან, სახელად იოსები, რომელიც თვითონაც იესოს მოწაჲე იყო. მოვიდა პილატესთან და გამოითხოვა იესოს გვამი. მაშინ პილატემ ბრძანა – მიეცით.

აილო იოსებმა გვამი და შეახვია იგი სუფთა ტილოში. და დაასვენა იგი თავის ახალ სამარხში, რომელიც კლდეში იყო გამოკვეთილი. სამარხის კარს დიდი ლოდი მიაგორა და წაეიდა.

იქვე იყვნენ მარიამ მაგდალელი და სხვა მარიამი, რომლებიც სამარხის წინ ისხდნენ“. (მათე, 28, 57-61).

მართლმადიდებლობა და მაჰმადიანობა

ხსნა ცივილიზაციისა მსოფლიო რელიგიათა შორის ურთიერთდამოკიდებულებაზეა დამოკიდებული. კოსმოპოლიტური იდეოლოგია, სექტანგობა კი ღრღნის ჭეშმარიტ სარწმუნოებას, აშორებს კაცობრიობას ღმერთისაგან.

გვაიმედებს რუსეთისა და საქართველოს მართლმადიდებლობის მაჰმადიანობასთან ჭეშმარიტად ლეთაებრივი კავშირი.

ვინ მოსთვლის, ისგორიამ რამდენი ომი იცის მაჰმადიანურსა

და ქრისტიანულ ქვეყნებს შორის, თვით შაჰსა და სულთანს შორის, ქრისტიანულ ქვეყნებს შორის... ასე რომ, რელიგიები არ იწყებენ ომს... ომს იწყებენ სახელმწიფოები. ქრისტიანობის, მაჰმადიანობის, იუდაიზმის, ბუდიზმის ამ მსოფლიო რელიგიების არსობაში არ არის აგრესია, პირიქით – მშვიდობას, მნეკეთილობას, ურთიერთპატივისცემას ქადაგებენ ზეცისკენ ხელაპყრობილი სარწმუნოებანი. და თუ ღელამიწაზე მაინც შუოთი და ომია – ეს ბუნებაა ალაძიანისა. საგულისხმოა, რომ ამ რელიგიების განაწესშია – პატივისცემა უცხოთა წმინდანებს. და თუ მაინცაღამაინც ვინმე ამ წესს არღვევს – კკითხეთ ამ სარწმუნოებათა მწყემსმთავერებს – გეგყვიან, რომ ეს ღარღვევაა ღეთაებრივი განაწესისა. სწორედ ამიგომამა საოცრება, რომ მგერი ცეცხლითა და მახვილით მოდიოდა, მაგრამ გადარჩა ჩვენი სალოცაეები. თუ ვინმეს ჰკონია, რომ მაშინ სუსტი იყო დანგრევის საშუალებანი, ცდება. ძველი ეკლესია-მონასტრები, საუკუნეები რომ გამოიარეს, 5 ათასზე მეტია (ჩვენი ძველი ტერიტორიების ჩათვლით) საქართველოში. მაჰმადიან სახელმწიფოთა უღელი გვეღვა მრავალი საუკუნე. მაშინ როგორღა გადარჩა ეს ტაძრები? სწორედ რომ რელიგიის მიერ შემაკაეებელი საღეთო წესის გამო. ეს არ ნიშნავს, რომ დამყრობელი სულ იმის ფიქრში იყო, შენს სალოცაეებს რაიმე არ ჯაჰკინოო, მაგრამ რამღენიმე ათასი სალოცაეის თუნდაც ნაფუძარი რომ შემორჩა საუკუნეებს – დაფიქრებას საჭიროებს. უნდა დაფიქრღეთ იმაზეც, რომ მართლმადიდებელ სერბიაში ნატო-ს 19 ქვეყნიდან მარგო თურქეთმა არ მიიღო მონაწილეობა ეკლესია-მონასტრების დაბომბვაში. საგულდაგულოდ დაბომბეს 125 მართლმადიდებელი ტაძარი ამერიკელმა ურჯულოებმა „ღეთის მოსაფი“ ეეროპელების მონაწილეობით. ამშ-ს და ეეროპის ახლანღელი რელიგიური ბუგაფორიები ღეთისგან შეჩვენებულა. მათ რელიგიას სოღომური ეწოღება.

2002 წლის 6 მაისს, წმიდა გიორგის ღღეს, საბჭოთა კაეშირის სახალხო არგისგს, სახელოვან კინორეჟისორსა და მამულიშვილს რემო ჩხეიძეს ერთი ჯგუფი საინგილოში ვახლღით. კახის რაიონში წმიდა გიორგის ტაძარს თაყვანი ვეცით, მოვილოცეთ. აქ, ზეიმზე ორმოცი ათასზე მეტი მაჰმადიანი მონაწილეობღა, 6 ათასამღე – ქართული-ინგილო მართლმადიდებელი. რა თქმა უნდა,

მაჰმადიანები მართლმადიდებლურ რიგულებს არ ასრულებდნენ, მაგრამ მოდიოდნენ გაძარში და ჩვენს წმინდანებს თაყვანს სცემდნენ. დაბლა ველზე ჯგუფ-ჯგუფად გაშლილი იყო ნადიმი. საქართველოში ქართველებსა და ამერბაიჯანელებს შორის ნადიმის ადათი რაიმე უხერხულობას არასოდეს ქმნის. ცხოვრების წესი, არსებითად, საერთო გვაქვს. ეკუმენიზმი, როგორც კოსმოპოლიტური ხრიკი რელიგიათა დაახლოებისა, არსობრივად სრულიად საწინააღმდეგოა – იმ გენდენციებს შორის, რასაც დღეს მსოფლიო რელიგიის მესვეურნი ცდილობენ. ეკუმენიზმი ცდილობს მართლმადიდებლობას წაართვას თავისი სახე, მაჰმადიანობასაც ... ხომ ყველას გვწამს „რალაყა“. ღმერთი უნდა დაიყვანონ „რალაყამე“. – ეს არის კოსმოპოლიტიზმის იდეოლოგია. ხოლო რელიგიათა შორის ისეთი შეხვედრები, რაც ა.წ. 4 აპრილს შედგა „ქრისტე-მხსნელის გაძარში“, ეს არის მეცური ინტერნაციონალიზმი.

დავით აღმაშენებლის სამეფო კარზე (XII ს.) შემუშავებული იყო სახელმწიფო პოლიტიკა თურქობის წინააღმდეგ ბრძოლაში. იგი „არამარგო სომხთა მფარველობას იჩემებდა, არამედ ასეთივე პატივით ეპყრობოდა ისლამს და მის მსახურთ, სასტიკად იცავდა შევიწროებისაგან მაჰმადიან ვაჭრებს, მეგობრობდა და მფარველობდა მაჰმადიან პოეტებსა და მეცნიერებს. მაჰმადიანები თბილისში თუ საქართველოს სხვა ქალაქებში თავს სრულუფლებიან მოქალაქეებად გრძნობდნენ და მათ აქ სრულიადაც უფრო ცუდად არ ეცხოვრებოდათ, ვიდრე ბაღდათსა თუ თავრიზში. ასე რომ, ქართული სახელმწიფო კარის პოლიტიკა მიმართული იყო თურქობისა და არა მაჰმადიანობის წინააღმდეგ. ამ ბრძნული პოლიტიკის შედეგად იყო, რომ საქართველომ თავიდან აიცილნა საშიში იზოლაცია და მგერთა საამისო ცდანი ბრწყინვალედ გააქარწყლა. თბილისი მრავალეროვანი სახელმწიფოს პოლიტიკურ-კულტურული ცენტრი ხდებოდა, ხოლო საქართველოს მეფე რეალურად იყო შაჰინ-შა და შარვან-შა... ასწლოვან ბრძოლაში საქართველომ სძლია თურქობას. ისტორიული განვითარების თვალსაზრისით ეს იყო პროგრესის დიდი გამარჯვება. (ნიკო ბერძენიშვილი).

მუსტაფა და მუჰამედი

1990 წლის 18 დეკემბერს, მოსკოვში უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებელთა ერთ ჯგუფს (ნოდარ კეკელიძე, ზურაბ ჟვანია (ეახტანგის ძე), დავით ბააშოვი და მე შემთხვევით შეგვხვდნენ ჩვენი უნივერსიტეტის აღმრდილები, იორდანელები მუსტაფა და მუჰამედი. მათ სიხარულს საზღვარი არ ჰქონდა. მიგვიპატიეს იორდანულ რესტორანში. დაუვიწყარია ეს მეხედრა გულთბილობით, ახლობლობით, მოლხენით, რესტორნის მშვენიერი კოლორიტით. ერთ-ერთი მათგანი ჰყვება ორივე მათგანის ერთ პატარა თავგადასავალს: ამას წინათ პროდუქტების საყიდლად წავედით ბაზარში. მივადექით ერთ-ერთ გამყიდველს და ვეკითხებით: „უკაცრვად, თქვენ რა სარწმუნოებისა ხართ?“. მე არა ვარ მორწმუნე, – გვიპასუხა იმ კაცმა. ჩვენ არაფერი არ ვიყიდეთ მისგან, როგორც ურწმუნო კაცისაგან. მივედით ხორცის გამყიდველთან: „თქვენ მორწმუნე ხართ?“ – „აბა რა, მე ქრისტიანი ვარ!“. – მისგან ვიყიდეთ კილონახევარი ხორცი. ებრაელისაგან ვიყიდეთ ყველი – კაცს, რომელსაც ღმერთი სწამს, რწმენა გვაახლოებს უმენაესთან, ურწმუნო კაცთან კი ჩვენ ურთიერთობა არ გვინდა.

ალაჰი უბეუჟეჰა შენ!

ბათუმში მეჩეთში შევედი, მინდოდა შეუმჩნეველი ეყოფილიყავი. დამინახეს თუ არა ჩვენმა ქართველმა მაჰმადიანებმა, ხანდაზმულობის მიუხედავად წამოხტნენ და მეხვეოდნენ. „გაუმარჯოს ჩვენს სპიკერს!“, „ჩვენ თქვენთვის ელოცულობთ, შეგეწევა ალლაჰი!“. მე გამოეცყდები, ეს გამიკვირდა, თუ მუსულმანებს შეიძლებოდა ეთქვათ, ისიც მეჩეთში, – „ჩვენ თქვენთვის ელოცულობთ, შეგეწევა ალლაჰი!“. მართალი გითხრათ, ძალიან ამაღელვა ამ სიყვარულმა და პატივისცემამ. მეც ასე გულით მოვეხვიე მათ... ხშირად დავდიოდი სტამბულსა თუ ირანში დიდებულ მეჩეთებში. რა სიწმინდეა, წესრიგია... დიდება ღმერთს! მორწმუნენი ყველგან იპოვნიან საერთო ენას.

1993 წლის 4 მაისს ებრაელთა სასულიერო და საზოგადო მოღვაწეებმა შალომ დაეითმა მიმიწვია სინაგოგაში (თბილისი). თვითონ უძღვებოდა ღვთისმსახურებას. მე შიშით შევედი გაძარში, მანამდე ღვთისმსახურებისას არასდროს ვყოფილვარ სინაგოგაში. შიში უცხოობისა მაშინვე გამიქრა, როცა იქ დავინახე, ნახევარი, ალბათ, ჩემი უნივერსიტეტელი მეგობრები. შალომ დაეითმა გამოაცხადა, რომ მან მოიწვია ჩვენი ებრაელობის ერთგული მეგობარი, პარლამენტის სპიკერი და სიტყვა მომცა. როდესაც ამჟონზე ავიდოდი, ლამის მუხლები მომეკვეთა. ერთი ღრამაც, ერთი სიტყვაც მზად არ მქონდა, მაგრამ როდესაც ჩემივე ლაპარაკის ხმა გავიგონე, თითქოს ჩემში რაღაც სხვა არსება ლაპარაკობდა. გამოოსვლა რამდენიმეჯერ შემაწყვეტინეს გამით. მე ძალიან გულწრფელად მოვეფერე ჩვენს „ბიბლიურ ძმებს“. რა თქმა უნდა, აქ უსალმუნი იყო ჩემი მეკვლე. მართლაც-და, ყოველთვის მაკვირვებდა ბიბლიის კარგი მკითხველი. მაშინ რაღა უნდა ვთქვათ ბიბლიის ავტორ ხალხზე, მის უდიდეს წინასწარმეტყველებებზე, გმირებზე, რომ ჩვენი ქრისტიანობა სამართლიანად ითვლება ბიბლიური ერთიანობის მოვლენად. მოკლედ, როცა კაცი ადამიანური საშუალებებით ჯახირობს, ეგყობა ნაკლებს აღწევს, მაგრამ როცა მოუმზადებლად, მიოლად ღმერთს მივუწოდებ, გულწრფელად გეგყვით, ყველა ჩემს მანამდე სიტყვას სჯობდა... გამი, შაბათს, სინაგოგაში, როგორც იქ მეგობრებმა ამიხსენეს, იშვიათიაო... მაგრამ მთლად, მარტოოდენ სიტყვისთვის არ დაუკრავთ გამი. იქ მყოფთაგან ბევრი მიცნობდა ებრაული საზოგადოების მიმართ ჩემი საქმიანი ყურადღებით. რაც შემეძლო უგულისყუროდ არასოდეს დამიგოვებია 26 საუკუნის მეგობრები. ერთხელ ერთი ნაცნობი ებრაელი მეგობარი მეუბნებოდა, – ვახტანგ, ჩვენები პატივს გცემენ შენ, ამბობენ ძალიან გულთბილად არის ჩვენდამი განწყობილიო. ვინმე ხომ არ გყავს გვარში ებრაელი? – ისე თვალმოჭუტვით, ღიმილით მეკითხება, თითქოს დაყოვნებულ პასუხს ელოდება ჩემგან. მე კი დაუყოვნებლივ ვუპასუხე:

– აბა რა, როგორ არა, ჩემი წინაპრები...

– ვინ, ვინ, რა გვარისანი იყვნენ? – თვალეზგაფართოებული მკითხველიან.

– ადამი და ევა! – იყო ჩემი პასუხი.

ოდნავ შეყოვნების შემდეგ იფეთქა, ბეერი იცინა.

სალამოს გელევიზიამ აჩვენა ჩემი სტუმრობა სინაგოგაში, ებრაული ქუდით. მეორე დღეს ერთმა პოლიტიკოსებულმა პოეტმა ლექსი მიძღვნა გაზეთში – „სინაგოგუაძე“.

და მაინც, ქრესტომათიულ ნათქვამად მიმანია აწ განსვენებული პროფესორის, ჩემი საყვარელი მეგობრის აბონ ციციაშვილის აზრი. ასეთი აზრი ხშირად სჯობს მთელ მონოგრაფიას: „თქვენ მე კარგად მიცნობთ. მე ქართველების გარეშე სიცოცხლე არ წარმომიდგენია. მაგრამ მე მიყვარს მხოლოდ ნამდვილი ქართველები, რომლებიც თავიანთი რწმენის, რჯულის ერთგულია. ქართველი, რომელიც არ უღალატებს თავის რწმენას, ის მე არ მიღალატებს!“

ჰინ ჰკლავს ილია მართალს?

თითქმის ასი წლის წინათ (1907წ.) გასრულდა 70 წლის მიწიერი სიცოცხლე ილია ჭავჭავაძისა და ცათა სასუფეველში დაიმკვიდრა მან მარადის უკედავება. ილიას საყვარელი სიტყვები მეფე ერეკლეს მიმართ თვითვე მას ესადაგება: „მოკედა და თავისის ანდერძით ისევ ჰსაქმობს მკედარიო“. იგი ქართული მართლმადიდებელი ეკლესიის წმინდანია. დღეს ერის თანამდევნი უკედავი სული, ილია მართალი, უკუნ-წყვედიადმი გვინათებს გმას. ამაოდ დაშვრა ეშმაკი, ილია მართლის მოკედინებას რომ ცდილობს. თუშცა ჩვენ კი ძალუმად დაგვრია ხელი.

დღიდან წიწამურის გრაგელიდან, პრესაში არ წყდება ინტერესი – ვინ მოჰკლა ილია? ქილერი კარგა ხანია ჯოჯოხეთს გაისტუმრეს, მაგრამ მთავარი ორგანიზატორების ძიება არ ცხრება.

ილიას მიწიერ-მეციური ღვაწლი, განჯვა, ბრძოლა, სიკვდილი ძალიან ახლოსაა იესო ქრისტესთან. იგი ჩვენი, ქართველების, იესო ქრისტეა.

და მაინც, შინ მოჰვალა წიფამურთან ილია ჭავჭავაძე

ილია მოჰკლეს იმ ორგანიზაციის წარმომადგენლებმა, რომელთა მემკვიდრეები ღლეს ჰელავენ ილიას სულს, მის ნაანდერძეს, მის საქმეს. ეს ის ხალხია, რომლებიც ჰელავენ მართლმადიდებლობას. ეროვნულობას. „ენა, მამული, სარწმუნოება“ – აი მთავარი საზრუნავი, – ნაანდერძევი ღიდი ილიასაგან: ენა სულს ლაფავს – ხმება იგი უაზრობებისა და ბარბარიზმებისაგან. ასე ფხიშლად ვებრძოდით რუსიციზმს, ენობრივ დანაგვიანებას. ღლეს მპართველი ელიგა წინადადებას შემოგვთავაზებს – ინგლისურზე გადავიდეთო (ვერ მოესწრებით!).

ილიას საოცნებო მამული უცხოელმა ან უცხოეთში გასაქმევად გამზადებულმა მემამულეებმა გაგვიყიდეს.

სარწმუნოება? სარწმუნოება გაძარში გამოამწყვდიეს, ხალხმა ცხოვრებაში რომ არ აამოქმედოს იგი.

ანტიქრისტეს ნაშიერთა მთავარი მიზანია, ხალხმა არ გაიგოს ნამდვილი ილია, მართალი ილია. ეშმაკის იდეოლოგია ჯერჯერობით წარმატებით ახორციელებს თავის შავ საქმეს. ჯერ იყო და მის მიერ შექმნილ ჩვენს საყვარელ პერსონაჟზე დაიყვანეს მწერლის მთელი მსოფლმხედველობა. ამ მოხევის პირით კლასიკური აფორიზმი მოგვცა მწერალმა: „ჩვენი თავი ჩვენადვე უნდა გვეყუნოდესო“. ახლა კი ველარ ახშიანებენ ლელთ ღუნიას ამ სანეგარო სიგყევებს, რადგან ძალიან გაცხადდა, – ჩვენი თავი ჩვენ რომ აღარ გვეყუნის.

ილიას ისევე ებრძვიან კოსმოპოლიტი ურჯულოები, როგორც ანტიქრისტე ებრძვის ქრისტეს. ანტიქრისტე ქრისტეს ნილბით, ქრისტიანთა ნილბით ებრძვის ქრისტიანობას. ილია მართალს პირდაპირ კი არ ლანძღავენ (თუმცა ასეთებიც გამოჩნდნენ, ამის შესახებ, ცოგათი მოგვიანებით). ძირითადად კი ასე ხდება: ილიას აქებენ, თვალთმაქცურად ამკობენ. ხელისუფლების წარმომადგენლებს კაბინეტებში უკიდიათ ილიას პორტრეტი. მის სამარხსაც ამკობენ და იმავდროულად უსპობენ მშობელ ერს. ასეთ ფარისევლობას კარგად იცნობდა იესო მაცხოვარი.

„ვაი, თქვენ, მწიგნობარნო და ფარისეველნო, თვალთმაქცნო,

რომ აშენებთ წინასწარმეტყველთა სამარხებს და ამკობთ მართალთა ძეგლებს.

ამბობთ: ჩვენი მამების ღლეებში რომ გვეცხოვრა, არ ვიქნებოდითო თანამოზიარენი წინასწარმეტყველთა სისხლში“ (მათე, 23, 29-30).

მაცხოვარს ეშმაკი, თვალთმაქცი როგორ მოატყუებს: თქვენ რომ უარობთ, წინასწარმეტყველთა მკვლელობაში მონაწილე არ ვიქნებოდითო, ამით თქვენს თავს აშხელთ:

„ამრიგად, საკუთარ თავს უმოწმებთ, რომ წინასწარმეტყველთა მკვლელების ძენი ხართ“ (მათე, 23, 31).

ისინი, ვინც ილიას პორტრეტს კი არა, მის მრწამსს, ქართველთა გადარჩენის ანდერძს ებრძვიან, მისი „... მკვლელების ძენი ხართ“.

ილია მოჰკლა იმ ღვთისმგმობელმა ორგანიზაციამ, რომელმაც მოჰკლა პუშკინი, ესენინი და სხვანი ჭეშმარიტი მართლმადიდებლობისა და ეროვნულობისათვის. ღლეუანდელი პრესის დაუმცხრალი მისწრაფებაა, როგორმე იგი დაბრალდეს ან ბოლშევიკებს, ან მენშევიკებთან ერთად ისევ ბოლშევიკებს. ილია მოჰკლა ბოლშევიკებისა და მენშევიკების მომყვანმა ძალამ. (ბოლშევიკების ცნება სხვადასხვა ისტორიულ ეტაპზე არაერთგვაროვანია. ამის შესახებ სხვა დროს.) მაგრამ ილიას მკვლელები მოვიდნენ ახლა ხელისუფლებაშიც, საზოგადოებრივი აზროვნების თითქმის ყველა სფეროში. სწორედ ისინი ცდილობენ, ორგანიზაცია გაუკეთონ პრესას – სხვაგან ეძებონ ბოროტება, მაშინ როცა ეს ბოროტება მათთანაა, ჩვენს თვალწინაა.

რატომ მოჰკლეს ილია?

ილია იყო მეფე ერეკლეს შემდეგ მეორე ფიგურა, ერთმორწმუნე რუსებსა და ქართველებს შორის კავშირს რომ ღევგმირულად იცავდა. ღღეს საოცრად ასახიჩრებენ ჩვენს ეროვნულ ცნობიერებას – უკულმა წააკითხონ, ან სულაც არ წააკითხონ

ის. რაც გულზე უნდა ეკეროს ყოველ ქართველს. ვინც დღეს ილიას ვმას მიჰყვება, მას სდევნიან და სიამოვნებით გაუყენებენ წიწამურისკენ... თუ რომელიმე თავგასახეთი რუსის ჩინოვნიკს ილია თავის ცნობილ ხელჯოხს მოუღერებდა, – აქაოდა, დახეთ, ილიას არ უყვარდაო რუსეთი. ნამდვილ რუსსაც ძალიან სძულს არანამდვილი რუსი!

ილიას უკუღმართად წაკითხვა ისე, რომ ილია ვერ გაიგო, თანამედროვე ქართული პუბლიცისტიკის შეკვეთილ-მოსყიდული მიზანია. ზღვა სტაგეები და მონოგრაფიები ქვეყნდება. ერთ-ერთი მონოგრაფიის ავტორმა გაზეთში (არა მონოგრაფიაში) ამ ათიოდე წლის წინ გამოაქვეყნა მჭევრე სტატია – ჩვენ თავი უნდა გავანებოთ მართლმადიდებლობას, გამოვიცვალოთ სარწმუნოება და გემი დასავლეთისაკენ ავიღოთო...

თუ ის ღეთაებრივი ძაფი, რომელზედაც გამობმულია ქართული ეროვნული სული მართლმადიდებლობისა, გაწყდა, ეს ნიშნავს – ერის სული გაეყაროს სხეულს. სულისა და სხეულის გაყრას კი სიკვდილი ეწოდება. და ეს ერთი უნიკალური ერი, რომელიც ამშვენებდა დედამიწას, თუ წაიშლება ამა ქვეყნიდან – დეე, აღსრულდეს ესქატალოგიური განაჩენი კაცობრიობისადმი.

რწმენას ნაღალაგვეი კაცი თავის ყოველ ბოროტებას უძებნის გამართლებას, იგი სიამოვნებით ღალატობს სამშობლოს და ამაყობს როგორც გმირი. ამიტომ ცდილობს ეშმაკი წარიგაცოს მართლმადიდებელი სული. სანაგვეში ლუკმა-პურის მძებნელი ადამიანის სულის ყიდვა ძალიან იაფია. სამიშნი არიან სულის მკვლელები, ისინი ყველაფერზე მოაწერენ ხელს. დღევანდელი სურათიც ღაგეიხაგა მაცხოვარმა:

„ნუ გეშინიათ მათი, ვინც სხეულს კლავს, სულის მოკვლა კი არ ძალუძთ. უფრო მეტად მისი გეშინოდეთ, ვისაც სულის დაღუპვაც შეუძლია გენაში და სხეულისაც“ (მათე, 10,28).

ილია, როგორც ყოველი ღეთისრჩეული, მარტოსული იყო. იგი სიკვდილითაც და თავისი განჯული ცხოვრებითაც ბედნიერი კაცი იყო; მან ღირსეულად მიდა გოლგოთის ჯვარი. ადამიანის ცხოვრებას სხვა განზომილება არა აქვს. ასეთია ღეთის მიერ განსაზღვრული ცხოვრება. მეტი არ არის კაცის ცხოვრება. და

აი, ჩვენს კეთილშობილ გიგანს სიცოცხლეში ჰკორგნიდნენ, მაგრამ ვერ სძლიეს:

„ილია ჭავჭავაძეც ნაცრისფერმა ჟურნალისტებმა დაამარცხეს, მით უფრო გრაგიკული იყო ეს დამარცხება, რომ მის წრეში ერთი კაციც არ აღმოჩნდა, რომელიც მას მიეშველებოდა“ (კონსტანტინე გამსახურდია).

მართალია, პოლიტიკურად, ფიზიკურად წუთისოფელმა დაამარცხა იგი, მაგრამ მარადიულმა სძლია წარმატებულ წუთისოფელს. ღეთის კაცი მარტო ესაუბრება ღმერთს. ასეთი იყო იესოს ცხოვრება. მარტო იყო იგი, შინაურებმაც არ იწამეს მისი, მაგრამ ვისაც კაცნი არ მიეშველებიან, მას ღმერთი შეეღის.

მტრის გეგმა

ქრისტეს ნამდვილი ბურჯი მართლმადიდებლობაა. აბა, ის ეკლესიები, კაცს რომ კაცზე აქორწინებენ, ეშმაკისაა, ანტიქრისტიანია. ეს ცხადზე უცხადესია ღღეს. მართლმადიდებლობის ამოსაძირკვად მგერმა მიზნად დაისახა მართლმადიდებელ ხალხთა ურთიერთგადამგერება, არ დაიშურა ამისთვის მილიარდები. ეს ღლეუანდელი მოვლენა როდია. საუკუნეები ეშმადებოდა ანტიქრისტიანულ ქრისტიანულ რევანშისათვის. თუ გინდა მოსპოთ ქართველები, გადაამგერეთ ისინი ერთმორწმუნე რუსეთს. მგერს შეუსრულდება საწადელი: საქარველოს ტერიტორია ქართველების გარეშე?!

ილია გიგანურად იბრძოდა, ხელს უშლიდა მაშინდელ კოსმოპოლიტებს, ახლანდელთა ნამდვილ სულიერ წინაპრებს. ილიას სიკვდილიდან სამი წლის შემდეგ იწერება ნიკო ლორთქიფანიძის გოდება – „საქართველო იყიდება“.

ჩვენი რჯულის წამრყენელნო, თქვენ თქვენი მოქმედებით „საკუთარ თავს უმოწმებთ, რომ წინასწარმეტყველთა მკვლელების ძენი ხართ“. (მათე, 23,31).

ილიას საქმეს დღეს ვინც ჰკლავს, ისინი ილიას ხორციელი მკვლელების თანამოზიარეთა ბენი არიან.

ილია ქართველი ერის გადარჩენის გარანტი იყო. ილიას ერთმორწმუნე რუსეთი მუდამ ეგულებოდა საქართველოს გადარჩენის გარანტად. ვინც ილია მართლის ამ ძირითადი მოძღვრების გაუკუღმართებას ცდილობს ან მისამღერს უკეთებს ამ მხედარე-მულობას, მაგრად სცოდავს.

ქართველი კაცი ანტირუსული პროპაგანდით მართლა მართლმადიდებელი კი არა, ვითომ მართლმადიდებელია, ანუ უარისცეველია. ნუ ეაგყუებთ ღმერთს. ღმერთს ვერაეინ მოაგყუებს, ჩვენ კი დაერჩებით მაგყუარებად, ცოდვილებად. ამ ცოდვისათვის არა უბრალოდ გესჯის ღმერთი.

მავანნი კითხულობენ: – როგორ, დღეს ვინც ანტირუსული განწყობისაა, ყველა ცრუობს?

– დიახ, ყველა ცრუობს!

– მაშინ, ვინ არ ცრუობს?

– არ ცრუობენ თითო-ოროლანი, გაფანტულნი გაუდაბურებულ ხალხში.

– რას ნიშნავს „გაუდაბურებულ ხალხში“?

– აპოკალიფსური უდაბნო ფიზიკური უდაბნოსაგან განსხვავებით არის ხალხით საესე ქეყანა, სადაც კაცს კაცისთვის ხმა ვერ მიუწვდენია. დახშულია ყური და გული. გაუდაბურებულია ადამიანთა ურთიერთობა, სადღა უანგარო, უანგარიშო სიკეთე, სიყვარული...

1993 წელი. სექტემბერი. აფხაზეთში ომია. პარლამენტის მუშაობა დროებით შეჩერებულია. დანალელიანებული ეზივარ კაბინეტში. შემოდის ახალგაზრდა მღვდელი, იქნებოდა ასე 35 წლისა. წმინდანს ჰგავდა. ევამბორეთ ერთმანეთს. – ბატონო ვახტანგ, ჩვენ ერთი მართლმადიდებელი ძმა გვყავდა რუსეთის სახით და მას მურგი შევაქციეთ, ამიგომაც გესჯის ღმერთი. მხარზე მეამბოროა და წავიდა. ეს ერთი წინადადება ისეთი წყნარი, ციდან მომავალი ხმით იყო ნათქვამი, ახლაც ხანდახან გამაქრეოლებს ხოლმე. ისე შებრუნდა და წავიდა, წესიერად თავი არც გაშაცნო. კარგა ხანს ვიდექი კაბინეტში გაოგნებული და მის ლანდს –

შემოსვლა-გასვლის წარმოდგენას თვალს ვაყობდები... „... ამიტომაც ჩვენ გვსჯის ღმერთი!“.

ძვირუასო თანამემამულენო, ვისაც გიყვართ ილია ჭავჭავაძე, ილია მართალი, გოხოვო, მართლა წაიკითხოთ მრავალთაგან ერთი გრაქტაგი მაინც. სულ ერთია, ღვს არ წაიკითხაეთ, ხეალ თვითონ სინამდელიე წაგაკითხებთ მას. მაგალითისათვის გთავაზობთ ერთ ნაწყვეტს:

„ასის ზლის ზინათი ანუ პირველად შემოსვლა რუსის ჯარისა ტფილისში“

„...ამ ღირსსახსოვარ დღილამ საქართველომ მშვიდობიანობა მოიპოვა, შიში მგრისა ერთმორწმუნე ერის მფარეელობამ გაუფანგა. დამშვიდდა დიდი ხნის დაუმშვიდებელი. დაღალული ქვეყანა, დაწყნარდა აკლებისა და აოხრებისაგან, დასცხრა ომისა და ბრძოლისაგან. დაღუმა ქლერა ხმლისა და მახვილისა, მგრისა ხელით მოღერებულისა ჩვენზე და ჩვენს ცოლ-შვილებზე, გაჰქრა ცეცხლი, რომელიც სწავდა და ბუგავდა ჩვენს მამა-პაპათა ბინას, ჩვენს საცხოვრებელს; გათავდა რბევა და აკლება, მიეცა წარსულს და მარგო საშინელ და შემადრწუნებელ სახსოვრად-ღა დაგვრჩა. დაუღა ახალი ხანა მოსვენებულის, უშიშარის ცხოვრებისა, სისხლდანთხეულ და ქრისტეს ჯერისათვის ჯვარცმელ საქართველოს, რომელიც ღმერთმა სააქაო სამოთხედ გაუჩინა აღამიანს და კინაღამ ერთ დიდ სასაფლაოდ არ გადაეცა მის თავდადებულ შვილებს, რომელნიც უმწეოდ, უნუგეოდ, ყველასაგან შორს, მარგოდ-მარგო იხოებოდნენ ქრისტეს სარწმუნოების სადიდებლად და თავისის ვინაობის გადასარჩენად დაიდვა საზღვარი მშვიდობის-მყოფელ ცხოვრებისა. ის ღღეა და ის ღღე, ეელარავინ გადმოლახა იგი საზღვარი ცეცხლითა და მახვილით ხელში და 26 ნოემბერს 1799 წლის, კვლავ სასოებაგა-

ღვიძებული მეფე და ერი; გულწრფელად მიენდო თავისს მომავალსა, დიდის რუსეთის მფარველობის იმედითა და ნუგეშით ფრთამესხმული.

დღეს, 26 ნოემბერს 1899 წლის, სწორედ ასი წელიწადია მას აქეთ!

აი, ილია მართალის მესიანური მოძღვრება, რომელსაც როგორც უხმაურო ურჩხულს, შორიდან უვლიან ღლეჟანდელი იდეოლოგები. აი, აზრი, გეზი, მოქმედება, რომელიც დღეს სასტიკად იღვენება. არც იმის აღიარება სურთ ღლეჟანდელ „გმირებს“, რომ ემინიათ ამ ღვენილი აზრისა. ეინც ჩვენი უკვდავი წინამძღოლის ამ თვალსაზრისს წუნობს, ის უარყოფს ნამდვილ ილიას. მე ნაკლებად მაღიზიანებს იმ ხელისუფალთა კაბინეტებში ილიას პორტრეტები, რომლებიც ილიას პორტრეტითა და სახელით ინიღბებიან, მაგრამ შეუნიღბავად ებრძვიან ამ ნაანდერძეს – ილიას საქმეს. ჩვენი გრაგედია ის არის, როცა სახალხო ავგორიგეტები, მეცნიერული ინტელიგენციის წარმომადგენლები გვერდს უვლიან მთავარს და უმთავერესს – სილაჩრე რომ შენიღბონ, ხშირად გვთავაზობენ ახალ პატრიოტულ „კონცეფციას“, რადიკალურად განსხვავებულს: „მე არც დასაუღეთი მინდა, გენაცვალე, და არც რუსეთი, ჩვენ ვიყოთ ჩვენთვის“. ოოჰ, რობინზონ კრუზოს სულიერო შვილებო, პარასკევას იმედით აპირებთ განმარტოვებას? თვითიზოლაციონიზმის ეს გამოსათაყვანებელი აზრი თუ ასე აღვილზად მოიკიდებდა ფეხს ჩვენს ნიჭიერ, ნამდვილად გალანტურ ინტელიგენციაში, ვერ წარმოვიდგენდი. მთელ მსოფლიოს პირზე აკერია ინტეგრაცია, მხოლოდ ჩვენ მოგვეწონა დემინტეგრაცია, „რომანტიკული“ განმარტოება. ასე ხომ არ არის მოწყობილი მსოფლიო, ცხოვრება ყოველთვის ერთი გემპერატურით არ მიედინება. იგი ხან ჩაძინებულია, ხანაც ბობოქრობს. დადგა ჟამი, როცა ნახევარსიმართლე უფრო ატყუებს ადამიანებს, ვიდრე მთელი სიცრუე. ნახევრადკაცი, ნახევრადქალი, ნახევრადსიმართლე... ასე ჩვენ ვერ მივალთ ილია მართალთან...

„მე, ჯენაცვალე, მოგიერთებივით არ დავხტივარ, ვარ ჩემთვის“. განსაკუთრებით ამ უკანასკნელს „ვარ ჩემთვის“ იმ უპირატესობის კილოთი წარმოთქვამენ, რომ მე თქვენზე ჭკვიანი ვარ, სულ არ მაღელვებს, რა ხდება ირგვლივ, კისერი გიტეხიათო... ეე, საწყალო ადამიანო, გგონია, რომ ცის ქვეშ სადმე დაემალები უფლის განგებას? შენთვისაც მოიძალა უფლის თვალმა. აპოკალიფსში ეს აზრი ისეა გადმოცემული, არ შეიძლება არ შეგეშინდეს:

„ვიცი შენი საქმენი, შენ არც ცივი ხარ, არც ცხელი. ო, ნება ან ცივი იყო ან ცხელი!“. მაგრამ რაკი შენ ნელ-თბილი ხარ, შენ არც ცივი ხარ და არც ცხელი, ამიტომ ამოგანთხეე ჩემი პირიდან, ვინაიდან შენ ამბობ: მე მდიდარი ვარ, გავმდიდრდი და არაფერი მაკლიაო. ის კი არ იცი, რომ უბედური ხარ და საცოდავი, ლატაკი, ბრმა და შიშველი“. (გამოცხ., 3,15-17).

ცნობილი თეოლოგი ალექსანდრე მენი ამის შესახებ წერდა: „ეს მშვენიერი სიტყვები მიმართულია არამხოლოდ ეკლესიის მიმართ, არამედ ცალკეული პიროვნებების მიმართ... ეს სიტყვები ჩვენ ყველამ გამუდმებით უნდა ვიკითხოთ“.

რა თქმა უნდა, აპოკალიფსს არ ახსენებს, მაგრამ იგივე აზრი საინტერესოდ აქვს სხვა ფორმით გამოთქმული სგალინს:

„ჩამოუყალიბებული გიპის ადამიანებზე საკმაოდ მოსწრებულიად თქვა ღიდმა რუსმა მწერალმა გოგოლმა: „გამოურკვეველი ადამიანები არც ეს არიან, არც ისო. ვერ გაიგებ, რა ხალხია, არც ბოგდანია ქალაქში და არც სელიფანი სოფელში. ასეთ გამოურკვეველ ადამიანებზე და მიღწევებზე აგრეთვე, საკმაოდ მოსწრებულიად ამბობს ჩვენი ხალხი: „არის რაღა, – არც წყალია და არც ღვინო“, „არც ღვთისაა და არც ეშმაკისა...“.

ილია ჭავჭავაძემ მოჰკლეს ნათელი სულისა და აზრის მგრეზმა.

ილია ჭავჭავაძე მოჰკლეს საქართველოს და რუსეთის ერთმორწმუნე მართლმადიდებლური კავშირის, როგორც მძლავრი მაკავშირებელი. ეს იყო იმ კოსმოპოლიტური ორგანიზაციის ნაღვაწი, რომლის უმთავრესი მიზანია „ძირს ჯვარცმული“, „ძირს ქრისტე“. ილია მოჰკლეს იმ პოლიტიკურმა ძალებმა, რომლებიც სისხლხორცეულად დაინგერესებულნი იყვნენ და არიან რუსეთისა და საქართველოს შორის მგრობის გაღვივებაში, რომლებიც ყველანაირად ცდილობენ დღეს ამოშანთონ ზემოთმოგანილი დიდი ილიას აზრი, მაღლიერება და სიყვარული ერთმორწმუნე ხალხებს შორის. ეს ის პოლიტიკური ძალებია, რომლებიც რუსეთთან მგრობის გაჩაღებისათვის სპობენ ქართულ სულს, ქართულ ეროვნულობას. შეიძლება, განათლებულ მოკითხველო, თავი მიაბრუნოთ და არ დაშეთანხმოთ! აი, ეს იდეოლოგია არის დღეს გაბატონებული მსოფლიოში და, ცხადია, საქართველოშიც, რომელიც დაუნდობელი მგერია ილიას საქმისა, ილიას მრწამსისა. ამიტომ ჩვენი წმინდანის, წინასწარმეტყველის სისხლში თქვენი სულიერი წინაპრებია, აბსოლუტურად საერთო გაქვთ იდეოლოგია. ამიტომაც ამხელს სახარება თქვენს ნამოღვაწარს: „ჩვენი მამების დღეებში რომ გვეცხოვრა, არ ვიქნებოდით თანამოზიარენი წინასწარმეტყველთა სისხლში“ (მათე, 23,29).

ძვირფასო მოკითხველო, ბევრი პატიოსანი და ბევრიც ნაკლებპატიოსანი ავტორი წერს და წერს ნარკვევებს – ეინ მოჰკლა ილია?! მთავარი ინგერესია, როგორმე ბოლშევიკების წინაპართ დაბრალდეს, რომ შემდგომში საბჭოთა საქართველო ილიას მგრად წარმოაჩინონ. ერთ პერიოდში იმასაც ეცადნენ, იქნებ რაიმენაირად სტალინთან მიეყ-

ვანათ კვალი, მაგრამ ისტორიას ხანდახან აქვს კლდესავით მიუდგომელი ფაქტები. სტალინის მშობელი მამა ისე არ უყვარდა, როგორც ილია ჭავჭავაძე. მისი პირველი პოეტური ნაბიჯების მაკურთხებელი „დილა“ და რამდენიმე ბრწყინვალე ლექსი დიდმა ილიამ დაუბეჭდა „ივერიაში“.

„განა რომელიმე ქართველმა მწერალმა მოგვცა ისეთი ფურცლები მემამულეთა და გლეხთა ფეოდალური ურთიერთობის შესახებ, როგორც მოგვცა ჭავჭავაძემ? მე-19 საუკუნის მიწურულსა და მე-20 საუკუნის დასაწყისის ქართველ მწერალთა შორის ილია ჭავჭავაძე უთუოდ დიდი ფიგურა იყო.“ (სტალინი, მიხეილ ჭიაურელთან საუბარში, იხ. პროფესორ ნოდარ ბაქარიადის წიგნი „სტალინი და საქართველო“, 1997 წ. დასახელებული წიგნით მომეგებულად ვისარგებლე, რისთვისაც მადლობას მოეახსენებ ავტორს).

საბჭოთა საქართველოში, ცხადია, სახელმწიფოს ხარჯით, რამდენჯერმე გამოიცა ილიას სრულტომეული, ცალკეული გამოცემები ქართულად, საბჭოთა ხალხების ენებზე... დასავლეთეუროპულ ენებზე, რამდენი ფილმია ილიას შემოქმედების მიხედვით გადაღებული. იმართებოდა ილიას იუბილეები, ილიაობა... ხოლო ჩვენს კოსმოპოლიტური დემოკრატიის საქართველოში გამოვიდა ფილმი ისეთივე მკრეხელური, როგორც „და ვინჩის კოდი“ (ქრისტეს შეურაცხყოფა). ამიგომ, ილიას საქმის მკვლევებო, თქვენმა მამებმა მიიღეს მონაწილეობა ილიას სისხლისღერაში. გყუილად უარობთო, – ამბობს მაცხოვარი:

„ჩვენი მამების ღლეებში რომ გვეცხოვრა, არ ვიქნებოდით თანამომიარენი წინასწარმეცყელთა სისხლში“ (მათე).

მკითხველო, შეგახსენებთ, რომ სტალინი უდიპლომო მღელელი იყო. 19 წლის ასაკამდე სასულიერო სემინარიის ფრიადოსანი სტუდენტი. ამ გენიალურმა კაცმა შთანთქა სა-

ღმერთო სიბრძნე. ბოლომდე დარჩა როგორც მართლმადიდებლობის მხსნელი, რომელსაც დღეს საშინელი გააუთრებით ებრძვის მტერი. ქრისტეს ანტიქრისტე ქრისტეს ნიღბით ებრძვის. გამოუხიზლდით, გაიღვიძეთ, თორემ „ოს, ღმერთო ჩემო, სულ ძილი, ძილი, როსღა გვეღირსოს ჩვენ გაღვიძება?“. დაბანაგულ, ცნობადაკარგულ ერს შეხევეთ გეა-ცლიან მიწას და რწმენას.

ჩვენს საამაყო მოძღვარს, წმინდა ილია მართალსა და მართლმადიდებელი ეკლესიის ფაშიზმისგან გადამრჩენელს შორის არის საღმრთო კავშირი. ეს ძალიან კარგად იცის საგანამ, ანტიქრისტემ. ამიგომ ებრძვიან – ქრისტეს, მართლმადიდებლობას და მის დიდ წარმომადგენლებს. საბოლოო სიტყუას ღმერთი იტყვის!

ვასტანო გოგუაძე

მედი უსუნო

(ლენინი და სტალინი)

თბილისი

25 დეკემბერი, 2002 წელი

საქართველო-რუსეთის მეგობრობის კავშირი

მეორე შეესებული გამოცემა

მთელს ბიბლიაში ვერ ნახავთ ისეთ მკაცრ გაფრთხილებებს, როგორც ეს „გამოცხადების“ (აპოკალიპსის) ბოლოშია ნათქვამი. თვით მცირემორწმუნე კაციც კი შეკრთება – არ წამოსცდეს პელმეგი, არც რა დააკლოს აპოკალიპსში ნათქვამს:

„...თუ ვინმე რამეს დაუმაგებს ამას, ღმერთი გაუმრავლებს მას ამ წიგნში ჩაწერილ წყლულებს.

თუ ვინმე რამეს მოაკლებს ამ წინასწარმეტყველების წიგნის სიტყვებს, ღმერთი წაართმევს მას წილს სიცოცხლის ხიდან, წმინდა ქალაქიდან და იქიდან, რაც ამ წიგნშია ჩაწერილი“ (XXII, 18-19).

ამ სიტყვების შემდეგ ვინ გაბედავს უპასუხისმგებლოდ შეეხოს აპოკალიპსის ყველაზე ფაქიზ წიგნს? ამ შემთხვევაში ჩემი ნარკვევის მყვირალა, არაორდინალური სათაური, უთუოდ, მოგიერთებში გარკვეულ გაღიზიანებას გამოიწვევს. მაგრამ, მერწმუნეთ, პატივცემულო მკითხველნო, რომ მე მრავალი წელია ვმუშაობ ამ უწმინდეს საკითხზე. როგორ შემეძლო შიშის გარეშე, უკონგროლოდ შევხებოდი მას?! ამ ინტერესთაგან გულგრილი უკუდგომაც არ იქნება, იგი ჩემზე არ არის დამოკიდებული.

შეგახსენებთ ფრაგმენტს „გამოცხადების“ (აპოკალიპსის) შესაელიდან:

„ნეტარია წამკითხველი და მომსმენი ამ საწინასწარმეტყველო სიტყვისა და მასში დაწერილის დამცველი, რადგან ახლოა ეამი.“ (I,3)

თეოლოგები ჯერ კიდევ მეორე საუკუნიდან ეძებდნენ ბიბლიური ანტიქრისტეს ისტორიულ პროტოტიპს, რომელიც საკმარისად ალჭურვილი იქნებოდა კონკრეტული ნიშნებით. არაფერს მიუღებელს ამაში არაფინ ხედავდა.

ისტორიულ-აპოკალიპსური ანტიქრისტეს ძიება დღემდე არ წყდება: ნერონი, დიოკლეტიანე, ნაპოლეონი, პატრიარქი ნიკონი და სხვები. მაგრამ არავის უცდია გაეხსნა ეს შიფრი ლენინისა და სტალინის მიმართ. ამ თემაზე მასალა პირველად ქართულად გამოეაქვეყნე გაზეთ „თბილისში“ სათაურით „ანტიქრისტე“ (28.XI.1989წ.). ამ თემის მეორე ვარიანტი გამოქვეყნებული მაქვს რუსულ ენაზე ჟურნალში „ლიტერატურნაია გრუპია“ (იხ. „ანტიქრისტე“, 1991 წლის ნოემბერი)

ახლანდელი ვარიანტი წინანდლებთან შედარებით მნიშვნელოვნად შეესებული და დახევილია, თუმცა „ორი მხეცის“ საკითხის დასმის თვალსაზრისით არსებითად არ შეცვლილა.

„გამოცხადებაში“ (აპოკალიპსში) ძირითადად სამი მხეცის სიმბოლოა:

1. ზღვიდან ამომავეალი მხეცი, რომელსაც შვიდი თავი და ათი რქა აქონდა;

2. მიწიდან ამომავეალი მხეცი „კრავის“ (ქრისტეს) მსგავსი ორი რქით;

3. უფსკრულის მხეცი.

თითქმის ყველამ იცის, რომ კრავი ქრისტეს ერთ-ერთი სახელია. რქა-ძალაა, სიმძლავრე, პაგიოსნება. კრავს (ქრისტეს) შვიდი რქა აქვს. მეორე მხეცს ძალა-სიმძლავრე ნაკლები აქვს, ვიდრე ქრისტეს.

„მხეცის თავი მიუთითებს მეფეზე, სახელმწიფოს მეთაურზე. პირველი მხეცი, სახელმწიფოს მეთაური, რომელიც შეცვლის მეფეს, ხდება უღმერთო ქვეყნის „მეფე“. „ზღვიდან“ – აღნიშნავს მრავალი აღელვებულ-აბოზოქრებული ხალხების, ღვთის საუფლოს მიმართ მგრულად განწყობილი ხალხების „მრავალ მეფეს“ (იხ.ფს. XსIII, 3.გამ.VIII, 7,8).

მამასადამე, მხეცის სიმბოლო, რომელიც ზღვიდან ამოდის, არის ის არსება, რომელიც მოდის წარწყმედილ, ღვთისმგმობელ ადამიანთა სამყაროდან“

ლოპუხინისა და მის შემკვიდრეთა კომენტარები გამოქვეყნებულია ოქტომბრის რევოლუციამდე (1913 წლამდე). იმ დროისათვის კი ლენინი და სტალინი პირველი და მეორე მხეცის როლებში, ცხადია, ჯერ კიდევ ჰორიზონტზე არ გამოჩენილან. შემადრწუნებელია მომავეალი, მოახლოებული რევოლუციის სურათის წარმოდგენა. აქ მხოლოდ სახელწოდება, გერმინი „რევოლუცია“ აკლია.

ამგვარად, ქრისტიანულ ქვეყანაში მოდის რევოლუციური ენებებით აბოზოქრებული მასები მრავალენოვანი, მრავალგომოვანი ხალხებისა. ისინი ჩამოაგდებენ მეფეს და სახელმწიფოს მეთაური ხდება ანტიქრისტე შვიდი თავითა და ათი რქით – უზარმაზარი სამეფოს მეფეთა მეფე. არა მგონია ვამეგებდე ან ვაკლებდე რაიმეს. სხვა ანალოგი, უბრალოდ, არც არის.

პატივსემულ მკითხველო, ქვემოთ ჩვენ სშირად მოგიხსდება აპოკალიპსიდან ერთი და იგივე გამონათქვამების გამოვლენა. მაშასადამე, პირველი მხეცი ამოდის ზღვიდან – „რომელსაც შვიდი თავი და ათი რქა ჰქონდა, რქებზე ათი ჯილა და თავებზე ღვთისმგმობელი სახელები“ (XIII,1).

მეფე-ღვთისმგმობელი, ისტორიულად ქრისტიანულ ქვეყანაში ანტიქრისტიანული სახელმწიფოს მეთაური დაუნდობელ ბრძოლას ეწევა ქრისტესა და ქრისტიანთა წინააღმდეგ. მაგრამ იგი მალე სასიკვდილოდ დაიჭრება, მხეცი თითქმის სასიკვდილოდ იყო განგმირული, „მაგრამ ეს სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნა“ (XIII,3).

დაჭრილი თავის სიმბოლო „უნდა ავსხნათ არა როგორც ერთი რომელიმე თავის ჭრილობა, არამედ მთელი მხეცის მიმართ“ (Толк.Библия. კომენტ.)

„ორმოცდარი თვე“

ორმოცდარი თვე არის 3,5 წელი, ე.წ. ნახევარია 7-ისა. ე.ი. 1260 დღე. ეს ანტიქრისტეს გაფურჩქენის კლასიკური პერიოდია, წყევლიადაი უწყევლიადესი.

ღვთისმეტყველებმა კარგად უწყიან, რომ ბიბლიის, აპოკალიპსის დროის გამომხატველი ციურები პირობითია: „ათასი წელი ვითარცა გუმინდელი დღე“ (ფს.89, ფს.89,5).

„ათასი“ სშირად ნიშნავს სიმრავლეს. ბევრი უგრიალეს თეოლოგებმა „ორმოცდარი თვეს“. ჯერჯერობით მხოლოდ იმდენს მიუხედავენ, რომ იგი ხანმოკლეობას უნდა ნიშნავდეს. ეს ის პერიოდია, როცა დედამიწაზე ქრისტე და ქრისტიანები დამარცხებული არიან – ჭეშმარიტი ქრისტიანები დევნილნი. ანტიქრისტეს ბატონობის ეს პერიოდი ქრისტეს მეორედ მოსვლის წინააღ-

რიოლია. ე.ი. ანტიქრისტე უსკრულში დაბრუნდება და აღსრულდება ნება უფლისა – „სამინელი სამსჯავრო“. მაგრამ ეს სხვაგვარი ანტიქრისტეს შემდეგ. ამის შესახებ ქვემოთ.

პირველ მხეს – „მიეცა მას პირი, რათა მედიდურად ელაპარაკნა და დაეგმო ღმერთი. მიეცა მას ხელმწიფება ორმოცდაორ თვეს სამოქმედოდ“ (XIII,5).

ათეისტური საბჭოთა სახელმწიფოს ისტორიის მანძილზე ოქტომბრის რევოლუციის შემდგომი პერიოდი, ლენინის დიქტატურის პერიოდი, იყო ყველაზე სასტიკი: შეიქმნა საკონცენტრაციო ბანაკები, ხორციელდებოდა დახვრეგები, მძვინვარებდა „ტროიკები“. განსაკუთრებით გამძაფრდა ბრძოლა ეკლესიის წინააღმდეგ. ამ მხრივ ლენინი მართლაც შეუდარებელი ანტიქრისტეა იმ იმპერატორობა შორის, ქრისტიანებს რომ ანადგურებდნენ.

„ფართოდ გავრცელებული ინტერპრეტაციით, სასიკვდილო ჭრილობა, რომელიც ერთ თავს შეეხო, სინამდვილეში მიყენებულია იმპერატორისადმი“ (Александр Мень). შესაძლოა ეს სიბოლო ამგვარადაც წარმოვიდგინოთ: ლენინი 1918 წლის 30 აგვისტოს დაჭრეს, 1922 წელს იგი მძიმედ ავადმყოფობს. როგორც ამბობენ, მან იმ წელს მხოლოდ ორი თვე იმუშავა. ცნობილია, რომ მისი ბოლო გამოსვლა იყო 1922 წლის 20 ნოემბერს მოსსაბჭოს ბოლო პლენუმზე წარმოდგენილი სიტყვა. ლენინი სახელმწიფოს პირველი პირი გახლდათ 1917 წლიდან 1922 წლამდე. მისი პრაქტიკული მმართველობის პერიოდი 42 თვეს უახლოვდება. ყოველ შემთხვევაში, სხვაობა უმნიშვნელო იქნება. მაგრამ ამ ხნის მანძილზე მსოფლიო პროლეტარიატის ბელადი გამოირჩეოდა თავისი მედიდური გემოვნებით: „მიეცა მას პირი, რათა მედიდურად ელაპარაკნა და დაეგმო ღმერთი. მიეცა მას ხელმწიფება ორმოცდაორ თვეს სამოქმედოდ“ (XIII,5).

გულახდილად გითხრათ, ლენინის მიმართ ჩემი გამოთვლით ეს „ორმოცდაორი თვე“ უფრო შემთხვევითი დამთხვევაა მგონია.

აპოკალიპსური დროის განზომილება, როგორც ითქვა, პირობითია. იგი მიუთითებს ანტიქრისტეს ბაგონობის ხანმოკლეობაზე, თუმცა, ეს აპოკალიპსური ხანმოკლეობა შეიძლება საუკუნეს უდრიდეს.

ლენინური ბაგონობის პერიოდი უსამინლესია ქრისტიანობის დევნის ისტორიაში. ცნობილი მწერლის ელადიმირ სოლოუხი-

ნის ცნობებით, ამ რეპრესიების დროს დაიღუპა 15-17 მილიონი ადამიანი. მათ შორის 320 ათასი მღვდელმსახურნი.

„ათასობით სასულიერო პირი განადგურებული იქნა ფიზიკურად, მათ შორის მონაზონი ქალები. ვის სინდისზეა ყოველივე ეს? პასუხისმგებლობა ეკისრება ლენინს, სვერდლოვს, ტროცკის და მათ უახლოეს დამქაშებს. მსგავს საშინელებებთან სტალინს დამოკიდებულება არ ჰქონდა.“. (Успенский, Тайный советник вождя, III ч. стр.496).

ის გარემოება, რომ მრავალეროვანი და მრავალენოვანი სახელმწიფოს ბელადი (ლენინი) განსაკუთრებული გულმოდგინებით ანადგურებდა ქრისტიანებს, დაეძახა არ იწვევს.

„ნება მიეცა მას, რომ ეომა წმინდანებთან და გაემარჯვა მათზე. მიეცა მას ხელმწიფობა ყველა გომსა და ხალხზე, ენასა და ერზე“ (XIII, 7).

ლენინი: „მე აუცილებელ დასკვნამდე მივდივარ, რომ ჩვენ ახლა უნდა გამოვაცხადოთ ყველაზე გადამწყვეტი და დაუნდობელი ბრძოლა შავრაზმელ სამღვდელოებასთან, და მათი წინააღმდეგობა ჩავახშოთ ისეთი სისასტიკით, რომ ეს მათ არ დაავიწყდეთ რამდენიმე ათეული წლის განმავლობაში... არა სხვაგვარად, თუ არა ყველაზე გავლენიანი და სამიშ შავრაზმელთა დიდი რაოდენობის დახვრეგით, ქ. შუიში, და შესაძლებლობის მიხედვით არამარტო ამ ქალაქის, არამედ მოსკოველებისაყ“ (ლენინის „საიდუმლო წერილი“ მოლოტოვს პოლიგბიუროში).

არც ისე საშიშია უშუალო, როგორც მას ხატავენ

მიუხედავად დიდი ლენინის მიერ ჩადენილი დიდი ბოროტებისა, მისი პიროვნება არ უნდა წარმოვიდგინოთ ისგორიისათვის უმნიშვნელო პიროვნების ღონებზე. ლენინი უაღრესად ძლიერი პიროვნებაა, რომელიც ფლობდა დემონურ ძალას. ლენინი გახლდათ ერუდირებული, განსწავლული მგერი ღმერთისა.

საბჭოთა კავშირის საძირკვლის ჩაყრა ლენინის გარეშე არ მომხდარა! მას დიდი დამსახურება აქვს მუშათა კლასის, მშრომელთა წინაშე. იმ დემონსტრანტებს, წითელი დროშებით, ლენინისა და სტალინის პორტრეტებით, რომ გამოდიოდნენ, მე დიდ პატივსაც ვცემ. საბჭოთა სახელმწიფოს მაღლი არ უნდა დააკნინო. საბჭოთა კავშირში დაბადებული და გაზრდილი ე. წ. დემოკრატები საბჭოთა სინამდვილეს მხოლოდ ბოროტებად თვლიან. ასეთ შემთხვევაში თვითონ ისინი სხვა არაფერი არიან, თუ არა ბოროტებაში ქმნილი ბოროტნი. სახარებიდან მოპარულმა სოციალური სამართლიანობისა და თანასწორუფლებიანობის იდეამ, უბრალო ადამიანების საკეთილდღეოდ იმუშავა. ისტორიულად არსებულ ყველა სახელმწიფოთა შორის, თუ ვიხელმძღვანელებთ პლატონის პრინციპით, საბჭოთა კავშირი უმცირესი ბოროტებაა. ქვეყნიერება ბოროტებაშია ჩაფლული, სახელმწიფო ძალა და ძალმომრეობაა. არა არს სამოთხის სახელმწიფო და არცა სამოთხისეული ისტორია. ლენინს მრავალი მიწიერი ღირსება ჰქონდა. ღმერთის მეტოქეობის ფუნქცია ყველას როდი ეკისრება. პიგლერი ან გროცკი გაცილებით საშინელი ბოროტება გახლდათ, ვიდრე ლენინი, მაგრამ მათ „შეიდი თავი და ათი რქა“ არ არგუნათ ღმერთმა. ქრისტე გაცილებით მრისხანებს ცრუწინასწარმეტყველთა მიმართ, ვიდრე მისი პირდაპირი მგრის მიმართ: „ვინაიდან ბევრნი მოვლენ ჩემი სახელით და იტყვიან: მე ქრისტე ვარო! და მრავალს შეაყდენენ“ (მათე, 24,5).

გერმინი „ანტიქრისტე“ მხოლოდ იოანეს წერილში გვხვდება: „ყმაწვილნო! უკანასკნელი ჟამია და როგორც მოისმინეთ, მოდის ანტიქრისტე, და ახლაც მრავლად არიან ანტიქრისტეები. ამით ვიცი, რომ უკანასკნელი ჟამია“ (1 ი. 2,18).

ერთმანეთისაგან უნდა განვასხვავოთ ღვთისუარმყოფი და ღვთისმიმბაძველი საგანა (ცრუწინასწარმეტყველნი). ეს უკანასკნელი გაცილებით საშიშლარია.

რაც შეეხება მსოფლიო პროლეგარიაგის ბელადს (ლენინს) მას ისტორიიდან ვერ ამოშლით. იგი გინდათ თუ არ გინდათ, ისტორიული პიროვნებაა. მის შესახებ სხვა საზომით უნდა ვიმსჯელოთ: კარგად დასცინის ჰეგელი სკოლის მასწავლებელს, რომელიც ისტორიულ გმირებს საქციელს უწუნებს და მათ თავისი არშინით ზომავს:

„რომელი სკოლის მასწავლებელი არ ამტკიცებდა, რომ ალექსანდრე მაკედონელი და იულიუს კეისარი ხელმძღვანელობდნენ თავისი ვნებებით და ამიტომ უზნეო ადამიანები იყვნენ. ამით ის ამტკიცებს, რომ თვითონ ასეთ უზნეობას ხომ არ ჩაიდენს, არ დაიპყრობს აზიას, არ დაამარცხებს დარიოსსა და პიროსს...“ (Гегель, Философия истории, 1935 г., стр. 31).

ღმერთის მგმობელს ერთი უცნაური ბედი სჭირს. იგი არა თავისი ნებით (როგორც სჩანს, უფლის ნებით), ფორმალური ნიშნებით უნდა ჰგავდეს ქრისტეს. ე.ი. კიდეცაა ჰგავს და ამავე დროს მისი ყველაზე დიდი მტერიცაა: ანტიქრისტე კოპირებას აკეთებს, იმიტირებას ახდენს ქრისტეს რიგი ფორმალური მონაცემებისა.

ქრისტე მოჰკლეს, ჯვარს აცუეს, მაგრამ იგი აღსდგა. ლენინი სასიკედილოდ დაჭრეს, მაგრამ იგი როგორღაც „აღსდგა“ იმის გამო, რომ სასწაულით განიკურნა. არ კარგავს რა თავის სახელს (იესო), ქრისტე-ღმერთს მრავალეპითეგიათი სახელებიუ აქვს: მესია, კრაიი ღვთისა, უფალი, დავითი, ძე ღვთისა, სიგყვა უფლისა.

ვლადიმერ ილიას ძემ შეინარჩუნა რა თავისი სახელი, იცვლის თავის გვარს: ჯულაშვილი ხდება სგალისნი. ისიც სარგებლობდა ფსევდონიმებით: სოსელი, კობა, ივანოვი.

ანტიქრისტეს დედაც იუდეველი უნდა იყოს. ქრისტეს დედა მარიამია, ლენინის დედაც მარიამია (ბლანკი).

პირველი მხეცი და პირველი მხეცის ხატი

პირველი მხეცი და პირველი მხეცის ხატი ერთი და იგივე ცნება როდია. პირველი მხეცი ანტიქრისტე – ლენინი – სახელმწიფოს მოქმედი მეთაურია. მისი ხატი გულისხმობს მის მოძღვრებას, ლენინიზმს. აპოკალიპსის („გამოცხადების“) მეცამეტე თავის პირველ ნაწილში ძირითადად ლაპარაკია მხეცის შესახებ, შემდეგ კი ძირითადად მხეცის ხატის შესახებ. მეორე მხეცი არა-

მარგო მხეცის წინაშე, მხეცის ხატის (მოძღვრება-სახელის) წინაშე დააჩოქებს ადამიანებს.

„მიეცა უფლება მხეცის ხატებისათვის სულის ჩასაბერად, რომ მხეცის ხატებას ელაპარაკა და ემოქმედა ისე, რომ მოკლულიყო ყოველი, ვინც თაყვანს არ სცემდა მხეცის ხატებას“ (XIII, 15).

„მხეცის ხატებას ელაპარაკა და ემოქმედა...“ – ამ ფრაზის შინაარსი ამრთა სხვადასხვაობას იწვევდა ღვთისმეტყველთა შორის. თანამედროვე მოვლენათა რეალობიდან გამომდინარე თვით დიდი ანდრია კესარიელის ინტერპრეტაციაც მოძველებული ჩანს: „გვიამბობენ, რომ ავი სულელები ჯადოქრობის მეშვეობით არაიშვიათად ლაპარაკობდნენ გამოსახულებების, ქანდაკებების, ხეებისა და წყლების მეშვეობით. შესაძლოა გარდაცვლილთა გვამებითაც, როგორც ამას სჩადიოდა სიმონ მოციქული რომაელთა წინაშე პეტრე მოციქულის თანდასწრებით, რომელმაც ამხილა ჯადოქრის თვალთმაქცობა... ამიგომ არაფერი უცნაური არაა იმაში, რომ ანგიქრისტეს წინაშეაღი და საჭურველთა მტვირთველი ღემონების მეშვეობით მოაგყუებს, მოაჩვენებს მათ მოლაპარაკედ, უბრძანებს ყველას დარბევას, ვინც თაყვანს არ სცემს მხეცს“. (Ан.Кес. 13.14).

ის, რაც მეორე მხეცმა (სგალინმა) გააკეთა პირველი მხეცისათვის, გაცილებით ადეკვატურია და შეესაბამება სიმბოლოს, ვიდრე სიმონ გრძნეულის ჯადოქრული ფოკუსები. ლაპარაკია მხეცის მოლაპარაკე ხატის შესახებ-ლენინი ლაპარაკობდა და დღესაც ლაპარაკობს კინოში, თეატრში, ტელეეკრანებიდან. მისი გამოწვდილი ხელი ჯერ კიდევ მოგვიწოდებს კომუნიზმისაკენ. სგალინი – მისი „მეგზური და საჭურველთმტვირთველი“ – ქმნიდა ლენინის უკედავების ილუმინაციას არა ქრისტიანულად, არამედ ხალხური ცნობიერებით კერპის შექმნის გზით: „ლენინი ცოცხლობდა, ლენინი ცოცხლობს, ლენინი იცოცხლებს!“ – ამ სიტყვებში ჩაქსოვილია ხალხის არაჩვეულებრივი წყურვილი – ბელადთან არგანშორებისა. წითელ მოედანზე მავმოლეუმის აგება სგალინის იდეა გახლდათ. სგალინმა ღრმად შეიგრძნო დიადი, სრულიად სახალხო სურვილი – ხალხის საყვარელი ბელადის გაღმერთება – და ამით თვითონაც გახდა ხალხის საყვარელი ბელადი. სგალინი აერცვლებდა ლენინურ „ბეჭედს ყველგან და ყიდვა-გაყიდვაზე“. ლენინი უდიდესი ათეისტი, ანგიქრისტე – ვერ

ელირსა ქრისტიანულ საფლავს. მორწმუნეს თვალში კი ეს ჯოჯოხეთური წამებაა.

ლენინის სიკვდილის შემდეგ მისი ხატის კულტი აქტიური გემოქმედების ძალას იღებს. ქვეყანა მისმა ქანდაკებებმა, სურათებმა, გამოსახულებებმა წააღწია. ახალგაზრდობა და მოზარდობა აგარებს კომკავშირულ, პიონერულ და ოქტომბრელის ლენინისთავეთა გამოსახულ სამკერდე ნიშნებს. მოქალაქენი შიშით და თრთოლვით წარმოთქვამენ მის დიად სახელს. ვინც არ ეთაყვანებოდა „მოკლული-იყო ყოველი“. მაგმოლუმში მოწიწებით გარს უვლიან „ცოცხალი“ ლენინის სხეულს. თეატრი და კინო აცოცხლებენ მას... „რომ მხეცის ხატებას ელაპარაკა და ემოქმედა ისე, რომ მოკლულიყო ყოველი, ვინც ეთაყვანს არ სცემდა მხეცის ხატებას“ (XIII, 15).

ლენინის გამოსახულება მიღებულია როგორც მარადიული დაძაბვა „ნიშანი“, როგორც სიმბოლო გაცოცხლებული ძალისა. მთელი დოკუმენტაციები, ორდენები თუ მედლები, ყოველგვარი პოლიტიკური, სამოგადოებრივი ნიშნები იქმნებოდა ანტიქრისტეს ნიშნით.

ფული?

ფულზე პირველი მხეცის გამოსახულებაა. გეორგი მხეცმა, სგალინმა „...აიძულა ყველა-პაგარები და დიდები, მდიდრები და ღარიბები, თავისუფლები და მონები-მიეღოთ ნიშანი მარჯვენა ხელზე ან შუბლზე... რომ არავის შეძლებოდა ყიდვა-გაყიდვა, იმათ გარდა, ვისაც ექნებოდა ნიშანი-მხეცის სახელი ან სახელის რიცხვი“ (XIII, 16-17).

ერთადერთი ძვირფასი ნივთი, რომელსაც მოგჯერ აღშფოთებითა და ამავდროულად დიდი სურვილით დახედავდნენ ხოლმე და რომელზედაც გამოსახული გახლდათ პირველი მხეცი-ლენინი, ეს ფულია. „იუდეველები აღშფოთებით დახედავდნენ მონეტებს, რომელზეც გამოსახული იყო იმპერატორის პორტრეტი, მას თვლიდნენ მკრესელობად, მაგრამ რა უნდა ექნათ. მის გარეშე ვერაფერს იყიდდნენ. კეისრის ღინარი იყო მოქმედი მონეტა... ვერაფერს გაყიდი, თუ ხელში არ აიღე ეს საზიზღრობა“ (отца Александр Мень, коммент. к XIII, 16-17).

ნამგალი და ურო

ისე, როგორც ანგიქრისტე კავშირშია ქრისტესთან უარყოფითი მნიშვნელობით, ასევე ანგიქრისტიანული სახელმწიფოს მოგიერთი საკულტო საგანი ხშირად დაკავშირებულია აპოკალიფსურ-ქრისტიანულ სიმბოლოებთან. ასეთია ნამგალი და ურო. ნამგალი გამოხატავს გლეხურ შრომას, ურო კი – მუშათა კლასს. მაგრამ ნამგალი არაუბრალო სიმბოლოა აპოკალიფსიდან: „ნამგალი (მახვილი) მიუთითებს ქვეყნის აღსასრულს, რომელსაც უფალი უწოდებს მკას“ (A.H.Kec.). ნამგალი მრისხანე სიმბოლოა, თუმცა ნათელი შინაარსით. საინტერესოა აგრეთვე სიმბოლო-ნამგალი ქრისტეს ხელში. მკერი, რომელმაც ყანა დათესა, არის ემმაკი. „მკა კი არის წუთისოფლის აღსასრული, ხოლო მომკალნი ანგელოზები არიან“ (მათე, XIII, 39).

მკა ნამგლით ხდება ანგიქრისტეს შემდეგ, ეს თვით სამსჯავროს პროექსია. ნამგალი იარაღია სამართლიანობისა, რისხვა ცოდვილთადმი და მათგან კეთილთა გამორჩევა. აპოკალიპსური მკა არამარტო ბოროტთა შემუსვრაა, არამედ კეთილთა შეკრებაცაა.

მეორე მხეცი

მეორე მხეცი ყველაზე საოცარი სიმბოლოა. აბა წარმოიდგინეთ: ის ძალაუფლებას აძლევს პირველ მხეცს – ანგიქრისტეს, თვითონ კი ქრისტეს ჰგავს. ქრისტეს (კრავს) „შვიდი რქა და შვიდი თვალი“, ხოლო მეორე მხეცს მხოლოდ ორი რქა აქვს, „მსგავსი კრავისა“, ე.ი. მსგავსი ქრისტესი. ეს არაა მხოლოდ ფორმალური მსგავსება. თუ ჩვენი ვარაუდი პროტოტიპის (სტალინის) შესახებ გამართლდება, მაშინ, ბუნებრივია, ისტორიული პროტოტიპის ცხრამეტსაუკუნოვანი უნაყოფო ძიება ამჯერად გასაგები გახდება. მაშინ ლენინი-ანგიქრისტე და სტალინი ჯერ არ იყვნენ, თეოლოგები კი მათ უმეტესად წარსულში ეძებდნენ.

უცნაური წინააღმდეგობრიობა მეორე მხეცისა (ჩემი რწმენით,

სგალინისა) ისაა, რომ იგი ერთგულად ემსახურება ანტიქრისტესა და ქრისტესა (საიდუმლოდ) ეს პარადოქსულ შეუთავსებლობად გამოიხატება, მაგრამ არის სხვაგვარი განზომილება, რამდენადაც რომ ჰგავს „უფალს უფლისა, კეისარს კეისრისა“. მეორე მხეცის „კრავის მსგავსი ორი რქა“ აშკარად ქრისტესთან მსგავსებაზე მიუთითებს. ეს მსგავსება ქრისტესებურობაზე, მასთან შინაარსობლივ ნათესაობაზე მიუთითებს და არა იმგვარ ფორმალურ მსგავსებაზე, იმიტირებაზე, ანტიქრისტესა და რომ გააჩნია ქრისტესთან მსგავსების ნიშნები. ე.ი. მსგავსება შეიძლება იყოს მოსისხლე მტრებს შორის და მონათესავე არსებათა შორისაც. მეორე მხეცი რომ ქრისტეს ნათესაურობაზე მიუთითებს, ამაზე არც თეოლოგები კამათობენ. სირთულე აქ შემდეგშია: მეორე მხეცი შედარებულია გველეშაპთან, ცრუწინასწარმეტყველთან პირველ მხეცთან მიმართებაში. მაგრამ მეორე მხეცმა (სგალინმა) ამავე დროს გააკეთა კაცობრიობის ისტორიაში ყველაზე კეთილშობილი საქმე – მან გადაარჩინა მართლმადიდებელი ეკლესია. ეს შეეძლო მხოლოდ ქრისტეს მიახლოებულ კაცს. სგალინი ღმერთზე ნაკლებია და კაცზე მეტია. ამეამად პირწაყარდნილი ანგისგალინისგებიც კი ვერ უარყოფენ იმას, რომ ღიდ სამამულო ომში მას მხარი დაუჭირა რუსეთის მართლმადიდებელმა ეკლესიამ.

განადიდებს რა პირველ მხეცს (ლენინს), ამით მეორე მხეცი (სგალინი) განადიდებს თავის თავს, მოქმედებს რა „...პირველი მხეცის მთელი ხელმწიფობით“ (XIII, 12). „...ახდენდა ღიდ სასწაულებს, ცეცხლიც კი ჩამოიგანა ციდან დედამიწაზე ადამიანთა წინაშე“ (XIII, 13).

რევოლუციისა და სამოქალაქო ომის შემდეგ განადგურებულ-გაღატაკებული ღიდი რუსეთი უკიდურეს მდგომარეობაშია. და აი, ამ რუსეთიდან, კაეის რუსეთიდან, სგალინმა აგომური ბომბის მფლობელი რუსეთი მისცა მსოფლიოს. აი ეს აგომური ცეცხლი სხვა რა შეიძლება ყოფილიყო, თუ არა ის, რომ ის „ახდენდა სასწაულებს, ცეცხლიც კი ჩამოიგანა ციდან დედამიწაზე ადამიანთა წინაშე“. აგომური ცეცხლის სილვით პრომეთეც კი შედრკებოდა!

ძვირფასო მკითხველო, მინდა მივმართო იმ თაობას, რომელიც გაწამებული იყო სკკპ ისტორიის გამოცდების ჩაბარებით. ამ თაობამ კარგად იცის ლენინისა და სგალინის ურთიერთობა. თუმცა, საიდუმლო, ცხადია, ბოლომდე გახსნილი არ არის.

შეუადაროთ სგალინის მოქმედება ლენინის წინაშე აპოკალიპსთან, გამოცხადებასთან:

გამოცხადება: „აყდუნებდა დედამიწის მკვიდრთ სასწაულეებით, რომლებიც მიეცა მას მხეცის წინაშე მოსახდენად, და ეუბნებოდა დედამიწის მკვიდრთ, რომ გაეკეთებინა მხეცის ხატება, რომელსაც აქვს ჭრილობა მახვილისგან და რომელიც გამოცხლდა“ (XIII, 14).

ჯერ კიდევ ლენინის სიცოცხლეში სგალინი ცდილობდა უკუდაეყუო ავადმყოფი ბელადი. ცოცხალი სახელმწიფო მეთაურისაგან სგალინი შემდგომში ლენინიზმს ქმნის.

ვიმეორებ: გამოცხ.: „მიეცა უფლება მხეცის ხატებისათვის სულის ჩასაბერად, რომ მხეცის ხატებას ელაპარაკა და ემოქმედა ისე, მოკლულიყო ყოველი, ვინც თაყვანს არ სცემდა მხეცის ხატებას“ (XIII, 15).

საკმარისია გავიხსენოთ ერთი ირონიული ანეკდოტი ლენინზე – „ან დახვრეგა, ან ციმბირი!“. ესეც ხომ მწარე სიმართლეა! 1917 წლიდან მეორე მხეცმა-გველეშაპმა, ერუწინასწარმეგყველმა სგალინმა „ხელმწიფება მისცა მხეცს“ (XIII, 4). ლენინმა, როგორც სახელმწიფოს მოქმედმა მეთაურმა, თავის სიცოცხლეში ვერ მოასწრო წესიერად ჩაეყარა ქვეყნისათვის საჭირო საძირკველი, მან მხოლოდ პირველი თხრილი გაიყვანა...

„გენიალური გენიალურთა უორის“ „ვინ არის ამ მხეცისთანა“

მოდიტ შეუადაროთ, თუ როგორ ახასიათებს და განადიდებს მეორე მხეცი პირველ მხეცს, როგორ ახასიათებს და განადიდებს სგალინი ლენინს:

გამოცხ.: „განცვიფრდა მთელი დედამიწა, და უკან გაედევნა მხეცს; და თაყვანი სცეს გველეშაპს, რომელმაც ხელმწიფება მისცა მხეცს“ (XIII, 3).

სტალინი ლენინის შესახებ: „აი, რაგომ მან, პროლეტარიატის გენიალურ ბელადთა შორის ყველაზე გენიალურმა, საფუძველი ჩაუყარა ინგერნაციონალს...“.

გამოცხ.: „...თაყვანს სცემდნენ მხეცს და ამბობდნენ: ვინ არის ამ მხეცისთანა და ვის ძალუმს მასთან შებრძოლება?“ (XIII, 4).

„როცა მისი ფრაზა კი არ ლაპარაკობს, არამედ ისერის, მაშინ ჩვენ ლენინის სახით გვყავს ჩვენი პარტიის მთის არწივი.“

„ლენინმა იცოდა, რომ მხოლოდ ამ გზით შეეძლო აენთო მთელი მსოფლიოს მშრომელთა გულები თავისუფლებისათვის გადაწყვეტ ბრძოლაში.“

გთხოვთ ყურადღება მიაქციოთ ერთ მნიშვნელოვან დეტალს: „გამოცხადების“ XIII თავის პირველ ნაწილში ძირითადად ლაპარაკია პირველ მხეცზე როგორც მოქმედ ფენომენზე, ხოლო შემდეგ მეორე მხეცის სასწაულების მეშვეობით მას თითქმის ცვლის მხეცის ხატი. მაშასადამე, პირველი მხეცი და პირველი მხეცის ხატი მთლად ერთი და იგივე ცნება როდია. ეს ასე უნდა წარმოვიდგინოთ: „გენსეკი“ ლენინი და ლენინიზმი. მხეცი, როგორც სახელმწიფოს მეთაური, მოდის ამ ქვეყნიდან და მოდის ლენინიზმი. სტალინის მიერ შექმნილი ლენინიზმი არანაკლებ ძლიერია მოქმედ მხეც-ანტიქრისტეზე. სტალინმა ლენინი მის სიცოცხლეშივე უკედაცყო, უფრო მეტიც, ეს უკედაცყოფა მან განამტკიცა ლენინის სიკედილის შემდეგ.

კომენტართა კომენტარი

ლოუშინისა და მის მიმდევართა მიერ შესანიშნავად გამოცემული „Толковая Библия“ აღჭურვილია საუკუნის წინანდელი თეოლოგიური მიღწევებით, ე.ი. ამ ლეთიური წიგნის შესანიშნავი კომენტარებით. ამ წიგნის ახალი ოფსეტური გამოცემა იმეორებს 1913 წლის გამოცემას. ამ კომენტატორებისათვის, ცხადია, პოლიტიკურ ჰორიზონტზე ვერ მოიაზრებოდა მომავალი ანტიქრისტე. კომენტატორების მხერა კი მიჯაჭვულია წარსულზე, მიუხედავად იმისა, რომ აპოკალიპსი მომავალის სამსჯავროს ნიშნავს. მაგრამ აქ მეორე მხეცის გამოსაყნობად დასმულია ძალი-

ან საინტერესო კითხვის ნიშანი (იხ. КОММЕНТ. ПО XIII ПРАЗД).

„როგორც პირველი მხეცი ზღვიდან არის პიროვნება ანტიქრისტიესი, ცოდვის კაცისა, ბოლო ჯამის მეფისა, მეორე მხეციც მიწიდან ზუსტად ისევე არის პიროვნება, თუმცა განსხვავებული ანტიქრისტიესგან, მაგრამ დაკავშირებულია მასთან როგორც ერუწინასწარმეტყველი ამ სიგყვის ფართო გაგებით, სახელდობრ, წინასწარმავწყებელი ანტიქრისტიეს ნებისა, რომელიც მოდის ეშმაკის ნებითა და მოქმედებით.

მეორე მხეცის მსგავსება კრავთან საჭიროა შემოიფარგლოს მხოლოდ რქების მსგავსების სახით. დახასიათების ძალა იმაშია, რომ მხეცი რქების მიხედვით არც მთლად ისეთია, როგორც კრავი, მხოლოდ ჰგავს მას. მხეცს მიწიდან აქვს მხოლოდ ორი რქა (კრავს-შვიდი რქა), რაც ნიშნავს მის ნაკლებ ძალას, რაც მას განასხვავებს როგორც კრავს, ასევე გველემშაპისა და მხეცისაგან.“

მაშასადამე, მეორე მხეცი ნაკლებია ღმერთზე (კრავზე) და მეტია კაცზე. კიდევ ერთ გარემოებას მივაქციოთ ყურადღება: მეორე მხეცი აიძულებს ადამიანებს თაყვანი სცენ, დაიჩოქონ პირველი მხეცის წინაშე. მაგრამ თვითონ არ იჩოქებს. თვითონ მეორე მხეცს, გველემშაპს თვითონ თაყვანსა სცემენ იმიტომ, რომ „ხელმწიფობა მისცა მხეცს“. ხელმწიფობის მიმცემი ძალა რა ძალაა? აბა ერთი წარმოიდგინეთ, სტალინს რომ არ აეშენებინა გიგანტური სახელმწიფო, ვის ესსომებოდა ლენინი? ლენინი როგორც დიდი ძალა, სტალინის შექმნილმა სახელმწიფომ შექმნა.

გველემშაპს, მეორე მხეცს სტალინს – „თაყვანი სცეს გველემშაპს, რადგან ხელმწიფობა მისცა მხეცს“ (XIII,4). ე.ი. ძალისმომცემი ძალმიცემულზე მეტია. ამიტომ ფრაზა – „მეორე მხეცის მსგავსება კრავთან უნდა შემოიფარგლოს მხოლოდ რქათა მსგავსებით“ სწორი აღარაა. ვინაიდან მეორე მხეცი (სტალინი) გადაარჩენს ქრისტიანობის ბურჯს, მართლმადიდებელ ეკლესიას, იგი ფორმალურად კი არა, შინაარსობლივად ჰგავს ქრისტიესს. მისი წილი ქრისტიანობის ხსნაში მხოლოდ და მხოლოდ უდიდესია. დიდი ანტიქრისტიეს საელე, რომელიც ხოცავდა პირველ მოწამე ქრისტიანებს, უცბად ხდება დიდი, უმაღლესი მოციქული პაულე, რომელმაც გადაარჩინა ეკლესია. ასე რომ, მეორე მხეცი, გველემშაპი, ერუწინასწარმეტყველი (სტალინი) გახდა დიდი საიდუმლო ბურჯი ქრისტიანობისა.

ლენინი და სტალინი თანამოაზრეები არიან, მაგრამ არა ერთსულოვანნი

სტალინი არასოდეს ეკამათებოდა ლენინს. ისინი ერთნაირად ლაპარაკობდნენ, მაგრამ ფიქრობდნენ ურთიერთსაწინააღმდეგოდ. ლენინი ქრისტეს პირწავარდნილი მგერია, სტალინი კი ქრისტეს საიდუმლო დამცველი. ღვთის შეწევნით სტალინმა ისხნა მართლმადიდებელი ეკლესია.

აბსოლუტურად არაგულწრფელია სტალინის სიტყვები ლენინისა და პეტრე პირველის შეპირისპირებისას. მან ძალიან კარგად იცოდა პეტრე დიდის სიდიადე, არა ისე როგორც გერმანელ მწერალთან ემილ ლუდვიგთან საუბრისას თქვა: „რაც შეეხება ლენინისა და პეტრე დიდის შედარებას, ეს უკანასკნელი იყო ბლეაში წვეთი, ხოლო ლენინი - მთელი ოკეანეა“ (1932 წელი).

სტალინი ამბობდა უწინარეს იმას, რაც იმ დროს ხალხს სჭირდებოდა, იმ ვითარებაში, მაგრამ ფიქრობდა და აკეთებდა ისე, როგორც ღმერთი კარნახობდა, საბოლოოდ ხალხის საკეთილდღეოდ.

ლენინი სრულიად რეალიზებულია თავის ნაშრომშია 55 ტომში, სტალინი კი პირიქით, მოქმედებდა საიდუმლო იდეით. ის, რამედანაც ის ლაპარაკობდა, თქმულია უბრალო ხალხისთვის და უბრალო ენით. ამბობენ, რომ ლენინის ფილოსოფიური ჰორიზონტი უფრო ფართეა, რადგან ის ხშირად იხილავს პეგელის, მახის, ავენარიუსის და სხვათა ნაშრომებს. ლენინმა სამინლად დაასახიჩრა ფილოსოფია, მიუსადაგა იგი „პროკრუსტეს სარეცელს“, ყველაფერი დაჰყავდა მიწაზე, უფრო მუსგად, ამაგერიალისგურებდა იდეას, იდეალისგურს. მაგრამ თეოლოგია ბეერად მალლა დგას ფილოსოფიაზე. ლენინს სძულს თეოლოგია, შავ-ბნელ ამროვნებად თელის მას. სტალინმა არამარგო იცის, რწმენით გრძნობს ამ ცოდნის შინაარსს. ეს თვისება მას მხოლოდ სასულიერო სემინარიაში სწავლის პერიოდში არ მიუღია. თუმცა, „ძველი აღთქმის“, „ახალი აღთქმის“, „სალეთო სჯულის“ საგნებში სულ ფრიადები ჰყავდა. იგი დედის რძესთან ერთად ეზიარა ქრისტეს მოძღვრებას. ეს უზენაესი ცოდნა უმაღლესი ღირებულებებისა მასთან გასაიდუმლოებულია. იგი მას მოქმედების ღიად მიმნად იყენებს.

როგორ კაცობრიობას სჯის ქრისტე?

„...უკანასკნელ დღეებში საზარელი ჯამი დადგება;

ვინაიდან აღამიანები იქნებიან თავმოყვარენი, ვერცხლის მოყვარენი, ამაყნი, ამპარგავეანნი, მგმობელნი, მშობლების ურჩნი, უმადურნი, უწმიდურნი;

მოძულენი, შეურიგებელნი, მოღალატენი, სასტიკნი, კეთილის მოძულენი;

გამცემნი, თავხედნი, გაბლენძილნი, უფრო სიამეთა მოყვარენი, ვიდრე ღეთისა“ (II გიმოთე, I 1-4).

ეს არ არის სრული ნუსხა იმ სინამდვილისა, რაც კაცობრიობას ახასიათებს. დამეთანხმეთ, ამისთანა კაცობრიობა არსებობის ღირსი აღარ არის. როცა სახარების ამ სიტყვებს ვკითხულობთ, უმეტესწილად ვირეკლავთ, თითქოს იგი სხვას შეეხება. ნაკლებად ვეკითხებით ჩვენს თავს, ამ უზნეობათაგან რომელი შემეხება მე? თუ მოხდება დიდი საკაცობრიო პანიკა და შიში მონანიებისა, შეიძლება „სამინელი სამჯაერო“ ან გადაიწიოს, ან მოგვეცეს ძალა, რათა ღირსეულად შევხედეთ მას.

თითოეული გემოთ ჩამოთვლილი უზნეობანი განა ახალია, იგი მიწიერი ცხოვრების თანამდევია. მაგრამ, როცა იგი ისე აბიზინდება, რომ ახრჩობს სიკეთეს, ირღევეს სიკეთისა და ბოროტებას შორის ყოველგვარი თანაფარდობა, აი მაშინ მობრძანდება დიდი მოსამართლე.

არამარტო სიკეთეს, ბოროტებასაც დიდი ნაირსახეობები აქვს. მაგრამ თვით ბოროტებამ კარგად იცოდა, რომ სიკეთე სჯობს ბოროტებას და ამიტომ ბოროტებას სიკეთის გარეგნობებში ცდილობდა დაემალა თავი. ბოროტებას ეშინოდა სირცხვილისა და სიკეთეს იჩემებდა. ახლა ბოროტება ლეგალიზებულია. ბოროტებამ ამაყად ასწია თავი და აცხადებს: დიახ, მე ვარო ძალა, რაც ვინდათ, ის დამიძახეთო. როცა ბოროტება, ანგიქრისტე გაბაგონდება. აი მაშინ უნდა ველოდოთ ქრისტეს მრისხანე მეორედ მოსვლას. ანგიქრისტეს სამინელი ჯამი ნიშნავს ღედამიწაზე ქრისტეს და ქრისტიანთა დამარცხებას. მე ამ ჯამს ქრისტეს მეორე ჯვარცმის ეუწოდებ. ახლა მართლა ახლოა ჯამი ბოროტების შესამუსრაყად. დღეს კი, ჯერ-ჯერობით ასეა: „და ყველა, ვისაც

სურს ქრისტე იესოში იცხოვროს ღვთის მოსაობით, ღვენილი იქნება“ (II გიმოთე, 3,12).

ღღეს ჭემმარიტი ქრისტეიანი ღვენილია. იგი ღვენილია ცხოვრების მთელი რეალობისაგან. ხოლო აპოკალიპსის მისეღვით ვინ არის ჭემმარიტი ქრისტეიანი, ეს შემღგომ!

რაც შეესება ბოროტებას, ღიაღექტიკურად მას აქეს არამარგო უფლება არსებობისა, არამედ იგი სიკეთესთან თანაარსებობის აუცილებელი ეღემენტია. რომ არ იყოს ბოროტება, არ იქნება სიკეთე. მაგრამ როცა თანაფარღობა ირღვევა და ბოროტება გაბაგონღება, აი მაშინ მოღის რისხვა უფლისა. კაცობრიობას უახლეს ხანში ემუქრება ღიდი რისხვა. ვევეღროთ ღმერთის, – გვისხენ უფალო, შეგვიწყაღე ღმერთო!

„პერ უმეღებო ღმერთსაც ემსახუროთ და მამონასაც“

ქრისტე, ცხადია, არ უარყოფდა უფლის საჭიროების აუცილებლობას. საკითხი ეხება ანგარება-უანგარობას. როცა უფლი კი არ ემსახურება აღამიანს, არამედ აღამიანი ხღება უფლის მონა, მაშინ იგი ღმერთის მტერია.

კაცი, რომელსაც ჭკუასა და სინღისზე მეტი უფლი აქეს, ღალუქულია იმის საქმე, წარწყმეღიღია მისი სული. ქრისტეს ეს აზრი ყვეღაზე მკაფიოდ ღიღმა მათიემ გვაუწყა: „არავის ძაღუმს ორ ბაგონს ემსახუროს: ან ერთი უნდა სძულღეს ან მეორე უყვარღეს; ვერ შემღებოთ ღმერთსაც ემსახუროთ და მამონასაც“ (მათე, 7,24).

თუ რომაელი იმპერაგორი მართაღი იყო- „უფლს სუნი არ აქესო“, ღღეს მან საზიზღარი სუნი ღააყენა, მოწამღა სული კაცობრიული. კაცობრიობის ისგორიის მანძიღზე უფლს არ ჭქონღა ისეთი ღამყრობლური შესაძღებლობები, როგორიც ეს ახღანღელი გლობაღიმაციის ღროს ხღება. აქ საქმე გვაქეს უკიღურესობასთან. ღღეს უფუღობა არის სიკეღიღი ყვეღაზე ღამამიცირეღელი სახით. უფლი არასღროს მაღღღებოღა ღვთიავრთივ ღირეზულეზებზე.

„ყველაფერს ვიყიდი – თქვა ოქრომ, ყველაფერს ავიღებ – თქვა ხმალმა“

პუშკინმა გამოხატა ოქროს სასწაულებრივად დიდი ძალა, ძალა, რომელსაც სძულს ძალა უფლისა. ამიგომ უფლის თავებულობა ძვირად უჯდება მის პაგრონს-თავეს წაკეთითა თუ ათასგვარი უბედურებით. პუშკინმა კარგად იცოდა, რომ მახვილი უფლისა უფრო ძლიერია ვიდრე უფლი.

უფლმა შეიძინა ჩვენს დროში უსაზღვრო ძალაუფლება, ადამიანთა დამონების საოცარი ფუნქცია. ის არის ადამიანის მონად გადაქცევის იარაღი. ადამიანს წაართვა რა ყველაფერი, მან დაიყვანა იგი პირუტყვის მდგომარეობამდე. უფლით იძენენ სიმდიდრეს, მაგრამ უფულობით სპობენ ადამიანს. ეს არის აპოკალიპსის ნიშანი. გეშინოდეთ უფლის რისხვისა! ახლანდელი მონათმფლობელობა გაცილებით დაბალი კატეგორიის მონობას გულისხმობს, ვიდრე ეგვიპტისა თუ რომის გიგნელი მონები (როგორადაც მას ფილმებში გვიჩვენებენ).

მსოფლიო უფლის ბატონობის, ანგიქრისტეს ბატონობის უკანასკნელი სტადიაა. უფლის მეშვეობით შექმნეს უფულობით გამანადგურებელი სისტემა, რომელიც უფრო სამინელია, ვიდრე ხიროსიმას გრაგედია, ამით კიდევ ერთხელ ჩანს, რომ კაცობრიობა მეორედ მოსელის ბღურბლთანაა.

მე ღრმად მწამს, რომ ღლეს ჩვენ ანგიქრისტეს სამინელ ეპოქაში ვცხოვრობთ, რომელსაც მოჰყვება „სამინელი სამჯაერო“. მსოფლიო სულიერ წყვდიადშია, რომელსაც სინათლე უნდა მოჰყვეს.

სოდომიზმი

ყველაზე ანგილუთაებრივი მოქმედება ადამიანისა, რის გამოც უფლის სასჯელი გარდაუვალია-ესაა სოდომიზმი. როგორც სჩანს, ღმერთს ნამეტანი სძულს სოდომელები. (ალბათ, დროა მათ ჩამო-

ვართვით მათ მიერვე მიტაცებული სახელი „ეისფერები“. ეს თვითონ მათ დაირქვეს და დაატუყვიანეს ფერი, რომელსაც პოეტური ძეგლი აუგო ნიკოლოზ ბარათაშვილმა. ამიგომ, ძალიან გთხოვთ სოლომური ცოდვით წარწყმენდით აღარ დაეკახოთ „ეისფერები“. ახლა კი იმის შესახებ, თუ რაგომ სძულს ღმერთს ჰომოსექსუალისგები, სოლომელები? ეს იმიგომ, რომ ღმერთმა ბუნების ქმნილებათა შორის აღამიანს უბოძა ყველაზე ლამაზი სახე - მისი სახის მსგავსი სახე. ე.ი. ღმერთმა იმსგავსა აღამიანი და აღარ უთმენს მას მსგავს უმსგავსობას-რომ წარყენას სახე ლამაზ უფლისა. ბიბლიაში შემთხვევით არაფერია თქმული:

„შექმნა ღმერთმა კაცი, თავის ხატად შექმნა იგი, მამაკაცად და დედაკაცად“ (დაბ. I, 27).

ამ გარყვნილებას ღმერთი თავის შეურაცხყოფად იღებს:

„თქვა უფალმა: გახშირდა სამღურავი სოლომსა და გომორზე. მეგისმიგა დაუმძიმდათ ცოდვები“ (დაბ. 18,20).

სოლომში, ცხადია, ფიზიოლოგიურად ყველა ვერ იქნებოდა მამათმავალი. მაგრამ ყველანი, გარდა ერთისა, ლოგის ოჯახისა, იმ სულისა და გარყვნილებისანი იყვნენ. ამიგომაც ეს გარყვნილი ქალაქები სოლომი და გომორი ღმერთმა მრისხანედ ააფეთქა:

„აწვიმა უფალმა ციდან სოლომს და გომორს გოგირდი და ცეცხლი უფლისაგან“ (დაბ. 19,24).

ჰომოსექსუალიზმი, როგორც ბიბლიიდანაც ჩანს, არ ასალი სენია. მაგრამ, როცა ის ანომალია კი აღარაა, არამედ მასობრივ ხასიათს იღებს, როდესაც ეს დაუფარავი, უგიფარი იდეოლოგია ღმერთის წინაშე თავხედობს, მაშინ ასეთი საზოგადოება უნდა ელოდოს არა გოგირდის აბანოს, არამედ გოგირდის ცეცხლოვან კუპრს. ღვთის რისხვა გარდუვალია.

ახლა კი იმის შესახებ, თუ რა სახით ააფეთქა ღმერთმა რამდენიმე ათასი წლის წინ გარყვნილთა ქალაქი?

ერთი საუკუნის წინ გოგირდი და ცეცხლი ციდან აღიქმებოდა როგორც რაღაც სტიქიური მოვლენა, რაღაც უცნობი ფიზიკური პროცესი. მაგრამ დღეს უნდა წარმოვიდგინოთ იმად, რის ადეკვატურ მსგავსებასაც ვხედავთ ტელეეკრანის მეშვეობით-როგორ ცვივა ციდან ატომური ცეცხლი...

დასჯის ფორმები და საუშალებები

როსა გარყვნილი კაცობრიობა ამორალურობის ყველა ზღვარს სცილდება, იგი ამით უპირისპირდება ღმერთს, მიუხედავად მაღიმალ პირჯვრის წერისა. მაშინ ხდება დამნაშავე კაცობრიობის დასჯა. დასჯის ფორმები და საშუალებები არის ბუნებრივ-სტიქიური, ადრე ჯერ აუხსნელი პროცესებით, მაგრამ არის გექნიკური ცივილიზაციის მონაპოვართა შედეგები. ამ მხრივ თეოლოგები შედარებით თავშეკავებულნი არიან. ჩვენის ამრით, იგი ასე შეიძლება საღმრთო-სასჯელი 1. ბუნებრივ-სტიქიური. 2. გექნიკური ცივილიზაციის შედეგები:

„1. ბეჭედი, ომი;

2. საერთაშორისო განხეთქილებები;

3. შიმშილი;

4. შავი ჭირის წყლული (სიკვდილი, ჯოჯოხეთი);

5. დენა;

6. მიწისძვრები, მზის ეარდნა, ვარსკვლავთა სისხლიანობა, ადამიანები, რომლებიც იხვეწებიან-მათ დაეცეს კლდეები, ციურ სსეულთა რყევები, ოთხი დამლუპელი ქარი“ (იხ. Прот. Сергей Булгаков, Апокалипсис Иоанна, М., 1991. გვ. 60).

„ცის ვარსკვლავები მიწაზე ჩამოცვივდნენ“

სახარებასა და გამოცხადებაში (აპოკალიფსში) მრავალგზის ლაპარაკია იმაზე, თუ როგორ ცეივა დედამიწაზე ცეცხლოვანი ვარსკვლავები. ოცი საუკუნის წინ მოამბროვნებმა ძალიან კარგად უწყოლნენ, რომ ცაზე ვარსკვლავები სიდიდით თუ არ აღემატებიან, არ ჩამორჩებიან დედამიწას, თუ ვარსკვლავი (არათუ ვარსკვლავები) ჩამოვარდება დედამიწაზე, წარმოიქმნება კოსმიური მტვერი. აქ იდუმალ მხილველს ეძლევა მომავალ მოვლენათა ხილვა. წინასაუკუნეთა თეოლოგებისათვის ეს იყო ისეთი

სიმბოლო, რომლის საგნობრიობა მიმსგავსებული იყო ვარსკვლავებთან, მაგრამ ეს ხომ რეალური ვარსკვლავების ცენა არ შეიძლება იყოს. აი როგორ კომენტარს უკეთებენ მას ლოპუხინის მემკვიდრე კომენტატორები: „...აქ ჩვენ უნდა დავინახოთ არა მხედველობითი ცთომილება, არამედ მართლა ვარსკვლავთცენა ასტეროიდების, მეტეორებისა და სხვა სახით.“

ამ სტრიქონების ავტორები საუკუნის წინ მოკლებულნი იყვნენ იმ უპირატესობას, რაც ღღეს ჩვენ გავაჩნია-ესილათ ეკრანებზე, თუ როგორ ცვიდა „ცეცხლოვანი ვარსკვლავი“, აგომური ცეცხლი, ბირთვული იარაღის გამოცდის სურათები. რომ ეხილათ, ისინი უსათუოდ უპირატესობას მიანიჭებდნენ ამ უკანასკნელს. რა თქმა უნდა, ჩვენ არც ასტეროიდებისაგან ვართ დამღვეულნი, მაგრამ ადამიანის ხელით შექმნილ ასტეროიდებს უფრო ჰგავს იდუმალმხილველის ხილვა. ასე რომ, სმირ შემთხვევაში, დიდ თეოლოგ-კომენტატორებზე უკეთ აპოკალიპსურ სიმბოლოს უკეთ გაშიფრავს დრო, მისი საგნობრივი რეალობა. ის არც არსებობდა, წარმოიდგინა იდუმალთმხილველმა, მაგრამ ვერ წარმოიდგენდა კომენტატორი. კომენტატორი მხოლოდ არსებულის ფარგლებში გაშიფრავს მოვლენებს. ისე კი ბიბლიური წინასწარმეტყველება არასდროს არ აკონკრეტებს მოვლენებს ნატურალური სიმშუსკით, მოვლენების კონკრეტული სახელწოდებებით. ის გვაძლევს მომავალ მოვლენათა არსებულად წარმოდგენის საოცრებას. ეს ღმერთის ნების ნაწილობრივი გამხელაა. ყველაზე დიდი წინასწარმეტყველნი „წინასწარმეტყველებდნენ მხოლოდ ნაწილობრივ“. ხორციელ არსებაში მოვლენილ ღვთის რჩეულს არ ეძლევა აბსოლუტური ჭეშმარიტება.

ძვირფასო მკითხველო, აპოკალიპსის ავტორი ამოოდ როდი აფრთხილებს მკაცრად ყველას, ვინც ამ საკითხებს შეეხება-არ მოაკლოს რაიმე, არ დაამატოს რაიმე. არავის აქვს უფლება ფუჭი იმედი მისცეს ვინმეს თავისი სურვილის მიხედვით, პედაგოგიური თუ სხვა მოსაზრებით შეაფერადოს რაიმე. აქ იდუმალთმხილველი გვეუბნება, რომ არავის არაფრის დამალვის უფლება არ აქვს. თუ ვაყნობთ ვინმეს ამ საკითხებს, უნდა ვუთხრაი საკუთარ თავს, ადამიანებს, რომ მეორედ მოსვლა, მრისხანე სასამართლო სასჯელია ჩვენი ცოდვებისათვის. აქაოდა ადამიანები არ შეაშინოთო, არც ამის უფლება გვაქვს. მაგრამ თუ რა და

როგორია გადარჩენის გზა, ეს ცალკე საკითხია, უმთავრესი საკითხია, მაგრამ არც ისე ადვილად შეეხება მომნიჭებული. მაშ ასე, რა სახეობების იარაღს იყენებს ღმერთი კაცობრიობის ფიზიკურად დასჯისათვის, ჩვენ ჩამოვთვალეთ არასრულად. აქ მთავარი იარაღი თვით ადამიანის ხელით შექმნილი საშინელებაა. ეს საშინელება საშინელმა ყაჩაღებმა კი არა, დიდმა მეცნიერებმა შექმნეს. ახლა გადავხედოთ აპოკალიპსის VI-X თავებს და, მკითხველო, ნუ შეგეშინდებათ შევადაროთ იგი თანამედროვე ტექნიკური ცივილიზაციის მოვლენებს:

„ეს ვარსკვლავები მიწაზე ჩამოცვივდნენ, როგორც ძლიერი ქარით შერხეულ ლელვის ხეს გასცივია მკვახე ლელი.“ (VI, 13).

„...წარმოიშვა სისხლნარევი სეცყვა და ცეცხლი და გადმოგდებულ იქნა დედამიწაზე. მიწის მესამედი დაიწვა, ხეების მესამედი დაიწვა და მწვანე ბალახი მთლიანად გადაიბუგა.“ (VIII, 7).

„ციდან ჩამოვარდა დიდი ვარსკვლავი, გახურებული ჩირალდანივით იწვოდა და ჩავარდა მდინარეთა მესამედ ნაწილზე და წყალთა წყაროებზე.“

ამ ვარსკვლავის სახელი იყო აბზინდა. წყლების მესამედი ნაწილი აბზინდად იქცა და დიდძალი ხალხი დაიხოცა წყლებისაგან, ეინაიდან დამწარდნენ ისინი.“ (VIII, 10-11)

„აბზინდა“ ნიშნავს „ჩერნობილს“ (ამ საკითხზე სტაგია სათაურით „ჩერნობილი აპოკალიპსში“ პირველად გამოვაქვეყნე გაზ. „თბილისში“ 8.VII, 1989წ. იხ. წიგნში „მე არც წარსულის, არც მომავლის არ მეშინია“, 1993 წ.).

კალია

ნუ ესუშვებით კალიას. იგი უბედური სიმრავლეა. კალია უძველესი დროიდან შიშის გარს სცემდა კაცობრიობას. იგი ჯერ კიდევ ძველი ალთქმის აპოკალიფსიდან არის ცნობილი, როგორც ნიშანი ქვეყნის განკითხვისა. თავისთავად მოსაულის შთანთქმავანადგურებას, უბედურება-დალუქვას ნიშნავდა. მაგრამ იგი არ

იყო აღქმული ვითარება ლოკალური უბედურება. ეს იყო ქვეყნიერების აღსასრულის ნიშანი. ასეა ეს გადმოცემული წინასწარმეტყველ იოილის წიგნში (VIII ს. ქრისტემდე). მაგრამ იოილის წინასწარმეტყველებას სხვა გააზრებაც მიეცა. ეს არაა კალიების შემოსევის ნატურალური ფაქტის კონსტატირება. იგი არის „მუსულმანთა შემოსევის წინასწარმეტყველება ისრაელის დასარბევად“ (იხ. Апокалипсис, сборник статей, издательская группа Свято-Троице-Серافيимо-Дивеевского монастыря, «СКИТ», 1993 г., стр. 124).

მაგრამ აპოკალიპსური კალია ჩვენ სულ სხვა კუთხით გვაინტერესებს. სახელდობრ, როგორია ეს სიმბოლო დღევანდელი ტექნიკური ასოციაციების მიხედვით. მართალია, დღეს ტელევიზიით ნაჩვენები მსოფლიო ლამქარი კალიებისა შიშის მარს სცემს ქვეყანას, ადამიანი კიდე ერთხელ გრძნობს თავის უმწეობას. ფანტასტიკური ტექნიკის ავტორ კაცობრიობას, გონების უძლეველობის შეგრძნებით გაამაყებულს, ცივი წყალი გადაესხმება სოლმე. რა უმწეოა მთელი კაცობრიობა სტიქიის წინაშე. ამიგომ უნდა გვახსოვდეს ღმერთი! ღიადი მხოლოდ ღმერთია! ახლა უფრო კონკრეტულად კალიას იმგვარი გააზრების შესახებ, რაც ჩვენ გვაინტერესებს. მოლით დავაკვირდეთ, რანაირი კალიაა ეს? ბუნებრივ კალიასთან აპოკალიპსის (და არა იოილის წიგნის კალია) კალიას არაფერი საერთო არა აქვს. ესაა თანამედროვე ბომბდამშენის ვარიანტი, მისი აღეკვადური სურათი იმდენადაა მიახლოებული, რომ ეს უკვე სიმბოლოც აღარაა, უფრო მუსტად, ეს უკვე გაშიფრული სიმბოლოა:

„კვამლიდან გამოვიდნენ კალიები დედამიწაზე და მიეცა მათ ძალა, როგორც აქვთ ძალა მიწის მორიელთ.“ (IX, 3)

„ჰქონდათ ჯავშანი, როგორც რკინისა, ხოლო მათი ფრთების ხმა, როგორც გრიალი მრავალი ეგლისა და ცხენისა, საომრად რომ მიიჩქარიან.“ (IX, 9)

ეს ისეთივე კალიებია, როგორი ცხენებიცაა შემდეგი სიტყვები აპოკალიპსისა:

„ასეთ ჩვენებაში ვიხილე ცხენები და მხედრები, რომელთაც ჰქონდათ ცეცხლოვანი, ცისფერი და გოგირდოვანი ჯავშნები, და ცხენის თავები, როგორც ლომთა თავები და მათ პირთაგან გამოდიოდა ცეცხლი, კვამლი და გოგირდი“ (X, 17)

აი ტექნიკა, ნაყოფი გონიერებისა, სდება არსებობის გაუგუ-

ნერების წყარო! გექნიკური ცივილიზაცია სპობს კულტურას, სუ-
ლიერობას და ქვეყნის ფიზიკური არსებობის საკითხს დღეს უკ-
ვე აყენებს კითხვის ნიშნის ქვეშ. ადამიანთა პოლიტიკურ გარ-
ჯილობას ის პათოსი აქვს, რომ თუ ხელისუფალნი, ძლიერნი ამა
ქვეყნისანი, გამოიჩენენ კეთილ ნებას, ქვეყანა გადარჩება. რომ
თითქოს მსოფლიო შეიძლება იმართოს კეთილგონიერებით. ეს
არის ამაო ამაოებათა.

ორი წელია, რაც რუსეთის პრეზიდენტი ეხვეწება აშშ-ს პრე-
ზიდენტს-მოდის ეს სიკედილის მთესველი ბირთვული იარაღი შე-
ვამციროთო. არ გვინდაო ბირთვული ომი, აშშ-ს პრეზიდენტიც
ამას ამბობს, მაგრამ ბირთვულ შეიარაღებას აღიღებს. ცხადია,
ვერც რუსეთი განაიარაღდება. რისთვის კეთდება თოფი? იმის-
თვის, რომ გაისროლოს.

„ო, ადამიანებო! გვარო ბედშავო, ღირსო ცრემლისა და და-
ცინვისა!“ (ა. ს. პუშკინი)

ანტიქრისტეთა სახეობანი

მირითაღი ყურადღება ანტიქრისტეს ისტორიული პირის, მეფე
ანტიქრისტეს ძიებას ეთმობოდა. მაგრამ აპოკალიპსში ანტიქრისტე-
ს მარტო ეს სახეობა როდია. ანტიქრისტე ჰქვია აგრეთვე უკა-
ნასკნელ ანტიქრისტიანულ სამეფოს, რომელიც ბაგონობს მთელ
დედაშიწაზე. ანტიქრისტე ჰქვია ამ სამეფოს დედაქალაქს (პირო-
ბითად) ბაბილონს. ასევე იხმარება აგრეთვე კოლექტიური ანტიქ-
რისტე, ხალხი ანტიქრისტე. აქ მთავარია ის, თუ რომელი ანტიქ-
რისტეს დაცემის შემდეგ მოდის „საშინელი სამსჯავრო“? თუ
ვთქვათ, პირველი მხეცი – ლენინი ან მისი ხაგი (ლენინიზმი) არის
ყველაზე მორგებული პროგოგია აპოკალიპსის ანტიქრისტეს, მა-
შინ აქამდე უნდა დამთავრებულიყო „საშინელი სამსჯავრო“, რად-
გან ლენინიც და ლენინიზმიც ჩაბარდა წარსულს. მაგრამ მეორე
მოსელის მრისხანე მოლოდინი გრძელდება.

მთავარი ანტიქრისტე, რომლის დაცემით მოდის განკითხვა,

არის მსოფლიოზე გაბატონებული ბაბილონის სამეფო, თვით დედაქალაქ ბაბილონით. ეს არის ფორმალურად ქრისტიანული ქვეყანა, რომელიც პირველი მსეცისაგან განსხვავებით კი არ აგინებს ქრისტეს, პირიქით, ქრისტიანობას იჩემებს, მაგრამ ის არის ქრისტეს შენიღბული მგერი, მაცდუნებელი. თესავეს რა ცრუმოდღერებას, ლაშაში და წმინდა სიგყეების ქვეშ იგი რყენის და ათახსირებს ყოველ სიწმინდეს. ამიტომაც არის, რომ გამრყენელი ქალაქის, დედამიწაზე გაბატონებული ცენტრალური დედაქალაქის დაცემით იწყება ქვეყნის განკითხვა.

„Толковая Библия“-ს კომენტატორები თითქმის საუკუნის წინ ასე ვარაუდობდნენ და ასე ასასიათებდნენ მომავალ ანტიქრისტეს სამეფოს: „მეძაობის ქვეშ უნდა გავიგოთ უზნეო ჩვეულებათა და ღვთის სიძულვილის გავრცელება, თვალთმაქცური პოლიტიკისა და რელიგიური გარყვნის და საზოგადოდ გარყვნილების კულტის გავრცელება: მაგრამ ასეთი სურათი გარყვნილებისა, რელიგიის საერთო დაცემისა და ღვთისმგრობის გავრცელებას შეიძლება ველოდოთ მხოლოდ უკანასკნელი ანტიქრისტიანულ სამეფოსა და მისი ქალაქისგან“

იქვე: „დიდი მეძაფია, ეს არის უეჭველად მომავალი ღვთის ქალაქი, ანტიქრისტიანული სამეფოს ქალაქი, რომელსაც შეიძლება ეწოდოს ბაბილონი ან რომი, კულტურათა მსგავსებით თუ ღვთის მგმობელი გარყვნილების საერთო გავლენით სხვა ხალხებზე.“

ბაბილონი აპოკალიპსის მიხედვით არის სამეფოთა უფროსი. აქ დედამიწის მეფეები ჩადიან და ნებივრობენ. ეს არის ყველაზე დიდი გაბატონებული ქალაქი დედამიწაზე და ყველაზე მდიდარი. ამიტომ მწარედ შეპყრებენ მისადმი ღვთის რისხვას:

„იტირებენ და იგლოვებენ მას დედამიწის მეფეები, რომლებიც მეძავეობდნენ და ნებივრობდნენ მასთან, როცა დაინახავენ მისი ხანძრის კვამლს.“

მისი განჯვის შიმის გამო შორს მდგომარენი იტყვიან: ვაი, ვაი, დიდო ქალაქო ბაბილონო, ძლიერო ქალაქო, რადგან ერთ საათში მოვიდა შენი განკითხვა“ (XVIII, 9-10).

„რომ დაინახეს მისი ხანძრის კვამლი, შეპყვირეს და თქვეს: რომელი ქალაქი ჰგავსო ამ დიდ ქალაქს?“

დაიყარეს მგვერი თავზე და გაჰკიოდნენ გირილით და მოთ-

ქმით: ვაი, ვაი, დიღო ქალაქო, რომლის ძვირფასეულობით გამდიდრდა ყველა, ვისაც ხომალდი ჰქონდა ზღვაზე! რადგან ერთ საათში გაპარტახდა.

„გაიხარეთ მასზე, ცაო და წმინდაო, მოციქულნო და წინასწარმეტყველნო, რადგან თქვენი სამართალი მოჰკითხა მათ ღმერთმა“ (XVIII, 18-20).

ბაბილონის დამხობით ხარობს ზეცა: „რადგან ჭეშმარიტი და სამართლიანია მისი განკითხვანი, რადგან მან განიკითხა დიდი მეძავი, რომელმაც წარყვნა დედამიწა თავისი მეძავეობით, და იძია თავისი მონების სისხლი მისი ხელიდან“ (XIX, 2).

ბაბილონი არის ყველაზე დიდი ანგიქრისტე, რომლის განადგურების შემდეგ ანგელოზები ზეიმობენ. ამიგომაც არსებობს ბოროტების გლობალური განადგურების საუფძველზე გამოთქმა „აპოკალიპსური სიხარული“. ჭეშმარიტად მორწმუნენი მიესალმებიან მსოფლიო ბოროტების განადგურებას, ცოდვითა განწმენდის დიდ ღვთაებრივი სამართლიანობის აღდგინების უდიდეს პროცესს. „იყავ ნება შენი!“ ღაე მოვიდეს ნება უულისა, განკითხვა და არა განუკითხაობა, რაც ღვსა გვაქვს.

„გამოცხადების“ (აპოკალიპსის) მეტისმეტი კონკრეტიკა ისტორიასთან ან ცხოვრების მიმდინარე მოვლენებთან შეუარდებით შეუძლებელია. ეს შემთხვევით არ არის სიმბოლური სახით წარმოდგენილი, ვერც ერთი თეოლოგი ვერ დაიგრაბახებს, გავხსენი, ეთქვათ, ნნ (ვისი სახელია?) არის სხვა პირობითობანი. თეოლოგიაში მიღებული ჭეშმარიტებაა: „წინასწარმეტყველი წინასწარმეტყველებს მხოლოდ ნაწილობრივ,“ პირველ, მეორე მხეცის მოღვაწეობის განდემი მართლაც ძალიან ახლოს მივიდა ღენინისა და სგალინის მოღვაწეობის რეალიებთან. მაგრამ აქ რომ არ გადავამეტო, მინდა ისიც ეთქვა, რომ არის აქ ჯერ გაუხსნეული, პასუხგაუცემელი კითხვები. კერძოდ, თუ მეორე მხეცი აპოკალიპსის პირველ ნაწილში გარკვეულად გამიჯნულია პირველისაგან იმით, რომ მას აქვს ორი რქა, ჰგავს ქრისტეს, მაგრამ შემდეგ აპოკალიპსის მეორე ნაწილში ნაკლები ყურადღება ეთმობა პირველ და მეორე მხეცს. აქ ერცლად და თითქმის კონკრეტული ნიშნებით დახასიათებულია ანგიქრისტეს უკანასკნელი სამეფო, განსაკუთრებით მისი სიმბოლური დედაქალაქი ბაბი-

ლონი. რაც შეეხება პირველ-მეორე მხეცის აქ გაელევებით გამოჩენას, ეს სდება თითქოს გადავიწყებულთა გახსენება. აქ მათ მოლვაწეობაზე აღარაა ლაპარაკი. აქ მხოლოდ ანტიქრისტეს ეამის დასასრულია და ამიტომ მათი სასჯელია ნაჩვენები. აქ უკვე მეორე მხეცი აღარ ჰგავს პირველ ნაწილში მოლვაწეს, რომელზედაც საზგასმითაა მითითებული, რომ მისი ორი რქა ჰგავს ქრისტეს შვიდ რქას. შესაძლოა აქ მას აღარც აქვს ის დატვირთვა, ის უკვე საერთო ცრუწინასწარმეგყველის სიმბოლოა. ყოველ შემთხვევაში, ეს საკითხი პრობლემურია.

„შეპყრობილ იქნა მხეცი და მასთან ერთად ცრუწინასწარმეგყველი, რომელიც სასწაულებს ახდენდა მის წინაშე, რომლითაც აცდუნა მხეცის ნიშნის მიმღებნი და მის ხატის მოთაყვანენი, და ორივენი ცოცხლად იყვნენ ჩაყრილნი ცეცხლის ტბაში, რომელიც გოგირდით იწვოდა“ (XIX, 20).

ან: „ხოლო ეშმაკი, რომელმაც აცდუნა ისინი, ჩაგდებულ იქნა ცეცხლსა და გოგირდის ტბაში, სადაც მხეცი და ცრუწინასწარმეგყველი იმყოფებოდა, და დაიტანჯებიან დღე და ღამე, უკუნითი უკუნისამდე“ (XX, 10).

აპოკალიპსის სიმბოლოები ხშირად ანგინომიურია-წინააღმდეგობრივი პრინციპით ან-ან! აქ ჯერჯერობით, მხოლოდ ნაწილობრივი მინიშნებები შეიძლება ამოვიცნოთ. სრულად კი იგი თვით იმ ეამის ეამს გაცხადდება.

ბაბილონი მსოფლიოს პოლიტიკური ცენტრია

აპოკალიფსის მიხედვით, ბაბილონის იმპერია ერთადერთი გაბატონებული „სამეფოა“ მთელ მსოფლიოში. მსოფლიოს პოლიტიკური მმართველობა ერთპოლარულია. არაერთი წინააღმდეგობის გამწევი სახელმწიფო აქ არ ჩანს. ბაბილონს ემორჩილება ორი კატეგორიის ქვეყნები:

1. ეს არის ბაბილონის მოკაეშირე ქვეყნები: „რომელთაგანაც მეძაობდნენ დედამიწის მეფეები და მისი სიძვის ღვინით თვრებოდნენ დედამიწის მკვიდრნი“ (17,2).

2. ბაბილონს დამორჩილებული პყაეს „ათი რქის“ „სამეფოს“ ხალხები, რომლებიც განკითხვის წინ:

„...შეიძულებენ მეძავს, დაარბევენ მას და გაამიშვლებენ, მის ხორცს შეჭამენ და მას ცეცხლში დაწევენ“ (17,16).

დაეინებით აქ არაფრის თქმა შეიძლება, მაგრამ ეს აჯანყებული ქვეყნები მოგვაგონებს „დსთ“-ს ქვეყნებს, როგორც „მეფენი ერთი საათით“, და მათთან ერთად – „იზგოის“ ანგიბაბილონური ქვეყნებიც.

„ათი რქის ქვეყნები“, ეს ის ქვეყნებია, რომლებსაც ჯერ არ დაუმკვიდრებით თავიანთი სამეფოები, მაგრამ მიიღებენ მხედთან ერთად როგორც ღროებით სამეფოებს. „ათი რქის“ ქვეყნები პირველი მხეცის (ჩვენი კონცეფციით ლენინის) ყოფილი ქვეყნებია.

„...ეს წყლები (ხალხები – ვ. გ.), რომლებიც შენ იხილე, სადაც მეძავი მის, არის ხალხები და ბრძოლები, და ერები და ენები“ (17,15).

ბაბილონი მსოფლიოს ფინანსური და სავაჭრო ცენტრია

ბაბილონის დაცემით აპოკალიფსში („გამოცხადებაში“) ნაჩვენებია, თუ როგორ ილუპება დიადი სიმდიდრე, ღმერთი ეაჭრებისა. ეს გირილი, გოდება ეაჭრებისა საოცარი ასოციაციით გაელერდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, როცა ცეცხლში გაეხვია ნიუ-იორკის ცათამბჯენები, მსოფლიოს ფინანსური ბურჯი. ღმერთმა ნუ ჰქნას – განშეორდეს ეს აპოკალიფსური ქარაგმა. იგი კარგს არაფერს უქადის მთელს მსოფლიოს. ცათამბჯენები რომ აღიზიანებს მაღალ ღმერთს, ამის შესახებ მანამდე გაზეთ „მარია ეოსგოკაში“ დაესტამბე სტაგია „ბაბილონის გოდოლი და ამერიკული „პრო“ (სტა-

გია ჩართულია ჩემს წიგნში „Лис из Грыши“, 2001 წლის მარტი).

სიტყვა „ბაბილონი“ აპოკალიფსში ხშირად იცელება სიტყვა „მეძავით“.

„დედამიწის ვაჭრები იგირებენ და იგლოვებენ მას, ვინაიდან აღარავენ იყიდის მათ საქონელს (...ოქროსა და ვერცხლის საქონელს, პატიოსან თვლებსა და მარგალიტებს“ (18,11.12).

ცეცხლმოდებული ბაბილონის ხილვისას ვაჭრების გირილი ქვას ააგირებს, ისეთი სიცხადითაა იგი აღწერილი აპოკალიფსში:

„ყოველივე ამით მოვაჭრენი, რომლებიც მისგან გამდიდრდნენ, შორს დადგებიან მისი ტანჯვის შიშით, იგირებენ და იგლოვებენ.

იგყვიან: ვაი, ვაი, დიდო ქალაქო, ბისონით, პორფირით, ძოწეულით შემოსილო, ოქროთი, პატიოსანი თვლებითა და მარგალიტით შემკულო.

...რადგან ერთ საათში დაიღუპა ესოდენ დიდი სიმდიდრე... რომ დაინახეს მისი ხანძრის კვამლი, შეჰყვირეს და თქვეს: რომელი ქალაქი ჰგავსო ამ დიდ ქალაქს?“ (18,15-18).

ვაჭრებისთვის არ არსებობს უფრო დიდი გრავედია, ვიდრე ფულისა და მატერიალური განძეულობის დაკარგვა. მათთვის ნიუთია უწმიდესი, უნეტარესი, სულზე უკეთესი, უდიადესი. მკითხველო, ლამის თქვენც აგირდებით აპოკალიფსიდან თუ ამ ადგილს გავიხსენებთ:

„დაიყარეს მგვერი თავზე და გაჰკიოდნენ გირილით და მოთქმით: ვაი, ვაი, დიდო ქალაქო, რომლის ძვირფასეულობებით გამდიდრდა ყველა, ვისაც ხომალდი პქონდა ზღვაზე! რადგან ერთ საათში გაპარგახდა.

გაიხარეთ მასზე, ცაო და წმიდანო, მოციქულნო და წინასწარმეტყველნო, რადგან თქვენი სამართალი მოჰკითხა მათ ღმერთმა!“ (18,18-20).

ის, რომ მამონა (სიმდიდრისა და ფულის ღმერთი) განწირულია სულთან ბრძოლაში, ამას არაერთგზის გვიჩვენებს მსოფლიო ისტორია. ეს ლოგიკური გარდაუვალობაა. მაგრამ ყველაზე სასტიკი განაჩენს მამონა მეორედ მოსელის ეამს მიიღებს. გოგირდის ცეცხლოვან გბაში ბანაობა სულ არ ჰგავს თბილისის გოგირდის აბანოებში ბანაობას. პუშკინი რომ აღურთოვანებით იგონებდა.

ბაბილონი მსოფლიოს იდეოლოგიური ცენტრია

ბაბილონში ელიტარული ღიღებულება არ გახლავთ არის-ტოკრატია ან ფეოდალური ყაიდის გირანი მეცენატები, რომლებმაც კულტურის ყადრი იცოდნენ. ბაბილონის ღიღკაცობა ვაჭრები. აქ ყველაფერი ვაჭრუკანული სულისკეთებისაა. მილიარდები წარმართავენ იდეოლოგიას. ფულის მეშვეობით, ჯადოქრობით ატყუებენ, რყენიან ხალხებს:

„... შენი ვაჭრები იყვნენ ღეღამიწის ღიღებულები და შენი გრძნეულება აცდუნებდა ხალხს“ (18,23).

ყველაზე ღიდ ფულს ვაჭრები სღებენ სიგყვის დასაპურობად. რომ სიგყვა ემსახუროს არა ღმერთს, არამედ ეშმაკს, რათა აცდუნებდეს, აბრიყვებდეს ხალხებს:

„თავდაპირველად იყო სიგყვა და სიგყვა იყო ღმერთთან...“ (იოანე, 1,1)

პირველად კაცობრიობის ისტორიაში სიგყვა, ანტიქრისტეს ეპოქაში, არ არის ღმერთთან. იგი მიიტაცა საგანამ. აპოკალიფსური ვარიაციებიდან ყველაზე ცუდ ვარიანტს უნდა ველოდოთ.

გარდაუვალი აუცილებლობის გამო ეეროჰა და რუსეთი მალე აიჩენავენ მხრებს და დაიწყებენ ბოღიშების თავიანთი პრინციპების წინაშე – იმის გამო, რომ უნდა აღადგინონ სიკედილით დასჯა. სიკედილით დასჯის კანონის ამოქმედება, ცხადია, ვერ აღმოუხვრის მკელელობას, გერორიზმს, ღივერსიებს, მაგრამ უდაოა, რომ იგი აუცილებელია ღიდ მასშტაბური კატასტროფების თავიდან ასაცილებლად.

ღეთაებრივ განკიოხვა-განსამართლებას სხვა სახელი არ ჰქვია, თუ არა „საშინელი სამსჯავრო“ იგი სხვა არა არის რა, თუ არა კაცობრიობის ღიდი ნაწილის სიკედილით დასჯა იმ უზნეობისა და გათახსირების გამო, რასაც კაცობრიობა სჩადის ღმერთის წინაშე. ქრისტეს „მეორედ მოსვლის“ განაჩენი სიკედილით დასჯა არ არის? ქრისტე გულმოწყალეა უმწუთა და სუსტების მიმართ, მაგრამ სასტიკია თავხედთა მიმართ. სიკედილით დასჯა თვით ღმერთის მიერაა დაკანონებული. რაღაც სფინქსურ-

გამოუცნობ ღიმილს იწვევს სიკვდილით დასჯის ის ფორმა, ქრისტე ღმერთმა რომ შემოგეთავაზა:

„...ვინც ერთს ამ მცირეთაგანს, რომელსაც ჩემი სწამს, აცდუნებს, მისთვის აჯობებდა წისქვილის ქვა დაეკიდათ კისერზე და ზღვის უფსკრულში ჩაეძირათ“ (მათე, 18,6).

აი, ასეთ შეფასებას აძლევს ქრისტე ღმერთი ე. წ. თავისუფლების (მეძაობის) ინსტიტუტის მოღვაწეობას. რაც შეეხება განაჩენის სისრულეში მოყვანის პროექტს – რომ „წისქვილის ქვა დაეკიდათ კისერზე და ზღვის უფსკრულში ჩაეძირათ“-ო, მე მგონი სხვა არაფერია, თუ არა სიკვდილით დასჯა.

„ვაი წუთისოფელს ცდუნებებისაგან, ვინაიდან ცდუნებები უნდა მოვიდეს, მაგრამ ვაი იმ კაცს, ვისგანაც მოდის ცდუნება“ (მათე. 18,7).

ქრისტე ღმერთი კი არ იწონებს სიკვდილით დასჯას, მაგრამ მის მიერ ეს არმოსაწონი ნაბიჯი ქრისტეს მიხედვით აუცილებელია.

ქრისტეს ღიმილი

იესო არც იცინოდა, არც გიროდა (კინაღამ ცრემლი შენიშნეს ლაზარეს გარდაცვალების გამო). სახარებიდან მისი ღიმილიც ვერ დავიჭირეთ. იესო ყოველთვის მშვიდია და ასხივებდა ზეადამიანურ, ჭეშმარიტად ღვთაებრივ სიმშვიდეს. მაგრამ მის მოძღვრებაში არც თუ იშვიათია ორამბროვანი, ღვთაებრივი გონებამახვილობანი, რომლებიც იწვევენ ამაღლებულ მშვიდ ღიმილს. ხანდახან არის მასთან ირონია ადამიანურ სისუსტეებზე, მაგრამ სიძულვილის გარეშე. რაიმე მწარე სარკაზმებზე არ არის ლაპარაკი.

მთლად ვერ გაეიზიარებ „Толковая Библия“-ს კომენტატორების კომენტარს. კერძოდ:

„მოგიერთები თვლიან, რომ ქრისტეს სიტყვები „თქვენ ისევ გძინავთ და ისვენებთ“ არისო ირონია, გაკიცხვა და სარკაზმი.

ამას ვერ დავეთანხმებით იმიგომ, რომ გამორიცხულია, მაცხოვარს თავისი განჯეისა და მწუხარე-საბეიმო წუთებში გამოეხატა ირონია ან სარკაზმი“ (T. B. K. 45).

რა თქმა უნდა, ქრისტესთან ჩვენ გვაქვს ადამიანური ვნებების გამოსატყვის სხვაგვარი სურათი. მასთან მხოლოდ ამაღლებული, მშვიდი, რამდენადმე შესამჩნევი ნაღვლიანი ირონია ჩანს თვით ყველაზე მძიმე სიტუაციაში. როგორი საქმეა, ღმერთკაცი შეიპყრეს, მის მოწაფეებს ზოგს ეძინება, ზოგი მამლის ყივილამდე სამგზის იუარებს, რომ მისი, იესოს, მოწაფეა. ამიგომ მასთან გამოსტყევის ირონია თვით მიწიერი ადამიანური სისუსტეებისადმი. ხოლო საკუთარი განჯეა მისთვის საგანია ირონიისა – ის ხომ ყველა მიწიერ წადილთა დამთმობია.

ქრისტესთან გვაქვს ბუნების მოვლენათა ულამაზესი შედარებები, რომელიც მშვიდ ღიმილს, სიყვარულით სავსე ღიმილს იწვევს.

„შეხედეთ ცის ფრინველებს: ისინი არც თესავენ, არც მკიან, არც ბელლებში აგროვებენ...“ (მათე 6,26).

ასეთი უარყოფის გზით მოწოდებული შედარება ფსიქოლოგიურად აუცილებლად გადაგრიალდება წარმოდგენაში. გინდა თუ არ გინდა წარმოიდგენ საწინააღმდეგოს: ფრინველს, რომ თესაედეს, მკის პროცესში ან ადამიანის მაგვარი შრომით, ბელელში რომ მოსაეღას ინახაედეს...

„სამოსელზე რაღას ზრუნავთ? შეხედეთ ველის შრომანებს, როგორ იზრდებიან; არც შრომობენ, არც ართავენ.

მაგრამ გეუბნებით თქვენ, რომ სოლომონიც კი, მთელს თავის ღიდებაში, არ შემოსილა ისე, როგორც ერთი მათგანი“ (მათე, 6,28-29).

მთელი ამ პროცესის აღქმა, შედარება, როგორ იცვამდა სოლომონ ბრძენი და როგორ იცვამენ შრომანები. ცხადია, უნაზეს ღიმილს აღძრავს მკითხველში. აქ, ცხადია, სიცილ-ხარხარზე არ შეიძლება იყოს ლაპარაკი. საუბარია ღეთაებრივი ღიმილის უმშვენიერეს წყაროზე. ამიგომაცაა იუმორის დახვეწილობა, არისტოკრატიულობა სწორედ ამ თავშეკაეებულ ღიმილს გულისხმობს; უფრო შინაგან ღიმილს, ვიდრე სახის ნაკეთების ხშირ-ხშირად კეცვას.

ალამიანი იწვის სურვილით – ერთდროულად იცოდეს და არც იცოდეს, როდის აღეწევინება მისი სული ზესთასოფელში. მაღლობა ღმერთს, რომ ღმერთმა ეს საიდუმლო მას არ უბოძა. ასევე ღიღია თვით კაცობრიობის ინტერესი, როდის დამთავრდება ეს კაცობრიობა. თუ სახარება გვეუბნება, რომ „იმ ღლისა და ჯამის შესახებ არავინ იცის. არც ზეციურმა ანგელოზებმა, არც ძემ, არამედ მხოლოდ მამამ“ (მათე, 24,36). მაშინ რაგომღა ესეამთ საკითხს, როდის, მოვა ეამი განკითხვასა? მაშინ ხომ ეს მკრეხელობაა? არა, ამ კითხვის უფლება ყველას აქვს, მათ შორის პირველად ეს კითხვა ამგვარად ზეთისხილის მთაზე მჯდომ იესოს მისცეს მოწაფეებმა:

„გვითხარი, როდის მოხდება ეს და რა იქნება შენი მოსვლისა და წუთისოფლის აღსასრულის ნიშანი?“ (მათე, 24,3).

იესოს მოწაფეთა ამ ძლიერ ცნობისწადილზე ხელი არ აუკრავს და ნაწილობრივ უპასუხა კიდეც. ცხადია, დროის ციფრობრივ სიმუსტგებ არაა საუბარი, მაგრამ მან დაასახელა მოსვლის წინარე ნიშნები, რაც ნიშნავს, – მე მოვალ „მაშინ“, როცა იქნება ასეთი მოვლენებით. ეს ნაწილობრივი პასუხიყაა, რომელიც კიდეც უნდა ვიცოდეთ. რათა ვიფხიზლოთ. მეორედ მოსვლის, განკითხვის, დასჯის შიში უნდა ჰქონდეს მორწმუნეს.

„ამიგომ ფხიზლად იყავით, რადგან არ იცით, რომელ დღეს მოვა თქვენი უფალი“ (მათე, 24,42).

საკითხი ეხება განაჩენის აღსრულებას, თორემ როდის და როგორ კაცობრიობას უახლოვდება უფალი, ამის ნიშნებს საკმაოდ მიახლოებით გვეუბნება. როცა წარხდება კაცობრიობა, მაშინ მოკითხავს უფალი პასუხს.

აქ თავს იჩენს ერთი ურთულესი პრობლემა: მართალია, მაცხოვარი ჩამოთვლის ნიშნებს, მეორედ მოსვლის წინ. მაგრამ ამ ნიშნებს ოცი საუკუნის მანძილზე, პერიოდულად სშირად ჩაუგდია ქვეყანა პანიკაში. ახლაც შეგვიძლია ვთქვათ, რომ ამ ნიშნებს კვლავაც გადალახავს კაცობრიობა და დღეს მსოფლიოში გავრცელებული შუოთი, ალბათ, ჩაცხრებაო. მაგრამ თუ დღევანდელ მსოფლიოზე, როგორც ბევრი მიიჩნევს, ბაგონობს ანტიქრისტე. მა-

შინ, აპოკალიფსის მიხედვით, 1260 დღის შემდეგ უნდა მოვიდეს რისხვა უფლისა. ეთქვათ, ანგიქრისტეს ბაგონობის შუაპერიოდში ვართ და გასულია 1260 დღის ნახევარი, 630 დღე. მაშინ დარჩენილი 630 დღის შემდეგ უნდა ველოდოთ „საშინელ სამსჯავროს“? ეს, რა თქმა უნდა, ასე არ არის. საზოგადოდ „გამოცხადება“ (აპოკალიფსი) არის საღმრთო, სულიერი სცენარი, მაგრამ არა მეტისმეტი ნატურალურ-ციფრობრივი კონკრეტიკით. მასში მოვლენები და პროცესებია განჭვრეტილი და არა დეტალები. თუმცა ნათქვამია: „ეშმაკი დეტალებში მისო“. მაგრამ ჩვენ ეშმაკი არ გვაინტერესებს. ეშმაკი დალახვროს ღმერთმა! რაც შეეხება ციფრთა მიერ დროის განზომილებას, როგორც არაერთგზის შევეხეთ, იგი ბიბლიური პირობითობისაა. ისე, დაახლოებით, როგორც ფსალმუნშია: „...ათასი წელი შენ თვალში, ვითარცა გუშინდელი დღე“ (89,5). ე. ი. ღმერთის ერთი დღე კაცობრიობის ათასწლეულს უდრისო. ამის გადამმოწმებლად ჩვენ ვერ გამოვდგებით. მაგრამ აქ ისაა ნათქვამი, რომ ღვთაებრივი და ადამიანური დრომზომი, ბიბლიურად განსხვავდებიან.

ამიგომაც ჩვენ სქემატურად არ ვიზღუდებით. ჩვენი თვალსაზრისით, XX საუკუნის დასაწყისიდან იწყება აპოკალიპტური ეპოქა. ანგიქრისტე-პიროვნების გამოჩენა მთელი პროცესებით. მოვლენების თვისობრივობით. ანგიქრისტე-ბაბილონი კი წინაა. შეიძლება იგი დიდხანს გაგრძელდეს. ყოველ შემთხვევაში სექტანტების მკრეხელობა – მეორედ მოსვლა შედგება ამა და ამ დღესო – ანგიღვთაებრივია. მაგრამ არასოდეს კაცობრიობას არ ჰქონია ისეთი მკვეთრი ნიშნები, რაც დღესა აქვს. კაცობრიობის ისტორია ბრძოლის, უბედურებების ისტორიაა, სიკეთე და ბოროტება რომ ებრძოდნენ ერთმანეთს. არასოდეს სიკეთე ასე დაბეჩავებული, დათრგუნული არ ყოფილა. ქრისტიანულმა მნებობრივმა ღირებულებებმა თითქოს მოქმედება შეწყვიტა. მისი ადგილი ფულადმა ღირებულებებმა დაიკაო და მნეობა თითქმის დაახრჩო. აი ამ უკიდურესობას მოჰყვება საწინააღმდეგო უკიდურესობა. ეს გარდუვალი წესია, რომელიც მარტო ცაში არ წერია. ბუნების აუცილებლობაცაა. გარდა ამისა, კაცობრიობა პირველად იმყოფება თავისი გონებრივი ნაღვაწის პოტენციური მსხვერპლის მდგომარეობაში. კაცობრიობას არასოდეს შეეძლო მოეს-

პო კაცობრიობა. დღეს კი საამისო თეორიული საშუალება მას უხეად მოეპოვება. მაგრამ ღმერთი არ გასწირავს კაცს კაცისგან განაწირსა. ეს რწმენით, ხეეწნით, ვედრებით. დედამიწაზე ბავშვები დადიან, ბავშვები თუ უშველის ამ ცოდვილ ქვეყანას. ღმერთო, შეიწყალე მთელი ქვეყნის ბავშვები!

უკანასკნელი უამის წინ გაბრწყინდება

რუსი წმიდანები წინასწარმეტყველებდნენ მართლმადიდებლობის მომავალ გაბრწყინებაზე. მაგრამ არა უბრალოდ! ისინი წინასწარმეტყველებდნენ ჯერ რუსეთის დიდ განსაცდელზე – განჯვა, წამება, ომები, სისხლი, შიმშილი, – როგორც განსაცდელი განსაწმენდელი. ისინი რუსეთის მომავალს შეპყურებდნენ როგორც მესიანურ მისიას არა იმპერიულად, არამედ რელიგიურად. რუსეთი მსოფლიოს მორალური გაჯანსაღების გზით უნდა გახდესო მსოფლიო ეკლესიის საყრდენი.

როდესაც მსოფლიო რუკას დაპყრება, წარმოიდგენ მის მიწაწყალს, წარმოიდგენ მიმდინარე და მოსალოდნელ ეკოლოგიურ კატასტროფებს, ამ ფონზე რუსეთი მოსჩანს, როგორც მაცოცხლებელი წყარო და იმედი ამ ქვეყანაზე. როდესაც იწვის ტყეები ავსტრალიასა თუ კალიფორნიაში, ეს უკვე ჩვენ გვეწვის როგორც ტკივილი საერთო ქვეყნის. ჩვენ ხომ ერთ ეანგბადს ვსუნთქავთ... მაგრამ რუსეთის მხსნელ მისიას მის მართლმადიდებლური სულის გეაღვლენაში ხედავენ – სიკეთე ყველა ხალხებისადმი. როგორც დოსტოვესკი ამბობდა – რუსეთს არა აქვსო ნაციონალური ეგოიზმი. რუსეთში სახელმწიფო რელიგიებად დაკანონებულია (1999 წლიდან): მართლმადიდებლობა, ისლამი, იუდაიზმი, ბუდიზმი. მსოფლიოში არსად იმ დონეზე არ თანამშრომლობენ, თანამოაზრეობენ მსოფლიოს ეს წამყვანი კონფესიები, როგორც რუსეთში. რუსეთის აღორძინება მარტო რუსეთისთვის კი არა მსოფლიოსათვისაა აუცილებელი, რომ არაფერი ვთქვათ, მის ისეთ ნათესავ-მეზობელ ქვეყანაზე, როგორიც საქართველოა.

ბიბლიური ორი უდაბნო

უდაბნოს ცნება ქრისტეს პირველი და მეორედ მოსვლის ეპოს სრულიად სხვადასხვანაირია. იოანე ნათლისმცემლისა და ქრისტეს ღროინდელი უდაბნო იყო ბუნებრივ-ისტორიულად არსებული უდაბნო... აპოკალიფსურ უდაბნოს კი არაფერი აქვს საერთო ბუნებასთან. ეს არის მორალურად გაუდაბურებული საზოგადოებრივი გარემოცვა. ჭეშმარიტი ქრისტიანების, ჭეშმარიტი ეკლესიის ირგვლივ აღარ არიან ჭეშმარიტი მორწმუნენი.

„... რაკი გამრავლდება ურჯულოება, მრავალს გაუნელდება სიყვარული“ (მათე, 24,12).

ირგვლივ აღარ არს სიყვარული, თანაგრძნობა, თანაგანჯვა – როგორც უდაბნოში. ხელს ევრეინ გამოგიწვდის გადასარჩენად, დასასმარებლად. მრავალნი მიმშლით იხოცებიან მდიდარი ახლობლის თვალწინ. ანგიქრისტეს ეპოს ადამიანი ელარ არის მორალურ-საზოგადოებრივი სუბიექტი. როგორც ამბობენ, ადამიანები ხდებიან მხოლოდ ადამიანის მსგავსი არსებები. საღლა არს სული! თვით ეკლესიას, მორწმუნეთაც უჩნდებათ თავისი მძიმე პრობლემები. თუმცა კიდევ არიან მეუდაბნოენი პირველქრისტიანობის დარად, არიან ბერნი და მონაზონნი მონასტრებში, მაგრამ...

„...მოვა დრო, ჩემო საყვარელო შვილებო, როდესაც მონაზვნები მიატოვებენ უდაბნოს, დაიძვრებიან ისინი მდიდარ ქალაქებში, სადაც უდაბნო-გამოქვაბულების ვიწრო სენაკების ნაცვლად აღმართავენ ამაყ შენობებს, მეფეთ სასახლეებს რომ გაუწევენ მეტოქეობას. სილაგაკის ნაცვლად გაიზრდება სიყვარული სიმდიდრის მომხვეჭელობისა, ღეთისმოსაეობა შეიცვლება ამპარგავნობით... გაცივდება სიყვარული, მოთმინება-თავშეკავება შეიცვლება მუცელ-ხარბობით, ბევრი მათგანი აპყეება ფუფუნებით გემოთ მოყვარეობას არანაკლებ ერისკაცებისა, რომელთაგან მონაზონნი არაფრით აღარ განირჩევიან გარდა სამოსელისა და თავსაბურავისა, და მიუხედავად იმისა, რომ ისინი იცხოვრებენ ამა ქვეყნად, საზოგადოებაში, თავს მიიჩნევენ განმარტოებულებად. (მონაზონი ხომ განმარტოებულს ნიშნავს“ (Святой Антоний Великий (IV в.). „Россия перед Вторым Пришествием“. М., 1993 г. ст. 349)

ანტიქრისტეს ეპოქაში ჭეშმარიტი ეკლესია არის დევნილი, იძალებად უდაბნოში. აქ, რა თქმა უნდა, ფიზიკურ უდაბნოზე არ არის ლაპარაკი. საკითხი გულისხმობს, რომ ეკლესია იზოლირებულია ეკლესიური, ქრისტიანული წესის სულისკვეთების საზოგადოებისაგან. გარემომცველი საზოგადოება ცხოვრობს ფულის სულით, ფულის მოენის სულისკვეთებით, არაეითარი მალაქქრისტიანული მოი-რალი მოქმედებაში არაა. ცხოვრება მიდის ანტიქრისტიანული, ან-ტიეროვნული გზით, გაფურჩქენილია გარყვნილება, ხოლო ეკლესი-ის წმიდა ქადაგებანი რჩება ეკლესიის კედლებში. წირვა-ლოცვა საზოგადოებისათვის არის რიტუალი. რაც შეეხება ფიზიკურ მეუ-დაბნოებსა და უდაბნოებს, აქ კიდევ ერთი საგულისხმო გარემოე-ბაცაა. უდაბნოებში განმარტოების სამუალებაც აღარ არის, უდაბ-ნოებიც დაკავებულია აგომური ელექტროსადგურებით, ქიმიური ქარ-ხნებით, რომ არაფერი ეთქვამთ წუთისოფელთან საგელევიზიო თუ საგელეფონო კავშირზე. ექვსმილიარდიანი მოსახლეობით დედა-მიწა მთვრალივით ბარბაცებს. მაგრამ კიდევ ერთხელ შეგახსე-ნებთ, რომ აპოკალიფსური უდაბნო ნიშნავს მორალურ უდაბნოს, მორალურ გაუდაბურებას – კაცი კაცს არ ჰგავს. ქალი – ქალს – ვერავინ ვერვის ექომაგება გასაჭირის კამს. წესიერნი მოწამენი და მორწმუნენი განმარტოებით, დაქსაქსულნი, ცალ-ცალკე ეხვეწე-ბიან ღმერთს – გვიშველე დავიცავი, გაერთიანებული ეშმაკეული ძალისაგანო. ეკლესია კი, როგორც ბეცის წარმომადგენელი, რო-გორღაც ცოცხლობს ამ ქვეყანაზე. „იგი ცოცხლობს როგორღაც უდაბ-ნოში“ „Она живет как-ны в пустыне“ (Т. Б. КОММЕНТ. СТ. 12,6).

ორი ეკლესია

წმიდა წერილი განასხვავებს ორ ეკლესიას: ბეციურ და მიწი-ერ ეკლესიას. ცაში რანაირად იქნება ეკლესია-გაძარი, ამის შესა-ხებ შემდგომ. მაგრამ არის კიდევ სხვაგვარი ორნაირობა ეკლე-სიისა აპოკალიფსში: კერძოდ, ეს არის ჭეშმარიტი და ყალბი ეკ-ლესია. ყალბი ეკლესია, ცხადია, შენიღბული მტერია, ანტიეკლესიაა

ემშაკის იარაღია და უარესი ბოროტებაა, ვიდრე ღია მგერი, ვიდრე ბოლშევიკური ათეიზმი. ეს ცრუქრისტიანობა ქრისტესმიერი სასელწოდებებით მოდის და არა პირიქით. მისი ღიდი ხნის გეგმა განხორციელდა. გარეგანი მგრობით, ქრისტიანთა ხოცვა-ჟლეტით ქრისტიანობა კიდევ უფრო გამოიწროთ. მაგრამ გარყენა-ლაღატი კი სენი არის უკურნებელი. ის ფაქტიურად ამარცხებს ჭეშმარიტ ქრისტიანობას. ჭეშმარიტი ქრისტიანი დევნილია. ანტიქრისტეს ქამს ქრისტიანულად აღარ ცხოვრობს ერი და... საგანისგებმა შეაღწიეს წმიდა ტაძრებშიც. ფულით გამოხრეს სიწმიდის გული. დამძეულ მრევლს პური ელანდება და არა ღმერთი.

ღღეს მართლმადიდებელ ეკლესიას დაცვა სჭირდება და არა კრიტიკა. მორწმუნე კაცს ღვთისმსახურის კრიტიკის უფლება არა აქვს. თუ ვიღაც მღვდელმა რაღაც შესცოლა, იმას არ ნიშნავს, გაძარს ვესროლოთ ქვები. მათ ცოდვას უფალი განიკითხავს. ოფიციალური მღვდელმთავრობა ღვთისგან არს. იგი უნდა გვწამდეს.

მეპაპის («თავისუფლების») ინსტიტუტი

ბაბილონი, როგორც უკვე არაერთგზის ითქვა, არის უკანასკნელი იმპერიის, ანტიქრისტეს „სამეფოს“ ცენტრი. ეს „სამეფო“ ფორმალურად ქრისტიანული ქვეყანაა, რომელიც რეალურად სობს მართლმადიდებლობას და სხვა კლასიკურ, ისტორიულ მსოფლიო რელიგიებს, ყველა იმ რელიგიას, რომელიც წესიერებას ქადაგებს. ხოლო ბაბილონი ავითარებს და ამკვიდრებს უწესობასა და გარყენილებას. მას მხოლოდ ერთადერთი წესი აწუხებს. ძალაუფლების შენარჩუნება, მდიდართა ქონების დაცვა. ფსევდოქრისტიანობა ბაბილონის ხელით ანადგურებს ჭეშმარიტ ქრისტიანობას. აბა მოვესმინოთ მრისსანე ანგელოზს. რას იუწყება იგი:

„ღიდი ბაბილონი გახდა ეშმაკთა სამკვიდროდ და ყოველი არაწმიდა სულის თავშესაფრად, და ყოველი არაწმიდა და ბილწი ფრინველის თავშესაფრად.

ვინაიდან მისი გარყენილების მძეინვარე ღვინისაგან სხვა ყვე-

ლა ერმა. დედამიწის მეფეები მეძაობდნენ მასთან და დედამიწის ვაჭრები მისი ფუფუნების ძალისაგან გამდიდრდნენ“ (18,2-3).

როგორც ჩანს, დიდი უწყობის დამკვიდრებასაც თავისი „წესი“ აქვს. ბაბილონი მსოფლიოს ხალხების დამორჩილება-გარყვნაზე ღიდ ფულს ხარჯავს. ამას ის სპეციალური ინსტიტუტებით ახდენს, რომლებიც დაიქირავენ ყველას, ვისი გადაბირება შეიძლება. მთავარია ერი მოსწყევიტოს თავის ფესვებს, სიმყარის საუშუქელი მოურყიოს. უზნეო და გარყვნილ ადამიანს, ცხადია, სამშობლოს გაყიდვის სეულა-ყოყმანი არ გააჩნია. ეს მათთვის სასიამოვნო „ბიზნესია“. დაუსვით კითხვა თავისუფლების ინსტიტუტს – რა სახის გარყვნილებას ეწინააღმდეგება? გარყვნილების თითქმის ყველა პათოლოგიურ სიმახინჯეს მხარს უჭერს იგი „ცივილურის“ კეკლუცობით. ეს პირუტყვეული თავისუფლების ცივილური ფორმა კარგა ხანია ჭკვიანმა ევროპელებმა (თომას მანი და სხვ.) „ცხოველური ესთეტიზმი“, „ცივილუმბული ველურობა“ და სხვა ეპითეტებით შემოსეს. თავისუფლების ინსტიტუტი საქართველოს ისტორიაში გაცილებით ცუდად შევა, ვიდრე ის ბოლშევიკები, ტაძარს რომ ჯვარი მოსტეხეს. იმის შესახებ შეიძლებოდა ეთქვა მღვდელს – შეუძლე, უფალო, რამეთუ არა უწყიანო. მაგრამ სატანის ამ მსახურთა შესახებ ჭეშმარიტი მღვდელი იცყვის – განვედ სატანა! თავისუფლების ინსტიტუტი სატანური ცინიზმის განსახიერებაა. იცავენ სექტებს, რომლებიც სპობენ მართლმადიდებლობას, ეროვნულობას, იცავენ და ექომაგებიან ნებისმიერ გადამთიელს, ქართველთა მათხრებლებს. ღმერთმა ჭკუა-გონებაზე მოიყვანოს – ეს ქრისტეს ფყის მკენეგელები. ეს ქრისტე ღმერთს შეუძლია – მეორედ მოსვლის ჟამს, მაგრამ იქნება მანამდეც უმკურნალოს ამ საკუთარი ღელის საკუთარი პირით ავტომაგინებლებს. თუ ქრისტე ღმერთი ადამიანს სულიერობაში ათავისუფლებს, ანგიქრისტეს მრეველი ადამიანს ათავისუფლებს პირუტყვეულ თავისუფლებაში. თუმცა, პეგელის თქმით, პირუტყვი თავის ეთიკას არ არღვევს უზნეობას არ ჩადის. უზნეოა ის, ვისც იცის, – რა არ შეიძლება, რა არ ეკადრება ადამიანს – ადამიდან და ევადან მოყოლებული და მაინც სჩადის ამ უგვანობას. ეს ინსტიტუტი „საშინელი სამსჯავროს“ პირველიე გურში მიიღებს ანგიქრისტეს დიპლომს.

ვინ დაანგრია საქართველო? აი, ამ იდეოლოგიის წარმომად-

გენლებმა და მისმა სახელისუფლო შემსრულებლებმა. აი, ამათ დაამშვიეს, ამათ დაანგრეს აყვავებული საქართველო, დააბნელეს და გახრწნეს ყოველივე. პროფესორი ნაგავში ეძებს პურის ნამცეცებს „კონცლაგერებშიც“ არ იყო ასე. ბევრი მათგანი, დამონებული, თავის დამმონებლებს გულებზე ჰკოცნის. მონა მონათმფლობელზე უარესია. საქართველოს ისტორიას ახსოვს ჯალალედინი თუ თემურ-ლენგი, სისხლის ღეარი რომ სდიოდა საქართველოს, მაგრამ კაცობა, ზნეობა მაინც არ მოშლილა. დღეს თუ ასე გაგრძელდა და ღმერთს სულ დაეავიწყდით, მაშინ გაქრება ჩვენი ერი თაველაფდასხმული, რჯულდაკარგული.

„მაგრამ თუ ერთხელ უნდა სოფელს ბოლო მოეღოს, მაშინ ვინღამ თქვას მათი საქმე, ვინ სადღა იყო.“

(ნ. ბარათაშვილი)

მაგრამ მწამს, არც ბოროტებაა უსასრულო. მოვიდა ეამი ავის და კარგის გარჩევისა! განკითხეაქ მანამ დაიწყება, ეიღრე აი ის განაჩენი აღსრულდება ქრისტეს მოსვლისა.

ღვინო სიკეთისა. ღვინო – სიძვისა

საკვირპელობა ღვინის ორმაგბუნებოვნება. ღვინო არის ყველაზე წმინდა სასმელი, ვით წმიდა სისხლი მაცხოვრისა, ვით საიდუმლო ზიარების წმიდა ელემენტი. „სუთ ღვინო“ დალიეთ ღვინო – მაგრამ დათრობა იმას ნიშნავს, გონება ეშმაკს ჩააბარო. დათრობა ნიშნავს გონიერების გვიდან გადადგომას, უგნურება – უზნეობასა:

„...მისი გარყვნილების მძვინვარე ღვინისაგან სვა ყველა ერმა“ (18,2)

საგანამ კარგად იცის ქართული მამა-პაპათა წესის საიდუმლო. ეამის ამოძირკვის ცდით იწყებდნენ ქართველთა ამოძირკვის მოსურნენი. თვით ისეთი მძვინვარე მათხრებელი საქართველოსი, როგორიც შაჰ-აბასი იყო, ეამს ისე ებრძოდა, როგორც ქარ-

თველ მეომრებს. ვერ აისრულა წადილი. ხალხიუ მოშენდა, ეაზიე მოშენდა, ერი არ გადამენდა. დაუნდობელი შაჰი საქართველოს მტერი იყო, მაგრამ არა ისეთი და იმდენად უღირსი, დღეს რომ ჩვენი უხილავი, შემოპარული მტერია, რომელსაც არანაირი ეაჟე-ცური მინარევი არ გააჩნია. ქართული გრადიციები – ქელეხი, ორმოცი, წლისთავი, ქორწილი, ნათლობა... ეს საერო ეკლესიაა, ეკლესიურად დაწმენდილი ხალხური წესია, მადულაბებელი გვარ-ჯილაგისა. რა თქმა უნდა, ურჯულოებს ნერვებს უშლის სუფრის წესი და ზრდილობა. ნერვებს უშლის, რომ ქართველები ღვინით გულგამთბარნი სიყვარულსა და ძმობას ეფიცებიან ერთმანეთს. ნერვებს უშლის ის პოეტურობა და ერთობის სიმკერიე, რაიც შემორჩა ჩვენს ხალხს. მათ უხარიათ თუ გამგყერალნი მეშთერალენი უმსგავსობას ჩადიან. ჩვენი ცუდი ახარებს მტერს და არა ღვინით დალოცვილი წესი ქართული გრადიციებისა, ეკლესიურის უბრწყინვალესი ფენომენისა, რომლის ფასს, ცხადია, ეერო გაიგებენ ეკულტურო ცივილიზაციის, ცივილიზებული ეელურობის წარმომადგენლები. „ცივილიზაცია სპობს ეკულტურას“ (მეენგლერი). დეე დაილოცოს ქრისტეს მიერ ნაკურთხი ღვინო – ჩვენს ხალხს რომ ყველა ხალხისადმი სიკეთით განაწყობს. მაგრამ ხდება დიდი ბოროტება. ქართული ღვინის ფალსიფიკირება, ანუ გაიცივილურება. ეს დიდ საფრთხეს უქმნის არა მარტო მის პრესტიჟს, საფრთხეს უქმნის ერის საკრალურ წყაროს. მაგრამ მაეხოვარო, „შენ ხარ ეენახი...“ მარად აყეავებული. დიდება ეენახის ქეეყნის შვილებს. „ეაზო, შვილივით ნაზარდო“, არ მიატოვო ფუძე შენი.

ტელევიზია (მასმედია), ეკლესია. აეოკალიფსი

აეოკალიფსში კარგად დალანდაეთ თანამედროვე გეჟნიკური ცივილიზაციის იმ საგნებსა და მოელენებს, რაიც მაშინ ბუნებაში არ არსებობდა. ის მხოლოდ ხილვის საგნები იყენენ. აჟ განჭერეტო, გაიგონებო თანამედროვე ბომბდამშენების გრუხუნს,

ვერგმურნებს, ბირთვული იარაღის მოქმედების სურათებს. გელესასწაულებზე სიმბოლოებს აქ ნაკლებად ვხვდებით. მაგრამ ახლანდელი გელესასწაულებით შეიძლება აპოკალიფსური სიმბოლოს გაშიფვრა. ჩვენ აპოკალიფსის წინასწარმეტყველებით ეკითხულობთ არსებულ სინამდვილეს, და ახლანდელი სინამდვილით ეკითხულობთ აპოკალიფსურ სიმბოლოებს. „გამოცხადებაში“ და მათეს სახარებაშიც ეკითხულობთ, რომ უკანასკნელი ეამის წინ სამყაროს ეუწყება სახარება. იგი იქადაგება მთელი მსოფლიოსათვის:

„ვიხილე სხვა ანგელოზი, რომელიც ზეცის შუა დაფრინავდა. მას ჰქონდა მარადიული სახარება, დედამიწის მკვიდრთათვის ყოველი ერის და გომის, ენისა და ხალხისათვის სახარებლად“ (14,6)

„ექადაგება ეს სახარება სასუფეველზე მთელს მსოფლიოს ყველა ხალხისთვის დასამოწმებლად. აი მაშინ დადგება აღსასრული“ (მათე, 24,14).

პატივემულო მკითხველო, თქვენს ყურადღებას მივაქცევ იმ გარემოებას, რომ აქ ლაპარაკია სახარების არა რელიგიურ გაერცელებაზე, არამედ მას გაიგონებს მთელი მსოფლიო. ეს სრულადაც არ ნიშნავს, რომ მოხდება მსოფლიოს გაქრისტიანება. ეს არც ისე კარგის ნიშანია. ეს არის ნიშანი, რომ „მაშინ დადგება აღსასრული“. ეს ხდება კაცობრიობის, ქრისტიანობის იმ კრიზისის ეამს, რომელსაც პქვია ანგიქრისტეს ეამი, რომლის შემდეგ მოდის ქრისტეს რისხვა. კაცობრიობა გაბრწყინდება სამართლიანობის განაჩენით. მაგრამ ეს იმ პერიოდზეა ლაპარაკი, როცა მაცხოვარი რწმენის დაცემის გამო მოდის.

„მაშინ თუმცა ქრისტიანობის სახელი ისმის ყველგან, ჩანს მისი გაძრები და საეკლესიო მაღალჩინოსანნი, მაგრამ ეს ყოველივე სახილველად, შიგნით კი განდგომილებაა ნამდვილი“ (Святитель Феофан Затворник, „Россия Перед Вторым Пришествием“ М., 1993. გვ. 353).

უასაღურ-ესთეგიკური გატაცება ქრისტიანობისა აღარიბებს რწმენას, იგი კარგავს ჭეშმარიტ ღვთაებრივ შინაარსს (внутри же отступление истинное).

ახლა უფრო თანამედროვე საშუალებებით გაეშიფროთ, აპოკალიფსის ეამს სახარების მსოფლიო პოპულარობა, გაძრების აღმშენებლობები, სასულიერო ჩინოსანთა მოღვაწეობა და

ყველაფერი ეს მომხიბვლელი რიგუალობა, შიგნით კი ფულურო, რომელშიც აღარ არისო რწმენა ნამდვილი. აი „მამის დაღებბა აღსასრული“.

ხან მიწიდან წავეკითხოთ ზეცა, ხან კი ზეცით გაღმოვხედოთ მიწას. ...უმარამზარ მოედანზე, ერთმილიონიანი აუდიტორიის წინაშე გამოდის რომის პაპი, მესას აგარებს. ლიგურგია გადაიციება მსოფლიოს უდიდეს გელეარხებზე, მილარდიანი გელემაყურების წინაშე. კათოლიკურ წირვას უყურებს, უსმენს მსოფლიო, მაგრამ ამ სანახაობის შემდეგ არავინ კათოლიკდება (იშვიათი და საგანგებო შემთხვევების გარდა) მაგრამ სახარება ეუწყა „დედამიწის მკვიდრთათვის. ყოველი ერის და გომის, ენისა და ხალხისათვის სახარებლად“. ეს „ეუწყა“ სრულადაც არ ნიშნავს, რომ კაცობრიობა მორჯულდა და აღარ არის საჭირო მისი განკითხვა. კაცობრიობამ მოისმინა იგი, მაგრამ გულში არ შეუშვა. ე. ი. ჩვენ უეყურეთ და ეუსმინეთ ამ ლიგურგიკას, ჩვენ, როგორც მაყურებელმა, მივიღეთ მასში მონაწილეობა. მაგრამ ეს არ იყო რელიგიური მონაწილეობა. ვთქვათ მართლმადიდებელი მორწმუნე კაცი გელევიზიით უყურებს სახლში საშობაო ან სააღდგომო წირვას. რაც არ უნდა მოინდომო, გელევიზიის მეშვეობით შენ ამ წირვაში რელიგიურ მონაწილეობას ვერ მიიღებ. შეგიძლია დაგკბე ლოცვა-გალობით, მაგრამ სულიერი ჩართვა, ვით გაძრის მლოცველისა არ შედგება. ვიმეორებთ: ჩვენ ამ პროცედურაში ვმონაწილეობთ არა რელიგიურად, არამედ ესთეტიკურად. გელევიზია უბედურებაა სარწმუნოებისათვის. იგი შეიძლება ბევრ სიწმიდეს გიჩვენებდეს, მაგრამ ვერ ნერგავს ვერანაირ სიწმიდეს. სამაგიეროდ ძალზე ეფექტურად აღვივებს მგრობას, ეთნოკონფლიქტებს, პორნოგრაფიას, უგემოვნებას, უმრდელობას, ზერეულობას. თუმცა რამდენადაც არ უნდა გაგიკვირდეთ, ფაქტობრივი ვითარების გამო, ცხადია, ვერ მოვეუწოდებ ვერავის, წირვა-ლოცვა არ გადაიციეს გელევიზიით. ასე თუ ისე ამ დიდსულიერების შესახებ ინფორმაციას მაინც მიიღებს მსმენელი. შექმნილი ტექნიკის უარყოფა ჩვენ არ ძალგვიძს, ამიტომ უნდა ვეცადოთ მის წარმართვას სიკეთისაკენ.

ბედი ეკლესიისა აპოკალიფსში

რა იძნებოდა დედამიწა გაძრების გარეშე? – ერთი დიდი შემოუღობავი ზოოპარკი! ეკლესია ის სახლია, სადაც ზეცა და მიწა ერწყმიან ერთმანეთს. მიწაზე ქმნილი სახლი ღეთისა, არის ზეციერი ეკლესიის ასლი. ეს ისევე უნდა წარმოვიდგინოთ, როგორც „წმიდა ქალაქი იერუსალიმი, რომელიც ციდან ეშვებოდა ღეთისგან“ (21,10). ჩვენ არ ვიცით, რამდენად ხანგრძლივია ეკლესია მიწაზე, მისი გაძრებით, მარადიულია, ეკლესია ზეცად და არა მისი ასლი. ქვა, მარმარილო, ოქრო, ბრინჯაო, სპილოს ძვალი... მყარი მატერიალური საგნები ჩამოპკევანან მარადისობას, მაგრამ ვაი, რომ ესეც სწრაფწარმავალია მარადისობასთან შედარებით. მაგრამ როგორც კი „სამსჯავროს“ მოახლოებას იგრძნობენ, ხალხი მიაწყდება გაძრებს – ღმერთო, გვიშველეო, და რამდენად უცნაურად არ უნდა გვეჩვენოს – ადამიანები ამ დიდი განსაცდელის ეამს ღმერთს დაუწყებენ ლანძღვას, როგორც წერია წმიდა წერილში, აპოკალიფსში.

ანტიქრისტეს ეპოქაში ეკლესია ღვენილია. მაგრამ ეკლესიის გაქცევა აქ, ცხადია, არ ნიშნავს „გაქცევას ეგვიპტეში“. იგი თვითონაც ემიჯნება, გარიყულია ურწმენოდ ქცეულ ხალხისაგან. ეკლესია დაემალება უკვე არსებულ მამონას საშინელ რეჟიმს. ეკლესია კაცობრიობის ცხოვრებაზე გავლენას ჰკარგავს – აი, ესაა ღვენილი, ჭეშმარიტი ეკლესიის ხედრი. თვით ეკლესიას შიგნითაც გაუჩნდება მძიმე პრობლემები:

„არაჭეშმარიტი ეკლესიის წევრები შეიყვარებენ ფუფუნებას და კომფორტს, გამართავენ მდიდრულ ცერემონიებს ამა ქვეყნის ძლიერთათვის“ (Апок. С6. „СКИТ“, М., 1993, გვ. 267).

ეკლესიის სახელმწიფოსთან სიახლოვე არანაკლებ სახიფათოა, ვიდრე ეს იყო საბჭოთა თეიზმის პირობებში. კიდევ მეტიც: მაშინ ეკლესია დაპირისპირებისა და შევიწროების მიუხედავად, მტკიცედ იდგა, ფხიზლობდა, ეკლესია ხედავდა მგერსა და მგრობას. ახლა ეკლესიას გაცილებით უფრო უჭირს მოყვრულად შემოსეული, შემოპარული ერეგიკოსების, მწვალებლების მოგერიება. გადაუჭარბებლად შეიძლება ითქვას, ახლა ეკლესიას გაცილებით მეტი საფრთხე აქვს, მრევლთან ერთად მისი გაქრობისა.

საბჭოთა ათეიზმს ოფიციალურად სტალინიც ვერ უპირისპირდებოდა. მაგრამ არაოფიციალური, არაფორმალური გზებით მან გადაარჩინა ეკლესია, ეკლესიამ გადაარჩინა იგი. ეს ნათლად გამოვლინდა დიდი სამამული ომის დროს.

და მაინც ქრისტიანულ ეკლესიათაგან რომელი ითვლება ჭეშმარიტ ეკლესიად? ცხადია, პირდაპირ, კონკრეტულ პასუხს გავერიდები. მაგრამ უბოდიშოდ, პირდაპირ შეიძლება ითქვას შემდეგი: ჭეშმარიტია ის ეკლესია, რომელიც ანტიქრისტესგან ჭეშმარიტ ღვენას განიცდის.

მართლმადიდებელი ეკლესიისა და მართლმადიდებელი ხალხისადმი ღვენის ღემონსტრაცია გახლდათ 1999 წლის მარტი. ნატომ, აშშ-ს ხელმძღვანელობით, სერბიაში დაბომბა 100-ზე მეტი ეკლესია-გაძარი. არაფერს ვამბობთ სააქადემოქოს, ტელევიზიის და მშვიდობიანი მოსახლეობის მსხვერპლის შესახებ. ასეთი მიზანსწრაფული ქმედებანი ჭეშმარიტი ქრისტიანობისადმი წინასწარწერილ არს აპოკალიფსში. ნატოს 19 ქვეყანა (ერთი მესულმანური ქვეყნის გამოკლებით) გულმოდგინედ ბომბაედა მართლმადიდებელ გაძრებს. ამ დროს კი ნატოს 50-ე წლისთავის იუბილეს ზეიმობდნენ მეძავი კლინგონის თამალობით. ჰუმანიტარული მიზნით ბომბავდნენ ქალაქს, გაძრებს... მეტი რაღაა საჭირო? ვანა ეს არ არის ცრუ ქრისტიანულ სახელმწიფოთა ანტიქრისტეს დროშის ქვეშ გაერთიანების ფაქტი? მათი ამგვარი ქმედება ხომ სულ მთლიანად ემთხვევა ნაწინასწარმეტყველეს?

მეხედეთ ბოლო 12 წელს რამდენი განადგურებული, მშობლიური კერებიდან ღვენილი მართლმადიდებელია ცის ქვეშ – საქართველოდან, უკრაინიდან, რუსეთიდან...

წინასწარმეტყველნი ასეც ჭერეგდნენ. ანტიქრისტეს ეამს. სუსტდება რწმენა და არა გაძრების მშენებლობა. მრავლდება გაძრები, მცირდება და ნადგურდება მართლმორწმუნენი.

„...ყველგან ჩანს მისი გაძრები და საეკლესიო მაღალჩინოსანნი, მაგრამ ეს ყოველივე სახილველად, შიგნით კი განდგომილებაა ნამღვილი“

ყველაზე დიდ პასუხისმგებლობას უფალი ეკლესიას აკისრებს, ეკლესიიდან იწყებს იგი განკითხვას:

„რადგან დროა ღვთის სახლიდან განკითხვის დაწყებისა და

თუ ჩვენგან დაიწყება, რა აღსასრული ელით ღვთის სახარების ურჩებს?“ (1 პეტრე, 4,17).

წმიდა მოწამე კოსმა აიგოლოსი (1779 წ.): (წიგნიდან: Россия перед Вторым Пришествием, М., 1993 წ. გვ. 356)

„დადგება ჯამნი, როცა დაიკარგება თანხმობა მღვდელმსახურთა და მრევლს შორის. მღვდელთმსახურნი გახდებიან უარესნი, უფრო უნამუსონი, ვიდრე სხვები.“

„დადგება ჯამნი, როცა მართლმადიდებელნი დაემტერებიან ერთმანეთს, მე კი გირჩევდით შეინარჩუნოთ მშვიდობა და თანხმობა“.

ის, რაც ღვთის ხდება მართლმადიდებლებს შორის – ბელარუსიასა და რუსეთს შორის, უკრაინა-რუსეთსა და საქართველო-რუსეთს შორის – უბრალოდ სამარცხენოა. ღვთის სასჯელია, მაგრამ, ეგონებ, მალე მოიხდიან სასჯელს. საქმეს ასეთი პირი უჩანს.

„...როდესაც კაცის ძე მოვა, კპოვებს ნეტა დედამიწაზე რწმენას?“ (ლუკა, 18,8).

ქრისტეს და სტალინის ასპეტივიზმი

თქვენ როგორ კადნიერებით – ჩვენს მაცხოვარს, იესო ქრისტეს შედაროთ ეს ღემონური არსება – სტალინი? – შესაძლოა ვინმეს აღეძრას აღშფოთებით ამგვარი კითხვა. ღმერთს შეიძლება შეადარ-შეაპირისპიროთ თვითონ საგანა, რომელიც უდაბნოში ცდიდა უფალ ღმერთს. მართალია მათ შორის დიალოგი სიგყვამცირე გახლდათ – უფალმა განდევნა იგი.

ქრისტე გაადამიანურდა და 33 წლის განმავლობაში იგი ცხოვრობდა ადამიანის ცხოვრებით. იგი სრულფასოვანი ადამიანია. სხვაგვარად იგი მესია არ იქნებოდა

„მოვიდა ძე კაცისა, ჭამს და სვამს, და ამბობენ:

აჰა, კაცი, რომელსაც უყვარს ჭამა და ღვინის სმა, მებაჟეთა და ცოდვილთა მეგობარი, და მისი სიბრძნე საქმეებითაა გამართლებული“ (მათე, 11,19).

ქრისტე მამაკაცია მთელი თავისი ღირსებებით, ის საჭურისი არაა. საჭურისებს არ შეუძლიათ გაუგონ ადამიანს, უთანაგონონ მას. თუმცა ქრისტეს მიერ ნაქადაგევი ასკეტიზმი ძალზე მკაცრი იდეალიზმია, ძალზე იშვიათად განსასორციელებელი:

„...ყველა, ვინც ქალს გულისთქმით უყურებს, მან უკვე იმრუმა მასთან თავის გულში.

თუ გატდუნებს შენი მარჯვენა თვალი, ამოითხარე და გადაადგდე, ვინაიდან უმჯობესია შენთვის, რომ ერთი ასოთაგანი დაგელუპოს, ვიდრე მთელი შენი სხეული გვენაში ჩავარდეს“ (მათე, 5, 28-29).

მაცხოვრის ეს ნათქვამი რომ ნაგურალური პირდაპირობით გავიგოთ, ქრისტიან მამაკაცთა მოღვათა უსინათლოთა საზოგადოებად გადაიქცეოდა. ადამიანის ბუნებაში არ არის გულისთქმის წამიერი იმპულსის გამომრიცხავი მექანიზმი. ეს არის ქრისტიანული სიწმინდის მკაცრი იდეალი. ამ იდეალისაკენ, თვით მიუწვდომელი სიწმინდისაკენ, უნდა ისწრაფოდეს ადამიანის სული და გონება, მისი ქმედებანი. ცოდვა-წარწყმელის წამალი გულის ძირიდან წამოსული ლოცვა-მონანიებაა. მონანიებისთვის არ კმარა რამდენიმეჯერ, ან ბევრგზის პირჯერის გადაწერა და ღმერთს შეეხვეწო – მაჰაგიუო. მონანიება უმძიმესი სასჯელის მოხდაა. ადამიანის ბუნება არ არის ისე იდეალური, ქრისტე რომ მოითხოვს. მაგრამ არა არს უფრო წმიდა და უფრო მაღალი, ვიდრე სწრაფვა ქრისტიანული სულის სიმაღლეებისაკენ. ქრისტე, როგორც ღმერთი, ამ ქვეყნად მოსულამდე არსებობდა ზეცის სასუფეველში. იგი მარადიული ალფა და მარადიული ომეგაა. იგია მარადიული დასაწყისი და მარადიული დასასრული. ქრისტე გადმოვიდა ადამიანში, განკაცდა იგი. ის რომ ყოფილიყო ადამიანის ბუნებისაგან ძალიან დაშორებული, განსხვავებული არსება, მაშინ იგი მესია არ იქნებოდა, მის განკაცებას აზრი არ ექნებოდა. ჩამოგვძახებდა შორიდან. ციდან ბრძანებას – როგორც მრისხანე ღმერთი მბრძანებელი და არა შენი ძმა, შვილი. ახლობელი, ამიგომ იესო გარკვეული აზრით ჩვეულებრივი ადამიანიცაა, ადამიანური ემოციებით. მან თავის თავზე მიიღო ადამიანური ცხოვრების გკივილები და სისუსტეებიც. მისი ძალა სისუსტეთა უქონლობაში კი არა, სისუსტეთა დაძლევაშია. ამიგომაცაა იგი ჩვენი სული და გული. ამიგომაც იქცა იგი „ჩვენად“. ის არის ყველაზე ახლობე-

ლი მეგობარი, დამამშვიდებელი, ყველაზე სასოწარკვეთილ ადამიანს რომ ალაღვენს, შეიწყნარებს და აჩვენებს ნათელს. გზააბნეული შებრუნდეს ღვთისკენ.

ქრისტოლოგები ასეთ დელიკატურ საკითხსაც სვამდნენ: ჰქონდა თუ არა მას ქალისადმი სიყვარულის ბუნებრივი გრძნობა? ქრისტემ, როგორც მესიამ, ადამიანი ყველაზე კარგად იცის... იესო არამარტო თვითონ იყო იდეალური განსახიერება სიწმინდისა, ადამიანურისა, მან განანათლა სიყვარულს და სიყვარული. ქრისტემ გაათავისუფლა ადამიანი სულიერობაში და არა ცხოველურ სტიქიაში. მან მოახდინა ქალის ნამდვილი ემანსიპაცია. ქრისტემ ახალი სიღრმე, სინატიფე და სულიერობა შესძინა სიყვარულს. მან გასწმინდა ადამიანის ბუნება ბუნებრივი სიგლანქისაგან და შთაუწერა მას გრძნობა შეწყნარებისა, თანაგრძნობისა. მკაცრია ასკეტიზმი მაცხოვარისა, მაგრამ ის არასოდეს უნდა დავიწყებოთ ცალმხრივობამდე.

„თუ გაცდუნებს შენი მარჯვენა თვალი, ამოითხარე და გადააგდე...“ ამ სიტყვების ავტორმა სინამდვილე გვასწავლა. მეორე მხრიდანაც. სახარების ასო-ასოდ კითხვა შორს ვერ წაგვიყვანს. იგი უნდა შეიგრძნო სულით და გულით. იესო ქრისტე, სიყვარულის ღმერთი, დაუნდობელი არ გახლავთ სუსტების მიმართ, ის სასტიკია ბოროტი თავხედობისადმი. როცა მისი მოძღვრებიდან ჰეშმარიტების ერთ მხარეს მოვიხმობთ, არ დაგვაფიწყდეს მეორე მხარეც.

მწიგნობრებმა და ფარისევლებმა იესოს მრუშობაზე წასწრებული ქალი მიუყვანეს. მოსეს რჯულით იგი უნდა ჩაექოლათ. სცდიდნენ იესოს, დაარღვევდა თუ არა კანონს. ქრისტემ შეიბრალა საწყალი ქალი და ჰეშმარიტი ღვთაებრივი ლოგიკით იხსნა იგი. ქალი გაამართლებინა მისსავე ბრალმძებლებს. იესომ კარგად უწყოდა, რომ ფარისევლებმა, მწიგნობრებმა იცოდნენ, თავიანთი არაუცოდველობის შესახებ, რომ უცოდველი არავინ იყო.

„ვინც თქვენს შორის უცოდველია, პირველად მან ესროლოს ქვა!“ – თავაუღებელივ მიმართა იესომ.

ცოდვილმა ბრალმძებლებმა, სინდისმხილებულებმა, იგრძნეს და იცნეს თავიანთი შეცდომა და სათითაოდ გაეცალნენ იქაურობას:

„არც მე გდებ მსჯავრს, წადი და ამიერიდან ნულარ სყოდა!“ – უთხრა იესომ ჩაქოლვის მომლოდინე ქალს (იოანე, 8, 7-11).

ქრისტე სიყვარულისა და სიკეთის ღმერთია. ცხოვრობდნენ ადამიანები ქრისტემდე, მაგრამ მან ადამიანი აიყვანა მანამდე უცნობ სიმაღლემდე. მსოფლიო ხელოვნება, პოეზია უმღეროდა ქალს. ქალი გახდა მიზეზი გროის ათწლიანი ომისა, რომელსაც მარადიული ძეგლი აუგო ჰომეროსმა, მაგრამ ქალის სულიერი ამაღლება არსად ისე არ შემკულა, როგორც „სახარებაში“, სახელობრ, ქალს ხვდა წილად – ყოფილიყო პირველი, რომელსაც ჯვარცმის შემდეგ გამოეცხადა მაცხოვარი. ეს გახლდათ მარიამ მაგდალინელი.

სახარება, ცხადია, არაა ლირიკული ნაწარმოები. ესაა ღვთაებრივი სურათი „სიკედილითა სიკედილისა დამთრგუნელი“, გეიმი სიკედილზე გეამაღლებისა. მისი განსახიერება ჯვარცმული მაცხოვარია. მოწაფეებს უზომოდ უყვართ თავიანთი არაჩვეულებივი მასწავლებელი. ისინი როგორღაც გრძნობენ, რომ მათი მოძღვარი მათებრ ადამიანია, მაგრამ გრძნობენ იმასაც, რომ იგი ადამიანზე მეტია, ღვთაებრივია. ჭეშმარიტ ღმერთად ქრისტე ჯვართმაღლების შემდეგ ხდება. მაგრამ მოწაფეებს ადამიანურად უყვართ ადამიანი. თუმცა ცოცხალი სიახლოვე არ უწყობს ხელს სულიერ სიახლოვეს. მაგრამ მოწაფეებისთვის იგი, უწინარეს, ადამიანია, ადამიანური ცრემლებით დატირებული. უძველეს დროში დასტიროდნენ წარმართულ ღმერთებს (აღონისი, აგისი, ოსირისი, მითრა, დიონისე...) დასტიროდნენ ადამიანს მიმსგავსებულ არსებებად, მაგრამ არა როგორც ადამიანს.

„იესოს ჯვართან იდგნენ დედამისი, დედამისის და, მარიამ კლეოპასი, და მარიამ მაგდალელი“ (19,25).

„ერთ შაბათს, გარიჟრაჟზე, როცა ჯერ ისევ ბნელოდა, მივიდა მარიამ მაგდალელი სამარხთან და ხედავს, რომ ლოდი გადაგორებულია სამარხიდან“ (ი. 20,1).

მარიამ მაგდალინელი მაშინვე გარბის ქრისტეს მოწაფეებთან. აუწყებს მათ, რომ სამარხში აღარ არის იესოს სხეული. უსაზღვროა მარიამ მაგდალინელის მწუხარება ისევე უსაზღვროა, როგორც მისი თავგანწირვა. იესოს ლეგენდარულმა მოწაფეებმა, შემდგომში მოწამებორივი სიკედილით რომ დაასრულეს

სიციოცხლე, ვერ გაბედეს ის, რაც გაბედა ამ ცრემლებით სავსე დიდმა ქალბატონმა, დიდმა მოწამემ. მან არ დაგოვა იესო წამების არცერთ წუთს. და აი, იგი ისევე პირველი მივიდა იესოს სამარხთან, იგი ღვთისმშობელთან ერთადაა. ღვთისმშობელს შეიღლი გარდაეცვალა. მაგრამ ცრემლები მარიამ მაგდალინელისა შეუშრობელია.

„მარიამი კი იღვა სამარხის გარეთ და გიროდა. მგირალი სამარხისაკენ დაიხარა. და დაინახა თეთრებში შემოსილი ორი ანგელოზი, მსხდომარენი ერთი თავით და მეორე ფერხით, სადაც იესოს გვამი ესვენა. უთხრეს მას: „დედაკაცო, რატომ სტირი?“ მან მიუგო: „ჩემი უფალი წაიღეს და არ ვიცი, სად დაასვენეს.“ ამის თქმისას მოგრიალდა და იხილა მდგომარე იესო. მაგრამ ვერ იცნო, რომ იესო იყო. უთხრა მას იესომ: „დედაკაცო, რატომ სტირი, ვის ეძებ?“ მას მეზაღე ეგონა იგი და უთხრა: „ბატონო, თუ შენ წაიღე, მითხარი, სად დაასვენე, და მე წამოვიღებ.“ უთხრა მას იესომ: „მარიამ!“ მოგრიალდა და ებრაულად უთხრა: „რაბუნი!“ (რაც ნიშნავს: მოძღვარო!)

საოცარია, სიმშვიდის გეწიგნში, სახარებაში, ამდენი მწუხარების განცდის ჩვენება. მაგრამ იოანეს ამ თითოეულ სტრიქონს, თითოეულ სიტყვას გენიოსთა გომები სჭირდებოდა. სულ რამდენიმე სტრიქონში გადამლილია ადამიანის გრაგედიის უღრმესი და უნაგიფესი სამყარო. აბა მივაქციოთ ყურადღება ერთ გარემოებას. მწუხარებისაგან მარიამი ადგილს ვერ პოულობს. რა ქნას არ იცის. გირის და ეძებს სამყაროში ერთადერთს, ყველაზე საყვარელ ღმერთკაცს. აქ სასწაულის სურათია სასწაულებრივ დამაჯერებლად. უკვე აკლდამიდან აღმდგარი ქრისტე, მიწა რომ დაუგოვა, მაგრამ ჯერ ზეცად არ ამალღებულა, მარიამს ბაღში, საფლავთან გამოეცხადება, საუბარსაც გააბამს მასთან, მაგრამ ვერ იცნო ვერცა ხილვით, ვერცა ხმით. იცნო მაშინ, როცა მაცხოვარმა წარმოთქვა ერთი სახელი, წარმოსთქვა ისე, რომლის იღუმალმა გეჰბრმა სამყარო შეათრთოლა. ამ სიტყვაში იყო სისწაულებრივი სითბო და სიფაქიზე. ეს სახელი გახლდათ მაგდალინელისა — „მარიამ!“ ამ ხმით წარმოთქმულ სიტყვაზე მარიამმა მყისვე შეიქცნო, ვისაც ასე წრესგადასული სევდით ეძებდა — „მოძღვარო!“ რა სინაგიფე ჩააქსოვა მწუხარე სიხარულით

წარმოთქმულ სიტყვაში – „მოძღვარო!“ მარიამი მყისვე მივიარდა. რათა ფერხთი მთხეოდლა.

„არ შემეხო, რადგან ჯერ არ ავსულვარ მამასთან“. ეს იყო უკვე ზეცად აღმავალი ქრისტეს ხმა.

„ერემლნი მაგდალინელისანი“ ყველაზე მშვენიერი ცრემლია მწუხარებისა და სიყვარულისა. მსგავსი სინატიფე არ განუცდია სამყაროს.

მარიამ მაგდალინელის ფენომენს ხშირად ეხება დიდი გერმანელი ფილოსოფოსი და თეოლოგი ჰეგელი. იგი მას „მშვენიერ ცოდვილს“ უწოდებს. განიხილავს იმის ნიმუშად, რომ სიყვარული მორალზე მაღლა დგასო. „ღვთაებრივი სიყვარული ჰჰაგიობს ცოდვას, ყოფილს ხდის სულისათვის არყოფილად. მარიამ მაგდალინელს ეპატიება ბევრი, რადგან მას ბევრი უყვარდა. სიყვარული თვით მორალურ მოსაზრებებზეც მაღლა დგას. მარიამმა ნელსაცხებელი სცხო ქრისტეს, იმის ნაცვლად რომ ეს ნელსაცხებელი მიეცა ღარიბებისათვის. ქრისტემ მოიწონა მარიამის ეს საქციელი“ (Гегель, Эстетика, т. IV. М., 1993, გვ. 161) [იუდა ისკარიოტელმა დაუწუნა მარიამს ამ ძვირფასი ნელსაცხებელის დახარჯვა – სჯობდა იგი ღარიბებისთვის გაეწილადებინაო? არაო. – ქრისტემ მოიწონა მარიამის საქციელი, რადგან მარიამმა შეიცნო ღვთაებრივი, თაყვანი სცა ღვთაებრივს.]

ქრისტუს კვართი და სტალინის უინელი

მეტიხმებალ შეზღუდული იქნებოდა ასკეტიზმის დაყვანა – სექსუალურ მოთხოვნათა შეზღუდვაზე. დიდი ასკეტები იმიტომ იყვნენ ღიღნი, რომ უზენაეს იდეას უძლენიღნენ სიყვარულს. თვითმიზნური, უაზრო თვითგვემა ვის რად სჭირდება? ქრისტე ამბობს – მე სიყვარული მინდა და არა მსხვერპლიო. ადამიანის გულის წადილთა დათრგუნვა რისთვის არის საჭირო? სტალინის პირადი ცხოვრება ნიმუშია განჯული გიგანისა, თვითშეზღუდვისა, პირადულ ვნებებს რომ უმორჩილებს კანონის უზენაესობას. აქ ლა-

პარაკი არ არის მის უშეცდომობასა და უცოდველობაზე. აქ მთავარია მთავარი. სიცოცხლისაკენ მიმართული, ეგოცენტრისგული ძალების ალაგმვა იშვიათად თუ ვინმეს შეუძლებელია დაუქვემდებაროს საკაცობრიო იდეალებს. ყველაზე მრისხანე ომის პიკელ ღლეებშივე სგალინმა ორთავე ვაჟი გაგზავნა ფრონტზე. პირველი შვილი, იაკობი, მალე ჩაეარდა გყვედ. იაკობმა გაამართლა ანდამა: „კეიცი გვარზე ხგისო.“ მაგრამ რატომ პგონიათ სგალინოფობებს, რომ სგალინს სიყვარულის უნარი არ პქონდა? შვილის სიყვარული თავის თავის სიყვარულზე მეტია. შვილი არის ჩემი „მე“-ს საუკეთესო ვარიანტი. როცა რეიხსა და სგალინს შორის ვაჭრობის გამართვა სურდათ, სგალინმა იმთავითვე შეაწყვეტინა ყველას: „მე ფელდმარშალს ჯარისკაცზე არ ვცვლი.“ სგალინისათვის შვილი იყო მთელი ქვეყანა. მაგრამ რამდენად მძიმეა მამისათვის ღვიძლი შვილი, ამას ყველა ნორმალური მამა ხვდება: „იქ, ფრონტზე, ყველა ჩემი შვილია“, ვინც ქვეყანას იცავსო. აი ეს იყო მართლა ზეკაცი. აბა ეს კაცუნები რომ გკაცუნობენ. დიდი კაცის სიდიადე რომ ამწარებს საკუთარი სიპაგარავის გამო. ეს არის ადამიანური გრაგიკომედია დასაბამიდან ღღებდე. სგალინური რეპრესიების არაერთ რაინდულ მსხვერპლს შევხვედროვართ ცხოვრებასა თუ წიგნებში, გრაგედის რომ გრაგედიად სახავენ, მაგრამ სგალინის სიდიადეს რომ რაინდულად აღიარებენ. რამდენი ინადირა ქრისტეს ფეხის მკვნეტელმა, საგანის ნაშიერმა ხრუმწოვმა. რამე ენახა ქალაღდის ნაგლეჯი – სგალინის განკარგულება რომ იქნებოდა ვინმეს თვითნებური დასჯის მითითებით. სგალინი მონა იყო კანონისა. მარხვა ასკეტური რეჟიმის სახეობაა. მარხვის, ასკეტიზმის წესი სასულიერო პირთათვის ან რიგითი სამოქალაქო ცხვრების მორწმუნეთათვის განსაზღვრულია ეკლესიურად, მაგრამ ის ადამიანები, რომლებიც ნორმალური ცხოვრებით ვერ ცხოვრობენ, იწვიან მსოფლიო ქარცეცხლში, მათთვის, როგორც ჩანს, განჯვა-მოთმინების სხვა კანონს აწესებს უფალი. მთავარია ის დიადი იდეა, რომელიც ღვთისაგან მოღის. რომელიც ღვთისაკენ მიღის. რას მოიკლებ პირადი კეთილდღეობიდან, რას მოითმენ – რას აიგან სიგკობების მოსაგერიებლად, რას აიგან განჯვით, წვალებით ემსახურო ღმერთს, ხალხს, ქვეყანას. დასაუღვთის ბურეუა პრემიღენ-

გები, პირადი ბიზნესითაც რომ არიან დაკავებულნი, არ ჯობდა ფესსაცმელი შეეკერათ? სგალინის მამა ფესსაცმელს კერავდა, მისმა შვილმა მსოფლიო ისტორიას რომ არ ახსოვს ისეთი სახელმწიფო შეკერა. თვითონ კი გაცვეთილი ფესსაცმელით წავიდა ამა ქვეყნიდან. ვინ რა იღეით, ვინ რამხელა იღეით იღეაწა ამ ქვეყნად, გამოჩნდება ყოველი, რამეთუ მაცხოვარი გვაფრთხილებს – განკითხვა შეეხება როგორც ცოცხალთა, ასევე მკვდართაც.

ახლა იმის შესახებ, თუ რატომ ვადარებთ ქრისტეს კვართს, ქრისტეს სამოსელს სგალინის სამოსელს, ანუ მის მთელ აუღიდეებას? აი აქედან იწყება კაცის საღვთო რეჟიმი. აი, მაგერიალურ კეთილდღეობასთან ურთიერთობის წესი მაცხოვარმა განსაზღვრა. მანამდე ორიოდ სიგყვით – მაინც რა ემოსა იესოს? მაცხოვრის ერთადერთი ქონება იყო სამოსელი. არ ჰქონდა ბინა, სად მიიდრიკოს თავი! სამოსელიდან კვართი იყო „ნაქსოვი ზემოდან“, ხოლო რიზა და სხვა დანარჩენი ჯეარცმის აღმსრულებელმა მეომრებმა გაინაწილეს.

„კვართი – (პოდირი) ნაქსოვი ზემოდან, გრძელი და ფართო სამოსელი ფესებამდე (კოჭებამდე) ეშვება. ქრისტე მოგვევლინა მეფის სამოსელში, თეთრსა და ბრწყინვალე სამოსელში (იხ. კრებ. „Апокалипсис“, СКИТ, 1993, М., გვ. 33)

ქრისტეს პერანგი მისი დიდებულების სიმბოლოა. მაგრამ მისი სამოსელი, მთლიანობაში, არის სიმბოლო მაგერიალურ სამყაროსთან მისი მიმართებისა. იგია სიმბოლო – მაგერიალურზე ადამიანის სულიერი ამაღლებისა. აი, როგორ გამოხატა მაცხოვარმა თავისი დამოკიდებულება სიმდიდრისადმი:

„ნუ დაიუნჯებთ დედამიწაზე, სადაც ჩრჩილი და ქანგი სპობს და სადაც ქურდები თხრიან და იპარავენ. დაიუნჯეთ ცაში, სადაც არც ჩრჩილი და ქანგი სპობს და სადაც არც ქურდები თხრიან და იპარავენ. ვინაიდან სადაც შენი საუნჯეა, შენი გულიც იქვე იქნება“ (მათე, 6, 19-21).

კაპიტალიზმში რომ ლეგალური ქურდობა და ძალმომრეობაა, ამაზე აღარც დაობენ. დამისახელებ მსოფლიო ისტორიიდან მაგალითი, მეფეთა ცხოვრებიდან, მსგავსი ასკეტური თვითგვემისა, რაც სგალინმა გააკეთა. 30 წლის განმავლობაში კაცი იყო დიქტატორი, მსოფლიო ისტორიაში ყველაზე მძლავრი სახელმწიფოს

მბრძანებელი, რომელმაც შექმნა ხალხის სახელმწიფო. ამ ქვეყანაში არ იყო დემოკრატიული სახალხო არჩევნები, მაგრამ არასოდეს ხალხს, უბრალო ადამიანს არ ღირსებია ისეთი უფლება ადამიანისა, რაც მშრომელ, გაჭირვებულ ადამიანს ჰქონდა. რათქმუნდა, ეს სრულიადაც არ იყო სამოთხის სახელმწიფო და სამართლიანობით დაყურსული ქვეყანა. მე რომ 1937 წელს ჩემი სადოქტოროთი მიესულიყავი უნივერსიტეტში, კალიმა უკან დამრჩებოდა. სახელმწიფოთა ისტორია, ვიმეორებ, მიწიერ, ძალმომრეობათა, ბოროტებათა ისტორიაა, რომელთა შორის, ბოროტებათა ხარისხით – საბჭოთა კავშირი ყველაზე ნაკლები ბოროტება ყოფილა. მეტი და უკეთესი არ არის მიწაზე ამენებული ქვეყანა.

როდესაც ქრისტიანულ მოძღვრებას ეხებით მაგერიალური სიმდიდრისა და საკუთრების მიმართ, აქაც ცალმხრივად არ უნდა გავიგოთ ქრისტეს მოძღვრება... 1969 წლის სექტემბერში უმშვენიერეს „იასნაია პოლიანაში“ გოლსგოის სახლ-კარს, მის სასახლეებს ვათვალიერებ, პირჯვარი გადავიწერე და ერთი თანმხლები ქართველი მეგობრის გასაგონად ჩავიბურცე: მაღლობა ღმერთს, გოლსგოიმ ეს სიმდიდრე რომ დაგვიტოვა და ესეც არ გააჩუქა (გოლსგოიმ სიბერეში, რელიგიური მოსაზრებით ღიდი სიმდიდრე ჩამოურიგა ღარიბ-ღატაკებს). მაგრამ გოლსგოისეული დანაგოვარი ნივთები იმდენად განსულიერებულია, რომ ამგვარი ქონების მიმართ არ უთქვამს ქრისტეს – ჩრჩილი შეჭამს, ან ქურდი მოგპარავსო.

ამხანაგ სტალინის პირადი ქონების აღწერა

„1953 წლის 5 მარტს 22 საათსა და 30 წუთზე მე, აგარაკ ბლიენიაი დაჩას კომენდანტმა ორლოვმა, უფროსმა მიმაგრებულმა სტაროსტინმა, თანაშემწემ გუკოვმა, თანამშრომელმა ბუტუსოვამ ამხანაგ ბერიას განკარგულებით შევადგინეთ ამხანაგ ი. ბ. სტალინის პირადი ქონების აღწერა.

1. ბლოკნოტი ჩანაწერებისათვის, რუხი ფერის ტყავის ყდაში;
2. უბის წიგნაკი, ტყავის, წითელი ფერის;

3. პირადი ჩანაწერები, ცალკეულ ფურცლებსა და მოსახვე ფურცლებზე შედგენილი შენიშვნები, დანომრილია სულ 67 ფურცელი (სამოცდა შვიდი);

4. საერთო რეგული ჩანაწერებით, წითელი ფერის ყდაში;

5. ჩიბუსი – 5 ცალი. მასთან ერთად: 4 ყუთი და სპეც. მოწყობილობანი, თუთუნი. ამხანაგ სტალინის კაბინეტში: წიგნები, სამაგიდო ნივთები, სუვენირები სიაში შეტანილი არ არის.

საძინებელი და გარდერობი:

6. თეთრი ფერის კიგელი – 2 ცალი, (ორივეზე მიმაგრებულია სოციალისტური შრომის გმირის ეარსკელაეი);

7. რუხი ფერის კიგელი, ყოველდღიური – 2 ცალი;

8. მუქი მწვანე ფერის კიგელი – 2 ცალი;

9. შარვალი – 10 ცალი;

10. თეთრეული ჩაწყობილია № 2-ე ყუთში. № 3-ე ყუთში ჩაწყობილია: 6 კიგელი, 10 შარვალი, 4 შინელი, 4 ქუდი. № 1 ყუთში ჩაწყობილია ბლოკნოტები, უბის წიგნაკები, პირადი ჩანაწერები. სააბაზანო – სამსახვე ნივთები ჩაწყობილია № 4-ე ყუთში.

სხვა ქონება, რომელიც ამხანაგ ი. ბ. სტალინს ეკუთვნოდა, აღწერაში შეტანილი არ არის.

აღწერის დასრულებისა და დოკუმენტის შედგენის დრო – 1953 წლის 6 მარტი, 00 საათი და 45 წუთი.

დამსწრენი: /ხელმოწერა/ ორლოვი

/ხელმოწერა/ სტაროსტინი

/ხელმოწერა/ ტუკოვი

/ხელმოწერა/ ბუტუსოვა“

საძინებელ ოთახში აღმოჩენილია შემნახველი სალაროს წიგნაკი, რომელშიც შეტანილია 900 მანეთი. აი, სტალინის მთელი სიმდიდრე. ბინა – სახელმწიფოს კუთვნილია, მასში ამჟამად პრეზიდენტის არქივია მოთავსებული, აგარაკი – სახელმწიფოს კუთვნილია – გადაეცა ახალ მეპატრონეებს“ (დოკუმენტი ამოღებულია ვლადიმირ კარპოვის წიგნიდან „გენერალისიმუსი“).

P. S. ვლადიმერ კარპოვის წიგნი „გენერალისიმუსი“ ნამდვილად დიდებული წიგნია ეს მარტო მისი გალანტისა და გმირული ბიოგრაფიის დამსახურება კი არ არის – ეს დროის ნაყოფიერება. გამოჩნდა ღვთის ხელი. სტალინის მეორედ მოსვლას რომ მიგვანიშნებს, ოღონდ არა გენერალისიმუსის ფორმით, არამედ გე-

ნიალური პროკურორის ფორმით. ხომ ხელაეთ მსოფლიო პრო-
პაგანდის საშუალებით მეძავეს ხელშია, რომელმაც ასეა ხალ-
ხებს მძეინეარე ღეინო მეძაობისა. ამიგომ ეს წიგნი არათუ ფარ-
თოდ და ღირსებისამებრ შუქდება, არამედ ფაქტიურად იღვენება,
მაგრამ ღვენა ხორციელდება არა აკრძალვის იურიდიული ფორ-
მებით, არამედ გროსმეისგერულად, შექმნან გარემოცვა, სიმართ-
ლე რომ ვერ სუნთქავდეს. ასეთია სამოგადოდ ყოველი წიგნის
ხვედრი, რომელიც მწარე სიმართლეს, ქვეყნისთვის, ხალხისათ-
ვის სასიცოცხლოდ აუცილებელ სიმართლეს თუ ეხება. მაგრამ
სანამდე დაიჭერს მუშგში მზის სხივებს ანტიქრისტე, საგანა?
არაეის ეგონოს, მე სტალინს ეიცავდე. სტალინს რად უნდა დაცვა!
რეპრესიების გამო ბრალდებას ვერ მოეუხსნით სტალინს, თუმცა
იმასაც შეგახსენებთ, რომ არც მეორედ მოსელა უფლისა იქნება
ურეპრესიო. სამწუხაროდ, გვაფრთხილებენ უფლის სახელით,
უდანამაულონიც არ აღმოჩნდებიან მთლად კაი ღღეში.

ასლა დავებრუნდეთ ქრისტეს სამოსელეს აღწერასა და რო-
გორ გაინაწილეს იგი ოთხმა მეომარმა. სხვათამორის სტალი-
ნის ქონების აღწერის ოქმსაც ოთხი აწერს ხელს. თუმც მათ არა-
ფერი მიუთვისებიათ და არც წილი უყრიათ შინელზე, ვით მაქსოვ-
რის კვართზე. იმ მეომრებმა, ვინც ქრისტე ჯეარს აცეეს, განსაც-
მელი გაიყვეს ოთხ ნაწილად. კვართს ვერაფერი მოუხერხეს. მი-
სი დაჭრა შეუძლებელი გახლდათ. იგი ისე იყო ნაქსოვი, რომ
დაჭრის შემთხვევაში მთელი ნაქსოვი დაიშლებოდა. დანარჩენი
განსაცმელი (რიზა და სხვ.) ვარაუდობენ, რომ ნაჭრებად გაინა-
წილეს. სახარებიდან მოსჩანს, რომ მეომრები სამოსელს მაგე-
რიალური ფასეულობის გამო კი არ დახარბდნენ, არამედ იგრძ-
ნეს მისი რელიკვიური მნიშვნელობა ამ „უცნაური“ კაცის სამო-
სელისა. რას ერჩით ამ „კულტურულ“ ჯალათებს?

განსაცმელი ეს მორალური სახეა ადამიანისა, ერისა (ეროე-
ნული განსაცმელი), პროფესიისა, სამსახურისა. მაგრამ სახარე-
ბის უმთავრესი ამრი იქეთკენაა მიმართული, რომ გარე სამოსე-
ლი კი არ არის მთავარი, მთავარია სული, შინაგანი სამყარო.

„სამოსელზე რაღას ზრუნავთ? მეხედეთ ველის შრომანებს,
როგორ იზრდებიან: არც შრომობენ, არც ართავენ. მაგრამ გე-
უბნებით თქვენ, რომ სოლომონიც კი, მთელ თავის ღიდებაში, არ
შემოსილა ისე, როგორც ერთი ამათგანი“ (მათე, 6, 28-29).

სამოსელი აღამისა და ევასი

პირველმა ბიბლიურმა ადამიანებმა პირველი „კოსტუმი“ ლელვის ფოთლებისაგან შეიკერეს. ეს მოხდა ალთქმის დარღვევის, პირველქმნილი ცოდვის შემდეგ:

„აეხილათ თვალი ორივეს და მიხედნენ, რომ შიშველნი იყვნენ. გადააკერეს ლელვის ფოთლები და არდაგები გაიკეთეს“ (დაბად. 3,7).

მართლაც-ღა უცნაური ბედი დაჰყვა ადამიანს. ამ ცოდვის გამო დაისაჯნენ პირველი „დისიდენტის“. გველის, მიერ შეცდენილი ადამიანები. მაგრამ ამ ცოდვის წყალობით იქცნენ ისინი ნამდვილად ადამიანებად. მანამდე, სამოთხეში, როგორც ჰეგელი ამბობს, ადამს და ევას ჰქონდათ პირუტყვეული სიმშვიდე, სრულად უშინაარსო. რეალური ადამიანის რეალური ცნობიერება ცოდვის შემდეგ შეიქმნა. სიშიშვლის, როგორც სირცხვილის, განცდა ნიშნავს, რომ იწყება კულტურის ადამიანი, რომელმაც უკვე იცის, რა არის მისაღები, რა არის მღაბალი და სასირცხო. ამიერიდან გაემიჯნა სული ხორციელ თვითმყოფობას. დიდი ხნის შემდეგ, აი, ახლა, ჩვენს ეპოქაში ადამიანებმა კელაე გაიხადეს, იციან, რომ სირცხვილია, მაგრამ თვით სირცხვილმა დაკარგა სირცხვილის გრძნობა და დედიშობილა ადამიანები მსოფლიო აუდიტორიის წინაშე, გელეეკრანზე გარდმოაფენენ ყოველ სასირცხოს. მაგრამ ეს არ არის ცოდვამდელი ადამისა და ევას სიშიშვლე. ეს უკვე ორგზის დანამაულია უფლის წინაშე, რის გამოც მეორედ მოსვლის ეამს ადამის ძენი უფრო სასტიკად დაისჯებიან, ვიდრე პირველი, გამოუცდელი ცოდვილნი.

განათლებული ადამიანები ადამისა და ევას სამოსელს სწორედ ლელვის ფოთლებით წარმოიდგენენ. მაგრამ რაგომღაც თითქმის არ ახსოვთ, რომ ღმერთს შეეცოდა ცოდვილ-დასჯილნი პირმშონი და თვითონვე შეუკერა ბრწყინვალე „კოსტუმი“.

„გაუკეთა უფალმა ადამს და მის ღედაკაცს ტყავის სამოსელი და შემოსა“ (დაბად. 3,21).

რა არ იწინასწარმეტყველებს

ღმღმ თავეები თავს იმგერეედნენ, როგორ ამოეხსნათ ანგიქრისტეს სახელი ცნობილი რიცხვების მეშვეობით, გამოცანად რომ არის მოცემული აპოკალიფსში:

„აქ არის სიბრძნე, ვისაც გაგება აქვს, გამოითვალოს მხეცის რიცხვი, რადგან რიცხვი ადამიანისაა და მისი რიცხვია ექვსას სამოცდაექვსი“ (13,18).

უკანასკნელი მეფე-ანგიქრისტეს სახელი, რომლის შემდეგ მოდის (გრადიციული წარმოდგენით) ასო-ასო შეკრებით უნდა შეადგენდეს 666. მაგალითად, თუ ა=1, ი=10 და ა. შ. ასოთა კომბინაციის შემდეგ მივიღებთ იმ წყეული მეფის, ანგიქრისტე მეფის სახელს, რაც შეეუარდება 666-ს. ამიგომაცაა 666 საგანის რიცხვად წოდებული. ამ რიცხვთან დაკავშირებულია მრავალი ცრურწმენაც. მეორე და მესამე ათასწლეულების საზღვარზე თეორიული პრაქტიკაც და პრაქტიკული პრაქტიკაც მოწმობს იმაზე, რომ თვით გენიოსი ამოღ დაშერნენ. ყველაზე კარგი ეგზეგეტიკოსი, განმმარგებელი ბიბლიური გამოცანებისა – ესაა მისი აღმატებულება დრო. ახლა ჩვენ შეგვიძლია მოუეთხროთ იმაზე, რაზეც წინასწარმეტყველებდნენ. ბევრი რამ წარმოდგენითი წინასწარმეტყველებიდან საგნობრივად განხორციელდა.

დაეუშვათ, რომ ქრისტიანობის მომავალი დამლუპველი დედამიწაზე არის „ტიტანი“-ს სახელწოდების მქონე მეფე-ანგიქრისტე. (ეს მაგალითი აღებულია წმიდა ირინეიდან. ბერძნ. თეუტან).

თ-300, ე-3, უ-10, გ-300, ა-1, ნ-50 = 666

ასეთი ინტერესი, რა ერქმევა მომავალ ანგიქრისტეს, რომელიც შეესაგყეისება 666-ს, დღესაც არ წყდება. გთავაზობთ ჩვენს კონცეფციას: უფალმა თავის რჩეულს, წინასწარმეტყველს მისცა უნარი – განჭვრიტოს მომავალი მოვლენები – როგორი მოვლენა, როგორი ადამიანი, როგორი ხასიათი გამოჩნდება, მოვა. მაგრამ არ არის არცერთი შემთხვევა ბიბლიურ წინასწარმეტყველებათა ისტორიაში სახელობით იქნას დასახელებული რომელიმე მოვლენა ან საგანი. „უსალმუნში“, ისაია წინასწარმეტყველთან ნაწინასწარმეტყველებია მესიას მოსვლა და მასთან დაკავშირებული ზოგიერთი კონკრეტული მოვლენა თუ ნიშანი, მაგ-

რამ არსად არ არის ნათქვამი, რომ მას ეწოდება იესო ქრისტე.

ბიბლიაში, „გამოცხადებაში“ ვხედავთ მფრინავ მანქანებს, ბომბდამშენებს, ბირთვული იარაღის მოქმედებას, მაგრამ არსად არ არის ეს მოვლენები დასახელებული თანამედროვე სახელწოდებით. სახელს უფალი ისევე არ გაგვიმხელს, როგორც იმ საიდუმლოებას, როდის წაეღოთ ამ ქვეყნიდან. თუ ღმერთს იმდენი შეუძლია, რომ გაგვაჩინა, ის არ შეეძლო ჩვენი მივლინების ეადა გაემხილა? მაგრამ მაშინ ადამიანის არსებობა ამრს კარგადა. ასე რომ ბევრი სიმბოლო აპოკალიპსისა საერთოდ გაუხსნელი დარჩება ან არ მოხდება მისი რეალიზაცია. „წინასწარმეტყველნი წინასწარმეტყველებენ ნაწილობრივ“. ხორციელებაში მოვლენილ არსებას ღმერთი აბსოლუტურ ჭეშმარიტებას არ უმხელს. იგი რჩება მხოლოდ ღმერთთან. ამდენად, თავსატეხი – ნნ-სა არაფერს გვპირდება ანტიქრისტეს მოვლინების საიდუმლოების შესახებ. ამასთან ჩვენი კონსეფუციით ანტიქრისტე მარგო მეფე-ანტიქრისტე, პიროვნება კი არ არის. ანტიქრისტე ნიშნავს ღვთისმგმობელ სამეფოს, ღვთისმგმობელ დედაქალაქს, კოლექტიურ ანტიქრისტეს და ა. შ. აპოკალიფსის მიხედვით საშინელი სამსჯავრო მოდის ყველაზე დიდი მეძავის, ბაბილონის დასჯის შემდეგ.

წინასწარმეტყველი და დიაგნოსტიკოსი

წინასწარმეტყველი ეს ღვთისგან რჩეული ადამიანია განსაკუთრებული უნარით. დიაგნოსტიკოსიც ღვთის ქმნილებაა, მაგრამ არა გამორჩეული, როგორც წინასწარმეტყველი. წინასწარმეტყველი მომავალი დროის შესახებ ისე გვიაშობს, როგორც უკვე მომხდარ მოვლენაზე. ზოგჯერ პირდაპირადაცაა მოცემული, თუ რას დავინახავთ მომავალ დროში. ბიბლიური წინასწარმეტყველთა გარდა ამ უნარით დაჯილდოებულები არიან წმიდა მოწამე მამებიც, რომლებიც ხედავდნენ საგნებსა და მოვლენებს, რომლებიც იმ დროს არ არსებობდა:

„ჩვენ დავინახავთ ადამიანებს, რომლებიც დაფრინავენ პა-
ერში, ჩიტების მსგავსად, რომლებიც დედამიწაზე ჩამოყრიან
ცეცხლს“ (კოსმა აიგოლოს, 1779 წ.)

თუ ორნახევარი საუკუნის წინ წარმოდგენილი ეს საგნები
თვითმხილველს, წარმომსახეულს, არ შეეძლო დაესახელებინა –
რა პქეია მათ, ღღეს ნებისმიერი ადამიანი გეგყვით, რომ ესაა
ბომბდამშენი თვითმფრინაეი. კიდეე რამდენიმე ხილვაც წმიდა
მოწამე კოსმა აიგოლოსის მიხედვით წიგნიდან: „Россия перед
Вторым Пришествием“. М., 1993 г. ст. 356)

„დადგება ქამი, როდესაც ჩენი მგრები ყველაფერს წაგვარ-
თმევენ, თვით ნაცარსაც კი არ დატოვებენ თქვენს კერაზე. მაგ-
რამ არ დაჰკარგოთ რწმენა სხვების მსგავსად.“

ამ წინასწარმეგყველების სრული რეალიზაცია (მრავალი სხეა
მართლმადიდებელ ქვეყანათა შორის) გვაქეს საქართველოს სა-
ხით. 10-12 წლის წინათ უმდიდრესი, აყვავებული ქვეყანა ღღეს
უღატაკესთა შორისაა მთელ მსოფლიოში. ეს ხომ ბოროგი სას-
წაულია. მაგრამ არ ეკარგავთ რწმენას, ჩენი გამნადგურებლე-
ბი თვით განადგურდებიან, მძარცველნი განიძარცვებიან.

„სკოლებში ასწავლიან ისეთ საძაგლობებს, რომ მისი წარ-
მოდგენაც კი არ შეგიძლიათ“.

რატომ კლავდნენ წინასწარმეტყველთ?

უსნაშრიბა სვედრი წინასწარმეტყველთა. ვინ არ ოცნებობს, ფლობ-
ღეს უნარს, გაიგოს ნება ღვთისა – რა მოხდება მომავალში. ყველას
სურს პქონღეს ეს საუნჯე, მაგრამ უმეტესად ხომ არ უწყიან, რის
სამღაურია ყოველივე ეს? ისინი ხომ არ არიან კტბილი ცხოვრების
ნებიერნი. წინასწარმეტყველთა უმაღლესი მიზანი, მათი ნეტარება
მხოლოდ განჯვის გზით მიიღწევა. ასე რომ, იგი არ უნდა ინაგროს
მიწიერი ბედნიერების მოტრფიალე ადამიანებმა. უფალი ამბობს:

„ვინც მიყვარს, მას ვამხილებ და ვწერთნი“ (გამოცხ. 3,19).

„Кого я люблю, тех обличаю и наказываю“ (Откр. 3,19).

ალბათ, ქართული „ეწერთნი“ უფრო სწორი შესატყვისია, ვიდრე რუსული „наказание“ ყოველ შემთხვევაში, ჩვენგან, მოკვდავთაგან განსხვავებით, წინასწარმეტყველთა ამქვეყნიური გვირთი უმძიმესია.

წინასწარმეტყველნი არიან ღვთისაგან განჯვაში გაწერთნილ-მხილებულნი, განწმენდილნი. ისინი ამხილებენ და ნება-უნებლიეთ უპირისპირდებიან მიწიერ მორალს, ადამიანთა, სამოგადოების პატივმოყვარეობასა და ანგარებას. წინასწარმეტყველნი ხელავენ, როგორ იძირება, ილუპება სამოგადოება ამორალიზმისაგან, სულმდაბლობისაგან და ცდილობენ იხსნან თავისი ხალხი, ის ხალხი, რომელიც ხშირად ჩასაქოლად მიიწევს მათზე, ბოლოს მაინც ბევრ მათგანს ჩაპქოლავენ. წინასწარმეტყველნი, როგორც ღვთის რწმუნებულნი, თავიანთი დამსჯელი საკუთარი ხალხის გადასარჩენად იბრძვიან. ხალხს კი არ უყვარს მწარე სიმართლე. ხალხს ურჩენია გკბილი სიცრუე, მაშინაც კი, როცა იცის – აგყუებენ, აბრუებენ. ხალხი ლანძღავს, ამცირებს იმ ადამიანს, რომელიც სწორედ მათი გულისთვის სწირავს თავს. ამის კლასიკური ნიმუში გვიჩვენა მაცხოვარმა ჩვენმა – იესო ქრისტემ. დიდება მის სახელს!

ისაია წინასწარმეტყველი ცხოვრობდა და მოღვაწეობდა VIII საუკუნეში ქრისტეს დაბადებამდე. „მისი მოღვაწეობა გაგრძელდა არანაკლებ 40 წლისა და შესაძლოა მეტიც“. ისაია აღესრულა მოწამეობრივი სიკვდილით იუდეველთა უწმინდური მეფის, მანასის ბრძანებით. დიდი წინასწარმეტყველი იერემია (VII ს. ქრისტემდე), რომელსაც ქრისტეს რელიეფურ წინასახედ სთელიან, იცოცხლა 80 წლამდე, „არის გადმოცემა, რომ იგი ქვით ჩაქოლეს“.

ერთ-ერთი დიდი წინასწარმეტყველი იეზეკილი „...მოკლული იქნა იმ თავადის მიერ, რომელიც მან ამხილა...“

ძველი აღთქმის არა მხოლოდ დიდი წინასწარმეტყველნი, მცირე წინასწარმეტყველნიც იშვიათად კედებოდნენ ბუნებრივი სიკვდილით. ისინი ეწირებოდნენ ჭეშმარიტებას. თუმცა ისინი ხანგრძლივად ცოცხლობდნენ. სამოგადოდ, სიბერე და სიბრძნე ასლობელნი არიან.

რაც შეეხება იოანე ნათლისმცემელს, ქრისტეს მოწაფე-მოციქულებს, ისინი სულიერად დაბერებულნი არიან და ეწირებიან უმენავს ჭეშმარიტებას. სამწუხაროდ, წუთისოფელი ბოროტების სამეფუჯია.

ღმერთმა ანგიქრისტეს ჯამს თვითვე დაუთმო სიბნელეს ქვეყანა. მაგრამ არ მიუგოვებია. მოვა განკითხვით. ვევედროთ უფალს, მოვიდეს განკითხვით და არ დაუთმოს განუკითხაობას. „ღეთის სამსჯაერო“ არის განკითხვა და არა განუკითხაობა. ამდენად „საშინელი სამსჯაერო“ თუმცა სასტიკია, მაგრამ არ ნიშნავს ქვეყნის დაქვევას.

იუდა ისკარიოტელი და ანტიქრისტი

საწყალი იუდა ისკარიოტელი – იგი ანგელოსია ანგიქრისტესთან შედარებით. ის ბუნებით ბოროტი არ ყოფილა. მას უყვარდა იესო. მაგრამ ბოროტი სული გადმოვიდა მასზე. რატომ? ამ კითხვაზე ვერ გიპასუხებთ და კაცმა რომ თქვას, ვერც ერთ დიდ ღეთისმეტყველთანაც ვერ ვნახე პასუხი სრული. ეს, ალბათ, ერთ-ერთი აუხსნელ საიდუმლოებათაგანია. რომ არ ყოფილიყო იუდა, როგორი იქნებოდა ქრისტეს ზეცად ამალღების მთელი ეს პროცესი, რომელიც მამისაგან იყო დაშვებული?

ამ პროვიდენციალური გეგმით ვიღაცას ეს როლი უნდა შეესრულებინა. იგი დაევალა იუდა ისკარიოტელს. მან შეასრულა ეს უდიდესი ბოროტება გასცა მოძღვარი, რომელიც თავის თავს ღმერთს არ უწოდებდა, 30 წლის შემდეგ, იორდანეში ნათლობის შემდეგ, მან მიიღო უწყება უფლისაგან, რომ ეს ჩვეულებრივი კაცი არ იყო, ეს გახლდა ძე ღეთისა იესოს სახით იუდამ გასცა, ოცდაათ ვერცხლად გაჰყიდა ღმერთ-კაცი. იუდა გონს მოეგო, რომ ჩაიღინა რაღაც არგავონილი საშინელება. 30 ვერცხლი სინედრიონს მიუყარა და თავი ჩამოიხრჩო. ბოროტი სული გავიდა მისგან, მაგრამ იუდა დარჩა კაცობრიობას, როგორც სიმბოლო გაცემისა, როგორც ყველაზე შეურაცხმყოფელი სიგყვა ქრისტიანთათვის. თვით იუდას ბუნებაში კი არ იყო იმოდენა ბოროტება, რა მასშტაბივ მას შესძინა იმან, ვის წინაშეც ჩაიღინა ცოდვა. არათუ იესო ქრისტე მაცხოვარი, ცოდვა ჩადენილი ჭეშმარიტი ღეთისნიერი კაცის მიმართ გაცილებით მძიმეა, ვიდრე იგივე ცოდვა ურწმუნო მილიონიანი მასის წინაშე.

ანტიქრისტიანული არ კმაყოფილებს იუდას იმ სისუსტეს, რაც მან ბოლო ეპოს გამოიჩინა, როცა გაიცნობიერა თავისი შეცდომა. ანტიქრისტიანული დაუნდობლად ებრძვიან ქრისტეს, ქრისტიანს, აქეთ რა მოსხმული ქრისტიანის მანტია. ნამდვილი ანტიქრისტიანული არის ყველაზე უერაგი იმიტომ, რომ იგი შეიპარა ქრისტიანულ სამყაროში ერესის სახით, ღალატის სახით გამოედრნა გული და სული ქრისტიანობისა. ანტიქრისტიანული გეულის გზას დაადგა, თუმცა გეულს რაღაც ღირსებები მაინც აქვს გარდა ბოროტი სიბრძნისა... უნდა ვიწმუნოთ, ვითარცა წერილ არს:

„ასევე იქნება წუთისოფელის აღსასრულის დროს: გამოვლენ ანგელოზები და გამოაცალკევენ ბოროტებს მართლები-საგან“ (მათე. 13,49).

წინასწარმეტყველის ხედრი ხედა ვაქას ლიტერატურულ გმირს, ვაქას სულიერ ორეულს „გეულისმჭამელ“ მინდიას. მინდიას საღეთო პრინციპები უპირისპირდება ცხოვრების პრინციპებს და ის ჰკარგავს საღეთო კავშირის ენას. მინდია ამ გრაგედის მსხვერპლია. მკითხველს შეეახსენებ „გეულისმჭამელის“ მოკლე შინაარსს:

ქაჯთა გყევობაში 12 წელს იგანჯება მინდია. გყევობიდან თავის დახსნის იმედი რომ გადაეწურა, გადაწყვიტა თავი მოეკლა. ქაჯთა სამზარეულოში ქურდულად გეულის ნაჭერი შეჭამა. სიკვდილის ნაცვლად მინდიას „ახალად სული ჩაედგა... გულის ხედვა და თვალების, როგორც ბრმას და ყრუს გაეხსნა... მას მუსაიფი დაუწყო ცამ, დედამიწამ, გყემაო, მხოლოდ ბოროტმა მის გულში ვერ მოიკიდა ფეხია...“ ერთი სიგყვით, მინდია ეზიარა ზეციურ ენას, ღვთის ენას, როგორც წინასწარმეტყველნი. მინდიაც განსაკუთრებული უნარით აღიჭურვა და წინააღმდეგობაში მოვიდა არაგანსაკუთრებული უნარის მქონე ადამიანების გარემოცვასთან. მინდიას გენიალობას დაუპირისპირდა ოჯახი, ცოლ-შვილი, რომელიც თავის პრინციპებს იცავს. ოჯახმა, ბავშვების სიბრალულმა ყოლის განუწყვეტელმა წუწუნმა, მოუაროს ბავშვებს, ოჯახს, მინდიას საღმრთო უნარი დააკარგვინა. მინდიას საიდუმლოებას, ცხადია, ვერც ცოლი, მზია, და ვერც ვერეინ სწვდება. არადა, არაჩვეულებრივს გრძნობს საზოგადოება, მაგრამ მას გრძნობს მხოლოდ ნაწილობრივ, პრეტენზია კი აქვს რომ სრულად ესმის მას (საზოგადოებას) – რას პქვია არ ესმის?! აი, რას ამბობს ცხოვრება ჩალხიას პირით:

„ენა თუ პქონდეს ხე-ქებათა,
ჩვენც რად არ გაგვიგონია?
ჩვენს საგყუებლად მინდიას
სიცრუე მოუგონია.
ჩვენც მისებრ კაცნი არა ვართ,
ჩვენც ყურები გვსხაე მგონია.“

აი, გიპიური პოზიცია, პრეგენზიულობა ცხოვრების სტანდარტული პოზიციისა არასტანდარტული, საღვთო კაცის მიმართ. აი, რაგომ ეწირებიან ღვთის კაცები მიწის კაცებს, ცხოვრებას. მინდიას გრაგედიას უქმნის არა ეუდი ცოლი, ეუდი ოჯახი, არამედ ჩვეულებრივი ოჯახი, რომელიც სწორია თავისი პოზიციიდან. მზია ბავშვების სიცოცხლისათვის იბრძვის, მინდიას საღმრთო სიბრძნის საიდუმლოებას, თუ რა მსხვერპლს ითხოვს მისგან ზეცა, – ამას ვერც ცოლი ხვდება, ვერც მის მიმართ კეთილად განწყობილი თემი. თავისი ქვეყანა მინდიას ამ განსაკუთრებულ უნარს იყენებს. მინდიამ არაერთხელ იხსნა თავისი ხალხი მგრისაგან. მინდიას გალაღებული ჰყავს ხალხი თავისი გენიის წყალობით. მაგრამ ხალხი ვერ ხვდება, ღმერთი სანაცვლოდ რას მოითხოვს განჯული გენიისაგან. აი, საზოგადოებისა და ზეცის პრინციპების პაექრობა, ჭიდილი... მინდიას მზიასადმი პასუხი, ჩვენ რასგვერჩითო – მინდია პასუხობს:

„იმიგომ, უკო დიაცო,
რომ სწუწუნებდი, სჩიოდი:
„სიცივე ბალებს მიღვესო“, –
შვილმამაკედარივით ჰკიოდი,
ბერდიას რამდენ შეშა აქე,
როგორც ცეცხლს ანთებს, პნახოდი“,
ცხოვრების მაგალითადა
ბრიყვები დამისახოდი.
გულზე მოსაყვანს ქართულსა
ჩემს გასაგონად ამბობდი,
გეწადა კაი ცხოვრება,
მოწამლულს ქადას აცხოვდი
და მეც ღლეს ხვალეობითა
დავიწყე თავის რწმენასთან
მოქცევა მელაობითა“...

დასთმო ცხოვრებასთან ჭიდილში მინდია. მან მსხვერპლად ვერ მიიგანა თავისი ცოლ-შვილი, მაგრამ ემსხვერპლა თავისი ქვეყნის ლაშქარი. სიბრძნისგან დაცარიელებული მინდია ეხვეწება თანამემამულეებს, მოეშვან, მას აღარ ძალუძს გაძლოლა ხალხის. მინდია ც მარცხდება, ხალხიც მარცხდება. ცხოვრებამ იგი აღარ გაუშვა გვეით, ეს არის უაღრესად ორიგინალურად გაშუქებული გრაგედია, საღმრთო კაცისა, მე ვიგყოდი ესაა ნამდვილი ქართული გრაგედია. ქართულ გენიას ხშირად ამარცხებდა წუთისოფელი. აქ ვერავენ განსჯის მტყუან-მართალს. აქ სინანული ითქმება მხოლოდ.

ცხოვრების წესი, კაცობრიობის არსებობის წესი, ეფუძნება ოჯახს. ოჯახი არის – საყოველთაო და სავალდებულო სტანდარტი. აი, აქ არის გრაგედია არა თითო-ოროლასი, არამედ ძირითადად შემოქმედი ადამიანებისა – გენიისა თუ ტალანტისა. ეს არ ნიშნავს, რომ თუ ვისმეს პირად ცხოვრებაში გაუმართლა, გენიალობა ჩამოვართვით. მაგრამ ეს საკაცობრიო პრობლემაა: მარტო ერთი ეპოქის გიგანები ნახეთ, იგალიური რენესანსის წარმომადგენლები, რომელთაც ცოლი არ შეურთავთ: ბრუნელესკი, დონატელო, მაზაჩო, ლეონ ბატისტა, ლუკა დელა რობია, პიერო დელა ფრანჩესკა, ვეროკიო, ბოტიჩელი, ლეონარდო და ეინჩი, მიქელანჯელო, რაფაელი.

შემოქმედ-გენიალურ ადამიანებს იშვიათი გამონაკლისის გარდა, მუდამ ჰქონდათ ჯანყი საკაცობრიო სტანდარტთან, რის წყალობითაც არსებობს მასის კაცობრიობა. ასეთია რეალობა. ცხოვრება ნორმირებული მასის გარეშე არ არსებობს. მაგრამ გენიოსების სხვაგვარ ნორმებსაც გეცა აწესებს. სასულიერო-რელიგიური ცხოვრება წმიდანებისა ნახეთ. ოჯახის სიწმინდე დალოცა მაცხოვარმა, მაგრამ მისთვის და მისი უპირველესი საღვთო მრევლისთვის, მოწაფეებისათვის ეს სიწმინდე არასაკმარისია. ისინი ცოლის შერთვის ნაცვლად უდაბნოში ილგვიან და ღმერთსა სწირავენ თავის სიწმინდეს. მე თვალწინ მიდგას ერთი არასერიოზული სუფრული დიალოგი, რომელშიც პრიმიტიულად, უხეშად გამოიხატა ცხოვრების ერთი საგულისხმო მომენტი. თამადამ ქორწილში „სახარების“ მთელი სიბრძნე აფრქვია. ბოლოს ერთ უცოლო (40 წლის) კაცს აუხიარდა, რაგომ არ ირთაე ცოლსო. უცოლო კაცი გამწარდა: შენ, ძამიკო, მეტი საქმე არ გაქვს? ქრისტეს სა-

ხელს ყველაფერზე ნუ აწუხებ. ცოლი რომ კაი ყოფილიყო, შენ მოასწრებდი ქრისტეს ცოლის შერთვას?!

ცხადია, ოჯახის შექმნა ადამიანური ბედნიერების საძირკველია. ზოგი მას ვერ ქმნის სხვადასხვა მიზეზით, ზოგჯერ მაღალი სიწმიდის მიზეზით, ზოგიც თავისი უგერგილობით, მაგრამ თუ დღეს საქართველოში (და არა მარტო საქართველოში) ვერ იქმნება ოჯახები სწორედ მაგერიალური ეთარების გამო, ეს სწორედ ანტიქრისტეს იდეოლოგიების მიერ შექმნილი სინამდვილის დამსახურებაა. გადახედეთ საქართველოს ისტორიას, თბილისის ისტორიას. რამდენჯერ შეღებილა მტკვარი ჩვენი ხალხის სისხლით. მაგრამ ოჯახი იქმნებოდა ყოველთვის. მეზაგონისაგან შევიწროებული უსახლ-კარო გოგო-ბიჭი გომურშიც ქმდნენ ოჯახს. ისტორიკოსებო, სოციოლოგებო, შეადარეთ გრაგუდიები გრაგუდიებს, ბოროტებანი ბოროტებებს! დამეთანხმებით, საქართველოს ისტორიას არ ახსოვს მსგავსი ეთარება ოჯახის ვერშესაქმნელად. დღეს საქართველოში საზოგადოების 10%-ზე მეტს არა აქვს ქორწინების უფლება. – რაო, ვინ აუკრძალა ქორწინება ვინმეს?! ინტყვიან მაჟანნი. რად გინდათ სახლ-კარი, რად გინდათ ლოგინი, იქორწინეთ, რამდენიც გინდათ. იქორწინეთ და ისეირნეთ რუსთაველის პროსპექტზე. ვინ გიშლით?.. რად გინდათ ხელუასი, სამუშაო. თანამემამულეებს ვხოცავთ. თანამემამულეებს არ ვამრავლებინებთ მამულს, ის რომ გადამთიელს დარჩეს. ყველას რომ ყველაფერი ოხრად გვრჩება, რატომ არ ვფიქრობთ?!. მაგრამ რად უნდა ამას წინასწარმეტყველება, აპოკალიფსი, ან ცაში ყურება. საგანი, მოვლენა რომ დალპება, თვითონ დაიშლება, ქრება რამდენიც გინდათ მოუწოდეთ – ნუ შვრებით ამას, ღმერთი დაგვსჯისო; ღმერთს ნუ ემგრობთო, გაიცინებენ და გამოჩნდებიან მგმობელნი.

„...იცოდეთ, რომ უკანასკნელ დღეებში მოვლენ მგმობელნი, თავიანთი გულისთქმისაებრ მავალნი, და იტყვიან: სად არის აღთქმა მისი მოსვლისა? ვინაიდან მას შემდეგ, რაც მამებმა მიიძინეს, ყველაფერი უცვლელად რჩება, შექმნის დასაბამიდან...

...მაშინდელი სამყარო წყლით წაირღვნა და დაიღუპა. ხოლო აწ ცანი და მიწა იმავე სიტყვით დაუნჯებულნი არიან, ცეცხლისთვის განკუთვნილნი განკითხვის დღისა და უკეთურ კაცთა წარწყმედისათვის“ (მეორე პეტრესი, 3,4-7).

ოცდაჩვიდმეტი წელი – წელი დიდი რეპრესიებისა

... მაგრამ აქ ლაპარაკია არა 1937 წელზე, არამედ ზუსტად 37-ე წელზე ქრისტეს დაბადებიდან. ასე რომ, ამჯერად მთავარი რეპრესიონისტი გახლდათ არა იოსებ ბესარიონის ძე სგალინი, არამედ უდიდესი ქრისტიანი, მოციქული საელე-პაველე. 37 წელს ის იყო 30 წლისა. თეოლოგები იმაზეც ბჭობდნენ, ხომ არ შეხვედრია იგი იესო ნაზარეტელს. ალბათ, არა, რადგან ქრისტეს მიწიერი ცხოვრების ქამს, იგი ჯერ ისევ პაველე მწვალელები იყო, მღევარი და მგერი ქრისტიანობისა. იგი 7 წლით უმცროსია ქრისტეზე. ქრისტეს ჯვართამაღლებიდან 4 წლის შემდეგ მოიქცა იგი დიდ პაველე მოციქულად. აი, იმ საბედისწერო 37-ში მან განსაკუთრებული სისასტიკე გამოიჩინა 2000 წმინდა მორწმუნეთა წამებაში. აი, მაშინ მოხდა ეს სასწაული, როცა მას გამოეცხადა მაცხოვრის სული და თვალი აეხილა დამასკოს მიმავალს ფიზიკურადაც (დროებით, სამი დღით დაბრმავებულს) და სულიერადაც. ბოროტი საელესგან იშვა ქრისტიანობის უდიდესი სიკეთის მოძღვარ-გამავრცელებელი პაველე მოციქული, დიდება მის სახელს! დიდია ამ საღმთო იღუმალების ამრი.

რაც შეეხება სგალინურ რეპრესიებს, ეს მართლაც ეპოქალური თემაა. მე სრულიადაც არ ვაპირებ შევათეთრო. განვას.ეგაკო სგალინი და იგი ფრთიან ანგელოზად წარმოვიდგინოთ. იგი რევოლუციის სისხლიან გაღებაზე მოვიდა. მშრალი წყლიდანაც არავინ ამოსულა. მაგრამ ალაპარაკდა თვით სინამდვილე: უდიდესია ღვაწლი სგალინისა მართლმადიდებელი ეკლესიის გადარჩენის საქმეში. „საელე აწამებდა ეკლესიას“, მაგრამ იგივე პაველემ გადაარჩინა და განაერყო იგი. სგალინი არ იყო წმინდანი, იგი სახელმწიფოს მეთაური გახლდათ, თუმცა, ბოგიერთ მეფეს სიკვდილის შემდეგ წმინდანადაც შერაცხდნენ, იმ ადამიანებს, რომლებიც დემონიურთან იყვნენ წილნაყარნი და სისხლიც ბევრი ეცხოთ ხელზე. ყოველ შემთხვევაში, ისტორიოგრაფიას მაინც სჭირდება დროის დისგანცია. მიწიერი ცხოვრება ცოდვებშია, მიწიერი ღვაწლი ცოდვილია. მცირეოდენი გადახვევა: როგორც კი

კომუნისტური ცენზურის ჭანჭიკები მოფანულდა, გაზეთში „თბილისი“ – საქ. კ. თბილისის ორგანო, გამოეპყეყნე სგაგია „საელე და პავლე“ (5. II. 1989 წ.). რა დაგიმალოთ, სგაგიას არაერთ-გვაროვანი რეაქცია მოჰყვა, მაგრამ ეს არაა მთავარი. მალე, როგორც კი კომუნისტურმა პარტიამ მიაგოვა კომუნისტები, მედროვეებმა გვიან იყნოსეს დროის ნიაჲი, და დაიწყეს კომპარტიიდან „გმირული“ გასელის ყიჲინი. მართლაც, ბეერნი აღმოჩნდნენ უკვე არარსებული პარტიიდან „გმირული“ გამოსელის მსურველნი. განსაკუთრებით კომუნისტ ფუნქციონერთა ზელა ეშელონის ქამელეონებმა დაწყებული კრემლიდან, თხუთმეგეივე ყოფილი რესპუბლიკის ხელმძღვანელები უცბად იქნენ დისიდენტებად – საოცარი კარიკატურული გარდასახვით; აქაოდა, თუ საელე იქცა პავლედო... აქტიური კომუნისტები უცბად გახდნენ აქტიური ანტიკომუნისტები. სად იყო მოლიერი, გოგოლი, სალტიკოვ-შჩედრინი, ილია ჭავჭავაძე?! ძალიან მომინდა რომელიმე სატირულ თეატრში დამენახა აჲიმა „საელეები საელეებად დარჩნენ!“

დღეს უკვე ბეერი რამ სინათლეზე გამოდის. მათ შორის ოქტომბრის რევოლუციის დიდი საიდუმლოება. ნახევარ საუკუნეზე მეტ ხანს ეშმადებოდნენ ბნელი ძალები – რუსეთის მეჲის ჩამოგდებით მოესპოთ მართლმადიდებლობის ბურჯი. უნდა ამოეძირკვოთო ერი და ეროვნულობა, რაც დღეს ხდება. მაგრამ სგალინმა, რომელიც თავს დიდად უქნევდა ლენინს, გააკეთა ის, რაც უნდა გაეკეთებინა, წინააღმდეგ ლენინისა, ქრისტიანობის გადარჩენის მისიით აღჭურვილ მეჲეს. რუსეთიდან ემიგრაციაში სგალინის შიშით გაქცეული ზოგიერთი მონარქისტი გვიან მიხვდა, რომ სგალინი მეჲე იყო. თურმე მეჲე გარდაიცვალაო.

სგალინი აშენებდა მსხვერპლით, გულჩვილი დემოკრატები კი ანგრევენ მსხვერპლით.

სომ არ უეცლა პუტინი?

2001 წლის 22 ივნისს რუსეთის პრეზიდენტი ვლადიმერ პუტინი გამოდის ტელევიზიით დიდი სამამულო ომის დაწყების მე-60 წლისთავთან დაკავშირებით. მან განაცხადა დაახლოებით შემდეგი: ჩვენი ქვეყნის ხელმძღვანელობა, სამწუხაროდ, მოუმზადებული აღმოჩნდა ამ ომისათვის. მან გამოიჩინა არამორსმჭერეგელობა, ვერ სძლია თავის ამბიციებს; ვერ გაითვალისწინა ააინფორმაციო მონაცემები, რის გამოც ქვეყანამ განიცადა დიდი მსხვერპლი... ბუნებრივია, პრეზიდენტმა ღირსეული პატივი მიაგო გმირ საბჭოთა ხალხს.

პუტინის ამ გამოსვლამ სტალინის და პუტინის მომხრეები განაწყენა. მეც დამირეკეს ზოგიერთებმა. ქვეყანამ იგრძნო, რომ პუტინი ამ შემთხვევაში არ ლაპარაკობდა იმას, რასაც ფიქრობდა. სტალინსაც ხშირად უხდებოდა, ნათქვამით დაეფარა ის, რასაც ფიქრობდა. პუტინს არ აწუხებს კომპლექსები სტალინის მიმართ. პირიქით, იგი მისთვის გარკვეული ორიენტირია და ჩვენზე უკეთ იცის მისი ფასი. დიდი ადამიანები ამშვენებენ ეპოქას. სრულიადაც არ მსიამოვნებს, რომ ვცხოვრობ არა დიდი ადამიანების, არამედ გაბერილი ოლიგარქების ეპოქაში. თუმცა, ჯერ ეპოქას თავისი სიჭყვა ბოლომდე არ უთქვამს. თუმცა, არ გამოვირცხავ, მე რომ 1937-ში მეცხოვრა, რეპრესიებს, ალბათ, ვერ გადავურჩებოდი.

მე მახსოვს, თუ როგორ ხერხედა 1956 წლის 9 მარტს პირველი ანტისტალინელი-დემოკრატი ნიკიტა ხრუშჩოვი „დესპოტ“ სტალინის სახელის დასაცავად თბილისში გამოსულ ახალგაზრდობას...

„ნაპოლეონის მაგალითი, – თქვა გოეთემ, – განსაკუთრებით აღძრავს ეგოიზმს საფრანგეთის ახალგაზრდებს შორის, რომლებიც ამ გმირის დროს გაიზარდნენ. ისინი არ დამშვიდდებიან მანამ, სანამ არ გამოჩნდება დიდი დესპოტი, რომელშიც დაინახავენ იმის განსახიერებას, რანაირიც სურთ ყოველ მათგანს თავისი თავი“. (Эккерман, „Разговоры с Гете“, М.-Л. 1934. გვ. 576)

სტალინის მაგალითი ალელეებს ახალგაზრდობასაც და ძველგაზრდობასაც. ეს პრობლემა, ცხადია, პირველ რიგში ალელეებს იმ კაცს, ვინც მის კაბინეტში მის, სულით ხორცამდე პატრიოტი

თაეის ხალხისა, ოცნებობს, აღედგინოს რუსეთს მსოფლიო დიდება. ხრუშჩოვს სძულდა რუსი ხალხი და მის წიაღში აღმზრდილი მისი დიდი შვილი სტალინი. ესაა ბოროტებისა და სიკეთის ბრძოლის კანონი.

სასწაულებრივი პარადოქსია: საბჭოთა სახელმწიფოს შემქმნელი სტალინი საბჭოთა სახელმწიფოს მემკვიდრეებმა, კომუნისტურმა იდეოლოგიამ უარყო. კომუნისტები ჩამოაგდეს დემოკრატებმა, ანტიკომუნისტებმა. პუტინს დახვდა ორმხრივი მემკვიდრეობა საბჭოურ-ანგისტალინური და დემოკრატიულ-ანგისტალინური. არადა, შეიქმნა აბსურდული სიტუაცია. სისულელე პატარაც შეიძლება იყოს და დიდიც. სტალინს მიაწერენ არამარტო თაეის ცოდვებს, პირველყოფლისა იმ ცოდვებს, რის წინააღმდეგ იგი იბრძოდა და თავი გასწირა. მაგრამ კიდევ უფრო დიდი აბსურდია სამოგადოებრივ ცნობიერებაში. ამ საკითხში საქმე გვაქვს კოლოსალურ სისულელესთან.

უისტორიო ისტორიობრაფია თუ უისტორიობრაფიო ისტორია?

კაპობრიოზის ისტორიას არ ახსოვს მსგავსი კურიოზი. 70 წელიწადი სამყარო ორად გაყოფილი იყო. ერთ მხარეს კაპიტალიზმი, მეორე მხარეს სოციალისტური ბანაკი, საბჭოთა კავშირი. საბჭოთა კავშირი დაინგრა, მაგრამ ისტორიოგრაფია დგას დოყლაპიასავით და თითქოს უყურებს ცირკს – როგორ აორთქლდა საბჭოთა კავშირი. არსებობდა თუ არა საერთოდ ასეთი ქვეყანა? ამ სამყაროში ცხოვრობდნენ, როგორც ცხოვრობდნენ, სწავლობდნენ თუ არა... საბჭოთა კავშირში დაბადებულ-გამზდილ ადამიანებს ღღეს მარტო მეგრიკა გვაკავშირებს მასთან. საბჭოთა კავშირმა დაამარცხა მსოფლიო ბოროტება – ფაშიზმი. მეორე მსოფლიო ომი მოიგო ქვეყანამ, რომლის მხედართმთავარს არ ახსენებენ; ან თუ ახსენებენ, როგორც დამარცხებულზე უფრო დაგლა-

ხეбуლად. აქედან დასკვნა: მთელი საზოგადოებრივი ისტორიოგრაფიული ცნობიერება გაბითურდა. ეს კაცობრიობა ველარ ამროვნებს, რადგან „დროთა კავშირი დაირღვა“ (შექსპირი). ეს ამროვნება არის ანტიქრისტიეში დაბნელებული და გასარეცხად გამზადებული. მეორე მსოფლიო ომი, თურმე, მოიგო რუსმა „სალდათმა“ რუმბელისა და ჩერჩილის მხედართმთავრობით. ასეთი აბსურდული ისტორიოგრაფიული ამროვნების ფონზე, ცხადია, ქვეყანას არ გააჩნია არანაირი მოქმედი იდეოლოგია. ასე სამართლებრივი სახელმწიფოს აშენება გაჭირდება. ის, რაც ისტორიის სახელმძღვანელოებში წერია რუსეთსა და საქართველოზე, ასე მხოლოდ გამოქცეაბულისაკენ თუ გაეიკვლევთ გზას. მე დაგიჯერებთ საბჭოთა საქართველოს ლანძღვას, თუ მანამ მინიმუმ ათჯერ მაინც გალანძღავთ ახლანდელი საქართველოს უბედურებას. წინააღმდეგ შემთხვევაში, თვალთმაქცობით, ისტორიული ამრის მასხრად ამგდებნო, თქვენ ცრუობთ.

პრეზიდენტ პუტინისადმი მიმართვის ნაცვლად

მე იმ ლოგიკით ეიმისჯელებთ, რომ რუსეთის პრეზიდენტმა აღადგინა საბჭოთა კავშირის შესანიშნავი პიმნი, დიდებულად ჩაატარა ფაშიზმზე დიდი გამარჯვების ღონისძიება და პარადი, ეს არის პიროვნება, რომელიც გრძნობს ეპოქის პულსს და შეიძლება ვივარაუდოთ მისი ზოგიერთი ნაბიჯი უახლოეს პერიოდში.

ბატონი ვლადიმერ პუტინი, ალბათ, მიმართავს პოლიტიკოსებს, მეცნიერებს, საზოგადოებათმცოდნეებს, ისტორიკოსებს, სამხედრო მეთაურებს, მართლმადიდებლებს, მუსულმანურს, იუდაისტურს და ბუდისტურს რელიგიების წარმომადგენლებს, შემოქმედებით ინტელიგენციას – მონაწილეობა მიიღონ იმ კონცეპციის შემუშავებაში, რომელიც უზრუნველყოფს საბჭოთა ხელისუფლების სამართლებრივი და პოლიტიკური მოღვაწეობის ობიექტ-

ტურ შეფასებას. კერძოდ კი, უმაღლესი მთავარსარდლის იოსებ ბესარიონის ბე სტალინის როლის შეფასებას დიდ სამამულო ომში.

დარწმუნებული ვარ, რუსეთის სახელმწიფოს მეთაური, რომელიც უნიკალურად ფლობს დროის პულსს, შეისწავლის და გაშიფრავს იმ ისტორიულ მემკვიდერობას, რისი გარკვეული მეწილე დიდ რუსეთთან ერთად საქართველოც არის.

2002 წ.

მოყვამსი – თავის ცხოვართათვის თავბეჭირული

მართლმადიდებელ სახელმწიფოთა, ეკლესიათა ისტორიას ამ შეენებს წმინდანად შერაცხულ მეფეთა გალერეა. სხვა სარწმუნოების წმინდანთა და გმირთა ისტორიას მე ვერ შევხები. ყველას თავისი სიწმიდისა და სიღიადის სამომი აქვს. ამით მე სრულიადაც არ ვფიქრობ, რომ „მხოლოდ ჩვენ გებრდიან დედანი“ (ვაჟა). ამის შესახებ ცოგათი შემდგომ.

დამისახელეთ ისტორიიდან მეფე-წინამძლოლი თავისი ქვეყნისა, 19 წლის ასაკამდე სასულიერო-საეკლესიო სკოლაში რომ იბრდებოდა, თეოლოგიურად განისწავლებოდა. არცერთი მართლმადედებელი ქვეყნის ისტორიას არა აქვს მსგავსი პრეცედენტი. ასეთი იყო მხოლოდ იოსებ სტალინი. მღვდლობის ნაცელად ჯერ გმირად მოეუღინა კაცობრიობას, შემდგომ კი – ხელმწიფედ.

დამისახელეთ მეფე კაცობრიობის ისტორიაში, რომელიც ჩაგრულთა გასათავისუფლებლად გაისარჯა და ეთქმოდეს მაცხოვრის სიგყვები:

„უფლის სულია ჩემზე, ვინაიდან მან მცხო გლახაკთა სახარებლად, მომავლინა გულშემუსერილთა განსაკურნებლად, ტყვეთათვის თავისუფლების და ბრმათათვის თვალის ახელის გამო-საცხადებლად, ჩაგრულთა გასათავისუფლებლად“. (ლუკა, 4,18).

ეს სიგყვები იოსებ სტალინს გარდა არცერთ ხელმწიფეს არ ესადაგება.

ძვირფასო მკითხველო, ხომ არ ფიქრობთ, სტალინი მარლთ-მადიდებელ ხალხთა მეფედ შემოვფარგლეთ: დაგვაფიწყდა მაჰმადიანნი, იუდეველნი, ბუდისტები ხალხები? მისხლად არ ასხვავებდა არავის. საბჭოთა კავშირის ხალხები მისთვის ერთთოდ-ვად ძვირფასი იყო. საბჭოთა კავშირი მისი მშობელიც იყო და შვილიც. ყველაზე საშინელი ომის ცეცხლოვან ხაზზე იბრძოდნენ მისი ღვიძლი შვილები – იაკობი, ვასილი და არტემი (ნაშვილები) როცა მას ამის შესახებ თანაგრძნობით შეახსენეს, მან თქვა: „Там все мои сыны“.

ფრონტზე მყოფი ყველა სამშობლოს დამცველი, „ყველანი ჩემი შვილებიაო“. ამის თქმის უფლება კაცობრიობის ისტორიაში არავის ისე არ ჰქონია, როგორც სტალინს. თავის სიცოცხლეზე ძვირფასი, შვილის სიცოცხლე შესწირა სამშობლოს. ფელდმარშალზე უცელიდა მტერი შვილის სიცოცხლეს. ეპოქები გადაივლიან, მაგრამ სტალინის მიერ წარმოთქმული ფრაზა დარჩება როგორც უბადლო სიბრძნისა და სამშობლოს სიყვარულის უკვდავი ფორმულა:

აი, კაცი კაცზე მეტი და ცამდე ამაღლებული.

სტალინი მართლმადიდებელი იყო, მაგრამ მართლმადიდებლობა არ იყო ბელადის შემომფარგვლელი:

„მე სხვა ცხვრებიცა მყავს, არა ამ ფარეხისა, მე ისინიც უნდა მოვიყვანო. მოისმენენ ჩემს ხმას და იქნება ერთი ფარა და ერთი მწყემსი“. (იოანე, 10,16).

ს ა რ ჩ ე ვ ი

ქართულ გკითხველს	4
შესავალი	8
სტალინი თვითონ ღაიყავს თავის თავს	13
ააოკალიუსი არც ისე შორსაა	17
სტალინური რეპრესიების შესახებ	19
რისთვის ტარდებოდა სტალინური რეპრესიები?	32
ღმეოკრატული რეპრესიების შესახებ	37
ეკატერინე ჴუღაშვილი	39
ინტერნაციონალიზმი და კოსმოპოლიტიზმი	46
იოსოს მარტოობა	52
„კაისის მტრები – მისი შინაურები“	56
„მარტოკა ღარკა...“	58
ბეთლემი და ბორი	59
ღმერთის „კრიეატივობა“	62
კერმესი და ქრისტე	67
სტალინი და კინოხელოვნება	69
სტალინი – „განიღური არტისტი“	73
სტალინი, როგორც „რეჟისორი“	74
ქვეყნის, ხალხების ეღაბოტი	76
მსოფლიოში ყველაზე მატარი ევღმყოფი	80
არ ღაბავიწყდეთ მშობელი მამა	83
წარმოდგენითი ინტერვიუ ბიორკი ქუკოვთან	86
მასწრობა და ააოკალიუსი	91
თანამედროვე ევროპის ჰეკა	93
მეფე შიშველია... „ის ხომ მთლად შიშველია!“	96
სამოთხეში	99
რუსეთისაგან მუერასყოფილი ღიღი ქართული	102
იგეერატრიისას რეგოლუსია	104
რუსეთი ელოდება ღმერთს!!!	107
მღინარეების მეთქმულება	108
რუსეთი ჴარ კიღვ არაა ღათვი	110
ორაოლუსიანი მსოფლიოღან მრავალაოლუსიანისკენ?!	112
ააოკალიუსური ხუმრობა ყოვლისმემკლე კასოგრიობისადმი	117
შაითან-გაგარი (საბაგრო ეკონომიკის შესახებ)	122
ახალგაგრღა გვარღი	128
7 ნოემბრიღან 4 ნოემბრამღე	137
შარღა ნელ-ნელა ეშვება	139
შიღში „ესენიღი“	142

სრულიად რუსეთის პატრიარქს,	
მის უწმინდესობას, ალექსი მეორეს	145
მოსკოვისა და სრულიად რუსეთის პატრიარქი ალექსი მეორე	146
ЭКС-СПИКЕРУ ПАРЛАМЕНТА ГРУЗИИ, ЧЛЕНУ ПАРЛАМЕНТА	
ГРУЗИИ, ДОКТОРУ ФИЛОСОФСКИХ	
НАУК, ПРОФЕССОРУ ВАХТАНГУ ГОГУАДЗЕ	147
ალექს დალასის სიბყვა, 1945 წ.	148
იოსებ სტალინი, კრემლი, 25 მაისი, 1945 წელი	149
სტალინი გვთავაზობს (იმპროვიზებული პიესა)	150
სტალინის ჟანოშენი	155
იყო კი სტალინი კომუნისტი?	162
სტალინს ამჯერადაც გაუშვართლა	167
სტალინს არ სწამდა კომუნისტები	169
სტალინი არ იყო მსოფლიო პროლეტარიატის ბელადი	171
ბიბლია და სტალინური კონსტიტუცია	172
სტალინი, რომორს წინასწარმეტყველი	177
სტალინი – უდიდესი მღვდელი	183
რომელმა ხელმწიფემ შეასრულა იესო ქრისტეს	
დავალება „ჩაბრულთა გასათავისუფლებლად“?	186
სტალინი და ილია „მეორე“	188
ელია (ილია) თეგბიტელი (წინასწარმეტყველი)	190
ელია (ილია) წინასწარმეტყველი (თეგბიტელი)	195
წმინდა სეცხლის სასწაული	199
მღიჯარი იოსებ არიმათიელი	202
მართლმადიდებლობა და მაკმადიანობა	206
მუსტაფა და გუკამელი	209
ალაჰი შეგანება შენ!	209
აღავი და ევა	210
ვინ კლავს ილია მართალს?	211
და მაინც, ვინ მოკლა წინამურთან ილია ჭავჭავაძე?	212
რატომ მოკლეს ილია?	213
მტრის გეგმა	215
„ისის წლის წინათ ანუ პირველად	
შემოსულა რუსის ჯარისა ტფილისში“	217
„ნელ-თბილი“	219
დასკვნა	220

ორი მხეხი (ლენინი და სტალინი)

შესავალი	224
პირველი მხეხი – ანტიქრისტე	226
„ორმოცდარი თვე“	226
არს ისე საშიშია ეშმაკი, რომორს მას ხატავენ	228

პირველი მხეტი და პირველი მხეტის ხატი	230
შული?	232
ნამგალი და ურო	233
მეორე მხეტი	233
„გენიალური გენიალურთა შორის“ „ვინ არის ამ მხეტისთანა“	235
კომენტართა კომენტარი	236
ლენინი და სტალინი თანამოაგრეები არიან,	
მაგრამ არა ერთსულოვანი	238
როგორ კასოგრიობას სჯის ქრისტა?	239
„ვერ შევლბთ ღმერთსაჲ ვესახუროთ და გავმონასაჲ“	240
„ყველაფერს ვიყიდი – თქვა ოქრომ,	
ყველაფერს ავიღებ – თქვა ხმაღმა“	241
სოლომონი	241
ღასჯის შორებები და საშუალებები	243
„სის პარსკვლავები მიწაზე ჩამოყვინდნენ“	243
კალია	245
ანტიქრისტეთა სახეობანი	247
ბაბილონი მსოფლიოს პოლიტიკური ცენტრია	250
ბაბილონი მსოფლიოს შინანსური და სავაჭრო ცენტრია	251
ბაბილონი მსოფლიოს იდეოლოგიური ცენტრია	253
ქრისტეს ღიმილი	254
და მაინც, „როდის მოხდება ეს?“	256
უკანასკნელი ქაშის წინ გაბრწყინდება	258
ბიზლიური ორი უღახო	259
ორი ეკლესია	260
მეკავის („თავისუფლების“) ინსტიტუტი	261
ღვინო – სიკეთისა, ღვინო – სიკვისა	263
ბალევიზია (მასკეზია), ეკლესია, აპოკალიფსი	264
ბედი ეკლესიისა აპოკალიფსში	267
ქრისტეს და სტალინის ასკეტიზმი	269
სრემლნი მამლალინელისანი	272
ქრისტეს კვართი და სტალინის მინელი	274
ამხანაბ სტალინის პირადი ქონების აღწერა	277
სამოსელი აღამისა და ევასი	280
რა არ იწინასწარმეტყველების	281
წინასწარმეტყველი და ღიაბროსტიკოსი	282
რატომ კლავდნენ წინასწარმეტყველთ?	283
იუდა ისკარიოტელი და ანტიქრისტე	285
ოცდაჩვიდმეტი წელი – წელი ღიდი რეპრესიებისა	290
ხომ არ მესდა უბტინი?	292
უისტორიო ისტორიოგრაფია თუ უისტორიოგრაფიო ისტორია	293
პრევიდენტ უბტინისადმი მიმართვის ნაშუალ	294
მწყემსი – თავის სხოვართათვის თავმეწირული	295